

Giới thiệu Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh

Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh nói về nhân vật chính của truyện là Vương Nhất Sinh, một cậu sinh viên nhà nghèo, một mình cậu phải nuôi mẹ già bệnh tật và hai cô em gái nhỏ, cuộc sống họ tuy nghèo nhưng lại rất yên bình, hạnh phúc.

Nhưng đến một hôm tin dữ ập đến khi một đứa em gái của cậu bị người khác làm nhục đến chết. Cậu điên cuồng tìm cách báo thù nhưng đành bất lực, tội tệ hơn là bị bọn người xấu đó dồn đến bước đường cùng.

Tuy nhiên phép màu đã xảy ra khi cậu được một cô gái bí ẩn cứu giúp và cho cậu một viên thần dược giúp cậu có thể thôi miên được người khác và bắt họ phục tùng mình.

Mọi chuyện bắt đầu hấp dẫn hơn khi cậu bắt đầu bước vào quá trình tu luyện và khám phá được về thân phận của mình. Liệu Vương Nhất Sinh có thể tu luyện thành công và trả được món nợ máu kia không? Liệu cô gái bí ẩn đã giúp đỡ cậu là ai và có bí mật gì? Mời các bạn hãy cùng đón đọc bộ truyện đô thị đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tin Xấu

Tôi không quan tâm đến thế giới này, trước hết tôi phải đập nát cái thế giới này.

Sau đó mới có thể có một thế giới mới....

Trong tương lai, trong một thế giới khác.

Mọi người có yêu, có ghét.

Có phân chia trật tự cao thấp.

.....

Tôi là Vương Nhất Sinh, ở tỉnh Giang Tô, tỉnh Thành Nam, học sinh trung học năm hai.

Vì chơi đánh bạc nên từ nhỏ bố đã bỏ chúng tôi đi biệt tăm, mẹ thì phải làm phẫu thuật khối u não, bị liệt nửa người, nhiều năm đau ốm phải nằm trên giường bệnh, từ nhỏ tôi và hai em gái nương tựa vào nhau mà sống.

Tôi có hai em gái, một đứa nhỏ hơn tôi hai tuổi và một đứa nhỏ hơn bốn tuổi. Đứa lớn tên là Vương Vũ Yên, đứa nhỏ là Vương Mộng Tuyết, tôi gọi hai đứa là Yên Yên và A Tuyết.

Hai em gái từ nhỏ đã rất ngoan và biết nghe lời, thêm vào đó còn xinh xắn và hiền lành nữa.

Khi còn nhỏ, lúc tôi ngồi trên ghế thì các em thường bám lấy tôi, ngồi hai bên đùi, cầm tay tôi, đôi mắt đen, to nháy nhìn tôi rồi nũng nịu hỏi:

- Anh, giữa hai người bọn em, anh thích ai hơn?

Hoặc là gãi gãi tai tôi rồi nói:

- Anh, sau này lớn lên, bọn em sẽ làm vợ của anh, có được không?

Khi đó, tôi cảm thấy các em thật là ngốc nhưng cũng thật đáng yêu, đáng để tôi có thể bảo vệ cả đời.

Khi đó, tuy rằng nghèo khổ nhưng tôi lại cảm thấy đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời này.

.....

Vì mẹ tôi gặp khó khăn trong việc đi đứng nên từ nhỏ ba anh em tôi đã thay phiên chăm sóc cho mẹ, đồng thời nương tựa lẫn nhau mà sống.

Cứ như vậy, sau khi học xong Trung học cơ sở, tôi học lên Trung học bậc Cao đẳng. Vì từ bé đã là con nhà nghèo, không muốn là gánh nặng của gia đình nên tôi đã cố gắng ra sức học tập chăm chỉ, tất cả thời gian tôi đều dành cho việc học và chăm sóc cho gia đình. Thành tích học tập của tôi cũng rất

xuất sắc. Thứ bảy và Chủ nhật tôi về phụ việc cho một câu lạc bộ gần nhà để kiếm thêm tiền.

Lúc tôi học lớp 11 là 18 tuổi, em gái lớn 16 tuổi, học năm nhất trung học.

Kết thúc năm lớp 11, tôi nghỉ đông và đón Tết âm lịch, đúng ra thì ban đầu chỉ là một kì nghỉ đông thôi, nhưng sau đó tôi dự định sẽ ở cùng với hai em gái và mẹ qua hết mùa đông.

Tuy nhiên đầu năm ấy, kì nghỉ đông vừa mới bắt đầu không lâu thì tôi đã nhận được một tin dữ động trời.

Hôm đó trời nhá nhem tối, tôi đang ở nhà nấu cơm thì em gái A Tuyết đợi chị Yên Yên đi nhận bài báo cáo về.

Nhưng đợi mãi cho đến 6h tối mà vẫn không thấy Yên Yên trở về, khi đó tôi đoán là cô bé đã gặp phải chuyện gì rồi. Lúc 1h30 chiều, Yên Yên đi ra ngoài để nhận bài báo cáo, tính thời gian đi từ nhà đến trường và đi về cũng chỉ mất có 40 phút thì đáng lẽ nó phải về từ lâu rồi. Yên Yên từ nhỏ đã là một cô bé rất ngoan, nếu nó đi chơi cùng bạn học thì chắc chắn sẽ gọi điện về cho tôi biết.

A Tuyết hỏi lo lắng hỏi tại sao chị lại không về, tôi an ủi con bé rằng chị phải đi mua đồ ăn nên về nhà trễ. Tuy nhiên gần nửa tiếng đồng hồ trôi qua cũng không thấy tin tức của Yên Yên nên tôi đã thấy sốt ruột.

Đúng lúc đó có điện thoại, tôi vội vàng chạy đi nghe vì tưởng Yên Yên gọi về, nhưng đầu dây bên kia lại là giọng nói của một người đàn ông trung niên.

- Cậu là Vương Nhất Sinh, anh trai của Vương Vũ Yên đúng không?

Khi nghe được giọng nói có phần nặng nề kia tôi chợt nhũn mảy và đoán được có chuyện không may đã xảy ra, nhưng vẫn cố trấn tĩnh để hỏi:

- Đúng, là tôi đây, có chuyện gì vậy?

- Cậu chạy nhanh đến bệnh viện Vô Tích đi, em gái cậu đã xảy ra chuyện rồi, con bé đang nằm trong phòng phẫu thuật, nó nói cậu là người thân duy nhất nên kêu tôi gọi cho cậu. Cậu.....phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy.

Theo như đầu dây điện thoại bên kia thì ông ta là một bác sĩ và cũng có lẽ biết được Yên Yên đã xảy ra chuyện nên tôi hỏi ông ta rốt cuộc đã có chuyện gì, nhưng vị bác sĩ ấy sống chết cũng không chịu tiết lộ, nói tôi cứ đi rồi biết.

Tôi không còn cách nào khác bèn cầm lấy cái áo khoác, sau khi an ủi A Tuyết và kêu nó ở nhà chờ thì tôi vội vàng chạy ra cửa, nhanh chóng đến bệnh viện tư nhân Vô Tích.

Tại bệnh viện, tôi gọi điện thoại để tìm phòng phẫu thuật mà Yên Yên đang nằm, tôi gọi cho bác sĩ Trần, người này đã đứng đợi tôi ở cửa.

Đồng thời trước cửa phòng phẫu thuật còn có bốn thanh niên khoảng 15, 16 tuổi đứng hai bên, thoạt nhìn không giống là học sinh trung học, hơn nữa bọn họ còn có bố mẹ đi cùng, cha mẹ của những người này đều ăn mặc sang trọng, quần áo phẳng phiu, vừa nhìn là biết người có địa vị rồi.

Mặc dù gia cảnh tôi nghèo khó nhưng tôi không phải là người không hiểu chuyện, nhìn đám thanh niên cùng bố mẹ đứng trước cửa phòng phẫu thuật, hơn nữa lúc trước khi vị bác sĩ kia gọi cho tôi với giọng nặng nề, buồn bã là tôi đã đoán ra được ba khả năng:

Thứ nhất, em gái tôi bị tai nạn xe. Thứ hai, em gái tôi gây ra chuyện ngoài ý muốn. Thứ ba, e rằng....nó bị người ta cưỡng hiếp. Trên đường đến đây tôi đã nghĩ đến khả năng thứ ba này, vì em gái tôi từ nhỏ đã rất xinh đẹp, khi bắt đầu học cấp hai đã có nhiều học sinh nam theo đuổi.

Có điều, Yên Yên vì lo cho gia đình, hơn nữa lại phụ thuộc vào anh trai rất nhiều, vì vậy khi con bé đến trường đều không để tâm đến đám con cháu nhà giàu kia.

Tôi đến trước cửa, trong số nhiều phụ huynh đứng ngoài phòng phẫu thuật thì một phụ huynh là người đàn ông trung niên có khuôn mặt vuông, tóc ngắn, đeo kính vàng, mặc đồ vét màu đen liền đi tới chỗ tôi, ông ta không nói không rằng bước đến trước mặt tôi đưa ra một xấp tiền dày và nói:

- Cậu là anh trai của cô ấy đúng không? Chuyện này là ngoài ý muốn, chúng ta có thể thương lượng với nhau.

Khi nghe những lời này thì tôi đã có thể khẳng định rằng em gái tôi xảy ra chuyện, hơn nữa là có liên quan đến người đàn ông này.

Tôi không nhận số tiền kia mà đẩy ra, nhìn chăm chăm vào mắt của ông ta, hỏi ông ta bằng một giọng khàn đặc:

- Như vậy là có ý gì? Ông nói rõ đi.

Người đàn ông đó cau mày, hình như đoán trước được phản ứng của tôi nên nói:

- Hy vọng cậu hiểu được rằng chuyện này chúng tôi có thể chịu trách nhiệm nhưng nếu cậu đòi hỏi quá nhiều thì chúng tôi cũng có thể không chịu trách nhiệm.

Bị người đàn ông kia làm nhục trước mặt mọi người, tôi thấy khó chịu vô cùng, nhưng tôi biết người này dám dùng khẩu khí này để nói chuyện thì chắc chắn là sẽ có sự ủng hộ của người khác, tôi neho mắt nhìn ông ta, sau đó liếc mắt nhìn mấy người đứng ở cửa phòng phẫu thuật, về mặt của các thanh niên kia có điều gì đó kì lạ. Tóc thì nhuộm màu nâu, dáng người cao ráo, mấy tên đó thậm chí còn neho mắt nhìn tôi, dường như bọn chúng cũng không

hề tỏ ra sợ hãi khi thấy tôi.

Tôi không nói gì mà đi thẳng đến trước mặt vị bác sĩ đang đứng ở cửa phòng phẫu thuật, tôi hỏi em gái tôi đã xảy ra chuyện gì.

Vị bác sĩ thấy tôi đến thì bối rối, khó xử, ông ta do dự nhìn qua người đàn ông vừa mới nói chuyện với tôi xong, khi thấy người kia gật đầu thì mới kéo tôi lại, ghé sát tai nói cho tôi nghe mọi chuyện.

- Em gái cậu vừa rồi ở KTV.....đã quan hệ với một vài nam sinh vì uống phải thuốc kích thích quá mức cho phép nên bị vỡ động mạch, mất nhiều máu, hiện giờ đang được cấp cứu.

Bác sĩ vừa nói xong thì thỉnh thoảng lại nhìn về hướng phòng phẫu thuật, nơi mà bốn nam sinh còn rất trẻ kia đang đứng.

- Yên Yên.....quan hệ với vài người....?

Tôi như bị sét đánh ngang tai, tuy rằng đã có dự cảm trong đầu là xảy ra chuyện nhưng khi nghe được tin này thì tôi dường như đã bị sụp đổ ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Con Giận Dữ

Yên Yên cùng với nam sinh xảy ra chuyện quan hệ tình dục ư?

Suy nghĩ đầu tiên trong tôi là chuyện này không đúng, không thể xảy ra, nhưng những gì đang diễn ra trước mắt khiến đã nói cho tôi biết rằng tất cả đều là sự thật.

Trong phút chốc tôi đã hiểu được ngọn nguồn câu chuyện, cũng hiểu được vì sao cái người đeo mắt kính màu vàng kia lại nói với tôi như vậy.

Ngay lập tức tôi hiểu được, con của người đàn ông đó đã làm cái chuyện hèn hạ, ghê tởm kia với em gái tôi nên ông ta đã ra mặt để ép buộc tôi.

Con tức giận chiếm lấy tâm trí tôi, tôi giận dữ quay mặt lại, tầm mắt hướng về phía trước mặt tôi, cách chỗ người đàn ông không xa, ánh mắt tôi dừng lại ở bốn thanh niên kia.

Mấy thanh niên kia đều mặc áo sơ mi hàng hiệu, đeo hồng hồ xịn, chứng tỏ gia thế giàu có nhà mình.

Không cần suy nghĩ nhiều, tôi có thể khẳng định chúng nó là thủ phạm. Yên Yên trước giờ rất hiếu thảo, ngoan ngoãn, hiền lành, đừng nói là KTV, ngay cả tiệc sinh nhật bạn cùng lớp nó cũng rất ít khi đi để tiết kiệm tiền, chuyện uống thuốc kích thích, thuốc cấm lại càng vô lý.

Lúc đó một ngọn lửa giận bùng lên mãnh liệt trong người tôi, nó giống như nham thạch nóng chảy phun trào, làm cho tôi bị mất phương hướng, tâm trí của tôi ngay lập tức đã bị sự thù hận chiếm giữ.

Thấy tôi đứng đó, lạnh lùng nhìn bọn họ thì một người phụ nữ xinh đẹp đứng cạnh người đàn ông lúc này vội vàng đi lên cầm lấy số tiền và xin lỗi.

- Tôi thật sự xin lỗi, chuyện này là ngoài ý muốn, chúng ta từ từ nói chuyện được không? Chuyện này cũng không có gì xấu mà đúng không?

Vì quá tức giận trước suy nghĩ của người phụ nữ này, trong mắt bà ta lại hiện lên sự xảo quyệt và mưu mô khiến tôi không nói nên lời.

Nhưng rất nhanh sau đó tôi liền nổi điên lên.

- Ta giết các người.

Lúc ấy tôi đã giận dữ hét lên, dọa bọn họ nhảy dựng lên, sau đó tôi bước tới túm lấy người phụ nữ kia trong gang tấc, tôi biết, nếu những đứa con này không có cha mẹ dung túng thì em gái tôi cũng không bị như vậy, cả nhà bọn họ đều không thể thoát tội, cho nên tôi mượn người trước mắt đây để khai đao.

Tôi cao 1m85 và rất khỏe, vậy nên chỉ trong tích tắc tôi đã tóm lấy cổ của người phụ nữ kia, kẹp chặt lại, không cho cô ta có cơ hội để phản kháng.

Bất ngờ bị tôi kẹp cổ và hăm dọa nên cô ta chụp lấy tay tôi và cố gắng gỡ ra nhưng tôi lại càng kẹp chặt hơn, với ý nghĩ là muốn giết người nên tôi không thể nào buông tay ra như vậy được.

Bị tôi dùng sức kẹp cổ nên trông mắt của cô ta bị trợn ngược lên, đầu lưỡi lè ra ngoài.

- A.....Hoa.....Cứu....!

Người phụ nữ kia hoảng sợ khóc lóc kêu lên, tìm mọi cách để kêu cứu.

Nhìn thấy tôi nổi điên khi ra tay với người phụ nữ kia nên bác sĩ và mấy phụ huynh ở đây đều hoảng sợ, bước lên kéo tôi đi ra khỏi đây nhưng tôi vẫn không buông tay, tôi biết rằng chính người đàn bà này đã sinh ra tên khốn nạn đã làm nhục em gái tôi, vậy nên sẽ không có chuyện tha cho con mụ tiện nhân này.

- Tao nói mày buông tay ra! Mày không có lỗi tại à?

Cái lão đeo mắt kính vàng kia đi lên túm lấy tay tôi và ra sức kéo nhưng tôi lạnh lùng nhìn lão ta, lại càng tức giận hơn.

- Cút !

Một tay tôi kẹp cổ mụ kia, sau đó đá một phát vào cái lão già chết tiệt kia.

Đó là một cú đá rất mạnh trúng vào bụng lão.

Bị ăn một cước nên lão kia ôm bụng đau đớn lùi lại hai bước, đứng không vững, đến khi chống được một tay lên vách tường thì mới có thể đứng vững, còn người phụ nữ kia thì la hét thất thanh:

- Quốc Hoa! Quốc Hoa!

Sự hung dữ của tôi làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ, bọn họ xem nhẹ sự quan trọng của em gái đối với tôi, và cũng xem nhẹ giá trị cảm xúc của con người.

Tự cho rằng có tiền là có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện, nhưng lại không biết được tình cảm, tình thân máu mủ cùng với sự thù hận trước mặt đây thì đồng tiền đó chẳng khác gì là một đồng phân.

Việc tôi đá lão già kia đã khiến cho thằng nhuộm tóc nâu kia chạy đến và kêu to "bố", sau đó bất thành linh chộp lấy cái thùng rác ngoài phòng phẫu thuật tiến đến đánh lên đầu tôi.

- Bốp! Bốp! Bốp!

Đầu tôi bị đánh nhiều đến mức thấy trước mắt tối thui, sao bay đầy đầu, nhưng tôi vẫn không buông tay, con mụ bị tôi kẹp cổ đã lè lưỡi ra và dường như là không thở được nữa. Cô ta điên cuồng dùng móng tay cào cấu vào mặt tôi, da mặt tôi bị rách nhưng vì cơn giận quá lớn nên tôi vẫn chống đỡ được và không có ý buông tay ra.

- Chó chết, tao cho mày chết, buông mẹ tao ra.

Một tiếng hét lên bên lỗ tai tôi, sau đó tôi cảm giác được mình bị túm tóc lôi ngược về sau, sau đó là vô số những người mặc đồ Tây, mang giày da đập lên người tôi, toàn bộ cơ thể tôi đau nhức, xương cốt dường như bị gãy rời ra.

Bốn người túm lấy hai tay tôi, mặc dù tôi đang phát điên nhưng bọn họ có ít nhất là mười người, mấy tên thanh niên túm tóc và tay tôi dí vào bức tường. Sau đó có một tên bốp chặt lấy cổ tôi, tôi mờ to mắt nhìn nó, diện mạo của nó cũng không tồi, nhưng ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt đầy sự gian ác, hai mắt đỏ ngầu lên:

- Thằng ăn mày, mày muốn gì? Muốn giết bố mẹ tao à? Sao? Mày có khả năng làm được điều đó không?

"Bốp", một cái tát như trời giáng vào mặt tôi, răng tôi dường như muốn rớt ra.

- Thằng ăn mày, dám đụng đến bố mẹ tao!

"Bốp", thêm một cái tát nữa.

Lúc đầu còn choáng váng nhưng sau khi bị ăn hai cái tát thì tôi liền tỉnh táo lại, sự nóng giận lại bùng lên trong người, tôi khẳng định tên này chính là người là làm nhục em gái mình.

Cha mẹ nó là người, chẳng lẽ em gái tôi không phải là người sao?

- Mẹ nó, súc sinh, mày phải đền mạng cho em gái tao.

Tôi cũng giận dữ hét lên, lên gối vào bụng của tên kia, nhưng nó vẫn không buông tay ra, tôi liền đâm thẳng vào mặt tên nhuộm tóc nâu kia, khiến cho nó xanh mặt phải lùi lại.

Nhưng tôi vừa mới đánh nó thì đã bị một gã phía sau túm tóc kéo đi, thêm vài người nữa hợp sức lại đè tôi xuống, tôi vừa quay người lại thì một phụ

huynh có dáng cao gầy cầm cái thùng rác đánh xuống đầu tôi.

- Đánh chết nó, đánh chết nó! Chính nó là người đã động thủ trước.

Tiếp sau đó tôi không biết mình đã phải hứng chịu bao nhiêu nắm đấm và cái tát nữa, trên đầu thì bị đánh đến mức máu chảy ròng ròng.

Bác sĩ ở phòng phẫu thuật thấy chúng tôi đánh nhau đều hết hoảng bỏ chạy.

Tên tóc nâu kia túm lấy tóc tôi và dọa dẫm:

- Mày đừng làm lớn chuyện, chuyện này nếu có sai cũng là do đứa em gái không biết xấu hổ của mày dụ dỗ con trai nhà tao. Chúng tao đã nhường nhịn, nếu mày muốn có thể cho mày số tiền mày cần, nhưng nếu mày báo với tòa án Vô Tích thì chúng tao sẽ cho mày biết lễ độ, hơn nữa, một xu mày cũng đừng bao giờ nghĩ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chờ Rồi Sẽ Biết

- Em gái tôi là người dụ dỗ? Ông đang chọc cho tôi cười đấy à?

Mặc dù đang bị túm tóc và chảy máu mũi nhưng tôi vẫn không nhịn được cười. Em gái tôi là người biết giữ mình, hiền lành, hay xấu hổ, nó nó dụ dỗ người khác thật đúng là chuyện nực cười.

- Được, vậy thì tôi sẽ kiện, để tôi xem các người bị trừng phạt như thế nào. Tôi không biết thân phận các người là gì nhưng các người đe dọa tôi, các người nhiều tiền lắm đúng không, vậy để tôi đem chuyện của các người ra ánh sáng, góp phần giáo dục các sinh viên này.

Tôi biết lão già đeo kính vàng lúc này uy hiếp tôi đang lo lắng về điều này, nhưng sự việc âm ỉ đến mức này thì đừng mong tôi khách khí với bọn họ.

Sau khi nghe tôi nói, lão ta dịu xuống, ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

- 50 vạn. Chuyện này trách nhiệm chủ yếu không phải là của chúng tao, tao biết gia đình mày cũng không tốt nên với 50 vạn chuyện này sẽ đi vào quá khứ.

- Sao ông không chết đi nhỉ?

Tôi liếc nhìn hắn.

- Bộ có tiền là hay lắm sao? Ông có bản lĩnh gì? Có bản lĩnh để đùa giỡn với cháu gái của Tổng thống, để đưa con trai mình nổi hơn các ngôi sao quốc tế không? Hay chỉ giỏi bắt nạt bọn tôi thôi?

Nét mặt lão già đó ngày càng khó coi, bỗng nhiên lão nắm lấy áo của tôi, hạ giọng uy hiếp:

- Mày đừng làm cho tao nổi điên lên, lúc này em gái mày đang cấp cứu, sống chết còn chưa biết. Nói chuyện bồi thường coi như là bọn tao đã khách khí lắm rồi, nói cho mày biết, tao là Thị ủy Phó Bí thư ở đây, một câu nói cũng đủ để giải quyết chuyện này. Làm lớn chuyện thì không có gì là tốt đẹp với mày, nếu mày còn làm loạn thêm lần nữa thì đừng nghĩ đến việc có thể rời khỏi bệnh viện này.

Nghe những lời đó tôi không hề sợ hãi, tôi biết lão làm quan chức to nhưng hành động ấy của lão càng làm tôi thêm phần nộ. Chẳng lẽ em gái tôi vì bị họ làm nhục mà phải hủy hoại cả cuộc đời sao?

Tôi đá văng tên thanh niên đang đe dọa tôi xuống, sau đó đứng lên cho lão già kia một cái tát vào mặt:

"Bốp"! Cái tát đánh thẳng vào mặt lão khiến cho cặp kính của con người giả nhân giả nghĩa đó bay xuống đất vỡ thành nhiều mảnh.

- Ông là Phó Bí thư à? Là người đầy tớ của nhân dân đây sao? Cho dù là Thị ủy, Thị trưởng, Thường vụ, Phó Thị trưởng như thế nào đi chăng nữa thì chỉ cần là con sâu, là căn bã của xã hội thì tôi đều phải đánh.

Tôi bị bọn họ dí sát vào tường, không thể động đậy được, những thanh niên kia giờ nhìn tôi giống như một kẻ điên.

Đúng lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, một chiếc xe màu trắng được đẩy ra. Phía trên cánh cửa thương là một cô gái mặc áo sơ mi, trên mặt phủ một tấm vải trắng, đi cùng với cái xe màu trắng còn có vài vị bác sĩ đeo khẩu trang kín mít.

Không cần suy nghĩ tôi cũng có thể biết được người trên cang là ai.

Nhìn những người bên ngoài, vị bác sĩ phụ trách ca phẫu thuật lắc đầu.

Trong phút chốc nhìn vào ánh mắt thất vọng của họ thì tôi đã biết được kết quả.

- Yên Yên

Tôi như người điên, đau đớn chạy lại chỗ em gái nhưng các bác sĩ đã ngăn tôi lại, thi thể của Yên Yên bị đưa ra ngoài, bọn người của Thị ủy Phó Bí thư kia cũng thất thần nhìn theo, dường như bọn họ cũng không mong chuyện chết người xảy ra.

- Tôi phải giết các người.

Đỉnh điểm của sự thù hận con người là gì? Để tôi nói cho mọi người biết, đỉnh điểm của sự thù hận con người là không còn biết gì đến quy tắc, không nhìn thấy sự khác biệt của địa vị, thân phận và quyền thế.

Khi thấy thi thể của em gái bị đẩy đi, kí ức về ngày xưa Yên Yên ngồi trên đùi, trong treo và ngốc nghếch đòi gả cho tôi, nước mắt tôi lăn dài theo hai gò má.

Lúc 8 tuổi, bố vứt bỏ mẹ con tôi đi, tôi không khóc, nhưng bây giờ tôi đã khóc.

Không biết sức mạnh từ đâu ra, tôi vùng ra khỏi sự kiểm chế của các bác sĩ và chạy thẳng tới lão già chết tiệt lúc này, dùng hết sức đâm vào mặt lão.

Người tự xưng là Thị ủy Phó Bí thư kia oán hận nhìn tôi, sau khi bị đánh liên lấy điện thoại ra, mặt sung vù, gọi điện thoại cho ai đó.

- A lô, Cường Tử à? À, tôi đang ở trong bệnh viện, gặp phẫu thuật phiền toái, có một con chó điên muốn cắn tôi. À, chỉ có một người thôi bình thường thôi, không phải nhân vật lớn nào cả, cậu mang vài người đến đây cho hấn ném chút đau khổ.

Nghe cuộc điện thoại của lão già đeo mắt kính vàng kia là tôi biết sắp gặp phiền toái lớn, đó là một nhân vật lớn, chỉ cần một cú điện thoại là có thể quyết định vận mệnh của tôi.

Tôi không phục, thật sự không phục!

Người có quyền thì như báu vật, còn người không có quyền thì chỉ là thứ vô giá trị, ngay cả tính mạng, danh dự đều bị chà đạp, ngay cả phản kháng cũng không được. Đây là xã hội sao?

"Lợi hại đó. Định tìm người để đập tắt tin đồn à? Có bản lĩnh thì giết tôi trước mặt mọi người đi? Không dám à?"

Bị bảo vệ vây quanh, tôi cười nhạt và nhìn về phía vị bác sĩ cùng lão già kia.

- Mày cứ chờ đi rồi sẽ biết.

Lão già liếc tôi một cái và nói, sau đó lão mang đứa con trai cận bã cùng bác sĩ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đổ Thêm Dầu Vào Lửa

Tất nhiên là tôi không thể để cho bọn họ được như ý, tiếp tục phản kháng, thậm chí đập vỡ một vài thứ.

Kết quả là mấy tên bảo vệ lúc đầu còn cười mỉa mai nhưng lúc này thì cũng nổi điên lên và uy hiếp tôi:

- Đù rồi! Mày có biết là vừa mới đắc tội với ai không hả? Mày có biết người mày vừa mới đánh là ai không hả? Là Thị ủy đấy! Còn những người khác ở đây lúc này đều là các nhân vật lớn mặt, Đại đội trưởng Giao Cảnh, Chủ tịch tập đoàn sắt thép Hoa Nghiệp. Việc em gái của mày bây giờ không thể thay đổi được nữa, nhưng mày phải nghĩ cho mày, nghĩ cho người thân mày, làm như vậy liệu có đáng hay không?

Những lời tên bảo vệ kia vừa nói giống như dội gáo nước lạnh vào đầu tôi, như những gì hấn nói thì mấy người lúc này ở phòng phẫu thuật toàn là mấy ông làm cán bộ và doanh nhân lớn, cơ bản không phải là những người mà tôi có thể đắc tội được.

Nhưng không lẽ lại để em gái tôi chết một cách không minh bạch như vậy sao?

Làm quan, có tiền thì sao, chẳng lẽ không cần chịu trách nhiệm với cái chết của người khác sao? Trò đùa quái quỷ gì vậy?

Một tên bảo vệ khác, không biết hẳn nghe được tin tức từ đâu, nói:

- Có khi nào là do em gái của mày lẳng lơ và lôi kéo người khác không, nếu không thì làm sao mà một lúc lại có nhiều thằng con trai tham gia vào như vậy được.

Nghe như vậy tôi liền nổi giận và cho tên bảo vệ kia hường trọn một cái bạt tai đặng người.

- Mày nói thêm một câu nữa xem, tao liều mạng với mày!

Lúc ấy tôi chẳng khác nào một con chó điên, tên bảo vệ bị đánh cũng tức giận, mặt mày đỏ gấc cũng tát lại tôi một cái.

- Đồ ăn mày, mày nghĩ mày là cái thá gì hả? Lúc bố mày bỏ đi thì mẹ mày đang nằm trên giường với người khác đấy!

Điều hẳn vừa nói như cửa vào tim tôi, mẹ tôi bị bệnh quanh năm phải nằm một chỗ, người khác có thể làm nhục tôi được nhưng tuyệt đối không được làm nhục mẹ tôi. Tên bảo vệ kia dám đụng đến mẹ, xúc phạm đến lòng tự trọng của tôi.

Tôi chống tay cố gắng đứng lên tóm lấy hắn, nhưng bị những tên bảo vệ khác kéo lại nên tôi buộc phải ngưng lại, tuy nhiên tên bảo vệ kia vẫn đá vào tôi mấy phát, tôi đau đến run người.

- Thằng ăn mày, đừng có làm cho tao nổi điên lên, nếu không đừng trách tao ác.

Tiếng la hét uy hiếp vô cùng chói tai, mặc dù cơ thể tôi cũng cao to nhưng cũng không thể nào chống lại nhiều người một lúc như vậy được, đến cuối cùng thì bị đánh cho chảy máu mũi, toàn thân xương cốt dường như rời ra từng khúc, không còn chút sức lực.

Lúc này, phía trước phòng trực bên ngoài có một chiếc xe dừng lại, trên xe bốn, năm người bước xuống, cả đám mặc đồng phục màu xám, cách ăn mặc khá ngầu và mặt mày thì rất u ám.

- Người đâu?

Một người mặc áo xám có hàng lông mày rậm đi thẳng vào phòng thường trực hỏi.

Nhìn bọn họ là tôi có thể khẳng định được đây chính là người của lão già đeo kính vàng kia gọi đến để xử tôi.

- Ở đây, chính là nó. Nó bị điên nặng rồi.

Tên bảo vệ tự tay mang tôi đến giao cho bọn kia, tôi không thể để mình bị mang đi như vậy nên liều mạng phản kháng, nhưng đám người kia dường như có nhiều kinh nghiệm trong việc này, một tên trong số đó lên gối vào bụng khiến tôi đau đến mức nhìn thấy trước mặt chỉ toàn một màu đen, sau đó không còn sức lực để phản kháng nữa.

- Đem nó đi.

Tên lông mày rậm kia ra lệnh, sau đó người của hắn kéo tôi ra khỏi phòng thường trực và quăng tôi vào bên trong xe ô tô, bọn chúng lạnh lùng nhìn tôi và nhanh chóng mang tôi rời khỏi cổng chính của bệnh viện.

Tôi ôm bụng cuộn mình trong xe, sau đó thì nôn thốc nôn tháo, mấy tên áo xám đè tôi xuống, để đầu của tôi nằm dựa trên ghế, không cho tôi phản kháng hoặc chạy trốn. Mấy tên này không biết đến đây làm gì nhưng công phu rất cao, bị bọn họ kiểm hãm tôi có cố gắng như thế nào cũng không thể động đậy.

Tôi không biết là đi được bao lâu, áng chừng nửa giờ thì bỗng nhiên một tên trên xe nói:

- Nơi này được đấy, ít người.

Tên lái xe ngừng xe lại, một tên thì đẩy tôi ra khỏi cửa, còn một tên thì túm tóc tôi lôi ra ngoài.

Tôi nén đau mờ mắt ra nhìn mới phát hiện được nơi này là một vùng đất trống ở thôn quê, hình như là một nơi hẻo lánh ven đô thị, có mấy gia đình nông thôn ở gần đó, nhìn chẳng khác gì cảnh của một trăm năm trước, trên mặt đất cỏ dại mọc thành bụi, ngoài ra còn có mấy gốc cây Hòe do ai đó trồng.

Phía bên trong của một cây Hòe có một bức tường đã bị phủ rêu xanh, phía dưới bức tường có một miệng giếng màu đỏ bị sập mất một nửa.

Cho dù là một tên ngốc thì cũng biết được tình hình lúc này là như thế nào.

Tuy rằng tôi chưa từng đến nơi này nhưng cũng biết được đây là nơi ngoài rìa thành phố, vùng này trước đây chỉ có vài người dân ở ngoại ô sống, nhưng những năm gần đây xã hội phát triển hơn nên Chính phủ lấy cớ này để kêu gọi người dân ở đây chuyển vào thành phố sống để xây dựng lại nơi này nhưng hiện tại thì vẫn chưa thấy ai đến để thực hiện việc ấy cả.

Không hề có dấu chân của ai, nơi hoang dã thôn quê, lạnh lẽo, u ám.....

Nhìn thấy cảnh này thì tôi đã có thể hiểu được những tên kia muốn làm gì với tôi rồi.

Trong lòng tôi chợt thấy lạnh run, bọn chúng.....muốn thủ tiêu tôi luôn hay là muốn dạy dỗ một trận đây?

Nhưng tôi cố chịu đựng, trấn tĩnh bản thân, không để lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

- Các người muốn làm gì tôi? Giết và phi tang chứng cứ sao?

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào gương mặt lạnh lùng của tên lông mày rậm kia, cười nhạt nói:

- Xã hội đen à?

- Mày nói đúng rồi đấy.

Vừa nghe tôi nói xong thì hắn cười mỉa mai, hai tên áo xám còn lại thì đang giữ chặt tôi, cánh tay lực lưỡng, khỏe mạnh của chúng giữ hai bên tay của tôi, dù tôi có cố gắng thoát ra thì cũng bất lực mà thôi.

- Nghe nói mày đã đánh Trương Quốc Hoa? Humm, khá đấy. Còn trẻ, có khí phách, có thể coi là ghé con mới sinh không sợ hổ.

Tên lông mày rậm cười, và xuống xe cùng với một tên đồng bọn khác đang cầm điều thuốc, châm và hít một hơi, sai đó nheo mắt nhìn tôi.

Nói thật, nếu nói tôi không căng thẳng là không đúng vì hiện tại vây quanh tôi là bốn người, mỗi người bọn chúng đều là tay đám có hạng, một tên học sinh trung học như tôi mà muốn đối đầu với chúng thì chắc chắn là không thể được rồi.

Nhìn tên lông mày rậm khinh khỉnh, giống như hắn có thể nắm sinh mệnh của người khác trong lòng bàn tay khiến tôi bắt đầu nổi nóng, nhưng buộc phải nén giận lại và nói:

- Khí phách? Nực cười, khí phách thì có liên quan gì đến chuyện này chứ? Lúc trong bệnh viện tao rất muốn nhìn thấy mẹ của Trương Quốc Hoa chết thảm gấp mười lần so với em gái tao. Tao nghĩ mày cũng chỉ là một công cụ trong tay chúng mà thôi, mày không được mẹ dạy về dũng khí làm người đúng không? Bán mạng cho Trương Quốc Hoa, và mày sẽ được người ta cho cơm ăn, phải vậy không?

Tôi cũng là một người có miệng lưỡi ác độc nếu người khác đụng đến tôi và người thân của tôi, cho dù là bằng lời nói hay vũ lực thì tôi cũng sẽ chiến đấu đến cùng.

Nghe tôi nói như vậy hắn tròn tròn mắt giận dữ nhìn tôi:

- Mày thử nói thêm câu nữa xem.

Đối mặt với ánh mắt của tên lông mày rậm sự giận dữ trong lòng tôi cũng bùng nổ ra.

- Nếu tao nói hai câu thì sao? Trương Quốc Hoa là con chó! Trương Quốc Hoa là con chó!

Tôi lạnh lùng hét lớn.

Nghe vậy tên lông mày rậm liền nổi giận, phun nước miếng, rồi phóng điều thuốc vào mặt tôi, đầu thuốc lá nóng làm bỏng mặt tôi, sau đó là một trận đòn khiến toàn thân tôi đau đớn đến mức run hết người.

- Đồ rẻ tiền.

Tên lông mày rậm liền túm tóc tôi sau đó thì hung hăng lên gối vào bụng tôi. Một lần.....Hai lần.....Ba lần.....Bốn lần!

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Quảng Nó Vào Giếng!

Bụng là một trong những nơi yếu nhất của cơ thể con người, vậy mà tên lông mày rậm kia lại cứ nhắm vào bụng tôi mà đánh, đau không thể nói thành lời, lực phủ ngũ tạng dường như bị lộn ngược lại, cuộn cuộn trong người, tôi có cảm giác dường như axit trong dạ dày tuôn ra đến cổ họng, và tôi lại tiếp tục

ói mưa.

- Nói hả, mày thử nói thêm câu nữa xem?

Bị tên đó đá toàn thân tôi đều run rẩy, cảm giác bị cả người bị tê liệt, không còn chút sức lực nào, nhưng tên khốn đó vẫn không dừng tay, hất ném tôi xuống đất, hung hăng đá vào tôi.

- Nói hả? Mày nói nữa đi!

- Nói!

Dường như xương của tôi đều bị đá cho gãy nát luôn, trên người không còn chỗ nào là không đau, giống như một quả bóng bị đè ép, lực phủ ngũ tạng bị ép gần như muốn nổ tung.

Nhưng dựa vào ngọn lửa giận đang ngập tràn trong người cùng sự không cam lòng, mặc dù trong miệng đầy máu, nhưng tôi cười nhạt và rít lên từng chữ:

- Trương Quốc Hoa là một con chó, còn mày đi theo nó thì cũng chẳng khác gì một bãi phân chó....

- Đồ chết tiệt.

Thấy ta cười mỉa mai và nói những lời đó thì tên lông mày rậm kia đột nhiên đập vào lưng tôi một phát, cảm giác đau nhói ở lưng khiến thần kinh tôi dường như tê liệt. Tên này chắc chắn là có rất nhiều kinh nghiệm, hất xuống tay ngay vị trí huyết quan trọng nhất của xương sống, nếu bị đánh thêm một lần nữa vào huyết này thì sẽ bị liệt nửa người.

Cả người đau đớn thật sự khiến tôi không thể làm chủ được cơ thể nữa, nhưng ngay lúc miệng tôi vừa chạm vào mặt đất thì tôi nhận thấy trên mặt đất có cát, hơn nữa bởi vì tôi bị đánh nằm bò trên mặt đất nên hai tay tạm thời không bị trôi buột.

Bởi vậy chỉ trong nháy mắt, tôi bốc lấy một nắm cát, sau đó cố nén đau đứng dậy, nhắm thẳng mặt tên lông mày rậm và ném vào.

- Á, thằng ăn mày, chết tiệt, tao sẽ cho mày ném mùi của sự chết chóc.

Bị lãnh trọn nắm cát vào mặt nên tên lông mày rậm đau đớn lùi về sau hai bước và ôm kín hai mắt, hình như cát đã bay vào mắt hắn.

Trong cái khó ló cái khôn, đây là cách để tôi có thể chạy thoát, theo dự định thì nhân lúc ném cát vào mặt tên lông mày rậm, trong khoảng vài giây hắn lấy tay che mặt tôi sẽ tận dụng thời gian ngắn nhất chạy lên xe của bọn họ để trốn khỏi nơi này, vì tôi nhớ rõ lúc bọn chúng xuống xe vẫn còn để lại chìa khóa trên xe. Mặc dù tôi chưa có bằng lái xe nhưng lại biết sử dụng cơ bản về phanh, chân ga nên cơ bản vẫn có thể lái xe đi được.

Đáng tiếc là tính toán của tôi vẫn còn sai một chút, vốn dĩ tôi tưởng rằng cát sẽ làm hắn che mặt và lùi về sau nhưng hắn lại làm điều ngược lại, nổi giận tím tím tôi và đá một phát thật mạnh vào bụng tôi.

Đau.

Thật sự là rất đau.

Tôi cảm giác trước mắt mình chỉ còn lại màu trắng và đen, cả thế giới trở nên mờ mịt, người nào mà không bị đánh đau đến mức này thì sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đau đớn cực điểm, cả người không còn chút sức lực như tôi bây giờ.

Tên lông mày rậm đá ba phát vào chân khiến cả người tôi nhũn ra quỵ rạp xuống. Mặc dù cơ thể tôi cao lớn nhưng đối phương là những tay giang hồ lão luyện, cho dù có cao to cũng không làm nên chuyện được.

- Mày nghĩ là mày thông minh, mày thấy mày còn trẻ, tuổi trẻ điên cuồng đúng không?

Hắn nhò vào mặt tôi một ngụm dịch nhờn màu xanh ghê tởm, nó dính trên mặt tôi, chảy xuống hai má đến cằm, sau đó nhỏ từng xuống từng giọt.

Tên lông mày rậm cầm lấy cái cây do tên bên cạnh đem tới, đi đến trước mặt tôi.

- Tiểu tạp chủng, nếu bây giờ mày có nói hối hận đi chẳng nữa thì tao cũng nói cho mày biết, đôi khi nói hối hận không phải là sẽ giải quyết được mọi chuyện, nhất định tao phải cho mày nhận được sự trừng phạt thích đáng.

- Giữ chặt chân con chó này cho tao.

Tên lông mày rậm hét lên ra lệnh, ngay lập tức tôi thấy hai chân của mình bị người khác lôi ra, không còn cách nào khác để chạy trốn.

Chân tôi không ngừng run rẩy, không phải vì sợ hãi mà là bởi đau đớn cùng sự tức giận. Tôi hận tên lông mày rậm, hận lão già đeo kính vàng cùng đứa con tạp chủng của lão, nhưng hận nhiều nhất vẫn là hận chính mình.

Tôi hận mình bất tài, tôi hận mình quá yếu ớt, ngay cả người thân yêu nhất của mình bị người khác làm nhục đến chết mà không thể làm được gì, tôi hận mình sinh ra chỉ là một con người nhỏ bé, cho dù bị ức hiếp, chà đạp cũng chỉ có thể nén giận, không thể phản kháng.

Tại sao tôi lại bất lực như vậy, tạo sao cái xã hội này nhất định phải là kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu, chẳng lẽ kẻ yếu chỉ tồn tại với mục đích duy nhất là để cho kẻ mạnh ức hiếp và cướp đoạt thôi sao? Cách tồn tại duy nhất của kẻ yếu là hạ mình trước kẻ mạnh, xu nịnh và tăng bốc chúng sao?

Nếu tôi là một quan chức lớn hoặc con cái nhà giàu có thì hôm nay ai dám đụng đến tôi?

Tôi không phục, thật sự không phục.

Tại sao con người lại có một khoảng cách lớn như vậy, tại sao số mệnh con người khi sinh ra lại không thể thay đổi được, tại sao những người có được mọi thứ lại đi ức hiếp người khác, có thể coi sinh mạng con người như rác?

Tên lông mày rậm nắm lấy tóc của tôi, lạnh lùng nhìn tôi, tay phải nắm cây gậy giờ cao lên, nhắm đầu tôi mà đánh mạnh vào.

Bốp!

Dường như xương sọ của tôi bị vỡ vụn ra mất rồi.

Lại thêm một gậy nữa, tôi có cảm tưởng cây gậy kia giống như một làn gió mạnh kèm mưa tuyết rơi xuống người tôi, tiếng bốp bốp của cây gậy vang lên, không còn từ nào để diễn tả sự đau đớn của tôi lúc này.

Bị đánh đập dã man nhưng trong đầu tôi vẫn lặng lẽ nhớ kỹ số lần hấn đánh tôi, 42 gậy. Tất cả tôi đều nhớ kỹ, tôi thề, nếu có ngày tôi thay đổi được số phận thì thù này nhất định sẽ bắt hấn phải trả lại gấp trăm lần.

Sau khi lãnh đủ 42 gậy của tên lông mày rậm thì trước mắt tôi hoàn toàn mờ mịt, không nhìn rõ được bất cứ thứ gì, dường như cả thế giới đang quay xung quanh tôi. Bóng người đảo lộn, lơ mờ, không xác định được vị trí.

Mặc dù đau đớn nhưng cũng không làm cho tôi hôn mê được, chỉ là bị tê run rẩy trên mặt đất, tinh thần của tôi vẫn rất tỉnh táo, có điều toàn bộ cơ thể đã bị bầm dập.

Bị ngã trên mặt đất nên tôi không nhìn rõ được mọi vật trước mắt, chỉ có thể nghe được những người xung quanh nói chuyện.

- Lão Trang, Cường ca, mọi người nói xem giờ xử lý sao đây?

- Trương Quốc Hoa muốn chúng ta giáo huấn con chó này một chút, tốt nhất là làm cho người ta không biết chuyện này là do hấn chủ mưu.

Giọng nói này hình như là của tên lông mày rậm.

- Không ai biết chúng ta đi đến đây đúng không?

Một tên khác hỏi.

- Chắc là không, không một ai biết tên súc sinh này bị chúng ta đưa đến đây.

Tên lông mày rậm lạnh lùng trấn tĩnh nói, nghe vậy tôi liền nhận thấy tình hình tiếp tục bất ổn. Chỉ sợ bọn chúng sẽ xuống tay lần nữa, tôi liều mạng xoay người định chạy trốn nhưng cơ thể đã bị tê dại và đau nhức không thể nào cử động nổi.

Trong khoảnh khắc đó tôi nhận ra rằng mình sắp bị bị chúng thủ tiêu.

Thật sự kết thúc rồi.

Không có bất ngờ, không có phép lạ nào xảy ra.

Tất cả kết thúc ở đây.

- Bên kia có cái miệng giếng, Cường ca nói xem, nếu không thì.....ném vào trong đó đi.

Một giọng nói khác vang lên.

Lúc này, tên lông mày rậm im lặng khoảng ba giây, sau đó nói:

- Lại xem thử có nước hay không?

Tôi nghe tiếng bước chân chạy đi, khoảng mười giây sau cái tên đề nghị ném tôi xuống dưới giếng quay lại nói:

- Hình như có một chút nước, tôi ném xuống một cục đá, một lúc sau mới nghe được tiếng vọng lại, sâu khoảng mười mét, người mà bị ném xuống dưới thì không thể lên được. Vùng này không có người dân ở, trên miệng giếng mạng nhện giăng đầy, miệng giếng này chắc cũng vài năm rồi không có ai đến. Lão Trang, hay là.....cho vào miệng giếng này đi? Cho dù có bị phát hiện thì ít gì cũng phải một tháng nữa.

Tên kia có chút do dự nhưng tên lông mày rậm lại quyết định rất nhanh.

- Vay xuống giếng đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tử Cảnh

Nghe được quyết định cuối cùng của tên lông mày rậm, thần kinh tôi ngay lập tức căng thẳng cực độ, tuy rằng sự phẫn nộ của tôi lên đến cực điểm nhưng thời khắc liên quan đến sinh mạng thì tôi hoàn toàn bị suy sụp.

Tôi hận chính mình không thể giống như Văn Thiên Tường không sợ chết, hận mình không đủ sự mạnh mẽ, hận mình không thể kiên cường hơn một chút, nhưng thời khắc đó tôi lại nghĩ đến người mẹ nằm trên giường bệnh bao năm nay cùng cô em gái bé bỏng A Tuyết, cuối cùng tôi vẫn phải mở miệng cầu xin.

- Đợi đã, các người đợi đã! Hãy cho tôi liên lạc với Trương Quốc Hoa, nói với hắn tôi có thể nói chuyện với hắn về chuyện đền bù 50 vạn...

Tôi chưa nói xong thì đã bị bịt mồm lại, sau đó bọn chúng khiêng tôi đi khoảng năm, sáu mét gì đó.

Đây đúng là lần khiến tôi sợ hãi nhất trong cuộc đời, cũng là thời khắc căm phẫn nhất, tôi liều mạng phản kháng, đối mặt với nhiều người như vậy nhưng cuối cùng cũng bất lực, tôi biết bọn họ muốn đem tôi ném vào trong giếng, để cho tôi chết đuối, hoặc ngã chết, nhưng tôi không thể làm được gì, đành buông xuôi nhìn xuống đường đầy rêu xanh và cỏ dại đi đến miệng giếng ngày càng gần.....

Sau đó tôi thấy một tên mặc áo đen lấy miếng chăn trên miệng giếng xuống, tôi bị đưa lên phía trên miệng giếng, cơ thể đối diện với phía dưới, thậm chí tôi đã có thể cảm nhận được hơi nước lạnh như băng từ nước dưới giếng lan ra, xuyên thấu vào da khiến tôi rét run lên.

Tên lông mày rậm túm lấy cổ tôi, ấn xuống phía dưới miệng giếng, tôi đương nhiên không dễ dàng khuất phục như vậy, nếu tôi rớt xuống thì sẽ ngay lập tức dùng sức của hai chân đá văng mấy người kia ra, nhưng những người kia liên tục dùng sức giữ chân tôi, giống như là một sợi dây thừng trói toàn bộ cơ thể tôi lại.

- Mau ném xuống đi.

Tôi nghe rõ tiếng tên lông mày rậm phát ra, sau đó đầu tôi bị đẩy mạnh xuống dưới, bị ấn xuống một cái đường hầm chật hẹp, tối tăm và lạnh như băng, tôi biết mình đã bị ấn xuống dưới đáy giếng.

Một lần nữa.....

Một lần nữa không còn lại gì, mọi người có thể tưởng tượng đến cảnh tôi bị đám người kia nắm chân, chúc đầu tôi nhét xuống giếng nó thế thảm như thế nào.

Cơ thể của tôi hoàn toàn bị chúc xuống phía dưới, tên cầm chân tôi bỗng nhiên buông lỏng tay ra và tôi hoảng loạn kêu lên, cơ thể nhanh chóng rơi xuống dưới.

Nhớ lại lời tên kia lúc này nói giếng sâu chừng mười mét, mọi người thử tưởng tượng chút đi, với độ cao như vậy mà đầu một người rơi xuống thì kết quả sẽ ra sao, lúc ấy nội tạng của tôi dường như muốn tuôn trào ra khỏi cổ họng, màu đen trong giếng khiến tầm nhìn của tôi bị hạn chế, ngay sau đó đầu tôi va chạm mạnh với mặt nước, khó có thể hình dung được cảm giác đau buốt từ đỉnh đầu truyền đến như thế nào, dường như hộp sọ của tôi bị vỡ vụn ra, tất cả trước mắt là một màu đen, trong nháy mắt bị mất đi ý thức, tuy nhiên khi thấy cả người chìm trong nước thì tôi phản ứng theo bản năng, hai tay vùng vẫy để trôi lên, nhưng tôi lại phát hiện ra là chân mình đang giẫm trên một lớp bùn.

Nước giếng không quá sâu so với cơ thể của tôi! Nó nước cao không quá ngực của tôi.

Tôi bất ngờ khi nhận ra điều này.

Còn có một việc khiến tôi ngạc nhiên hơn, không biết có phải trùng hợp hay không nhưng tay tôi trong quá trình vùng vẫy đã vô tình chạm được vách giếng ẩm ướt, trơn tuột, và phát hiện ra hình như tay mình quờ trúng một lỗ hổng ở đó, lỗ hổng trên vách giếng một nửa trên mặt nước, một nửa thì chìm dưới nước. Hơn nữa tôi cảm thấy lỗ hổng này có vẻ vừa đủ để một người chui qua.

Cái khó ló cái khôn, tôi nín thở, nhanh chóng ngồi xổm xuống, ngụp đầu xuống nước, sau đó giả vờ như cả thân người bị chìm xuống dưới nước để khiến cho mấy tên đứng trên miệng giếng tin rằng tôi đã bị chết đuối.

Tôi có thể nín thở dưới nước được nửa phút hoặc lâu hơn một chút, nhưng nửa phút vào lúc này với tôi chính là khoảng thời gian hành hạ thể xác.

- Này, Nhỏ Mầu, nó chết chưa?

Tôi nghe được tiếng bàn tán của những người đó từ trên vọng xuống, nhưng tôi vẫn giữ im lặng và tiếp tục nín thở.

- Không có tiếng động, có khi nào không chết không? Giếng này có thật sự sâu không?

- Đem cái nắp đậy miệng giếng đến đây.

Khoảng mười giây sau, đám người đang bàn tán trên đó nói ít đi và tôi nghe thấy bên trên có một âm thanh lớn truyền đến, cả đáy giếng bây giờ là một màu đen kịt, đèn một tia sáng cũng không thấy đâu hết.

- Tiểu tử, mày có não không hả, mày nghĩ có thể nín thở già chết dưới đó à?

Tên kia cười đắc ý nói, lúc ấy tôi nhận thấy tình hình không ổn nhưng đã quá muộn.

Bọn chúng không biết kiểm đầu ra rất nhiều gạch ném xuống dưới giếng.

Bốp!

Trán của tôi bỗng đau điếng, một viên gạch rớt trúng đầu, tôi đau đến nỗi hai hàm răng run lên cầm cập, tôi không có thời gian để ý đến vết thương ấy, càng lúc càng nhiều gạch đá rơi xuống như mưa, rơi trúng vào vai, vào ngực, xương cốt của tôi dường như không còn sức chịu đựng nữa.

Thêm một viên gạch rơi trúng đầu nữa, tôi hiểu, hôm nay có lẽ là ngày tôi kết thúc cuộc đời rồi.

Tôi phải chết trong miệng giếng này.

Trong đầu của tôi hiện lên hình ảnh của hai em gái, của mẹ già bị bệnh nằm trên giường, mũi của tôi cay xè, nước mắt không kiềm được cũng tuôn ra.

Tôi muốn giết người.

Tôi muốn giết hết bọn chúng.

Trong cuộc đời mình tôi chưa bao giờ có ý nghĩ giết người như lúc này.

Ôm vết thương, với hơi thở cuối cùng, tôi giận dữ hét lên:

- Hoặc là tụi bay giết chết tao, còn không, nếu có ngày tao rời khỏi cái giếng này thì tất cả tụi bay sẽ chết dưới dưới tay tao.

Tôi thật không ngờ rằng trong lúc oán giận đã nói ra những lời ấy thì không lâu sau điều đó đã thành sự thật....

- Mày dám thách à? Xem ra không giết mày thì không được rồi.

Sau khi tôi hét lên vì tức giận thì phía trên lại truyền đến giọng nói ngạo mạn khác, khi một người có khả năng nắm trong tay sinh mạng của người khác thì họ sẽ nhân cơ hội này mà bốn cọt một cách vô tận với mạng sống của người khác.

Hai tay tôi ôm đầu gối ngồi xỏm trong giếng, gạch đá vẫn rơi xuống bộp bộp, tôi không biết là mình đã bị trúng bao nhiêu gạch đá nữa, có thể là hai mươi hòn, có thể là bao nhiêu. Tôi biết nếu cứ như vậy thì hộp sọ của tôi sẽ vỡ thật và tôi sẽ chết.

Tôi hận mình không đủ khả năng để báo thù cho Yên Yên, lo lắng cho A Tuyết, nhà tôi nghèo, bình thường dựa vào tiền làm thêm của tôi để sống, nếu tôi chết thì A Tuyết sẽ sống như thế nào đây.

Tôi lui lại sát vách tường, ở vị trí này thì có thể né được một ít gạch đá từ trên ném xuống, nhìn chung miệng giếng này cũng khá lâu năm và cũ kỹ, sau lưng tôi rêu xanh phủ kín mít, đột nhiên tôi cảm giác vách đá làm bằng xi măng trong giếng bị vỡ ra một miếng to, xuất hiện một cái lỗ hổng gần giống cái hang.

Vách giếng đột nhiên bị vỡ ra làm tôi giật mình, vì lúc ấy cơ thể tôi đang dựa vào vách đá, tôi cảm thấy sau lưng mình có một đường nứt rất lớn, rất sâu, hơn nữa nó đang kéo dài đến phía dưới đáy mặt nước.

Vách đá sụp xuống làm xuất hiện một lỗ hổng thật sự là điều bất ngờ với tôi, nhưng tôi lại phát hiện ra được đây không phải là một hang động tự nhiên mà là nhân tạo do con người làm ra. Bị người ra ném gạch xuống trúng đầu, ngay lúc rơi vào tuyệt vọng thì lại gặp phải một cái hang như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Người Con Gái Bị Nhốt Dưới Đáy Giếng

Tôi không biết là bọn người ở trên có nhìn thấy tôi chui vào trong cái hang đó hay không, nhưng sau đó ngẫm lại thì chắc hẳn là không thấy vì cái hang kia nằm dưới mặt nước, tôi ngậm mình dưới nước rồi mới chui vào cái hang kia.

Sau khi chui vào bên trong cái hang tôi mới phát hiện ra bên trong lại là một con đường gấp ghềnh sâu thẳm, không biết có phải do ai đào hay không nhưng nó rất sâu.

Tôi thở hổn hển, cả người đau đớn, thần trí cũng không tỉnh táo, hơn nữa con đường trong hang này nhỏ hẹp và tối tăm, tôi chỉ biết chui vào đây trốn và lần mò về đi về phía trước. Con đường này có dạng sườn dốc hướng lên, nước trong giếng cũng không tràn vào được, tôi chậm rãi bước về phía trước.

- Nó chết chưa vậy? Sao không thấy động tĩnh gì hết?

- Có thật là chết rồi không?

- Này, Nhỏ Máu, nhanh lên, ông chủ Trương nhấn tin là cứu hẩn mạng về, mau lại đây.

Tôi nghe được loáng thoáng câu chuyện của bọn chúng, sau đó là tiếng kêu gọi ầm ĩ, nghe vậy trong lòng tôi lại dâng lên sự hận thù, cứu tôi và mạng về ư? Dùng đầu gối để nghĩ thì tôi cũng biết là cái đám người kia đang dùng mưu để dụ dỗ tôi trôi lên khỏi mặt nước.

Nếu tôi mà lộ diện thì chắc chắn sẽ bị bọn chúng ném đá cho đến chết.

Trong lúc đang mãi mê suy nghĩ thì chân tôi vẫn bước về phía trước, đi được gần mười mét thì tôi thở chậm lại, tôi không nghĩ là trong giếng lại có một đường hầm sâu đến như vậy, mặc dù nói là trùng hợp nhưng có lẽ tôi tin rằng mình vẫn còn một con đường sống.

Tôi không biết là nó sẽ dẫn đến đâu nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn là phải quay lại đáy giếng.

Trán của tôi bị chảy máu, tôi lấy tay ôm chặt lấy và tiếp tục đi, trong lòng thấy hoang mang, lo lắng vì không biết mình sẽ đi về đâu, nhưng tình huống bây giờ tôi chỉ có thể đi thẳng về phía trước.

Đi được khoảng hai phút sau tôi thấy nóc hầm phía trên đột nhiên biến mất, không gian phía trước dường như rộng hơn, nhìn qua giống như là một căn phòng dưới lòng đất. Sau đó tôi ngửi thấy một mùi lạ, mùi này giống như mùi nhang đèn trong các đền thờ. Nhưng bởi vì trong lòng đất quá tối nên tôi không thể nhìn rõ được mọi thứ, và cũng không biết được mùi lạ đó từ đâu đến.

Đầu tôi càng lúc càng đau, xương bả vai dường như muốn rơi ra khỏi người, tôi lê từng bước, tay lần mò trong hang động mà bước đi, tôi giờ chẳng khác nào một người mù.

Lúc đó tôi nghĩ nơi này có thể có một ngôi mộ hoặc một căn phòng bí mật nào đó, nghĩ đến cảnh mấy tên đào mộ trộm của cải trong phim khoa học mà trong lòng tôi không hiểu sao lại rét run lên.

Hang động này thật sự rất lớn, hơn nữa rất lạnh, tôi đi chuyển từng bước một, trong này quá tối nên không thể nhìn ra được cái gì.

Đột nhiên, ngón tay tôi đụng phải một cái gì đó mềm mại, hơi co giãn, lạnh như băng, thực sự rất kì quặc, cảm giác giống như là ngực của con gái. Đúng là như vậy, tôi sợ tới mức ngay lập tức rút tay và lùi lại.

Có người.

Trong hang động này có người.

Trong đầu tôi hiện lên những suy nghĩ kinh hãi, bình thường tôi không tin vào chuyện thần phật ma quỷ, nhưng tay tôi vừa chạm vào thứ kia vẫn làm tôi hoảng sợ vô cùng.

Tôi nín thở, một lúc sau tôi đánh liều hỏi:

- Ai vậy?

Không có tiếng trả lời.

Cũng không có chút động tĩnh nào.

Không lẽ lại là xác chết?

Vì không có tiếng trả lời nên tôi thận trọng hơn, vài giây sau tôi đưa tay ra về hướng lúc lúc nãy, tôi muốn kiểm tra xem thứ tôi vừa chạm vào lúc nãy là

cái gì.

Nhưng....tôi thật sự kinh ngạc.

Tôi chạm vào hai khối hình tròn mềm mại và hơi co giãn, tôi chậm rãi sờ xuống phía dưới, tôi cảm thấy chỗ này rất mịn, rất giống vùng bụng của một người con gái. Mặc dù tôi chưa từng sờ qua bụng của con gái nhưng bằng xúc giác và ý thức thì tôi cũng có thể biết được điều này.

Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước mặt tôi thật sự là cơ thể của một con người. Hơn nữa đây là một cô gái.

Có thể xem tôi là một người có lá gan khá lớn, không phải tôi sợ xác chết nhưng lúc này chạm phải cơ thể của một cô gái thì tâm lý tôi cũng hơi căng thẳng, tuy nhiên nhờ vậy tôi cũng xác định được đó là một xác chết. Bởi vì nếu không phải là xác chết thì không thể nào mà lạnh như băng như vậy được.

Tuy nhiên, một nơi tối tăm như thế này sao lại có một người phụ nữ?

Tôi lùi lại hai bước, định tránh xa thi thể kia nhưng lúc ấy trong bóng đêm lại có tiếng nói phát ra, tôi nghe được rõ ràng giọng nói khàn, mệt mỏi của một người con gái:

- Ở đây.....Tôi.....Ở trong này.....

Chính xác, đây đúng là giọng của một người con gái.

Tôi khẳng định là mình đã nghe được giọng nói khàn khàn của một người con gái, và chắc chắn là từ "thi thể" lúc này mà tôi vừa chạm vào, nghe được âm thanh này thiếu chút nữa là tôi nhảy dựng lên rồi. Ở trong một hang động tối om mà lại nghe thấy tiếng của một người con gái thì người đang sống cũng bị hù cho chết.

Lúc ấy tôi thật sự hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh và hỏi:

- Cô.....là ai?

-Tôi ở trong này.....

Giọng nói đó vẫn lặp lại câu nói lúc này, hơn nữa lần này nghe rất yếu ớt, giống như một người sắp chết.

Nghe được giọng nói yếu ớt đó nên tôi nghĩ chắc hẳn không phải là ma quỷ, tôi thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi bước về phía trước, chạm tay vào mặt của cô gái kia.

- Có phải....Cô đang nói chuyện?

Tôi hỏi.

-.....Tôi.....

Giọng nói của người đó rất yếu.

-.....Tôi bị người ta.....nhốt ở đây.....lâu rồi.....

Nghe được cô ấy bị người khác nhốt tôi nhẹ nhàng thở ra, hóa ra cũng giống tôi bị nhốt tại nơi này à. Vấn đề là tại sao cô ấy lại bị nhốt ở đây và hang động này có đường ra hay không?

Nghe cô gái này nói như vậy, tôi lấy lại bình tĩnh nói:

- Đợi một chút, tôi cũng là người bị hại, bị người ta ném vào trong giếng, không ngờ phát hiện ra nơi này. Tôi....Tôi tên là Vương Nhất Sinh.

Tôi tự giới thiệu một chút sau đó đi xung quanh cô gái kia, lúc này tôi đụng phải một sợi dây sắt lạnh như băng, và hình như sợi dây sắt này đang quấn quanh cổ tay của cô gái.

Chạm vào sợi dây xích lạnh lẽo ấy tôi có chút ngạc nhiên.

- Cô bị xích lại sao?

Tôi kéo cô ra khỏi sợi xích nhưng phát hiện ra sợi xích rất to, bằng sức lực của tôi thực sự không thể nào làm đứt bỏ được, sau đó tôi lần mò qua tay còn lại của cô ấy thì thấy cũng bị trói bằng xích luôn, bị tôi chạm vào tiếng xích kêu leng keng.

Chưa hết ngạc nhiên, tôi tiếp tục lần mò lên trên sợi xích thì phát hiện ra nó được gắn liền với nóc hang động, nói cách khác thì cô gái kia đang bị treo trong hang động này.

Điều làm tôi thấy kì quặc hơn đó là khi chạm vào người cô thì nhận ra hình như cô không mặc quần áo. Mặc dù chỉ mới chạm vào bụng nhưng tôi liền rút tay về, chính xác là cô ấy đang trong tình trạng khóa thân.

Một người con gái trần như nhộng, bị xích nhốt trong một hang động tối tăm, lạnh lẽo....Cảnh tượng như vậy cũng đủ để một người bình thường nghĩ đến những câu chuyện tà ác của thời xưa.

Lúc ấy tôi chợt hoài nghi liệu cô ấy có phải là người phạm phải lỗi lầm to lớn nào đó rồi mới bị nhốt ở đây như vậy không.

- Tay cô đã bị xích lại.....Tôi xin lỗi không thể phá nó ra được.

Tôi thành thật nói xin lỗi.

-.....Chân.....

Giọng nữ yếu ớt nhắc tôi.

Nghe vậy tôi ngồi xổm xuống, cố gắng chịu đựng sự đau đớn từ hai bả vai để có thể nhìn thấy hai chân của cô ấy, tôi phát hiện ra cổ chân của cô cũng bị khóa lại.

Nếu lúc này có đủ ánh sáng, tôi có thể giải quyết mọi việc tốt hơn.

- Là ai đã nhốt cô ở đây?

.....

Cô ấy im lặng không nói. Không muốn trả lời à? Trong đầu tôi xuất hiện một suy nghĩ, không lẽ cô gái này cũng bị bọn người của tên lông mày rậm kia nhốt vào đây sao? Nhưng từ cuộc trò chuyện của bọn chúng thì có lẽ đây cũng là lần bọn chúng đến đây. Nếu vậy thì...không thể là bọn chúng được.

- Thực sự xin lỗi, mặc dù rất muốn cứu cô ra khỏi đây.....nhưng hiện giờ tôi không có chìa khóa, không có cưa nên đành chịu thua.

Tôi áy náy nói.

- Hay như thế này đi, cô cố gắng chịu đựng một chút, cô có biết trong hang động này còn nơi nào khác hoặc lối ra không? Nếu có thì nói tôi biết, sau khi tôi tìm được cách ra ngoài thì sẽ quay lại giúp cô.

Hang động phía trước kín mít, nói cách khác thì không tìm được lối ra vậy nên tôi mới hỏi gấp rút như vậy. Việc hiện tại tôi muốn làm chính là tìm cách chạy thoát khỏi nơi này, sau đó đi tìm Trương Quốc Hoa và bọn súc sinh kia để trả thù. Tiếp theo thì về nhà để xem tình hình của A Tuyết và mẹ. Đây là điều duy nhất tôi muốn làm nếu có thể sống sót.

-Không có.....

Nghe được lời đề nghị của tôi phía sau nên cô ấy cũng cố gắng nói to hơn.

Tôi sững sờ hỏi:

- Tại sao?

Vừa hỏi tôi vừa nghĩ tới chuyện hiện tại cô ấy đang trong tình trạng trần truồng, nếu có ai mà thấy được cơ thể của mình thì chắc chắn cô ấy sẽ rất ngại nên mới từ chối tôi như vậy.

- À, cô yên tâm đi, cô bị nhốt ở đây, tôi...tôi sẽ không nói cho ai biết. Tôi sẽ báo cảnh sát tới cứu cô, cho dù là ai nhốt cô ở đây thì cũng sẽ phải gặp báo úng. Gia đình cô đang chờ cô phải không? Chắc là bọn họ đang sốt ruột tìm cô khắp nơi đấy.

Đều là người bị nhốt xuống dưới giếng này nên tôi cũng có sự đồng cảm, chỉ có thể an ủi cô như vậy thôi.

-Cảnh sát.....Anh tin vào cảnh sát sao?.....

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sáu Con Cáo

Lời nói của cô gái làm tôi ngẩn ra.

- Hi hi, cô đang nói gì vậy?

Tôi gượng cười nói.

Không đợi tôi hỏi tiếp, cô gái lại yếu ớt nói:

-Người có quyền lực, có thể quyết định quyền sinh tử của người khác.....không phải sao?

Những gì mà cô gái kia mới nói làm cả người tôi run lên, đột nhiên tôi nghĩ đến việc Trương Quốc Hoa sai người đến trừng trị tôi và nhốt tôi dưới đáy giếng, khó có từ nào diễn tả được sự đồng cảm của tôi dành cho cô gái kia vào lúc này.

Người con gái này dường như không tin vào cảnh sát và chính phủ, không lẽ cô bị những người đó nhốt ở đây?

Tôi không kiên nhẫn được liền hỏi:

- À, tôi không hiểu lắm ý của cô, giờ tóm lại là cô cứ nói cho tôi biết xem có cách nào để đi ra ngoài hay không, chờ tôi ra ngoài được rồi sẽ quay lại cứu cô. Cô không muốn có người nào khác đến đây cứu cô nhưng tôi sẽ nghĩ ra cách để cứu cô ra ngoài.

-Sự căm hận trong anh rất lớn.....

Những gì cô gái vừa nói làm tôi bối rối.

-Anh rất giống tôi.....Đều là bị người ta nhốt vào đây.....Rất muốn trả thì nhưng không có khả năng....Đúng không?

Lời nói của cô gái kia giống như một tảng đá đè nặng trong lòng tôi, nháy mắt đã dâng lên thành sóng lớn.

- Tôi.....có thể đọc được suy nghĩ của người khác.

Đọc được suy nghĩ người khác ư?

Cô gái này không phải là đang đùa đấy chứ?

Nếu không phải chính tai tôi nghe được thì lúc ấy sẽ cho rằng cô gái kia đang đùa giỡn, nhưng hiện tại thì không phải là thời điểm thích hợp cho việc nói đùa. Tình huống này là sao? Thân trí của cô gái này có gì đó không ổn sao?

- Đây, lúc này không phải là lúc để nói đùa đâu.

Tôi cau mày, vỗ vỗ vai cô, khuyên cô nên im lặng một chút để giữ sức.

-Nói cho tôi biết, Vương Nhất Sinh, anh có muốn nơi này sẽ là địa ngục cho những tên đang nhõn nhoe ngoài vòng pháp luật kia không, chúng có cần phải trả giá đắt không?

Những lời nói của cô gái kia như mũi tên đâm vào ngực tôi, lúc này tôi thật sự kinh ngạc.

- Đây, cô đang nói gì vậy?

- Tôi hỏi anh, bây giờ anh đang tính toán điều gì, Vương Nhất Sinh? Em gái bị cưỡng hiếp, bản thân thì bị ném xuống đáy giếng, anh bây giờ.....không giống tôi sao?

Giọng nói của cô gái vang lên, giọng nói ấy tràn ngập sự mỉa mai và cay độc, mỗi câu đều đâm xuyên qua tim tôi. Vấn đề ở đây là tại sao cô lại biết Yên bị cưỡng hiếp? Vốn dĩ tôi vẫn chưa nói qua chuyện này mà, rốt cuộc cô gái này sao lại ở đây?

Trong tình huống này, mặc dù chưa bao giờ tin vào chuyện ma quỷ nhưng tôi đã hoảng sợ thật sự.

-Thế giới này không công bằng, Vương Nhất Sinh.....có người được sinh ra trên đồng vàng, được cưng chiều, có người sinh ra với hai bàn tay trắng, chỉ có thể dựa vào chính mình, đổ máu và nước mắt để mưu sinh.....Cũng có người sinh ra xinh đẹp hơn người, còn có người thì xấu xí.....Có người tài giỏi xuất chúng, nhưng cũng có người thật tâm thương.....Cuộc sống nhân sinh đã được định sẵn từ lúc sinh ra rồi.

Trong bóng tối, người con gái yếu ớt kia đang rất phẫn nộ, trong giọng nói đầy áp sự bị ai, uất ức.

Tôi thờ người ra khi nghe được những lời nói ấy, trong đầu nhớ lại cuộc sống của những năm gần đây. Từ nhỏ tôi cũng chỉ có mỗi mình mẹ, cuộc sống nghèo khổ, vất vả, đôi khi cả nhà phải sống bằng chút tiền công của tôi, tôi phải chịu đựng sự thờ ơ lạnh nhạt của người khác. Trong khi đó bọn công tử nhà giàu chỉ cần nhìn một chút tiền tiêu vặt lại thì có thể mua được điện thoại di động, đồng hồ, giày đẹp, tung tiền ra thì sẽ có một đám nữ sinh vây quanh hâm mộ, còn tôi thì chỉ có thể lặng yên ngồi một góc mà nhìn, tự biết mình và họ có một sự chênh lệch cực kì lớn, là hai thế giới khác nhau.

Thậm chí ngay cả em gái bị người ta sát hại cũng không thể trả thù được! Bởi vì tôi chỉ là một con người nhỏ bé ở dưới đáy xã hội, không có quyền lực,

không có gia thế, không có bất cứ thứ gì.

Thời đại này nếu là một tên với hai bàn tay trắng mà muốn đòi quyền lợi, đòi bình đẳng như người khác thì đều không có khả năng.

-Anh có muốn móc mắt những người xem thường mình không?.....Có muốn đánh cho bọn chúng tàn phế luôn không?.....Những tên đó ăn com của Nhà nước, ngồi tít trên cao và nghĩ có thể sống yên ổn cả đời, anh có muốn bọn họ.....cả nhà đều bị giết sạch sẽ không?

Trong bóng tối tôi không thể nhìn thấy cô gái kia nhưng tôi biết, người này tuyệt đối không đơn giản.

Tôi nuốt nước bọt không nói nên lời.

Điên rồ.

Thật sự điên rồ.

Những gì cô gái kia vừa nói rất điên rồ và tàn nhẫn.

- Cô vừa nói gì?.....Cô nghĩ như vậy thật ư.....?

Tôi nuốt nước bọt nói:

- Nhưng điều này lại không thực tế, cô làm sao có thể làm được điều đó?

- Người khác thì sẽ nghĩ như vậy.....Tôi có thể giúp anh làm được.....

Giọng nói cô gái lại vang lên trong động.

- Tôi có thể khiến người khác phải nghe lời anh.....Cho anh.....làm vua của thế giới này.....

- Anh.....có muốn làm không?

Những gì cô gái kia vừa nói khiến tôi cứ ngỡ mình đang nằm mơ, là ảo giác của thính giác hay là tôi đã chết rồi?

- Cô đừng đùa nữa, rốt cuộc cô là ai?

Tôi lui lại mấy bước, trong lòng dậy sóng. Ngay lúc này phía sau đường hầm có tiếng bước chân dồn dập bước đến, hình như là đang có người đi vào.

- Chết tiệt, tao không nghe thấy tiếng động cứ tưởng là nó chết thật, ai ngờ nơi này lại có một đường hầm, đúng là rất tốt cho việc ẩn nấp.

Giọng nói ồm ồm từ sau truyền đến, sau đó tôi nhìn thấy hai luồng ánh sáng từ điện thoại rọi lại đây, chiếu vào làm tôi không mở mắt được nên vội vàng xoay người và lấy hai tay che mắt.

Nhìn theo ngọn đèn tôi thấy tên lông mày rậm đi cùng một tên khác đang cầm điện thoại chiếu sáng đường hầm đi vào, hai người cầm theo hai hòn gạch.

Nhìn thấy hai tên đó đi vào bên trong tim tôi lại đập loạn xạ thêm một lần nữa.

Chết tiệt, tôi không thể ngờ được là hai tên này lại xuống tận đây giếng để kiểm tra xem tôi chết hay chưa.

Lúc này tôi rất hoảng loạn, bọn họ vừa gây ra cho tôi thương tích không hề nhỏ, giờ mà bị chúng xuống tay thêm lần nữa chắc hẳn là tôi sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Tôi lùi lại hai bước, tên lông mày rậm đi từng bước về hướng tôi, hắt rọi đèn ngay phía sau tôi, bỗng nhiên hắn dừng lại:

- Ai đó?

Tôi có thể tưởng tượng được là hắn nhìn thấy cô gái kia nên mới giật mình như vậy, tôi loạng choạng lui từng bước, nhìn theo hướng tên kia đang đứng, mặc dù nhìn không rõ nhưng trong nháy mắt tôi bị rung động mạnh.

Ánh sáng chiếu lên cơ thể cô, toàn thân dính đầy bùn đất, bụi bặm, cô cúi đầu xuống, không nhìn thấy mặt nên không thể đoán ra được là bao nhiêu tuổi, nhưng cơ thể của cô lại rất cân đối, đường cong gợi cảm chẳng khác gì một người mẫu hoàn hảo. Nhưng tuyệt vời hơn chính là mái tóc đen rối cả cô kéo dài trên mặt đất tựa như một dòng suối uốn lượn.

Tay chân của cô đều bị dây xích quấn quanh, tay cô bị treo lên trên, còn chân thì bị xích vào sát vách tường nên không biết bên trong cách kia sâu bao nhiêu.

Nếu chỉ như vậy thì không nói làm gì, điều làm tôi nổi hết da gà chính là phía sau cô có sáu con cáo màu trắng xếp thành hình cái quạt và chúng bị đóng đinh dính trên vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Các Người, Chết Cho Ta.

Phía dưới mỗi cái đỉnh còn có một tấm bùa, trên mặt tấm bùa đầy những kí hiệu khó hiểu, những tấm bùa kì lạ này đều cũ kĩ, thậm chí bị hư hỏng và tróc ra từng mảng, hình như nó cũng tồn tại lâu năm rồi.

Cảnh tượng trước mắt chẳng khác nào trong phim, tôi hoảng sợ thực sự. Ngay cả tên lông mày rậm và tên đi theo hần khi nhìn thấy cảnh ấy cũng ngây người ra.

- Tại sao lại có một người phụ nữ ở đây? Cái đồ vật quái quỷ gì vậy? Lại còn có đuôi dài ở đây nữa?

Chúng kinh hãi la lên.

- Cái ngày chó chết, nơi này có vấn đề.

Tên lông mày rậm vẫn cố giữ bình tĩnh.

- Chắc là có người nào đó đã biến nơi này thành nhà tù để nhốt người. Lão Trang, trước tiên bắt thằng ăn mày kia lại đã, giải quyết nó xong thì chúng ta chạy ra ngoài.

- Đi.

Mặc dù cảnh tượng trong động rất kì dị nhưng hai tên kia sau khi nói xong liền trấn tĩnh và đi vào trong, tay cầm gạch, ánh mắt hung ác, có lẽ chúng định dùng một đòn chí mạng đánh chết tôi trong động này.

Đột nhiên hai tên này chạy nhanh về phía này khiến tôi thấy nguy hiểm thực sự, hốt hoảng lui về sau vài bước nhưng lưng tôi bỗng chạm vào người con gái đang bị treo kia thì tôi mới ý thức được rằng mình không thể lui được nữa.

Ngay lúc đó tôi nghe được giọng nói kì lạ của cô gái kia.

-.....Hôn tôi.....

Đột nhiên có tiếng nói từ phía sau làm tôi khựng lại.

-.....Hôn tôi.....Nếu anh muốn sống đi ra ngoài.....!

Lúc ấy tình hình đã rất nguy cấp, tên lông mày rậm cùng Lão Trang vẫn đang tiến về phía này, hai cục gạch chỉ phút chốc nữa thôi sẽ nện vào đầu tôi, chỉ nghĩ đến đầu mình bị đập vỡ thì tôi đã điên hết cả người, thời khắc nguy cấp cô gái kia lại bảo tôi hôn cô ấy, mặc dù tôi không biết rốt cuộc cô định làm gì nhưng lúc này tôi không có sự lựa chọn.

Tôi liều mình nhắm mắt lại, vươn hai tay ôm lấy cô, sau đó không biết vị trí chuẩn xác nên tôi cứ hướng lên trên phía trên môi cô mà hôn.

Nhưng khi vừa chạm vào môi cô thì tôi liền hối hận, cứ tưởng chỉ việc hôn thôi nhưng không ngờ cô ấy liền mở miệng cắn lấy môi tôi, trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng thì cô liền ho một tiếng và ngay sau đó tôi cảm giác được có cái gì lạnh lạnh, dạng viên giống như là trái vải phun vào miệng tôi.

-.....Ăn đi.....

Phun cái thứ quái dị ấy vào miệng làm tôi thấy lạnh toát người, kì lạ hơn chính là miệng và cổ họng tôi dường như bị co giật không nghe nào chỉ huy, chủ động nuốt cái thứ quái dị kia vào trong.

Nuốt thứ kia vào, chỉ trong phút chốc tinh thần tôi bỗng trở nên minh mẫn khác thường.

- Xem này, tên ăn mày kia đúng là biến thái, chết đến nơi còn ở đó cùng người con gái kia hôn hít.

Vừa mới nuốt cái thứ kia xuống bụng tôi đã bị chúng đánh cho nằm bẹp trên mặt đất, tên lông mày rậm đá thật mạnh vào bụng, tôi đau đến nổi ói ra máu, lực phủ ngũ tạng muốn nát hết.

Tiếp theo là một cục gạch đập vào mặt tôi, một tiếng "bốp" vang lên, tôi nghĩ chắc hộp sọ của mình bị vỡ vụn ra rồi.

Không, tôi không thể chết như vậy được.

-.....Mau nói bọn chúng.....chết cho ta!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc thì giọng nói yếu ớt kia lại vang lên, ý thức của tôi cũng hơi mơ hồ nhưng nghe được giọng nói của cô thì não của tôi lại có phản ứng. Tôi lấy tay che mặt lại, hai tên kia tay trái cầm di động, tay phải cầm gạch nhằm vào đầu tôi mà đánh, từ ánh sáng của chiếc điện thoại tôi có thể nhìn thấy rõ gương mặt dữ tợn của chúng.

Ánh mắt ác độc và tàn nhẫn của bọn chúng dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

- Các người.....chết cho ta!

Tôi làm những điều gần như là ngu ngốc và vô dụng nhưng tình huống kì lạ đã xảy ra.

Những chuyện xảy ra sau đó tôi không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả lại rõ ràng được, tôi chỉ cảm giác được hai mắt mình lạnh buốt, giống như lúc nhỏ thuốc nhỏ mắt vào vậy, dường như trong mắt tôi có hai luồng nước xoáy mạnh mẽ quay vòng, điều kì lạ đó đã làm ảnh hưởng đến hai tên kia.

Giống như bị thôi miên, bọn chúng đồng thanh nói:

- Được, phải chết.

Sau đó chúng cầm gạch và nhắm vào đầu đối phương mà đánh, đánh mạnh hơn gấp vài lần so với tôi lúc này.

Bốp

Bốp

Chúng đánh nhau đến khi những viên gạch vỡ vụn rơi xuống thì chúng cũng bị mềm nhũn ra, ngã xuống, máu me be bét.

Mặc dù hai người bọn họ dùng gạch đập vào đầu của nhau nhưng không chết, sau đó chúng lao vào dùng răng cắn vào yết hầu của đối phương, cắn đến khi da thịt rách, máu bắn tung tóe, qua ánh sáng của điện thoại tôi có thể nhìn thấy chúng cắn đứt động mạch, máu chảy lan ra cả hai mét nhưng hai bọn họ dường như không biết đau đớn, chẳng khác nào là những con rối lao vào cắn xé nhau để kết thúc sinh mệnh của đối phương...

Mãi cho đến khi máu ở cổ hai người không còn chảy ra nữa thì cả hai mới như quả khí cầu bị xì hơi mà nặng nề ngã xuống mặt đất, tay chân co giật nhưng mức độ chậm dần, chậm dần và không còn động đậy nữa.

Tất cả những gì vừa xảy ra tôi đều nhìn thấy.

Cả người tôi ngậy ra.

Những gì vừa xảy ra trước mắt vượt qua khỏi khả năng lý giải của tôi.

Đến lúc mùi máu tươi ngập tràn mũi và cổ họng thì tôi mới cảm thấy buồn nôn, chịu không được liền nôn ra.

Bữa cơm chiều qua và sáng nay đều bị ói ra hết, não của tôi mới dần dần tỉnh táo lại, ý thức được những gì vừa xảy ra.

Tôi đã giết người.

Phải, tôi đã giết người.

Chỉ với một câu nói "cho người chết" mà tên lông mày rậm và Lão Trang lại phục tùng mệnh lệnh và giết chết nhau tại chỗ.

Đây là năng lực của tôi, tôi thật sự có năng lực điều khiển người khác.

Giống như trong những bộ phim khoa học viễn tưởng về thôi miên, về siêu năng lực.

Chuyện này tuyệt đối không phải là nằm mơ.

Là sự thật.

Có điều.....Chuyện này tuyệt đối không đúng với lý thuyết khoa học.

Tôi bật mũi mình lại, nhặt lấy điện thoại của tên lông mày rậm, chậm rãi quay đầu lại, trong ánh sáng mờ ảo nhìn thấy dây xích quấn quanh người cô gái kia cảm xúc của tôi dâng trào.

Tôi nhìn cô ấy và phát hiện ra cô ấy cũng đang nhìn tôi.

Dưới mái tóc dài kia là một khuôn mặt hình trái xoan, trắng đẹp như ngọc, cô có đôi mắt đẹp tựa viên dạ minh châu. Tuy rằng trên mặt còn dính nhiều

bùn đất nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, tôi có thể chắc chắn một điều rằng người đứng trước tôi đây là một tuyệt thế mỹ nữ.

-.....Thích cảm giác này chứ.....

Giọng nói từ đôi môi khô khốc của cô lại vang lên với giọng điệu có vẻ như nghi ngờ nhưng lại chính là khẳng định.

Tôi ngơ ngác nhìn tuyệt thế mỹ nữ trước mắt mà không biết hỏi gì, cũng không biết phải trả lời ra sao.

Sau cùng tôi hiểu được người con gái trước mặt này không phải là người thường, thậm chí.....không phải là người trần mắt thịt.

Tôi yên lặng nhìn cô trong vài giây.

Sau đó tôi đột nhiên nở một nụ cười.

- Thích

Tôi trả lời cô.

Mặc dù kì lạ nhưng tôi thích thế.

Giống như người có quyền thống trị đùa giỡn với sinh mệnh của người khác, tôi cũng thích cảm giác được nắm sinh mệnh của người khác trong tay và đùa giỡn với nó.

Trong phút chốc tôi phát hiện ra tôi và những người có quyền lực khác ngoài tên gọi ra thì về bản chất là giống nhau.

Ranh giới giữa con người tốt cuộc là ở đâu?

Ranh giới giữa thiện và ác, đen và trắng là ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tiếp Theo Là Mà

Tôi hoảng hốt nhìn bàn tay dính đầy máu của mình, nhìn vào sợi xích đang trói cô gái tóc dài kia và hỏi:

- Đây, rốt cuộc cô là ai? Cô không phải là hồ ly tinh đấy chứ? Tại sao lúc này hai người kia nghe tôi nói thì đột nhiên nổi điên lên như vậy.

Từ đôi mắt sâu thẳm đầy ưu tư của mình, cô gái nhìn tôi không chớp mắt, sau đó cô ấy nói bằng một giọng nói không khác gì người ở cõi âm:

-Là Linh nguyên kim đan của tôi.....Nó cho anh phép thuật của tôi.....

- Linh nguyên kim đan? Chính là thứ mà cô đã đưa vào miệng tôi lúc nãy ư? Đó là cái gì?

Lòng tôi thấp thỏm lo sợ, Linh nguyên kim đan đó nghe tên không giống với một cái tên khoa học nào nên tôi cũng không tin tưởng lắm. Có điều với những gì vừa xảy ra thì tôi mới tin những điều cô gái kia nói là thật. Tuyệt đối không phải nói dối. Hơn nữa nhìn thấy phía sau cô ấy có sáu đuôi con cáo lòi ra, như vậy thật sự là không bình thường. Mặc dù tôi không tin chuyện thần quỷ, yêu quái nhưng không phải là chưa xem qua "Liêu trai chí dị", "Sơn Hải Kinh", "Hoài Nam Tử",...ít nhiều cũng biết được một chút.

-.....Nói với anh.....anh cũng không hiểu.....

Cô ấy hình như không muốn trả lời câu hỏi của tôi.

- Đó là vật rất quý giá với tôi.

Cô gái chưa giải thích rõ ràng với tôi nhưng với tình huống này thì tôi tin cô ấy không phải người bình thường, tôi chỉ có thể dùng lối suy nghĩ phi khoa học để lý giải mà thôi.

- Thôi được, tuy rằng tôi không biết cô là ai và cô làm gì nhưng tôi có thể khẳng định cô không giống với người bình thường, tôi đoán cô bị nhốt ở đây, lại còn bị xiềng xích như vậy hẳn là có nguyên nhân của nó đúng không?

Tôi bước lên đứng trước cô thận trọng hỏi han.

- Không sai.....

Cô gái cúi đầu yếu ớt trả lời.

- Vừa rồi cô cho tôi ăn cái gọi là Linh nguyên kim đan gì đó, hẳn là người nào sau khi ăn nó sẽ có được năng lực của thần dược đó đúng không?

- Không sai.....anh.....xem như là thông minh.

Cô nói với giọng khàn khàn.

Nghe những lời cô ấy nói tôi hơi giật mình.

-Ăn Linh nguyên kim đan.....anh có thể sử dụng phép thuật.

- Nói như vậy, cô cũng có thể giống như tôi vừa rồi có thể điều khiển người khác bằng lời nói?

Nhìn tên lông mày rậm và Lão Trang nằm cách đó không xa tôi chợt thấy kinh hãi.

-Có thể anh cũng nhìn thấy.....cơ thể của tôi đã bị niêm phong rồi.....

Nghe cô ấy nhắc tôi mới để ý là phía sau cô có sáu cái đinh đóng trên vách và dán bùa vào sáu cái đuôi cáo kia.

Mặc dù tôi không hiểu gì về đạo thuật huyền bí nhưng cũng đoán được cô gái kia bị một năng lực nào đó khống chế và không thể thoát ra khỏi đây được.

- Vậy.....

Tôi bước về phía trước, đi vòng ra phía sau cô, định mang sáu cái đuôi cùng bùa chú trên đó xuống, tôi không biết thứ bùa kia dùng để làm gì nhưng nghĩ đến mấy phim trên truyền hình thì làm vậy có lẽ sẽ giúp ích được điều gì đó.

Nhưng tôi vừa bước được hai bước thì cô ấy la lên:

- Đừng chạm vào! Đừng chạm vào lá bùa kia....

Tôi bị cô ấy làm cho giật mình nên dừng lại.

- Sao vậy?

-Người nào chạm vào lá bùa đó thì đều phải chết.....

Bị cô gái kia đe dọa rằng chạm vào cái đuôi có dán bùa kia sẽ chết, thật hay giả đây? Mặc dù tôi không thực sự tin nhưng cô gái này không hề đơn giản, mặc kệ là thật hay giả thì tôi cũng chỉ có thể tin cô thôi.

-Anh không chạm vào được đâu.....Năng lực của anh chưa đủ.....

- Vậy tôi phải làm như thế nào mới cứu được cô?

Tôi cau mày hỏi.

-Ít nhất.....phải đợi đến lúc anh đạt đến Trúc Cơ.....

- Trúc Cơ?

Những gì cô ấy nói rất giống với kiến thức của Đạo gia. Ít ra thì tôi cũng từng được nghe qua và biết Trúc Cơ này có quan hệ với đạo thuật.

-Đúng.....

Giọng nói của cô ngày càng yếu, giọng của cô ngay từ đầu đã rất nhỏ rồi, giờ lại càng nhỏ hơn, tôi nghe không rõ nữa.

- Cô không sao chứ?

-Tất nhiên là có sao rồi.....Tôi đem Linh nguyên kim đan cho anh.....không có công lực.....bây giờ tôi chỉ có thể dựa vào cơ thể để chống đỡ.....

Công lực ư? Từ này chỉ có trong các tiểu thuyết võ hiệp, những gì cô ấy vừa nói thật khiến cho người ta có cảm giác giống như là đang xem một bộ phim vậy.

Nghe đến việc vừa rồi cô ấy cho tôi Linh nguyên kim đan, đó có thể là viên trân châu quý giá của cô ấy nên cơ thể mới suy yếu như vậy.

- Vậy.....tôi trả lại viên kim đan kia cho cô, phải lấy ra như thế nào đây?

Tôi sờ vào cái bụng lạnh lẽo của mình và hỏi.

Nghe tôi nói như vậy cô gái ấy cười chế giễu tôi.

-Đồ con lừa.....bảo bối tốt như vậy cho anh.....không phải anh cũng muốn nó sao?

Tôi hơi chột dạ chút nhưng cũng trả lời rất nhanh.

- Uống nước phải nhớ người đào giếng, đạo lý ấy tôi hiểu, không có viên Linh nguyên kim đan của cô thì vừa rồi tôi đã phải chết, mạng này của tôi xem như là do cô cứu. Cô nói đi, phải làm thế nào thì mới trả lại kim đan được cho cô?

-.....À.....không cần đưa cho tôi.....Thứ đó, chỉ cần tôi ra ngoài được thì có thể luyện lại được.....Anh rất cần viên kim đan kia.....Tôi tặng nó cho anh.....

Giọng cô nhỏ đến mức tôi dường như không nghe rõ nữa.

-.....Sau khi ra khỏi đây, mang cho tôi chút nước và đồ ăn.....nếu anh còn chút lương tâm.....

- Đi ra ngoài, làm thế nào để ra ngoài được?

-Dùng..... bộ não của anh.....

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ, càng thấp, sau cùng cô cúi đầu xuống, không nghe tiếng nữa.

- Bây.

Tôi hơi run sợ, nghĩ cô đã chết nên thử bước lên kiểm tra xem cô còn thở hay không, thấy mũi cô vẫn còn thở nên mới chắc ăn là cô ấy chưa chết.

Không có giọng nói của cô gái, không có động tĩnh từ hai tên kia, một lần nữa trong hang động này lại trở nên yên tĩnh và lạnh như băng.

Trong màn đêm tĩnh mịch chỉ còn chiếc điện thoại của tên lông mày rậm trong tay tôi là phát sáng.

Đột nhiên điện thoại vang lên một nhạc chuông chói tai, tôi nhìn vào cái điện thoại thấy hiện tên người gọi đến là "Trương lão bản", số điện thoại là 136XXXXXXX, 136 chính là mã vùng của tỉnh Giang Tô.

Nhìn dãy số trên màn hình, lòng tôi vừa nguội lại được một chút thì trong nháy mắt lại nóng lên.

Gọi vào lúc này, và còn lưu tên là Trương lão bản thì có thể là ai?

Không cần suy nghĩ, chính là Trương Quốc Hoa.

Tôi nhìn vào điện thoại và nhớ kỹ số điện thoại này, sau đó nhấn phím trả lời.

Tuy nhiên để đề phòng Trương Quốc Hoa biết tôi còn sống nên tôi chỉ bấm phím trả lời mà không lên tiếng.

- Bây, Cường Tử hử?

Tôi không trả lời, chỉ yên lặng và nghe.

- Tao kêu mày xử lý người, đã xử lý xong chưa?

Chính xác là giọng của Trương Quốc Hoa.

Nghe thấy giọng Trương Quốc Hoa, sự căm phẫn của tôi lại dâng lên, chính là người đàn ông này đã sai người đưa tôi đến nơi này, chính hắn muốn giấu nệm hành vi phạm tội nên giết tôi diệt khẩu.

Chính là hắn ngồi ở trên cao, chỉ với một câu nói có thể giết tôi giống như giết một con kiến.

Chính là người đàn ông máu lạnh đó.

- Sao lại không trả lời tao? Mày xử lý được chưa?

Vì không thấy trả lời nên đầu dây bên kia Trương Quốc Hoa hỏi liên tục, trong giọng nói có sự lạnh lùng và độc ác.

Mới đầu tôi không tin cho Trương Quốc Hoa biết chuyện tôi còn sống nhưng nghe thấy giọng hắn thì trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh của tên công tử nhà giàu, nghĩ tới bọn đã hại chết Yên Yên khiến tôi không chịu đựng được.

Tôi nhắc điện thoại lên, bằng một giọng lạnh lùng và tàn nhẫn nhất nói với hắn:

- Xử lý rồi.

Nhưng trong lòng tôi còn có một câu nữa "xử lý, và người tiếp theo chính là mày, Trương Quốc Hoa".

Tuy nhiên tôi không nói ra những lời này mà chỉ giữ lại trong lòng.

Không đợi Trương Quốc Hoa trả lời lại tôi đã ném cái điện thoại xuống đất, cái điện thoại màu đen vỡ thành nhiều mảnh, thân máy và vỏ máy bị bung ra.

Tôi quay đầu lại không phải để nhìn cái điện thoại, không phải để nhìn thi thể của hai tên kia mà là nhìn một người ở trong nơi tối tăm kia.

Điều làm tôi sợ nhất chính là năng lực của cô gái đang yên lặng ngủ say trong cái hang động lạnh như băng kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kế Sách

Tôi đi dọc theo đường hầm về đến đáy giếng là nơi có thể thoát ra ngoài, lúc này tôi đã có thể nghe thấy tiếng bước chân phía trên miệng giếng.

Quả nhiên, sau khi nghe được tiếng bước chân thì trên miệng giếng truyền đến giọng nói của hai tên còn lại.

- Cường ca, thằng nhãi con kia có chết không?

Trên miệng giếng bọn họ không biết là tên lông mày rậm đã chết nên cứ kêu to xuống dưới này.

Âm thanh truyền xuống dưới giếng khiến hai lỗ tai tôi ù hết cả lên, tôi đứng ngay ở cửa đường hầm, đầu óc hơi choáng nhưng vẫn đủ tỉnh táo để giải quyết tình hình trước mắt.

Tôi bước lên phía trước một chút thì thấy có một sợi dây thừng từ trên kia thả xuống, chắc là của tên lông mày rậm dùng để đi xuống đây mà. Tôi chợt thấy vui trong lòng vì biết có thể dùng sợi dây thừng này để đi lên.

Nhưng nếu nhìn thấy tôi thì bọn người trên kia nhất định sẽ kéo dây lên mất.

Không được, tôi phải nghĩ ra cách để đối phó mới được.

Cẩn rằng, tôi quyết định mạo hiểm thử một lần, tôi nhảy ra khỏi cửa đường hầm, nhanh chóng ngửa đầu nhìn lên miệng giếng.

Tôi vừa ló đầu ra thì có hai cái đầu nhìn xuống thăm dò.

Khi ai tên kia nhìn thấy tôi đều thất kinh, chúng không thể ngờ được người đứng dưới này là tôi.

- Chết tiệt, tại sao lại không chết?

Hai tên đó ban đầu còn hơi kinh ngạc nhưng sau đó ánh mắt của chúng bỗng tối sầm lại.

Miệng giếng ca chừng mười mét, hơn nữa trong giếng tối đen nên khi nhìn lên tôi có thể nhìn thấy cặp mắt sắc bén của chúng.

Trong một khắc, tôi hít một hơi thật sâu, sau đó nhớ lại tên lông mày rậm vừa rồi chết vì bị tôi dùng thuật thôi miên nên cũng làm liều la lên:

- Tao chính là Cường ca của tụi bay đây.

Khi nói ra những lời này cả người tôi toát mồ hôi lạnh, tinh thần căng thẳng, dựa theo những gì vừa xảy ra với tên lông mày rậm thì tôi đoán rằng người con gái kia đã cho tôi một loại năng lực thôi miên, nếu không thì tên lông mày rậm và đồng bọn của hắn sẽ không vì nghe lời tôi mà chết.

Lúc này tôi không muốn làm cho hai tên trên miệng giếng phải chết mà chỉ muốn ra lệnh với chúng thôi. Trong tình huống như vậy, phép thuật mà cô gái

kia cho tôi liệu có hiệu quả hay không?

Đầu tôi lúc này như ù đi, sau ba giây tôi đã có câu trả lời.

- Cường ca? Tại sao lại đi có một người, Lão Trang cùng tiểu tử kia đâu?

Nghe thấy phía trên kia trả lời không có một chút hoài nghi, lòng tôi như trút được tảng đá nặng.

Thành công, phép thuật của tôi đã thành công.

Lòng tôi vui sướng nhưng vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh, không thể để một sai sót nhỏ nào làm ảnh hưởng đến đại sự được.

Tôi ho một tiếng, giả vờ buồn bã nói:

- Tên tiểu tử kia đã chết, Lão Trang bị nó đánh chết, tao cũng bị thương, không đem theo người lên được, kéo tao lên trước đã.

- Sao thằng khốn đó mạnh vậy?

Nghe tôi nói như vậy hai tên kia không có một chút nghi ngờ nào.

- Trong hang tối quá, bọn tao bị tên tiểu tử kia đánh lén, kéo tao lên đi.

Hai tay tôi nắm dây thừng và giục bọn chúng.

Hai tên đó liếc mắt nhìn nhau, sau đó không nghi ngờ gì hợp lực kéo tôi lên.

Trong lúc được kéo lên trong lòng tôi vạn phần lo sợ, nếu thuật thôi miên của tôi đột nhiên mất hiệu lực giữa chừng, bọn chúng phát hiện tôi giả danh tên lông mày rậm thì làm sao bây giờ, nếu thật như vậy thì bọn chúng sẽ ngay lập tức thả dây thừng xuống cho tôi ngã chết.

May mắn thay là tôi đã lo lắng thừa, bọn họ vẫn nghĩ tôi là tên lông mày rậm và kéo thẳng lên trên.

Khi đứng hai chân vững vàng trên mặt đất, nhìn thấy ánh sáng của thế giới tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cường ca, Lão Trang đã chết thật rồi sao? Chúng ta.....Làm sao bây giờ?

Một tên mặc áo xám, mắt một mí bước lên hỏi.

- Tụi mày cũng chết theo nó đi.

Tôi thở hổn hển, sự căm giận lại nổi lên, tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, tức giận nhìn hai tên trước mắt và nói ra mệnh lệnh độc ác kia.

Khi nói chuyện, giống như lúc này tôi đem hết năng lượng tập trung vào đôi mắt.

Nhưng lần này lại không được như ý tôi muốn, phép thuật của tôi lúc này không có hiệu quả.

- Anh nói cái gì vậy Cường ca?

Nghe tôi ra lệnh cho chúng chết đi thì hai tên đó kinh ngạc khó hiểu nhìn tôi.

Tôi im lặng tức giận quan sát chúng, ba giây sau chúng vẫn kinh ngạc nhìn tôi và không có ý định giết lẫn nhau.

Sao lại thế này?

Thuật thôi miên của tôi thất bại rồi sao?

Tại sao?

- Tao nói bọn mày chết đi, không nghe thấy hả?

Tôi nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt và ra lệnh lại.

- Cường ca, như vậy là ý gì? Tại sao chúng tôi phải làm như vậy?

Hai tên đó nhíu lông mày, cảnh giác khi nhìn thấy tôi như vậy, trên mặt vừa ngờ ngạc vừa ngạc nhiên.

Vẫn là không có tác dụng.....

Hai lần thất bại liên tiếp làm tôi hiểu được không phải là do tôi phát âm không rõ hay sử dụng sai phương pháp mà là thuật thôi miên của tôi đã không

còn hiệu lực nữa.

Tại sao lại như vậy được?

Tôi đứng yên một chỗ, nắm chặt tay, trong đầu nghĩ đến những tình huống có thể xảy đến tiếp theo.

Chẳng lẽ thuật thôi miên này chỉ có giới hạn cao nhất với người tiếp theo thôi sao? Hay là một ngày chỉ có thể sử dụng được bốn lần? Hoặc nhiều nhất là thôi miên được bốn người? Hay là năng lực của mình chưa đủ để có thể phát huy được hết khả năng của thuật thôi miên này? Hoặc thuật thôi miên này chỉ giới hạn trong một khoảng thời gian nhất định?

Không biết, hoàn toàn không thể giải thích được.

Năng lực kì lạ mà cô gái kia vừa cho tôi về cơ bản thì tôi không biết được cách sử dụng.

- Cường ca bị gì vậy? Nhìn anh hình như có vấn đề gì đó thì phải?

Tên mất một mí, mặc áo xám dò xét tôi.

Thấy hai tên đó nghi ngờ tìm tôi đập loạn xạ lên, thậm chí nghe được cả nhịp tim luôn.

Tôi không biết cách sử dụng thuật thôi miên, cũng không biết thời gian duy trì là bao lâu, chỉ có thể đi từng bước một.

Nghĩ đến đây tôi toát mồ hôi lạnh, sau đó dùng tay bịt vết thương trên trán lại, cả người lao đảo, giả vờ đứng không vững, bước chân cũng mềm nhũn ra, thất thểu. Bởi vì trên thực tế vết thương trên người tôi là có thật, không cần phải giả vờ cũng đã yếu lắm rồi.

- Cường ca, anh làm sao vậy?

Nhìn tôi loạng choạng, đứng cũng không vững, tên mất một mí kia sau một lúc chần chừ thì chạy lên đỡ tôi.

Tôi giả bộ đau đớn, ôm trán kêu la:

- Tao đau đầu quá, Lão Trang đưa tao đến bệnh viện băng vết thương đi.

Nghe những gì tôi vừa nói tên mất một mí hơi sững sốt nói:

- Lão Trang? Cường ca hồ đồ rồi, tôi là Chu Cần mà.

Thì ra tên này là Chu cần, trong đầu tôi bỗng lóe lên một suy nghĩ mới, ngoài mặt vẫn giả vờ đau đớn:

- Chu Cần? Chu Cần....không phải là nó sao?

Ánh mắt tôi mơ màng chỉ vào tên còn lại hỏi.

- Nó là Lão Lư mà, Cường ca, anh làm sao vậy, bắt đầu nói mê sáng rồi.

Tên Chu Cần mất một mí lắc lắc vai tôi, gấp gáp hỏi.

Hóa ra là vậy.....một người tên là Chu Cần, một người là Lão Lư, đúng là quá dễ dàng để biết được tên của hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thôi Miên

Tôi lấy tay che trán yếu ớt cười:

- Ôi, là tao sai rồi, lúc nãy bị thằng ăn mày kia đánh mấy gậy nên giờ bị hồ đồ mất rồi.....thằng tiểu tử chết tiệt.

Tôi vừa giả vờ chửi rủa vừa cố gắng đứng dậy nói:

- Trước tiên thì lấy cái nắp giếng đập nó lại, chuyện phát sinh hôm nay không được nói ra ngoài, về phần Lão Trang cứ để tao lo, tụi mày cứ vờ như

không biết gì là được rồi, hiểu không?

Chu Cần và Lão Lưu nhìn tôi với ánh mắt hơi khó hiểu nhưng cũng có phần cảm kích, sau một chút do dự thì gật đầu.

- Biết rồi Cường ca.

- Tốt lắm, giờ đưa tao đến phòng khám bệnh gần đây nhất đi.

Tôi nói nhưng cũng thấy chột dạ, không biết thuật thôi miên có hiệu lực trong khoảng thời gian bao lâu, nếu trên đường đi mà bị mất hiệu lực thì chỉ sợ là tôi không còn đường sống nữa. Nhưng hiện giờ nó vẫn còn tác dụng nên tôi vẫn có thể lợi dụng được hai tên kia.

- Không thể ngờ được là Lão Trang lại chết ở nơi này.

Hai tên kia mang tôi ra xe, mãi đến khi lên xe rồi bọn chúng vẫn thấy tiếc hận vì Lão Trang phải chết ở dưới đáy giếng.

Để tránh việc thuật thôi miên mất tác dụng giữa đường tôi giả vờ như cơ thể không còn chút sức lực nên ngồi ở ghế sau, mục đích là lợi dụng chỗ dựa lưng của người lái để che mắt người mình chiếu vào gương chiếu hậu, tránh cho việc chúng nhận ra tôi nếu thuật thôi miên hết tác dụng.

Nhưng sự lo lắng của tôi đã thừa, chúng đem tôi đến một phòng khám gần nhất mà không hề phát hiện ra là tôi giả mạo.

Có hai nguyên nhân để tôi đòi đi đến phòng khám, một là để chăm sóc vết thương trên người, hai là muốn kiểm tra xem thuật thôi miên của tôi có bị mất hiệu lực hay không, tôi cần phải kiểm người khác để kiểm chứng.

Tôi đến làm các thủ tục cần thiết ở gần phòng khám, có một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đi ra, đeo mắt kính, mặc áo blouse trắng, tóc quăn, vẻ mặt lạnh lùng.

Chu Cần và Lão Lưu đỡ tôi bước vào cửa phòng khám, nhìn bộ dạng máu me của tôi thì nữ bác sĩ cũng hoảng sợ, nhìn thấy vị bác sĩ này tôi chợt nảy ra một ý mới, cô ta chính là người mà tôi sẽ thử nghiệm tiếp theo.

- Tại sao lại như thế này? Đây là.....người này bị đánh à?

- Đừng hỏi nhiều, mau điều trị cho người này đi.

Chu Cần giận dữ nói, vị bác sĩ bị Chu Cần lớn tiếng nên nhất thời giật mình.

Nữ bác sĩ nhìn thấy vết thương của tôi thì kinh sợ, cô ta quay lại nhìn Chu Cần và Lão Lưu sau đó đưa tôi vào kiểm tra, nhìn cái trán và cơ thể chỉ chút vết thương của tôi thì cô ấy kêu phụ tá mang băng gạc, thuốc, kim tiêm, chỉ khâu và các dụng cụ khác để băng bó và cầm máu cho tôi.

Cô ấy dùng cồn lau sạch trán cho tôi, sau đó băng lại, còn trên lưng thì dùng vải quấn lên, mặc dù không nhìn thấy nhưng tôi vẫn có thể hình dung ra được vết thương của mình đáng sợ như thế nào. Những vết thương này chủ yếu là do tên lông mày rậm và tay chân của hắn gây ra, đương nhiên cũng có một vài vết thương khi còn ở bệnh viện do tên Trương Quốc Hoa và mấy tên bảo vệ đánh nữa.

Nghĩ đến gương mặt máu lạnh kia thì khí nóng trong người tôi lại bốc lên.

Bây giờ tôi muốn đến nhà xác ở bệnh viện để tìm Yên Yên, trái tim tôi đau thắt lại, nước mắt chực chảy ra.

Tôi muốn bọn chúng phải trả giá lớn, muốn những thằng đã giở trò với em gái tôi phải trả giá lớn. Tôi muốn cho bọn người độc ác đó biết sự độc ác thật sự là như thế nào.

Nửa tiếng sau, máu của tôi đã được cầm, tôi không có ý định nằm lại lâu dài ở đây nên sau khi băng bó xong tôi liền leo ra khỏi giường.

Lúc này vị bác sĩ kia đến nhắc tôi đừng nên động dậy, vết thương của tôi rất nặng, nếu di chuyển thì sẽ khiến vết thương nặng thêm. Nhưng tôi vốn không quan tâm đến điều ấy.

Tôi không để ý đến lời khuyên ấy mà nhìn chằm chằm vào mắt cô, nhìn thấy rõ con ngươi của cô ấy cũng đang chuyển động, tôi gần từng tiếng:

- Từ bây giờ trở đi, nhìn thấy tôi thì hãy xem như người vô hình, nghe thấy tiếng tôi thì cũng coi như không nghe thấy, cô biết chưa?

Nói ra những lời này tôi đã phải lấy hết can đảm vì nếu thất bại thì có thể bị nữ bác sĩ kia cho là ngớ ngẩn hoặc bị bệnh thần kinh.

Sau khi nói ra những lời này mắt tôi lại có cảm giác lạnh như băng kèm theo âm thanh vù vù như gió thổi.

Với âm thanh này thì tôi có linh cảm là thuật thôi miên của mình đã thành công vì sau khi nghe những gì tôi nói ánh mắt của nữ bác sĩ kia bỗng trở nên mờ dần.

- Biết rồi.

Nữ bác sĩ giống như một con rối đứng yên, ánh mắt mờ hồ, trả lời mà không có chút phản ứng nào, một giây sau giống như là cô chợt tỉnh giấc sau khi bị

mộng du, ngơ ngác nhìn xung quanh, không hiểu tại sao mình lại ở nơi này.

Nhìn bộ dạng của nữ bác sĩ tôi hiểu rằng thuật thôi miên của mình lại thành công thêm một lần nữa.....Nói như vậy thì thuật thôi miên của tôi vẫn chưa hề mất tác dụng, xem ra thuật thôi miên này chỉ có tác dụng với người tiếp theo thôi.

Nói tóm lại là tôi không thể tiếp tục ra lệnh với Lão Luru và Chu Cần được nữa.

Nếu chỉ có hạn chế như vậy thì thuật thôi miên kia vẫn thật sự rất tốt.....không, không chỉ tốt mà loại phép thuật này vốn không hề tồn tại trên thế giới này, năng lực này không phải là ai cũng có được.

Với thuật thôi miên này thì có việc gì mà tôi không thể làm được?

Thế giới này còn có ai có thể không chế được tôi?

Nghĩ vậy tôi vui mừng đến phát run, nhưng đồng thời sự lo lắng cũng đè nặng lên người tôi.

Cô gái kia, rốt cuộc là ai?

Với sự nghi ngờ ấy tôi nhẹ nhàng lách qua người nữ bác sĩ, đi ra khỏi phòng bệnh để gặp Luru Cần và Lão Luru đang đợi tôi ở ngoài.

- Cường ca, anh sao rồi?

Nhìn thấy tôi băng bó khắp người Chu Cần và Lão Luru chạy đến hỏi tôi.

- Chỉ băng bó và cầm máu chút thôi, không sao.

Tôi hỏi họ nhìn hai người bọn họ trả lời, xem ra chúng vẫn còn bị khống chế bởi thuật thôi miên của tôi mà xem tôi là người của chúng.

- Tao muốn đến gặp Trương Quốc Hoa, hãy đưa tao đến đó.

- Anh muốn gặp Trương Quốc Hoa sao?

Chu Cần ngạc nhiên hỏi tôi.

- Phải, tao đến tìm hắn để nói chuyện tồn thất của chúng ta ngày hôm nay.

Tôi kiểm đại một cái lý do để trả lời bọn chúng.

- Được rồi.

Chu Cần nhanh chóng tin lời tôi vì với chúng thì tên "Cường ca" kia vẫn rất đáng tin, cho nên tôi mới có thể giả mạo đến lúc này mà không bị nghi ngờ gì.

Tôi tìm Trương Quốc Hoa tất nhiên là để trả thù, hấn bức tôi đến con đường chết, làm cho tôi thịt nát xương tan, và bây giờ thì đến lượt tôi.

Tôi nhất định phải khiến cho người đàn ông máu lạnh kia sống không bằng chết.

Không nói thêm lời nào tôi cùng với Lão Luru và Chu Cần đi ra khỏi phòng khám, ra đến cửa tôi chợt quay đầu nhìn lại thì thấy nữ bác sĩ kia về mặt ngơ ngác, miệng lắp bắp:

- Quái lạ, người này.....tại sao lại không thấy người ở đây nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thành Công Hay Không?

Sau khi mọi việc thuận buồm xuôi gió, tôi lấy lý do là điện thoại đã để lại dưới đáy giếng nên mượn điện thoại của Chu Cần, sau đó nhớ lại số điện thoại của Trương Quốc Hoa và nhắn cho lão một tin:

- Trương lão bản, tôi là Cường Tử, tôi đã xử lý người xong, ông đang ở đâu, tôi muốn gặp ông.

Một lúc sau có tin nhắn trả lời, quả nhiên là số của Trương Quốc Hoa:

- Có thật không, tại sao lại nhắn tin mà không gọi điện thoại?

Trương Quốc Hoa đúng là một con người rất thận trọng, tôi không gọi điện mà lại nhắn tin cho lão, chỉ một chi tiết nhỏ như vậy thôi cũng đã khiến hắn nghi ngờ.

Tôi hơi lo lắng vì nếu gọi thì nghe giọng của tôi qua điện thoại chắc chắn hắn sẽ nhận ra và tôi cũng sẽ bị bại lộ. Sau một lúc suy nghĩ, tôi nhắn lại:

- Điện thoại của tôi đã bị hỏng, đang dùng điện thoại của Chu Cần, nhưng điện thoại của nó lại có vấn đề về âm thanh nên chỉ có thể nhắn tin được thôi. Trương lão bản, ông đang ở đâu?

Tôi nôn nóng muốn biết nơi ở của Trương Quốc Hoa, sau đó sẽ đứng trước mắt hắn và sử dụng thuật thôi miên, chỉ cần làm như vậy thì trong tay tôi chẳng khác nào là có cả một đội quân.

- Tao biết rồi, xử lý người sạch sẽ chứ, có bị ai phát hiện không?

- Tuyệt đối không một ai có thể phát hiện ra được.

Trương Quốc Hoa nhắn tin lại:

- Tối lắm, tao sẽ mời cơm tối, mày đến bệnh viện Vô Tích Đệ Thị đi.

Quả nhiên là Trương Quốc Hoa còn ở bệnh viện, xác định được chỗ của Trương Quốc Hoa thì tôi tắt điện thoại và nắm chặt trong tay, suy nghĩ về kế sách tiếp theo, toàn thân tôi bị kích động đến run lên vì tức giận.

Tôi chạy như điên đến bệnh viện Vô Tích.

- Bọn mày chờ ở đây, tao đến gặp Trương Quốc Hoa.

- Ok.

Tôi để Lão Lưu và Chu Cần chờ ở cửa, một mình đi lên trên lầu bệnh viện.

- Vậy phiên viện trưởng Lý, nhất định phải làm cho tốt cái báo cáo về khám nghiệm thi thể, con tôi còn cả tiền đồ phía trước, nếu vào tù mà ra được thì lý lịch cũng không còn sạch sẽ nữa.

- Ha ha, yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà, tôi sẽ làm cho các ông bà hài lòng. Báo cáo khám nghiệm tử thi sẽ được thay đổi thành tử vong do uống thuốc quá liều.....chuyện nhỏ ấy không thành vấn đề.

Vừa bước lên lầu hai của bệnh viện tôi chợt nghe thấy một người phụ nữ và một người đàn ông nói chuyện với nhau, ngay lập tức tôi nghiêng người nép sát vào hành lang, nheo mắt lại nhìn thì thấy Trương Quốc Hoa và vài phụ huynh khác cùng bọn công tử nhà giàu đang đứng bàn bạc chuyện gì đó với mấy người bác sĩ khom lưng cúi đầu, về mặt xu nịnh, còn Trương Quốc Hoa thì rất kiêu ngạo và hình như đang nhấn nhá điều gì đó, người phụ nữ đứng cạnh Trương Quốc Hoa và mấy người bác sĩ kia đều cầm trên tay một phong bì màu đỏ.

Tôi đứng cách những người đó không xa lắm, chỉ khoảng mười mét nên nghe thấy rõ những gì họ nói với nhau, nhưng không biết có phải do viên Linh Nguyên Kim Đan mà người con gái kia cho hay không mà hai tai của tôi lại thính hơn rất nhiều, những gì họ nói tôi đều nghe rất rõ.

Hồi lộ.

Nghe thấy những gì bọn họ nói tôi vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ dám ngang nhiên hồi lộ, đút lót cho Giám đốc bệnh viện, muốn bóp méo sự thật về cái chết của em gái tôi, làm em gái tôi phải chết oan, bọn người độc ác này sao lại có thể nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật như vậy chứ.

- Đây chỉ là chút lòng thành, mọi người cứ nhận trước đi, sau này có chuyện gì thì cứ đến tìm tôi.

Trương Quốc Hoa ngậm điều thuốc dặn dò Giám đốc bệnh viện, còn mấy người bác sĩ kia thì gật đầu lia lịa.

- Ha ha, Bí thư Trương khách khí quá rồi.

Mấy người bác sĩ mặt đỏ lên và mừng thầm, sau đó chính mắt tôi nhìn thấy họ nhét phong bì vào túi áo blouse trắng.

- Bố, chúng ta về nhà được chưa? Ở đây chán chết.

Một tên thanh niên tóc nâu, thọc tay vào hai túi, miệng lầu bầu hỏi Trương Quốc Hoa.

- Về nhà? Làm sao mà đơn giản vậy được? Đi theo tao đến đồn cảnh sát lấy khẩu cung nữa.

Trương Quốc Hoa cắn đầu thuốc lá và mắng con mình.

- Phiền phức.

Tên tóc nâu kia tiếp tục thể hiện thái độ thiếu kiên nhẫn.

- Đúng là phiền phức, nếu biết thế thì đã không thèm đụng vào đứa con gái ghê tởm kia, xui xẻo thì chết thôi, đúng không Lí Vân?

Nói xong tên tóc nâu đó quay lại phía sau nhìn một tên cao và gầy tong teo, tóc cạo mất một bên, nhìn cũng tuấn tú đẹp trai.

- Đúng.

Thằng con trai tên Lí Vân đó gật đầu.

Nhìn thấy cảnh hồi lộ vừa rồi tôi đã cố gắng nhịn, nhưng lúc này nghe được hai tên kia nói chuyện với nhau thì tôi giận sôi người lên, mặt nóng hầm hập, như những gì bọn chúng nói thì em gái tôi chẳng khác nào món đồ chơi, một cái giẻ lau để bọn chúng có thể tự ý sử dụng.

Nhưng đối với tôi thì em gái chính là người thân quan trọng nhất.

Tôi biết là vào lúc này nếu có đi kiện cáo thì cũng không thể nào thắng được vì bọn họ chính là đại diện cho pháp luật, cho sức mạnh và họ chính là chân lý.

Nếu pháp luật không có cách nào để xử lý bọn họ thì tôi sẽ làm.

Tôi muốn đưa tất cả bọn họ xuống địa ngục.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, xác định được ở hành lang ngoài bọn họ ra thì không còn ai khác, nắm chặt tay và hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm bước lên, từng bước từng bước một về phía Trương Quốc Hoa.

Giây phút tôi bước ra khỏi miệng giếng thì tôi đã không còn là tôi nữa.

Tôi bước ra từ địa ngục, bị ngọn lửa báo thù màu đen thiêu đốt, và mang theo sát khí giết người đến với thế giới này.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, đám người đang nói chuyện ngoài hành lang đều quay lại nhìn, một tên tóc nâu nhận ra tôi đầu tiên đã mở to hai mắt hoảng sợ, chỉ vào tôi và la lên:

- Bố, xem kia, hần.

Mọi người quay lại nhìn tôi, nét mặt ung dung của họ dần biến mất.

Trương Quốc Hoa nheo mắt lại nhìn, thoáng một chút bối rối nhưng chỉ hoảng sợ trong giây lát và liền lấy lại bình tĩnh.

- Thấy tôi nên ông kinh ngạc lắm hả bí thư Trương?

Tôi khoanh tay trước ngực, tôi tính từng bước một, một bước, hai bước.....đến bước thứ sáu thì tôi đã đứng trước mặt Trương Quốc Hoa.

- Thật đáng tiếc Trương Quốc Hoa à, mấy người kia không thể nào giết được tôi.

Tôi dừng lại, ngẩng đầu lên, giận dữ nhìn Trương Quốc Hoa và nở một nụ cười gian ác.

Trương Quốc Hoa phản ứng rất nhanh, nhìn thấy tôi đi đến gần là hần biết tôi có ý định không tốt, và mấy tên tay chân kia cũng đã xảy ra chuyện.

- Người vừa nhắn tin cho tao chính là mày sao?

Trương Quốc Hoa nhìn thấy tôi thì liền suy nghĩ về một cái gì đó.

- Chả trách là tao cảm thấy có cái gì đó không đúng.

- Trương Quốc Hoa, đủ rồi, ông không cần phải nói thêm gì nữa đâu.

Tôi hít một hơi, nhìn thẳng vào Trương Quốc Hoa.

- Ông nghĩ tôi chỉ là một quân cờ nhỏ bé để ông dễ dàng đùa giỡn sao? Ông cho rằng chỉ với một cú điện thoại là có thể lấy đi tính mạng của người khác sao?

Nói xong rồi tiếp tục bước về phía trước, lúc này tôi chỉ còn cách Trương Quốc Hoa ba bước chân.

Thấy tôi đến gần, mắt Trương Quốc Hoa hơi co giật nhưng vẫn tỏ ra không hề sợ hãi.

- Đứng yên, đứng yên đó không được nhúc nhích.

Trương Quốc Hoa nhìn chân tôi và lạnh lùng nói:

- Vậy mày nói đi, mày muốn như thế nào? Vương Nhất Sinh, tao tặng mày một câu, con người muốn sống được phải biết thông minh đúng lúc. Mày hãy nhìn người thân và bạn bè của mày đi, tao nói thật, bây giờ mày còn trẻ nên không hiểu được một số việc, nếu bây giờ mày làm liều thì hậu quả sau này mày phải chịu không ít đâu. Nếu không biết người biết ta thì chắc chắn mày sẽ chịu đau đớn.

- Người đã từng chết một lần thì ông nghĩ là còn điều gì để sợ sao?

Đứng đối diện với Trương Quốc Hoa tôi cười nhạt, sau đó từ từ nắm chặt tay lại, nhìn thẳng vào Trương Quốc Hoa, ngay lúc đó trong ngực tôi bỗng dâng lên một ý định giết người mãnh liệt, máu nóng trong người tôi bắt đầu sôi lên, tôi tập trung tất cả sức mạnh của người mình vào đôi mắt.

- Trương Quốc Hoa, bây giờ ông phải chết!

Đứng trước mặt Trương Quốc Hoa tôi bắt đầu thực hiện thuật thôi miên.

Đây là lúc mà cảm xúc của tôi lên cao nhất, cũng là lần thôi miên có thời gian chuẩn bị lâu nhất, tôi cũng nghĩ là mình nhất định sẽ thành công.

Chỉ cần thành công, chỉ cần thôi miên thành công thì tôi có thể trừ khử được người đàn ông này, khiến hắn phải trả giá lớn.

Tôi có thành công hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sĩ Nhục

Thành công! Tôi thành công! Âm thanh đó vang lên trong đầu tôi, tôi nắm chặt hai tay mình lại.

Nhưng.....Dấu hiệu của việc thôi miên thành công chính là trong đầu tôi sẽ có âm thanh vù vù vang lên, mắt sẽ trở nên lạnh buốt. Nhưng lúc này lại không thấy xuất hiện.

Sao lại thế này?

Có lẽ Trương Quốc Hoa bị tôi dọa nên lui một bước, sững sờ nhìn tôi.

Mấy người bác sĩ, tụi thanh niên đều không có phản ứng nào khác, ánh mắt của Trương Quốc Hoa cũng không hề dờ dẩn mà ngược lại rất sáng.

Thậm chí hắn còn chủ động lui từng bước về sau trong đám người, không giống những người khác đứng yên tại chỗ mà phục tùng mệnh lệnh của tôi.

Sau câu nói kia, trong ba giây, cả tôi và Trương Quốc Hoa đều không ai lên tiếng, đứng đối diện với nhau.

Ba giây ấy thật sự rất dài.

Sau ba giây ấy Trương Quốc Hoa không có hề có hành động tự sát, cũng không hề nổi điên gì cả.

Hắn không hành động mà chỉ cảnh giác nhìn tôi, dường như hắn lo lắng tôi sẽ rút ra một con dao găm và đâm hắn thì phải.

Tôi đứng ngây người ra.

Không thể.

Không thể như vậy được.

Lại thất bại, tại sao lại như thế chứ?

- Quốc Hoa, cẩn thận.

Nhìn bộ dạng của tôi lúc này thì vợ Trương Quốc Hoa bước lên kéo hẳn ra, sợ tôi nổi điên lên. Người đàn bà này lúc trước bị tôi kẹp cổ nên bây giờ trong lòng rất sợ hãi.

- Bảo vệ, gọi bảo vệ nhanh lên.

Có một bác sĩ vội vàng la lên.

Nói xong bác sĩ này lấy điện thoại ra gọi bảo vệ.

Tôi đứng bất động tại chỗ, ngăn người nhìn cảnh tượng trước mắt, nào tôi trong một thời gian ngắn dường như trống rỗng, tôi đã thất bại.

Không thể như vậy được.

Tôi tức giận và đi đến trước Trương Quốc Hoa nói lại một lần nữa:

- Trương Quốc Hoa, ông hãy chết đi.

- Muốn tao chết hả?

Hai lần liên tục bị tôi bảo chết đi, Trương Quốc Hoa đứng trong đám người kia tức giận nhưng không có hành động gì khác, chỉ nhìn tôi và nghiến răng nói:

- Mày thử xem, thử xem, thử làm tao chết xem. Đồ nhế con.

Nhìn Trương Quốc Hoa trả lời thì tôi biết là thuật thôi miên của mình đã thật sự thất bại rồi. Trái tim tôi lạnh ngắt.

Tại sao lại như vậy?

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn về phía mấy tên thanh niên tóc nâu đứng cạnh Trương Quốc Hoa và thực hiện thuật thôi miên, tôi ra lệnh:

- Giết Trương Quốc Hoa cho ta.

- Tao giết mày thì có.

Tôi vừa dứt lời thì một tên tóc nâu đập thẳng vào mặt tôi.

- Bốp.

Chiếc giày cứng đập vào mặt tôi, động vào vết thương khiến một nửa mặt tôi đau đến run lên.

Tới bước này rồi thì tôi đã thật sự hiểu ra rằng thuật thôi miên của tôi đã không còn sử dụng được nữa.

Không sử dụng được thuật thôi miên thì tôi có thể làm được gì? Đối mặt với quyền thế, với nhiều người như vậy thì tôi có thể làm gì?

- Đánh nó.

Tên tóc nâu la lên và nhanh chân vọt lên, mấy tên thanh niên khác cũng lên theo, ý sức trẻ khỏe mạnh và có cha mẹ giải quyết mọi vấn đề nên bọn chúng xông lên đâm đá vào người tôi, tôi cũng lập tức đánh trả, tôi thật sự muốn đánh lại nhưng lúc này trên người tôi có quá nhiều vết thương, tay chân mềm nhũn, một mình đánh lại chắc chắn sẽ gặp bất lợi, nhưng đợi đến lúc bảo vệ đến thì có lẽ tôi đã xong đời rồi.

Vết thương được băng bó trên trán lại bắt đầu chảy máu, mặt tôi be bét máu, xương bả vai giống như bị gãy đôi ra.

Đến mức này thì mặc dù rất đau nhưng tôi đành cắn răng chịu đựng, nhìn tên tóc nâu trước mặt, nhìn về mặt phần nộ của Trương Quốc Hoa, còn có một người đàn ông mặt ngựa, một người mặt bóng láng, và một gã cao to, tôi sẽ ghi nhớ những gương mặt này trong lòng.

- Hãy đợi đấy, tao sẽ quay lại, chờ tao qua lại, các người.....đều phải đền mạng.

Tôi lau máu chảy từ lỗ mũi ra, sau đó xoay người chạy như điên, tôi cố gắng chạy một cách nhanh nhất đến phía cầu thang.

- Chạy, mày chạy à? Ha ha.

Tôi vừa chạy được hai mét thì bị một cái gì đó đánh mạnh vào sau gáy, tôi vội quay đầu lại thì mới biết đó là một chiếc giày.

Thằng tóc nâu kia nhìn tôi và ngẩng mặt lên trời mà cười, cười đến nổi miệng méo đi.

Nhìn nó cười tôi tức tối nắm chặt hai tay, người nóng bừng bừng, hận là không thể quay lại để đánh nó.

Lúc này tôi không được chần chừ, buộc phải nhìn và tiếp tục chạy trốn, vì tôi biết nếu muốn báo thù thì chỉ có thể nhịn, chờ đến lúc tôi nắm giữ được

thuật thôi miên chân chính thì sẽ cho bọn chúng trả giá lớn.

Cuối cùng khi chạy đến cuối cầu thang, dựa vào tay vịn cầu thang thì tôi nghe được câu nói si nhục nhất của cuộc đời mình.

- Vương Nhất Sinh, mông của em gái mày đẹp và mềm lắm.

- Đúng vậy, thân hình cũng rất đẹp đó.

- Ha ha.....

Những tiếng cười điên dại vang lên.

Nghe những tiếng cười ấy đầu tôi như muốn nổ tung, cuối cùng không chịu được, tôi ngửa mặt lên trời và hét to lên, hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt, sự tức giận cùng với bị sỉ nhục đã khiến tôi suýt chút nữa phun ra máu.

Thế nhưng cho dù tôi tức giận, oán hận thêm thì cũng không thể giải quyết được gì.

Tôi là một kẻ thất bại, tôi ôm vết thương, chịu đựng sự nhục nhã trong nước mắt và chạy ra khỏi bệnh viện, trên đường đi tôi bước không vững nên đâm sầm vào một vài nhân viên y tế và người bệnh, cuối cùng cũng thoát ra khỏi cái bệnh viện mang đến cho tôi sự đau đớn và lòng thù hận kia.

Tôi thấy Lão Lưu và Chu Cần đang đứng ở cửa xe liền cúi đầu chui vào xe, sau đó chạy về hướng một ngã tư có đông người và nhiều xe cộ.

Không hề quay đầu lại nhìn.

Tôi chạy lâu, rất lâu, hai bên tai tôi vẫn còn văng vẳng tiếng cười giễu cợt của mấy tên công tử nhà giàu kia.

.....

- Vương Nhất Sinh, mông của em gái mày đẹp và mềm lắm.

- Đúng vậy, thân hình cũng rất đẹp đó.

- Ha ha ha.....

.....

Tiếng cười chói tai đó không biết sẽ quanh quẩn bên tôi bao nhiêu đêm nữa, chính tiếng cười đó nói cho tôi biết thế giới này tàn khốc bao nhiêu, vô tình bao nhiêu vào đời bạn bao nhiêu.

Nói cho tôi biết như thế nào là kẻ mạnh ăn hiếp kẻ yếu, kẻ yếu vĩnh viễn không bao giờ có được sự đồng tình từ người khác.

Nếu bạn là kẻ yếu thì có thể mãi mãi sẽ bị người khác khinh thường và bỡn cợt.

Điều mà bạn có thể làm là khiến bản thân mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ, thật mạnh mẽ.

Và sẽ có một ngày dẫm nát tất cả bọn chúng dưới chân mình, chà đạp, bõn cợt gấp mười, gấp trăm lần sự đau khổ mà chúng đã mang lại, bắt bọn chúng phải quỳ xuống và cầu xin bạn rủ lòng thương hại.

Gió lạnh như băng thổi vào mặt tôi, tôi ôm lấy ngực, toàn thân run rẩy, tóc bay rối mù, quần áo ẩm ướt, rách nát, nhìn tôi chẳng khác nào một người hành khất dơ bẩn nằm co quắp trên đường cái. Chiếc xe chạy đến ngã tư đường, nhưng ở đây lại không có quá nhiều xe, tôi liếc mắt nhìn qua thì thấy ai cũng tắt bật, vội vã với công việc kiếm sống, mưu cầu lợi ích cho riêng mình.

Ở ven đường có một con chó vàng không biết của nhà nào chạy qua, ánh mắt hung dữ, nhìn tôi rồi sủa lên mấy tiếng, nó chạy theo tôi, mãi đến khi tôi đi ra khỏi địa bàn của nó thì nó mới đứng lại vẫy đuôi nhìn từ xa.

Nhìn con chó vàng ở phía xa, tôi tự cười chế giễu mình.

Một người rơi xuống cùng cực thì ngay cả chó cũng khinh thường mình.

Tôi không biết mình đã đi được bao xa, đi qua rất nhiều ngã tư, nhưng tôi không thể về nhà vì tôi không muốn để A Tuyết nhìn thấy bộ dạng này của tôi.

Và càng không muốn để nó biết là Yên Yên đã chết.....

Thế nhưng tôi vẫn rất lo lắng cho A Tuyết.

Khi trời vừa tối thì A Tuyết đã ở nhà nóng ruột chờ đợi rồi.

Nhìn thấy bầu trời u ám lòng tôi cũng trở nên lạnh lẽo, lúc này ở bên đường có một người phụ nữ đeo túi LV, mang giày đỏ, sau một chút do dự tôi đi

đến trước mặt cô.

Người phụ nữ mang giày đỏ nhìn thấy tôi thì hoảng sợ, bịt miệng lại, ánh mắt kinh hãi giống như là nhìn thấy quỷ.

- Đưa điện thoại của cô cho tôi.

Tôi nhìn chằm chằm và mắt của cô ấy, đem tất cả sức lực tập trung vào đôi mắt, sau đó đưa tay về phía cô ấy để lấy cái điện thoại.

- Anh.....anh làm gì vậy? Cướp, ăn cướp.

Người phụ nữ đi giày đỏ hoảng sợ nhìn tôi, sau đó cầm chặt cái túi và la lớn lên.

- Cứu mạng, có ăn cướp.

Nghe thấy tiếng kêu cứu ấy tôi biết tình hình không tốt nên vội vàng bỏ chạy. Con đường khá gấp ghe nên tôi chạy lao đảo, cũng không biết chạy được bao xa, sau đó tôi chui vào một bụi cỏ và ngồi thở hổn hển.

Thất bại.

Tôi lại thất bại một lần nữa.

Tại sao.....sao lại như vậy?

Chẳng lẽ thuật thôi miên mà người con gái kia cho tôi bị hạn chế số lần sử dụng trong một ngày sao? Chỉ có thể sử dụng được năm lần sao? Hay là cách sử dụng của tôi bị sai?

Rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Phương Pháp Sử Dụng

Chờ đầu óc bình tĩnh lại được một chút thì tôi chui ra khỏi đám cỏ, trời đã tối và thành phố đã sáng đèn. Tôi đi ngang qua một cửa hàng bán đồ trang sức, nhìn thấy đồng hồ đã là 6h30 tối, bầu trời mùa đông u ám hiện ra bao phủ cả thành phố, sờ vào túi tiền thấy có một tờ 100 đồng và một ít tiền xu, đây là số tiền trong nhà còn sót lại mà tôi đã đem theo trong người.

Sau khi suy nghĩ thì tôi quyết định quay lại miệng giếng để hỏi người con gái kia cách sử dụng thuật thôi miên. Chỉ cần tôi sử dụng được thuật thôi miên suôn sẻ thì có thể giải quyết mọi chuyện một cách dễ dàng, còn chuyện Yên Yên đã chết thì tạm thời tôi không thể cho A Tuyết biết được.

Đã có kế hoạch rõ ràng, tôi bước đi trên làn đường dành riêng cho người đi bộ và ghé vào một tiệm tạp hóa mua một cái đèn pin, nhìn thấy trên đường có mấy người Tân Cương đang bán bán ngọt, tôi mua hết mười đồng tiền bánh, sau đó mua hai chai nước khoáng và một sợi dây thừng dài vài chục mét. Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi thì tôi thuê một chiếc xe chở tôi đến miệng giếng kia.

Cuối cùng cũng đến được miệng giếng, lúc đó trời đã tối đen, phía bắc gió rít lên từng hồi, mặt trăng đã hiện rõ, khung cảnh hoang tàn vắng vẻ.

Lúc tôi xuống xe thì tài xế tò mò hỏi tôi đến một nơi vắng vẻ như thế này để làm gì, tôi không trả lời chỉ cảm ơn và trả tiền cho tài xế.

Chờ xe đi khỏi và nhận thấy bốn phía không có ai, tôi rọi đèn pin, cột một đầu của sợi dây thừng vào một gốc cây hòe gần miệng giếng, phần dây còn lại cứ cách 5 cm thì tôi gút lại để dễ dàng cho lúc leo lên.

Có thể nói tôi là một người có lá gan lớn, sau khi quăng sợi dây xuống giếng thì tôi mang theo đồ ăn và nước uống đi xuống, đó là điều mà cô gái kia đã nhờ tôi.

Đây là lần thứ hai tôi đến cái giếng này, không khí ẩm ướt bao bọc lấy tôi, tôi ven theo vách đá để tìm cửa vào đường hầm, thêm một lần nữa tôi đã trở lại cái động này.

Động này so với lúc tôi đi khỏi không có gì khác cả, vẫn tĩnh mịch, có điều trong động tràn ngập mùi máu tươi, nhắc nhở tôi đang có thi thể của hai người đàn ông dưới chân mình.

Tôi nín thở bước đi, cố gắng coi như không có xác chết nào trên mặt đất, lấy đèn pin rọi về phía trước.

Tôi chậm rãi rọi đèn pin, một cô gái với cơ thể đẹp tuyệt vời trong tình trạng khỏa thân hiện ra trước mặt tôi.

Bộ tóc dài xõa xuống, da trắng như tuyết, vòng eo mảnh mai, phía sau có sáu con cáo bị đóng đinh để lòi đuôi ra ngoài.

Chính là cô ấy.

Tôi đem theo bánh ngọt và nước khoáng, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi lên.

- Này, cô.....còn sống không vậy?

Đứng trước mặt cô gái tôi hạ thấp giọng hỏi:

Cô gục đầu xuống, tóc dài che hết khuôn mặt, dường như không nghe thấy tôi hỏi, tôi kêu đến mấy lần và nghĩ cô đã chết thì bỗng nhiên cô động đậy, đầu cô hơi ngẩng lên, ánh sáng từ đèn pin cho tôi nhìn thấy được khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại trắng bệch của cô ấy.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống tôi mới phát hiện được đôi mắt của cô ấy rất sáng, giống như hai viên kim cương đen vậy, con ngươi thì giống như hàng vạn ánh sao muốn nghiền nát tất cả.

Nhìn vào con ngươi cô ấy tôi hơi sợ nhưng ngay sau đó đã lấy lại được tinh thần.

-Nước.....

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt yếu ớt và nói với chất giọng khàn đặc.

- Tôi.....này, cô uống đi.

Tôi lấy trong túi bóng ra một chai nước khoáng, cô ấy nhìn thấy nước trong tay tôi thì đôi mắt lóe lên một tia thèm thuồng, nhưng hai tay của cô lại đang bị xích nên không thể lấy nước được, chỉ có thể đợi tôi đưa nước cho cô uống.

Cô gái ấy rất thông minh đã khẽ mở miệng ra, lúc này tôi mới thấy cô ấy có một đôi môi rất đẹp, hơn nữa còn rất mềm mại, chẳng qua là do mắt nước nên môi có màu trắng bệch.

Tôi đưa chai nước đến miệng cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đổ từng chút nước vào.

Cô ấy từ từ nhắm hai mắt lại, theo bản năng nuốt ừng ực, cổ họng trắng như tuyết của cô bị kích thích, trong chốc lát cô đã uống được hơn nửa chai nước.

- Đủ rồi.....

Cô gái quay mặt đi chỗ khác, ho hai tiếng, tôi cũng cất chai nước khoáng đi.

Uống nước xong cô ấy thở mạnh hơn, sau đó chậm rãi quay lại nhìn tôi, đôi mắt của cô ấy dường như có thể nhìn thấu cả lòng tôi.

- Đồ ăn.....

Cô yếu ớt nói.

-Cho tôi ăn.

Cô gái này cũng không hề khách sáo mà bảo tôi dứt thức ăn cho cô.

Tôi cười gượng, xé một miếng bánh nhỏ đưa vào miệng cô.

Từ lúc nhìn thấy cái bánh trên tay tôi, hình như cô ấy không biết đó là cái gì, người đẹp chau mày, thậm chí còn dùng mũi để ngửi, cho đến khi xác định được là tôi không cho cô ấy ăn đồ có độc thì mới chịu mở miệng để tôi dứt cho ăn.

Cô dùng răng nhai một cách yếu ớt, đến khi cái bánh mềm đi thì mới nuốt xuống.

Có điều hình như cô gái này đói đến mức phát điên nên lúc đầu còn ăn chậm chậm, nhưng càng về sau thì tốc độ ăn của cô ngày càng nhanh. Tôi mua đến hai hai bánh to hơn bàn tay vậy mà cô lại ăn hết trong chốc lát.

- Hết rồi.

Nhìn thấy ánh mắt thèm thuồng của cô tôi bất đắc dĩ xòe cả hai tay ra, lắc lắc cái túi trống không.

Nét mặt cô ấy nhất thời để lộ ra sự thất vọng.

Cô ho một tiếng, được ăn uống hình như cô bình phục được một chút sức lực, ánh mắt cũng có thần thái hơn.

- Anh cho tôi ăn.....bánh hấp té thần à?

Bánh hấp té thần? Hình như là loại bánh dành cho hoàng đế thời nhà Mãn ăn thì phải? Tại sao cô gái này lại hỏi tôi như vậy?

Những chuyện cô gái kia nói giống như râu ông nọ cắm cằm bà kia khiến tôi rất ngạc nhiên.

Tôi cười cười, nói:

- Không phải, đây là một loại bánh điểm tâm của người Tân Cương, gọi là bánh ngọt. Cô không biết nó à?

- Không biết.

Cô ấy thần nhiên trả lời, giọng nói yếu ớt lúc trước sau khi được ăn uống hình như đã có sức lực hơn, tôi nhận thấy cô có một giọng nói rất dễ nghe, ngọt ngào, trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng.

- Vậy sao?

Vì cô ấy trả lời một cách hồ hững nên trong lúc nhất thời không tìm được chuyện để nói, cả hai người đều rơi vào trạng thái im lặng khó xử.

Căng thẳng trong chốc lát, sau đó đôi mắt như hai viên kim cương đen của cô ấy nhìn tôi từ trên xuống dưới, một lúc sau đó cô khẽ mở đôi môi đỏ mọng, giọng nói nhẹ nhàng:

- Anh có thể về rồi, ít ra thì anh vẫn có chút lương tâm.

Dừng một chút, cô ấy lại nói tiếp.

- Thế nào, muốn tôi chỉ cho anh cách dùng thuật thôi miên à?

Tôi vui như nhảy dựng lên, ném cái túi bóng trống rỗng qua một bên.

- Vậy thì tốt quá, tôi nên cảm ơn cô mới phải.

Tôi nói:

- Cách sử dụng cụ thể như thế nào thì tôi không rõ lắm, hiện tại tôi đã mò mẫm ra được chút ít, để tôi nói cho cô nghe, một là khi làm phép phải nhìn vào mắt của đối phương. Hai là ngăn cách bởi những vật như thủy tinh cũng có thể thực hiện được. Ba là thời gian duy trì rất dài, hiện tại theo tôi biết thì nó có công hiệu ít nhất trong hai giờ. Thứ tư là trong phạm vi mười mét vẫn có thể sử dụng được. Thứ năm là nếu người đó đã bị thôi miên thì sẽ không thể đưa ra một mệnh lệnh mới được nữa.

Nghe tôi mô tả thì người con gái ấy im lặng nhìn tôi, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

- Anh thật là thông minh.....Mới đó mà đã có thể sử dụng thành thạo như vậy rồi.....

- Cô nói như vậy thì những gì tôi vừa nói đều đúng sao?

Tôi hỏi.

- Đúng, rất đúng.

Giọng nói trong trẻo của cô khiến tôi hiểu được những gì mà tôi phán đoán đều là đúng, trong lòng cũng có chút vui sướng.

- Tuy nhiên cũng có một số vấn đề.

Tôi hít một hơi sâu, đem những hoài nghi trong lòng ra hỏi:

- Khi ở trong đáy giếng này tôi dùng hai lần, sau khi ra ngoài tôi còn sử dụng với vài người nữa, ba người đầu tiên đều thành công, nhưng những lần sau đó.....đều mất tác dụng, tại sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tôi Muốn Ăn Bánh Ngọt

Nghe tôi nói như vậy thì cô nghiêng đầu, nheo mắt lại hỏi:

- Ba người kia cũng chưa chết phải không?

Những gì cô gái kia vừa nói khiến tôi giật mình, trong nháy mắt tôi lại lóe lên một suy nghĩ.

- Cô hỏi vậy là sao?

Cô ấy thở ra một làn khói lạnh, chậm rãi nói:

- Anh còn quá non nớt, Vương Nhất Sinh à.

Nói xong cô ấy nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn vào mảng tối trong hang động, thở dài xót xa.

- Vương Nhất Sinh, anh nói xem tại sao sông lớn lại có nhiều nhánh nhỏ, cây đại thụ lại có nhiều cành cây?

Nói xong cô ấy nhìn tôi và suy nghĩ về một cái gì đó.

Đột nhiên cô ấy hỏi tôi về vấn đề này khiến tôi không tìm được đáp án, tôi nhủ mảy suy nghĩ để tìm ra được câu trả lời thích hợp, nhưng lúc tôi chưa tìm ra câu trả lời thì cô ấy đã tự trả lời:

- Vì nó lớn.

Những gì cô ấy vừa nói tôi có thể hiểu được.

- Cô nói như vậy có nghĩa là do cơ thể tôi chưa đủ mạnh, đạo hạnh vẫn còn thiếu?

Cô ấy nhắm mắt lại, bình thản nói:

- Đúng như vậy, cái anh dùng chính là "Câu hồn thuật" hay còn gọi là "Ngôn linh thuật", anh chỉ là một người bình thường, không có đạo hạnh, không tu luyện thì chỉ có thể dựa vào viên Linh nguyên kim đan kia thôi miễn nhiều nhất được ba người thôi. Chờ đến khi anh đạt đến Trúc Cơ, tầng thứ nhất của cảnh giới thì mới có thể khống chế được chín người, đến Khai Quang thì khống chế được chín mươi người, đến Dung Hợp, Tâm Động thì có thể thực hiện với chín trăm chín mươi người, chín ngàn chín trăm chín mươi chín người....

Cô ấy giải thích cho tôi bằng một giọng yếu ớt, và theo như những gì vừa nghe thì cuối cùng tôi cũng có thể hiểu được, hóa ra thứ này cũng giống như là một trò chơi trực tuyến về tu luyện có phân tầng, cấp bậc rõ rệt.

Nói cách khác bây giờ tôi chỉ là một người mới bắt đầu, ngay cả tầng thứ nhất cũng chưa đạt đến, vậy cho nên mới chỉ khống chế được ba người một lúc thôi. Chờ tôi đạt đến tầng thứ nhất, có thể khống chế được chín người, rồi tầng thứ hai là chín mươi người....suy ra sẽ là mười người, trăm người, ngàn người, vạn người....và cứ thế nhân rộng ra.

Từ khiếp sợ tôi dần lấy lại tinh thần, lúc này tôi có rất nhiều cảm xúc, nhìn vào cô gái trước mắt và trầm giọng hỏi:

- Vậy phải tu luyện như thế nào? Đừng nói là giống như đạo sĩ Vương Trọng Dương ẩn náu trong rừng sâu núi thẳm bế quan tu luyện vài chục năm chứ?

- Đó là đạo sĩ của Phật môn.

Cô gái mở đôi mắt trong suốt nhìn tôi.

- Chúng ta không giống như vậy.

- Chúng ta? Vậy cô là gì?

- Vương Nhất Sinh, anh vẫn còn chưa hiểu à? Khi nhận được viên Linh nguyên kim đan thì tôi và anh đã giống nhau rồi, xem như không còn là người nữa.

Cô ấy nói một cách thản nhiên, nhưng mỗi câu ấy đều giống như một tảng đá lớn rơi xuống người tôi, một đợt sóng lớn lại kéo đến với tôi.

- Như vậy là sao?

Tôi kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt giống như là lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy vậy.

- Anh nghĩ tại sao một người như tôi lại bị nhốt ở một nơi không thấy mặt trời như vậy, lại còn bị xích lại, và cả miếng bùa trấn yêu kia nữa?

Cô ấy lạnh lùng hỏi lại tôi.

Bà trần yêu? Nhìn sáu cái đuôi cáo đằng sau cô thì cuối cùng tôi cũng đã hiểu.

- Nói như vậy, cô.....là yêu quái sao?

- Hạn chế dùng từ đó đi.

Hình như cô ấy rất ghét từ này, tôi vừa nói ra cô liền bắt im lặng.

- Đó là cách nói của những con người ngu xuẩn.

Tôi nheo mắt lại, mặc dù cô ấy bảo tôi ngậm miệng nhưng tôi vẫn có thể hiểu được cô gái này không phải là người bình thường, thật sự là như vậy.

Nhìn sáu cái đuôi cáo của cô thì càng chứng minh được là tôi và cô ấy không hoàn toàn giống nhau.

- Vậy cô là gì? Tại sao lại bị nhốt ở đây? Đã gây ra tổn hại gì cho ai sao?

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm, không nói câu nào, nhưng trong ánh mắt cô lại hiện lên một sự đau xót khôn cùng.

Nhưng cô lại không muốn nói cho tôi biết câu chuyện ấy.

- Quên đi, yêu ma quỷ quái gì đó tôi sẽ không hỏi nhiều nữa.

Nhìn cô ấy không muốn trả lời tôi bèn xua tay.

- Cô tên gì? Tên? Pháp danh hoặc đại loại là một cái gì đó để xưng hô?

- Tôi quên mất rồi.

Bị tôi hỏi tên cô ấy trả lời tôi bằng một giọng lạnh như băng, nhưng nhìn vào mắt cô thì tôi có thể hiểu được là cô ấy không muốn nói cho tôi biết.

- Hồ Tiên, anh có thể gọi tôi như vậy.

- Hồ Tiên?

Tôi lẩm nhẩm hai lần cái tên này, Hồ Tiên cũng có giống với hồ ly tinh không? Chỉ ít thì tôi cũng không biết là Hồ Tiên và hồ ly tinh có gì khác nhau nữa. Chỉ biết Hồ Tiên này thuộc thể loại liễu trai, thần quý, quái dị chỉ có trong tiểu thuyết, giờ cô gái này đột nhiên nói gọi cô ấy là Hồ Tiên, hơn nữa với thân phận không bình thường, xem ra cô ấy đúng là một mỹ nữ có trong truyền thuyết, sau một biến cố nào đó đã bị biến thành yêu quái.

Nói như vậy.....trên thế giới này thật sự có yêu quái hay sao?

Trong nháy mắt thế giới quan của tôi đã bị sụp đổ.

Từ trước giờ tôi chỉ biết đến chủ nghĩa duy vật của loài người, nhưng hiện tại trước mắt tôi lại xuất hiện một cô gái kỳ lạ, tôi làm sao có thể không tin cho được.

Đứng trên quan điểm khoa học mà nói thì tôi cho rằng cái gọi là hồ tiên kia chắc là có một loại gen nào đó khác với con người tồn tại, nhưng cái thứ pháp thuật kia tôi không thể nào dùng khoa học để giải thích được.

Tôi tự thêu dệt lên trong đầu mình một khái niệm có thể chấp nhận được: Cái gọi là thuật thôi miên kia giống như là một loại virus máy tính, còn con người là cái máy tính, con virus đó xâm nhập vào hệ điều hành của máy tính không chế và điều khiển nó, thuật thôi miên cũng vậy, nó khống chế được người bị nó thôi miên, và con đường để nó xâm nhập vào mỗi người chính là ánh mắt.

Tưởng tượng như vậy tâm lý của tôi ổn hơn được một chút.

- Được rồi.

Sau một lúc lâu suy nghĩ, tôi bình tĩnh lại nói:

- Tôi sẽ xem như cô họ Hồ, tên Tiên, trên thế giới này có rất nhiều người giống như cô sao? Ý của tôi là những người có năng lực đặc biệt giống như phép thuật "Câu hồn thuật" ấy.

- Nếu muốn đạt được Trúc Cơ thì tôi phải tu luyện như thế nào?

- Độ kiếp.

Hồ Tiên lạnh lùng trả lời tôi.

- Đây là phương pháp mà tôi và anh tu luyện.

- Độ kiếp? Độ kiếp là sao?

Hỏi đến đây thì Hồ Tiên chậm rãi lắc đầu nói:

- Rồi anh sẽ biết, Vương Nhất Sinh sự thật là khi anh nhận được Linh nguyên kim đan của tôi anh cũng đã độ kiếp rồi, con đường sống của anh thế nào cũng gặp nhiều lận đận.

Đối với việc tu luyện như thế nào Hồ Tiên lại không nói cho tôi hiểu, tôi thật sự vẫn không hiểu gì cả.

- Tôi vẫn không hiểu. Tóm lại...bây giờ tôi đã không chế ba người nên không thể nào dùng "Câu hồn thuật" với những người khác đúng không?

Tôi tính Lão Lư, Chu Cần và nữ Giám đốc trạm xá kia, tổng cộng là ba người.

- Cũng không phải, vẫn còn có một cách.

Hồ Tiên yếu ớt nói.

Mắt tôi chợt sáng lên, hỏi:

- Cách gì?

Hồ Tiên hơi cúi đầu, nói:

- Anh có thể thu hồi thuật thôi miên với người đã bị nó khống chế.....sau đó anh sẽ dùng "Câu hồn thuật" với người khác. Nhưng hiện tại anh chỉ có thể sử dụng thuật thôi miên này với tối đa là ba người, ba người sống.

Tôi giống như bị trúng tà, vội vàng hỏi.

- Phải làm như thế nào?

Tôi bị kích động và đang chờ câu trả lời quan trọng nhất từ cô ấy. Chỉ cần tôi có cách điều khiển người bị thôi miên thì có thể sử dụng vô số lần.

Đối mặt với câu hỏi của tôi thì ánh mắt của Hồ Tiên như bị đông cứng lại, không hề nhìn thấy chút cảm xúc nào từ cô ấy.

Tôi im lặng đợi Hồ Tiên trả lời, tai lắng nghe, trong lòng nhấp nháy không yên.

Nhưng tôi thật không thể ngờ được là những gì Hồ Tiên nói lại làm tôi kinh ngạc đến há hốc mồm.

- Tôi muốn ăn bánh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Cảnh Giới

- Hà? Cái gì?

- Tôi muốn ăn bánh ngọt.

Hồ Tiên nhìn tôi một cách thần nhiên và nói.

Tôi sửng sốt, thậm chí là hơi run rẩy, không phải là cô ấy đang đùa tôi đấy chứ? Nhưng tôi xem vẻ mặt của cô thì không hề thấy sự đùa giỡn nào cả.

Roi vào bước đường cùng tôi chỉ có thể nói:

- Được, tôi sẽ đi mua cho cô, nhưng cô nói cho tôi biết trước được không?

- Tôi muốn ăn bánh ngọt.

Hồ Tiên nhìn tôi với vẻ mặt không hề thay đổi, vẫn thản nhiên nói.

Mặc dù sắc mặt không thay đổi nhưng nhìn vào cặp mắt sáng của cô thì tôi có thể hiểu được rằng: Nếu anh không cho tôi ăn bánh ngọt thì có đánh chết tôi cũng sẽ không nói cho anh biết.

.....

Cô gái Hồ Tiên này khiến tôi không thể nào hiểu nổi, bất luận tôi hỏi như thế nào nhưng không có loại bánh ngọt kia thì nhất định không nói cho tôi biết cách giải thuật thôi miên.

Cuối cùng tôi chỉ còn cách ra khỏi đáy giếng và đi mua bánh ngọt, tiêu hết số tiền còn sót lại trên người.

Sau này ngẫm lại mình đúng là ngu ngốc, vì câu nói của một cô gái kì lạ mà mang cái thân đầy vết thương như vậy đi mua mấy cái bánh ngọt, nghĩ như thế nào cũng thấy mình thật sự rất ngốc.

Tuy nhiên, khi còn sống con người ta sẽ gặp phải những chuyện kì lạ, vậy nên nghĩ lại lúc đi mua bánh ngọt cho Hồ Tiên mặc dù ngoài miệng oán giận không ngừng nhưng trong lòng thì thật sự không có ý trách móc gì cả.

Hồ Tiên sau khi ăn bánh ngọt thì mới thỏa mãn và cho tôi câu trả lời.

- Để giải trừ "Câu hồn thuật" anh chỉ cần nhìn thẳng vào mắt người đó và nói một chữ.

- Là chữ gì? Cô nói đi, đừng thừa nước đục thả câu.

Nhìn thấy sự thỏa mãn của Hồ Tiên tôi thật sự lo lắng.

- Giải.

Hồ Tiên nói.

- Và sau đó?

- Hết rồi.

- Chỉ một chữ "giải" thôi sao?

Tôi ngạc nhiên nhìn Hồ Tiên.

- Nếu không thì anh nghĩ là gì?

Hồ Tiên dùng đôi mắt quyến rũ để nhìn tôi, trong ánh mắt không hề hiện lên một chút gì gọi là bốn cột.

- Chỉ vì một chữ này mà cô bắt tôi chạy đi xa như vậy để mua bánh ngọt sao?

Trong một khắc tôi cảm thấy choáng váng, trời đất quay cuồng.

- Đừng nhắm lẫn Vương Nhất Sinh.

Hồ Tiên lặng lẽ nhìn tôi.

- Trần Huyền Trang đi ngàn dặm về phía Tây để thỉnh kinh, những thứ có giá trị thực sự không phải trong chớp mắt mà dễ dàng có được trong tay, biết là biết, không biết là không biết. Đây chính là sự khác nhau, tôi chỉ muốn anh hiểu được điều này thôi.

- Nhưng.....tôi chỉ thấy là cô quá thèm bánh ngọt thôi.

Tôi nhìn Hồ Tiên với ánh mắt có chút khinh thường.

- Có mua có bán, theo nhu cầu cả thôi.

Hồ Tiên hờ hững trả lời.

Tôi hơi nghi ngờ nhìn Hồ Tiên, Hồ Tiên cũng nhìn tôi và chậm rãi nói.

- Tôi nói thêm cho anh biết chuyện này, với đạo hạnh của anh hiện tại thì một khi giải trừ "Câu hồn thuật" cho một người nào đó thì người đó sẽ không bị thôi miên lại nữa.

- Nói cách khác là mỗi người chỉ bị tôi khống chế một lần thôi?

Tôi cẩn thận hỏi lại, tìm đáp nhanh, cũng may mà Hồ Tiên nói cho tôi biết chuyện này nếu không thì lúc tôi tùy tiện sử dụng có thể sẽ chết rất thảm.

- Trước tầng cảnh giới thứ hai thì là như vậy.

Hồ Tiên trả lời.

- Trước tầng cảnh giới thứ hai sao?

- Mỗi lần cảnh giới của anh tăng lên thì có thể thực hiện nhiều lần trên cùng một người. Trước tầng thứ hai thì chỉ được một lần. Tầng thứ hai sẽ là hai lần, tầng thứ ba là ba lần,....

- Tôi hiểu rồi.

Tôi gật đầu.

- Nói cách khác thì số lần khống chế người sẽ tương ứng với từng cảnh giới đúng không?

- Không.

Hồ Tiên nói.

- Tôi tầng thứ sáu là Ngưng Kết Kim Đan trở về sau thì anh có thể khống chế người theo ý mình, không bị hạn chế số lần nữa.

- Nói như vậy tầng thứ sáu là cảnh giới cao nhất à?

Tôi hỏi.

- Không.

Hồ Tiên lại nhìn tôi và lắc đầu.

- Vẫn còn cảnh giới cao hơn nữa.

- Vẫn còn?

- Đúng, tôi tặng anh một câu này Vương Nhất Sinh.

Hồ Tiên nhẹ nhàng nói, thần sắc có vẻ lại yếu đi, cô nói tiếp.

- Độ sáu kiếp có thể nắm được trăm vạn binh lính, độ bảy kiếp có thể nắm giữ một thành phố, độ tám kiếp có thể bình định tứ hải, độ chín kiếp có thể khuynh đảo chúng sinh.

- Có được thế giới? Khuynh đảo chúng sinh sao? Đây.....có thật như vậy không?

Nghe những gì Hồ Tiên nói tôi bị kích động ghê gớm.

- Anh hãy học cách sử dụng thuần thục "Câu hồn thuật" đi.

Hồ Tiên nhìn tôi nói.

Nghe như vậy tôi thấy hơi mơ hồ, khó hiểu.

- Theo như cô nói thì lúc đến tầng thứ mười là đã thành công và trở thành thần thánh rồi sao? Không, nghĩ như thế nào cũng không thể như vậy được. Nếu thực sự có phương pháp tu luyện này thì không phải là nhân loại đã sớm bị tiêu diệt hết rồi sao? Nhưng trong lịch sử thì chưa từng có ai làm được điều đó cả.

Nếu những gì Hồ Tiên nói là sự thật thì đúng là quá vô lý, đây không phải là trong tiểu thuyết, con người làm sao có được khả năng ấy cơ chứ? Hơn nữa nếu có một người có thể khống chế được cả thiên hạ thì những người còn sống hay đã chết có khác gì nhau đâu?

Hơn nữa lịch sử cũng chưa từng ghi nhận một người nào có được "Câu hồn thuật". Nếu có một yêu pháp đáng sợ như vậy tồn tại thì tại sao lịch sử lại không hề nhắc đến?

- Có.

Hồ Tiên thở dài, giọng nói của cô có một chút tuyệt vọng và xót xa.

- Muội Hi dẫn quân Thương diệt quân Hạ, Đát Kỷ khiến cho Trụ Vương mê muội làm cho đất nước lâm vào cùng cực, Bao Tự bốn cột các nước chư hầu, Li Cơ khiến nước Tần sụp đổ, người đẹp Tây Thi cũng gây ra họa không ít.....còn có Diệp Hách lão nữ lưng đeo kiếm gây ra rất nhiều chết chóc.

Người nào cũng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cũng là một hòn ngọc quý làm điên đảo chúng sinh.

Nói đến đây Hồ Tiên cúi đầu xuống, ánh mắt hiện ra sự đau thương và oán hận.

Nghe những gì Hồ Tiên nói đầu óc tôi choáng váng, những người đó tôi đều biết, Muội Hi, Đát Kỷ, Bao Tự, Li Cơ,...đều là những người đẹp gây ra họa lớn trong lịch sử, những người đó không chỉ đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà còn bị mang tiếng là yêu quái. Không ít những nhà nghiên cứu lịch sử đều cho rằng mỗi khi có một triều đại bị diệt vong thì những tai họa ấy đều có liên quan đến đến những yêu nữ.

- Nói như vậy những người ấy đều tu luyện đến một cảnh giới nhất định của hồ tiên sao? Họ đều dùng "Câu hồn thuật" để mê hoặc các vị quân vương sao?

- Đúng.

Hồ Tiên không phủ nhận.

- Các cô ấy.....đều là phụ nữ?

Tôi cảnh giác nhìn Hồ Tiên, nhận thấy vấn đề bắt đầu nghiêm trọng hơn.

- Có hai loại người có thể học được phép thuật Hồ Tiên.

Hồ Tiên im lặng nhìn tôi, sau đó nói.

- Một là phụ nữ.

Tôi nuốt nước miếng hỏi:

- Còn loại kia?

- Là người trong tộc Nữ Chân.

Hồ Tiên nói.

- Nói một cách dễ hiểu là người có huyết thống của tộc Nữ Chân, anh là một trong số đó.

Người có huyết thống của tộc Nữ Chân sao? Nói cách khác.....là người có huyết thống với dân tộc Mãn à? Nhưng mẹ tôi là người Giang Tô, bà ấy chắc chắn không có quan hệ gì với dân tộc Mãn.....chẳng lẽ bố tôi lại là người của dân tộc Mãn sao?

Có thể lắm, khi tôi còn rất nhỏ bố đã bỏ mẹ cùng hai em gái tôi đi, trong tâm trí tôi người đàn ông đó không có nhiều ấn tượng lắm. Nhưng dựa theo những gì Hồ Tiên nói thì tôi có thể học được phép thuật Hồ Tiên là nhờ vào huyết thống của bố sao?

- Vương Nhất Sinh, tôi nói rồi, anh rất giống tôi.

Hồ Tiên nói:

- Bởi vì chúng có huyết thống giống nhau.

Những lời nói của Hồ Tiên lại làm tôi bị kích động, tôi hỏi:

- Nói như vậy, cô cũng là người của dân tộc Mãn?

Hồ Tiên nhìn tôi không trả lời, nhưng nhìn vào đôi mắt cô thì tôi biết đó là sự thật.

Chúng tôi im lặng trong một thời gian dài.

- Ngoài "Câu hồn thuật" thì còn có phép thuật nào khác không.....ví dụ như cô có thể nhìn thấy suy nghĩ của tôi ấy?

Nhớ lại chuyện trước đây nên tôi hỏi Hồ Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhử Dịch

- Chờ anh đạt đến cảnh giới cao thì sẽ tự biết.

Hồ Tiên nói.

- Nếu không đạt đến cảnh giới cần thiết thì nói ra cũng không có ý nghĩa.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

Cuối cùng tôi hít một hơi và nặng nề thở ra.

- Cứ như vậy đi, có phải là người Mãn hay không, Hồ Tiên gì đó, phép thuật cảnh giới gì đó thì mặc kệ vì hiện tại tôi vẫn chưa thể sử dụng nó được. Hồ Tiên, tôi thật sự cảm ơn cô đã cho tôi một phép thuật tốt như vậy, nói cho tôi biết nhiều điều như vậy, nhưng bây giờ tôi vẫn có một việc vẫn chưa làm xong.

- Anh muốn làm chuyện gì?

Hồ Tiên ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi nhìn Hồ Tiên cười và nói:

- Không phải cô nói trình độ hiện tại của tôi chỉ có thể khống chế nhiều nhất được ba người sống thôi sao? Cho nên ngoài việc giải trừ "Câu hồn thuật" thì còn cách nào khác không? Đó chính là giết chết những người đã trúng phải thuật thời miền này, chỉ cần người đó chết thì "Câu hồn thuật" trên người họ cũng sẽ tự nhiên mà mất đi, đúng không?

Nói xong tôi lấy điện thoại mượn của Chu Cần ra, sau đó nhấn một cái tin với nội dung: "Tao là Cường ca, tao phát hiện dưới đáy giếng có điều gì đó bất thường, Chu Cần, Lão Lưu hai người mau đến đây, đừng nói cho ai biết cả."

Sau đó tôi tìm trong danh bạ có một người tên là Lão Lưu và gửi đi.

Hồ Tiên ngạc nhiên nhìn tôi, giọng nói run rẩy:

- Anh.....anh muốn đưa những người trúng "Câu hồn thuật" đến đây sao?

Tôi nhìn Hồ Tiên và gật đầu nói:

- Cô nói đúng đó.

Hồ Tiên càng kinh ngạc hơn nữa.

- Anh có thể giết được bọn họ sao? Vương Nhất Sinh, ngay cả khi bọn chúng trúng "Câu hồn thuật" thì anh cũng không phải là đối thủ của bọn họ đâu.

Tôi thở nhẹ, mỉm cười, hai tay đút vào túi quần, nhìn Hồ Tiên nói:

- Tôi đã nghĩ ra cách, hơn nữa không phải là cô đã nói cho tôi cách giải quyết sao?

- Tôi nói cho anh, khi nào?

Nghe được những gì tôi nói thì Hồ Tiên nhú mày, nhìn tôi khó hiểu.

- Nếu đến cô cũng không đoán ra được thì cứ thế mà chờ xem chuyện tốt.

Tôi cười và nói với Hồ Tiên.

- Lần này, tôi sẽ không thất bại nữa đâu.

- Giả thần giả quỷ, cố lộng hư huyền.

Hồ Tiên tỏ vẻ coi thường tôi.

- Giả nhưng cũng có giá trị đấy Hồ Tiên à.

Tôi thuận miệng trả lời.

- Trước sau gì thì cái miệng cũng làm hại cái thân tôi.

Hồ Tiên lạnh lùng nói như tạt một gáo nước lạnh vào mặt tôi, sau khi nói xong thì quay mặt đi không nhìn tôi nữa.

Nghe Hồ Tiên nói tôi cũng có chút lo lắng, thực ra người con gái này ngoài cái phép thuật kia ra và mấy cái đuôi cáo thì so với những người con gái bình thường cũng không khác nhiều lắm.

Kế sách của tôi rất đơn giản, nhưng quan trọng nhất chính là bước dụ được Lão Lưu và Chu Cần xuống đáy giếng. Đây chính là điểm mấu chốt trong kế hoạch của tôi.

Trong khoảng thời gian này ở dưới đáy giếng tôi không có việc gì làm nên trước hết phải kéo xác của tên lông mày rậm và Lão Trang vào trong góc động, trong động tối mù mịt như vậy nên khi Lão Lưu và Chu Cần đến cũng sẽ không thể nhìn thấy được.

Sau đó tôi ngồi ở đáy giếng và chờ đợi, theo tính toán của tôi thì từ vùng ngoại ô này đến bệnh viện chỉ đi khoảng nửa tiếng, tuy nhiên tôi cũng không chắc là bọn Chu Cần đang ở gần bệnh viện, nhưng chắc là cũng không ở cách xa lắm đâu.

Quả nhiên không đến nửa tiếng sau thì tôi nghe có tiếng xe con, tiếp theo là tiếng bước chân và tiếng gọi:

- Cường ca, anh đang ở đâu?

Đúng là giọng của Lão Lưu và Chu Cần.

Tôi lau mồ hôi, tuyệt vời, hai tên này quả nhiên là đã bị tôi lừa.

- Lão Lưu, tao ở dưới này, mày và Chu Cần chịu khó xuống dưới đây đi.

Tôi giả vờ lo lắng nói vọng lên miệng giếng, Lão Lưu và Chu Cần vẫn còn bị trúng "Câu hồn thuật" của tôi nên nếu tôi đoán không lầm thì hiện tại họ chỉ cần nghe thấy giọng tôi hoặc nhìn thấy tôi thì đều cho rằng tôi là Cường ca của bọn chúng.

Thật vậy, sau tiếng kêu của tôi thì một lát sau đã nghe thấy tiếng động giống như là có người nhảy xuống giếng nước, tiếp theo là tiếng giày đi trên mặt đất ngày càng gần, tôi biết là hai tên đó đang đi lại đây.

Đúng là có hai cái điện thoại đang phát sáng, bóng dáng hai người đàn ông lực lưỡng đang đi vào.

- Cường ca, anh ở đâu?

Ánh đèn chiếu vào mặt tôi, tôi nheo mắt lại nhìn hai người.

- Đây, tao ở đây.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh để nói.

- Tụi bay lại đây nhìn xem, có cái gì đó rất bất thường.

- Có gì nguy hiểm không?

Hai người cẩn trọng đi về phía tôi, về mặt có phần cảnh giác và nghi ngờ, nhưng xem biểu hiện của họ thì dường như vẫn chưa thoát khỏi "Câu hồn thuật" của tôi.

Tôi mỉm cười, cầm đèn pin chiếu vào người Hồ Tiên, đáng người yếu điệu, duyên dáng của Hồ Tiên dưới ánh sáng càng rõ nét hơn.

- Một người con gái sao?

Bất ngờ nhìn thấy một người con gái cả Lão Lưu và Chu Cần đều giật mình.

- Cường ca, nơi này.....là đâu? Cô gái này.....là ai vậy?

- Suyt, nói nhỏ thôi.

Tôi lấy ngón tay để lên môi nói.

- Tao đã hỏi rồi, cô gái là một kẻ đào trộm mộ, cô ấy bị mắc kẹt ở đây và nói rằng trong hang động này có giấu một kho báu, lại đây tao nói cho bọn mày biết đáp án.

- Người đào trộm mộ sao? Thật chứ?

Nghe những lời kì lạ đó Lão Lưu và Chu Cần ngập ngừng bước về phía tôi, nhưng ánh mắt họ vẫn đặc biệt để ý đến mấy thứ được treo bên cạnh Hồ Tiên.

Tôi lui từng bước về phía sau, cả Lão Lưu và Chu Cần đều bị thu hút bởi sáu cái đuôi được xếp thành hình cánh quạt phía sau Hồ Tiên.

- Tụi bay lại đây xem này, ở đây giống như là bùa chú vậy.

- Này, đây là cái gì? Hình như là cái đuôi thì phải? Cường ca, thế này là sao?

Từ ánh sáng của đèn pin bọn chúng đã phát hiện ra sáu cái đuôi và cũng thấy được mấy cái đuôi đó bị đóng đinh và dán bùa.

- Đừng nhìn cái đuôi, tụi nay nhìn xem trên lá bùa viết cái gì kia. Cô gái đó nói đây chính là ám hiệu, lấy được ám hiệu này thì có thể tìm được kho báu giấu trong này.

Tôi đã bắt đầu thấy sốt ruột.

- Thật không? Nơi đây có một kho báu sao?

Hai người họ bán tin bán nghi nhìn tôi, sau đó chậm rãi bước đến gần lá bùa được dán vào mấy cái đuôi cáo kia.

Tất nhiên là họ có thể nhìn thấy rõ những chữ viết trên lá bùa, cả hai đều đưa tay túm lấy lá bùa để giật nó xuống xem kết quả, và đây cũng là thời khắc mà tôi chờ đợi.

Ngay lúc Lão Lưu và Chu Cần chạm vào lá bùa để lấy nó xuống thì dường như là có một luồng điện chạy vào người họ, cả hai người họ bỗng cứng người lại, sau đó nhìn họ giống người bị bệnh động kinh, toàn thân co giật, đầu đón ôm lấy cổ mình, sau nữa thì quỵ xuống, mặt trắng bệch, môi run lấy bầy muốn nói điều gì đó nhưng không thể.

Nhìn triệu chứng đau đớn của hai người bọn họ tôi biết họ chắc chắn sẽ chết, tôi cũng từ từ thở hắt ra.

Quả nhiên Hồ Tiên không lừa tôi, ai đụng đến lá bùa này người đó sẽ chết.

Hao tâm tốn sức, đi một vòng lớn, tạo ra một tin hoang đường đã có thể trừ khử được hai tên này.

Chu Cần và Lão Lưu đau đớn run rẩy trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, con ngươi đã trắng bệch ra và dường như họ đã nhìn thấy có một điều khủng khiếp nào đó đang đến với họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bất Cần

- Cường ca.....cái bùa này hình như có vấn đề....

Hai tên đó ôm cổ họng đau đớn mà không biết được chuyện gì đang xảy ra.

- Nếu không có vấn đề gì thì việc gì tao phải kêu tụi bay chạm vào nó?

Tôi lạnh lùng nói.

- Cường ca.....anh.....như vậy là sao?

Bọn chúng vừa đau đớn quằn quại vừa nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, không dám tin những gì đang diễn ra trước mắt.

- Chuyện gì à? Bọn mày hãy nhìn lại một lần nữa xem tao là ai?

Tôi im lặng nhìn vào mắt của Lão Lưu và Chu Cần, sau đó dùng cách mà Hồ Tiên đã bày cho, nói:

- Giải!

Sau khi tôi thu hồi "Câu hồn thuật" trên người bọn họ thì Lão Lưu và Chu Cần ngỡ ngàng khi nhìn thấy tôi, không tài nào giải thích nổi, nháy mắt liên tục, và sau khi bừng tỉnh thì hoảng sợ gấp vạn lần.

-Hả.....Là mày? Là tên súc sinh này sao?

Hai người bọn họ đang quỳ trước mặt tôi và đồng thời sợ hãi kêu lên, giọng nói run rẩy, sợ sệt.

Tôi nhìn gương mặt của hai người bọn họ mà buồn nôn nên nhẹ nhàng nói:

- Đúng, là tao. Tao thật sự cảm ơn bọn mày vì đã ném tao xuống cái giếng này, cho tao thêm một cơ hội nữa để làm người. Khi nào đi gặp Diêm Vương để trình diện thì đừng quên nói tên tao cho Diêm Vương biết, tao là Vương Nhất Sinh.

- Tạm biệt, Chu Cần, Lão Lưu. Các người đều là những con chó tốt của Trương Quốc Hoa.

Nhìn bộ dạng thê thảm của hai người bọn họ và lạnh lùng nói, sau đó bật đèn pin chậm rãi rơi vào mặt họ.

Từ ánh sáng của đèn pin tôi thấy mặt của bọn chúng dần dần mờ đi.

Áy náy không? Đau lòng không? Khi Lão Lưu và Chu Cần chết trước mặt mình tôi lại cảm thấy lạnh ở sống lưng, hai người này suýt giết chết tôi, nếu không có Hồ Tiên thì tôi đã sớm chết trong tay bọn họ rồi. Vậy mà lúc này khi tôi lợi dụng lá bùa phong ấn của Hồ Tiên để giết bọn chúng thì lại thấy rung mình, ớn lạnh và sợ hãi. Đây có thể xem là lần đầu tôi giết người. Mặc dù cả hai lần tôi đều không ra tay trực tiếp nhưng như vậy và giết người trực tiếp thì có khác gì nhau?

Lương tâm của tôi bị cắn rứt, nhưng lý trí lại nói cho là tôi đã làm đúng, hai cảm xúc phức tạp này làm đầu óc tôi rối như tơ vò.

Tôi lắc đầu, xoay người, không phải lại xem thi thể của hai người bọn họ mà là thờ dài, đi lại bên cạnh Hồ Tiên.

- Thật không ngờ được là anh lại có thể lợi dụng bùa phong ấn của tôi để giết người đấy, anh đúng là rất thông minh.

Hồ Tiên nói với giọng châm biếm

Tôi hít một hơi sâu, im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói với Hồ Tiên:

- Tôi cũng chỉ có thể nghĩ ra được cách đó thôi....nếu tôi đánh tay ngang thì chắc chắn sẽ không đánh lại mà còn bị họ giết chết. Hơn nữa cái chết của họ cũng giúp tôi xác định được hai chuyện, một là phương pháp giải "Câu hồn thuật" mà cô nói cho tôi có hiệu quả, một là lá bùa kia tôi không thể nào lấy nó xuống được.....

- Tôi đã nói với anh từ sớm rồi, con người rất đa nghi.

Hồ Tiên nói với giọng lạnh lùng.

Tôi thờ dài, mùi tử khí trong động lúc này làm tôi cảm thấy buồn nôn vô cùng.

- Bọn họ đã chết vậy nên hiện tại tôi có thể khống chế được hai người cùng một lúc đúng không?

- Không.....sai....

Hồ Tiên một hồi trả lời tôi.

- Như vậy là tốt rồi.

Tôi nắm chặt hai tay, sự ám ảnh về cái chết của Lão Lưu và Chu Cần cũng dần biến mất.

- Lần này tôi sẽ không thất bại nữa đâu.

- Anh chắc chứ?

Hồ Tiên nở một nụ cười nói.

- Thế giới này so với suy nghĩ của anh nó phức tạp hơn nhiều. Sống chết có số cả, đừng nhìn thấy người chết mà nghĩ họ đã chết, bằng không người chết chính là anh đấy Vương Nhất Sinh à.

- Ha ha, nói hay lắm, tôi sẽ nhớ kỹ.

Tôi nhìn Hồ Tiên mà lòng nặng trĩu, nhìn cơ thể trần trụi của cô tôi vội quay mặt đi và hỏi:

- Cô như vậy.....không lạnh sao?

- Mùa đông năm 1982 tôi đã bị nhốt ở đây, anh tin không?

Hồ Tiên chậm rãi quay lại nhìn tôi với đôi mắt buồn bã,

Bị nhốt ở đây từ năm 1982 sao? Nói như vậy cô gái này bị nhốt ở đây ít nhất là.....ba mươi năm à?

Tôi cực kì kinh ngạc trước những gì Hồ Tiên kể.

Cô gái trước mắt tôi đây nhìn thế nào cũng không thể hơn hai mươi tuổi được, cũng chỉ như một học sinh trung học hoặc cùng lắm là sinh viên đại học thôi.....tại sao lại có thể.....bị nhốt ở đây đến ba mươi năm vẫn không già đi?

Nhưng nghĩ lại việc Hồ Tiên không giống người bình thường nên tôi bình tĩnh lại ngay lập tức.

- Vậy cô là bậc tiền bối rồi, thời gian lâu như vậy vẫn chưa già, cô sẽ trẻ mãi không già à?

Tôi xấu hổ hỏi. Bị nhốt ở đây ba mươi năm, trải qua bao mùa xuân, hạ, thu, đông, vậy mà lại đi hỏi chuyện có lạnh không, đúng là ngốc mà.

- "Trú nhan thuật"

Hồ Tiên trả lời tôi.

- "Thuật đọc tâm", "Trú nhan thuật", "Câu hồn thuật", cô còn phép thuật nào nữa không vậy?

Lúc này tôi đã được chứng kiến ba loại phép thuật của cô gái này, ai mà biết được cô ấy còn bao nhiêu phép thuật nữa.

- Rất nhiều.

Hồ Tiên chỉ nói ngắn gọn mà không giải thích nhiều với tôi.

Tôi hít một hơi, nhìn Hồ Tiên phơi bày thân thể trong một nơi tối tăm, lạnh lẽo, suy nghĩ một hồi, cuối cùng tôi cởi áo khoác của mình và nhẹ nhàng choàng lên người Hồ Tiên.

- Sao vậy, nghĩ là tôi sẽ vui sao?

Hồ Tiên nhìn tôi bằng cặp mắt quyến rũ và nói.

- Ha ha, cứ coi là vậy đi.

Bị Hồ Tiên nói như vậy thật ra tôi cũng hơi sững sốt.

- Một cô gái mà trần như nhộng vậy cũng không tốt lắm, mặc dù tôi cũng không để ý gì đến nó lắm.....

- Anh xấu hổ à?

Hồ Tiên hỏi lại tôi.

- Tôi.....

Suy nghĩ của cô gái này đúng là làm cho người khác bị dồn vào chân tường mà, đối với mấy chuyện này tôi cũng không biết phải trả lời như thế nào nên đành ho hai tiếng và dừng câu chuyện lại.

- À, Vương Nhất Sinh, chung quy thì anh vẫn còn trẻ, nhưng chắc tin vào tình yêu không phân biệt tuổi tác chứ nhỉ?

Nghe Hồ Tiên nói tôi giật bắn mình, hai tai lùng bùng, mặt nóng bừng, sao lại có cảm giác như vậy nhỉ?

- Cô nói gì tôi không hiểu.

Tôi lúng túng định xoay người đi khỏi đây.

- Khụ, không nói nhiều nữa, tôi đi trước đây, sau đó sẽ quay lại dọn dẹp sạch sẽ số xác chết này.

- Ít nhất là ba ngày anh phải đến đây để tôi cho anh Linh nguyên kim đan, đó là cách duy nhất.

Hồ Tiên nói.

- Nếu ngày nào đó tôi bị chết đói thì cũng không có người nào dạy cho anh những phép thuật tiếp theo đâu.

Nghe những lời này tôi lại sững sốt thêm một lần nữa, cô gái này quả là nham hiểm, chả trách nhất định không nói cho tôi biết cách tu luyện.....hóa ra là muốn bắt tôi làm con tin để đem cơm cho cô ta hàng ngày.

- Mỗi ngày tôi sẽ mang cơm đến cho cô.

Tôi cười gượng với cô ấy và muốn hét lên hai chữ.....Yêu nữ.

- Mang nhiều bánh ngọt vào, tôi thích cái đó.

Hồ Tiên dặn tôi.

- Vậy thì phải xem vận may của cô vì thứ đó không phải ngày nào cũng mua được. Được rồi, tôi đi trước đây.....Hồ Tiên, dù sao cũng cảm ơn cô.

Nhìn thấy Hồ Tiên dần biến mất trong bóng đêm tôi cảm nhận được sự cô đơn sâu sắc, nhìn mái tóc dài và đẹp như thác nước cùng cơ thể thướt tha tuyệt vời của cô tôi xúc động vô cùng.

Trên thế giới này luôn có những bí ẩn không thể nào giải thích được.

Cô gái trước mắt tôi đây là một trường hợp như vậy.

- Đừng chết, Vương Nhất Sinh.

Tôi xoay người đi được một lát thì nghe được giọng nói yếu ớt của cô ấy, tôi quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy một màu đen bao phủ.

Tôi hít một hơi sâu và đi ra khỏi đường hầm, khi đến miệng giếng thì tìm lấy sợi dây thừng và leo lên.

Nhưng tôi vừa leo ra khỏi miệng giếng thì liền thấy hai đèn xe ô tô chiếu thẳng vào mình, ánh sáng quá mạnh làm tôi không mở mắt ra được.

Không xong rồi, ngoài Lão Lư và Chu Cần ra thì trên miệng giếng còn có một người thứ ba nữa.

Bất cần.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Biến Cố

Ánh sáng trắng xóa chiếu vào khiến đầu óc tôi trở nên trống rỗng, rõ ràng lúc trước chỉ kêu Chu Cần và Lão Lư đến, giờ tại sao lại có người thứ ba ở đây? Người này là ai?

Trong đầu tôi cũng không suy nghĩ được nhiều, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng lấy lại sự tỉnh táo, lúc này duy trì được bình tĩnh mới là quan trọng nhất.

Tiếng còi ô tô vang lên, sau khi thích ứng được với ánh sáng tôi từ từ mở mắt, nheo mắt nhìn lại chiếc xe thì có một người ngồi ở ghế tài xế, hình như là một người đàn ông.

Trong tình huống như thế này lại dẫn theo người tới đây là sao?

Tôi lấy lại bình bình, hắng giọng, giả vờ vội vàng chạy đến, sau đó đứng khoa chân múa tay, dùng tay ra hiệu, diễn đạt bằng cơ thể để nói lên điều gì đó.

Nhìn tôi khoa chân múa tay đủ kiểu, người trên xe cũng hạ cửa kính xe xuống và đưa đầu ra ngoài nhìn.

Tôi nhìn thấy người đàn ông đó có một tướng mạo dữ dằn, lông mày sắc như kiếm, tóc ngắn.

- Đây, mày đứng lại đó cho tao, mày là ai?

Người đàn ông cao to đó hét lên uy hiếp tôi.

- Đại ca! Dưới đó....dưới đó xảy ra chuyện rồi, vừa rồi có hai người đàn ông chết dưới đó.

Tôi lông ngà lông ngóng, vờ lo lắng, hoảng sợ, sau đó chậm rãi bước từng bước đến gần ô tô.

- Cái gì?

Nghe tôi nói thì gã đàn ông kia vừa bất ngờ vừa khiếp sợ, còn tôi thì vẫn đang chờ đợi, khi khoảng cách chỉ còn mười mét thì tôi tập trung tinh thần vào đôi mắt, sau đó nhìn vào mặt gã kia và thực hiện "Câu hồn thuật".

- Từ giờ trở đi, tao nói làm cái gì thì mày phải làm cái đó nghe chưa?

Khi nói ra những lời này thần kinh tôi căng thẳng cực độ, vì tôi không biết là những lời này có tác dụng hay không, nếu thất bại tôi chỉ sợ.....

Mồ hôi toát ra lạnh ngắt, răng nghiến chặt.

Nhưng rất nhanh sau đó, tiếng "vù vù" quen thuộc đã vang lên, mệnh lệnh của tôi đã truyền đến người đàn ông kia, vẻ mặt của gã cũng đã đại đi.

- Nghe rõ rồi.

Gã đàn ông đó thành thật trả lời tôi.

Thành công.

Cuối cùng tôi đã thành công.

Xem ra Hồ Tiên đã không lừa tôi, đúng là người bị trúng "Câu hồn thuật" trước đó mà bị chết thì "Câu hồn thuật" sẽ được giải và tôi có thể tiếp tục sử dụng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui mừng, sau đó chậm rãi đi lại trước mặt gã kia hỏi:

- Tên của mày là gì?

- Gọi tôi là Vương Cương.

Vương Cương à.....một cái tên rất bình thường.

- Mày, Lão Lưu và Chu Cần có quan hệ gì?

- Chúng tôi là anh em tốt, sống chết cùng nhau.

Gã đó trả lời tôi.

- Vậy còn Cường Tử?

Tôi hỏi.

Gã đó suy nghĩ một lát rồi trả lời.

- Tôi là em họ của Cường ca.

Chuyện này hóa ra là vậy, gã này cùng với tên lông mày rậm là anh em họ, khó trách cùng nhau kéo đến đây, cũng hợp lý.

- Còn Trương Quốc Hoa thì sao?

Tôi hỏi.

- Chúng tôi được Trương Quốc Hoa trả tiền để làm việc, tất cả đều là bảo vệ của công ty ông ấy. Trương Quốc Hoa nói tình hình của anh tôi cho tôi biết, nói anh ấy có thể đã xảy ra chuyện nên tôi mới theo tới đây.

Gã đó thành thật trả lời.

Quả nhiên là không có quan hệ gì với Trương Quốc Hoa.....có điều Trương Quốc Hoa không muốn thấy tôi xuất hiện trước mặt hắn nên mới thuê bọn này đến giết tôi cũng là chuyện bình thường.

- Biết Trương Quốc Hoa ở đâu không?

Tôi nhất định phải hỏi câu này.

- Biết, một là khu nhà ở của những người làm trong chính quyền nhà nước được bảo vệ nghiêm ngặt, hai là nhà ở đường Tân Quan, hẻm Miên Hoa, ngoài ra còn ở khách sạn Lương Khê. Nhưng ông ấy là một nhân vật lớn, Nhà nước giấu điểm địa chỉ nên ông ấy ở cụ thể chỗ nào tôi cũng không rõ.

Không hổ danh là Phó Bí thư thành phố, thành phố Vô Tích có tổng cộng hai Phó Bí thư, trong đó có một người đương nhiên sẽ là Thị trưởng của người kia, mà người đó chính là thủ trưởng của Trương Quốc Hoa, lão là tâm phúc của những người đó nên có khi hành động còn lộng quyền hơn cả những sếp lớn nữa, Trương Quốc Hoa chỉ đứng sau Bí thư và Thị trưởng nên nơi ở của lão cũng trở nên rất bí mật.

Hơn nữa theo những gì gã đó nói thì gã đã không ít lần được Trương Quốc Hoa gọi đến để đi làm những chuyện ác, nếu không thì làm sao gã biết được địa chỉ rõ ràng của Trương Quốc Hoa như vậy.

Sau một lúc suy nghĩ thì tôi nhận định được rằng hẻm Miên Hoa cách bệnh viện Vô Tích hơi xa, có khả năng Trương Quốc Hoa không đi đến đó, còn

nếu đến khách sạn Lương Khê thì bình thường chỉ một người mới đi thôi, nhưng hôm nay cả nhà Trương Quốc Hoa đi cùng nhau, con của Trương Quốc Hoa lại còn bị lấy khẩu cung thì nhất định lão sẽ dạy bảo nó một trận, chắc ăn là không thể đến khách sạn Lương Khê được.

Như vậy khả năng lớn nhất là về khu nhà ở của Chính phủ được canh giữ nghiêm ngặt, nơi đó cách bệnh viện Vô Tích và đồn công an rất gần, trời tối như vậy thì chắc là Trương Quốc Hoa không thể về nơi quá xa được, chỉ còn nơi đó mà thôi.

Nghĩ đến đây trong đầu tôi chợt lóe lên một ý định táo bạo.

Có lẽ tôi phải xông vào khu nhà ở của Chính phủ một lần.

Ý định đó vừa xuất hiện trong đầu thì cổ tôi toát mồ hôi lạnh, Trương Quốc Hoa khiến tôi tức giận đến mức muốn báo thù ngay trong đêm nay, nhưng lý trí đã nói cho tôi biết điều đó là không thể, trừ giả đàn ông này ra thì đêm nay tôi chỉ có thể không chế được một người nữa thôi.

Thế nhưng.....

- Hãy đưa tao đi.

Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng tôi vẫn quyết định đi tìm Trương Quốc Hoa, người chỉ trong chốc lát đã gây nên không ít chuyện điên rồ.

Hôm nay tôi đã bỏ lỡ cơ hội một lần.....tôi sẽ không bỏ qua lần thứ hai đâu.

Tôi ngồi trên xe, giả đàn ông họ Vương đưa tôi đi, chiều hôm nay tôi đã đến một phòng khám để băng bó vết thương và bây giờ đến lại đây để giải "Câu hồn thuật" cho nữ bác sĩ kia, nhưng tiếc rằng khi tôi đến đây thì phòng khám đã đóng cửa, nhìn cái khóa trên cổng sắt, lòng tôi chán nản như bị một vết cắt.

Vốn định giải "Câu hồn thuật" trên người nữ bác sĩ kia, như vậy tôi có thể thoải mái được thêm một người nữa, nhưng xem ra kế hoạch này bị hỏng rồi.

Không còn cách nào khác, tôi kêu Vương Cường chạy thẳng đến khu nhà ở Chính phủ.

Tối gần khu nhà ở Chính Phủ thì tôi thấy nơi đây rất sầm uất, đồn công an cũng tương đối gần.

Lúc này tôi chỉ có thể sử dụng "Câu hồn thuật" được một lần duy nhất nữa thôi.

Với "Câu hồn thuật" này bất kể như thế nào thì cũng phải cố gắng sử dụng nó một cách tốt nhất, tranh thủ lúc chạm mặt Trương Quốc Hoa là thực hiện ngay lập tức.

Chỉ cần chạm mặt một lần là tôi có thể chiếu tướng lão.

Lúc này tôi chắc chắn đến 200%.

Tối gần cổng của khu nhà ở Chính phủ tôi nhìn thấy sự canh gác rất nghiêm ngặt, tôi không thể nào quên được khuôn mặt lạnh lùng của hắn khi cầm điện thoại và gọi người đến giết tôi, vết thương ở miệng tôi lại đau nhói lên, còn trong lòng thì lạnh như băng.

Nếu nói Trương Quốc Hoa là một ngọn núi phủ đầy tuyết thì lúc này tôi còn lạnh hơn núi tuyết, tôi là một tảng băng trôi.

- Đưa điện thoại cho tôi.

Tôi bắt Vương Cường đưa điện thoại cho tôi, giả liên tục mệnh lệnh đưa chiếc điện thoại Black Berry cho tôi.

Tôi cầm điện thoại hít một hơi, sau đó lấy lại bình tĩnh thì tôi lại nghĩ đến em gái A Tuyết và người mẹ ốm yếu ở nhà, nghĩ đến họ tôi lại thấy xót xa trong lòng.

Không biết hai người ấy đã biết tin Yên Yên mất hay chưa, nếu biết rồi thì tôi không dám tưởng tượng đến phản ứng của họ sẽ như thế nào nữa.

Nghĩ đến A Tuyết, nhìn thấy ánh sáng từ màn hình điện thoại phát ra, tôi do dự một chút, sau đó quyết định gọi về nhà hỏi thăm tình hình trước khi ra tay.

Tôi bấm số điện thoại ở nhà.

Ngay trong lúc vừa ấn phím gọi thì vô tình tôi quay đầu ra ngoài cửa xe và kinh ngạc khi nhìn thấy một chiếc xe con màu bạc đi chậm chậm về phía này, lúc chiếc xe ấy đến gần tôi nhìn thấy trong xe đó có người.

Đó chính là gia đình của Trương Quốc Hoa.

Trong nháy mắt, chiếc xe màu bạc đã đến sát bên cạnh xe tôi, tôi căng thẳng cực độ.

Ngay sau đó trong lòng tôi dâng lên một sự căm giận ngút trời cùng niềm tin nắm chắc sự thắng lợi trong tay.

Tốt lắm.....đợi cả nửa ngày, cuối cùng cũng có thể gặp lại Trương Quốc Hoa.

Đúng là ông trời giúp tôi mà.

Xem ra, hôm nay nhất định là ngày gỗ của Trương Quốc Hoa.

Nhìn thấy chiếc xe ấy chạy lên phía trước, tôi cắn chặt răng, nhưng ngay lúc này điện thoại lại kết nối với đầu dây bên kia, thật không đúng lúc chút nào mà.

- A Tuyết, A Tuyết, em có sao không?

Tôi vừa nghe điện thoại vừa nhìn chăm chăm về phía trước, miệng cũng vội vàng nói, A Tuyết mới có mười bốn tuổi, mẹ lại già yếu như vậy, mình nó ở nhà thật là tội nghiệp.

Tuy nhiên, ngay sau những lời hỏi han lo lắng của tôi thì thông tin từ đầu dây bên kia đã khiến tôi hoảng sợ.

- Anh, anh đang ở đâu? Cuối cùng thì anh cũng gọi điện về....hu hu....anh, mẹ....mẹ.....chết rồi.....anh đang ở đâu.....anh mau về đi....hu hu....

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bẫy

Mẹ chết rồi?

Nghe những tiếng khóc đứt quãng của A Tuyết khiến cả người tôi như tê liệt, thân thể cứng đờ, đầu óc trống rỗng không thể suy nghĩ được gì nữa.

Chuyện này đến quá bất ngờ, làm cho tôi cảm giác đây giống như là một cơn ác mộng chứ không phải là sự thật.

Yên Yên vừa mới ra đi.....tại sao mẹ cũng.....

Chỉ trong phút chốc tim tôi lạnh đi, dường như cả thế giới đang sụp đổ trước mắt tôi vậy.

- Đừng, đừng lo lắng. A Tuyết, tại sao lại như vậy, mẹ bị sao?

- Hu hu....anh mau về đi....mẹ.....sau khi nghe được chuyện của chị thì bệnh tái phát.....

Đầu dây bên kia A Tuyết khóc nức nở, không giống như đang giả vờ, trái tim tôi trở nên yếu đuối, cảm thấy mình thật sự bất lực và vô cùng lo lắng.

Nhìn về chiếc xe ô tô phía trước kia tôi dường như không thể nào bắt kịp được cảm xúc lúc này.....

Tôi biết hôm nay dù thế nào cũng không thể bắt Trương Quốc Hoa trả giá được.

Kế hoạch của tôi lại thất bại.

Tôi suy sụp, dựa đầu vào ghế xe, điện thoại cũng rơi khỏi tay, yếu ớt nói với Vương Cương:

- Quên đi, Vương Cương, không đi đến khu nhà Chính phủ nữa, đưa tôi về vùng ngoại ô phía đông đi.....

Nói xong tôi nhắm mắt lại, cảm giác như cả cơ thể mình đã bị rút cạn hết sức lực vậy.

Trong đầu tôi hiện ra những cảnh tượng trước đây khi tôi cùng mẹ, Yên Yên, A Tuyết đi dạo mát bên bờ hồ, cảnh mấy anh em rượt đuổi nhau cười sặc sụa, đó có lẽ là quãng thời gian hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi.....

Không biết tại sao vào lúc này những hình ảnh ấy lại hiện lên rõ nét như vậy nữa?

Có thể đây là một điềm báo xấu.

Mấy chục phút sau tôi về đến nhà, hoàn cảnh nhà tôi rất khó khăn, sống trong một căn nhà trong khu chung cư ổ chuột ở vùng ngoại ô, toàn bộ căn nhà chỉ rộng 80 mét vuông, rất nhỏ hẹp.

Tôi gần khu chung cư tôi bảo Vương Cương dừng xe, tôi xuống xe đi bộ về.

- Vương Cương, mày đi đến cái giếng lúc này, leo xuống giếng đưa bốn xác chết dưới đó lên xe, trước lúc trời sáng thì chạy đến một nơi hẻo lánh, xa xôi rồi lấy xăng trên xe tưới lên bọn họ và đốt hết, đừng để lại dấu vết, cũng đừng để người khác phát hiện được, và càng không được nói là do tao làm. Sau khi làm xong thì tối mai mày đến Đông Kiều chờ tao.

- Biết rồi.

Vương Cương nhìn tôi và không nói thêm gì nữa, liền đóng cửa xe lại và làm theo lời tôi nói, lái xe đi khỏi.

Tôi nhìn chiếc xe chậm rãi rời đi, thờ dài, sau đó quay đầu chạy về hướng nhà của mình.

Tuy nhiên mới bước đến bậc thứ ba của cầu thang tôi liền choáng váng cả người.

Có hai tên cao to đeo kính đen, mặc đồ đen đang đứng trước cửa nhà tôi, hơn nữa trong tay bọn chúng đang túm lấy tóc của một cô bé mười bốn tuổi, bị tên kia túm tóc cô bé đó đau đớn, đôi mắt xinh đẹp đỏ hoe vì khóc,

Cô bé kia chính là em gái của tôi, A Tuyết.

- A Tuyết!

Nhìn thấy tên kia túm tóc A Tuyết tôi thực sự bị sốc.

Nhìn thấy tôi hai tên đeo kính đen kia cười khẩy.

- Vương Nhất Sinh, bọn tao chờ mày đã lâu, muộn như vậy mới về, mày đã đi đâu?

Nghe được giọng nói lạnh như băng ấy tôi biết là mình đã bị mắc lừa.

Tôi thua.

Tôi đã đi sai nước cờ.

Trương Quốc Hoa, tôi so với lão thì không thể quỷ quyệt bằng, muốn đối phó rất khó.

Và tôi mới là người bị lão đối phó.

Nhìn hai tên kia tôi biết đã bị Trương Quốc Hoa bắt được điểm yếu.

Vì đối phó với tôi mà lão lại có thể xuống tay với người nhà của tôi, lại còn bắt A Tuyết dụ dỗ tôi quay về.....thực sự là nham hiểm đến cùng cực.

Trong nháy mắt tôi ý thức được việc vừa rồi A Tuyết nói qua điện thoại chuyện bệnh tình của mẹ phát tác hẳn là do mấy tên kia buộc A Tuyết nói để lừa tôi, khiến tôi phải ngay lập tức trở về, xem ra lão già Trương Quốc Hoa muốn giết người cho bằng được đây mà.

Trong lòng tôi run rẩy vô cùng, tôi nghĩ đến việc sử dụng "Câu hồn thuật" nhưng lúc này tôi chỉ có thể sử dụng được với một người, trong khi trước mặt tôi lại là hai người, tôi nên làm thế nào cho tốt nhất đây?

Mặc kệ mọi chuyện ra sao, tôi đã biết được ý đồ của hai tên này nên có thể bảo đảm là em gái tôi được an toàn.

Tôi phải động não suy nghĩ ra kế sách để đối phó, tôi hít một hơi sâu, sau đó buộc mình bình tĩnh trở lại, lạnh lùng hỏi:

- Các người là do Trương Quốc Hoa sai tới để tìm tôi đúng không? Chuyện đó em gái tôi không liên quan gì, thả nó ra rồi nói chuyện.

- Đúng là một người anh tốt.

Tên mặc áo đen đứng bên phải cười mỉa mai, nhưng vẫn không buông A Tuyết ra.

- Vương Nhất Sinh, ông chủ Trương muốn bọn tao đến đây để nhắn với mày mấy câu.

- Nhắn mấy câu?

Tôi nheo mắt lại hỏi.

- Vậy cũng tiện thể nhắn lại với lão, nếu tôi tiếp tục tìm đến lão gây phiền toái và đưa lão ra tòa thì lão sẽ cho người ra tay với người nhà của tôi, có đúng như vậy không?

Câu hỏi của tôi khiến cả hai tên đó hơi sững sờ.

- Mày cũng thông minh đấy, biết vậy là tốt, tao đỡ phải nhiều lời.

Tên mặc áo đen đứng bên trái nói xong thì lấy trong túi ra một tờ chi phiếu, mở ra cho tôi xem rồi dùng giọng điệu ôn hòa nói:

- Đây là chi phiếu năm trăm ngàn, ông chủ Trương nói nếu mày nhận lấy nó thì mọi chuyện ngày hôm nay xem như quá khứ, tất cả được xử lý dễ dàng. Còn nếu mày không nhận thì hai người bọn tao buộc phải giúp ông chủ Trương hành sự, còn làm chuyện gì thì.....tao nghĩ mày cũng hiểu được rồi.

Nói xong tên áo đen kia nắm tóc A Tuyết giật mạnh, ý định uy hiếp rất rõ ràng.

- Vương Nhất Sinh, tao biết mày là trụ cột của gia đình, mày còn có mẹ già và em nhỏ, chọn cách nào là do mày đấy.

Nói xong tên mặc áo đen gấp tờ chi phiếu lại và gõ ba cái vào đầu tôi.

Hình như hắn đang muốn nhắc nhở tôi nên thông minh đúng thời điểm, đừng làm chuyện điên rồ.

- Anh.....

A Tuyết bị túm tóc, con mắt đỏ hoe, nhìn tôi nức nở, ánh mắt trong veo đầy ắp sự tuyệt vọng.

Nhìn A Tuyết như vậy lòng tôi đau như cắt.

Tôi có thể làm gì đây? Đến nhà riêng của tôi Trương Quốc Hoa còn biết được thì tôi phải làm sao đây?

Nếu tôi từ chối thì hai tên này sẽ xuống tay với tôi và A Tuyết, còn mẹ tôi nữa, tôi có sự chọn lựa khác sao?

Tôi nghĩ nếu nhận lấy tờ chi phiếu thì ít nhất có thể tạm thời đuổi được hai người kia đi, sau đó sẽ tìm biện pháp để đối phó với Trương Quốc Hoa.

Tuy nhiên.....nếu tôi nhận số tiền đó trước mặt A Tuyết thì nó sẽ nghĩ về tôi như thế nào?

Tôi có xứng là anh trai của nó hay không?

Nếu tôi nhận số tiền này thì trong lòng A Tuyết tôi sẽ là một kẻ yếu đuối, bất lực, nhu nhược.

Vương Nhất Sinh tôi không thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Khuất Phục

Nhìn tờ chi phiếu nhằn dằm trong tay tên kia tôi đã hít một hơi sâu, sau đó vì trong lòng quá căm hận và đau xót nên đã bật cười chua chất.

Có vài người khi sự phẫn nộ đến đỉnh điểm thì cũng sẽ bật cười, một phần là để khiêu khích, châm chọc đối phương, một phần là tự cười chế giễu cho hoàn cảnh của bản thân.

- Này.

Tôi ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt của hai gã đó, hỏi lại.

- Hai người nói xem năm trăm ngàn đó có thể mua được mấy cái quan tài?

Nghe tôi hỏi thì hai gã đó ngơ ngác nhìn nhau.

- Mày nói như vậy nghĩa là không nhận tờ chi phiếu này?

Sắc mặt hai tên đó dần thay đổi, giọng nói cũng lạnh hơn.

- Chi phiếu, ha ha, nó thì có tác dụng gì đâu? Nếu tao muốn một thứ gì đó từ Trương Quốc Hoa thì chỉ có một thứ duy nhất thôi, đó chính là.....mạng của lão. Tờ chi phiếu này để lại mua quan tài cho Trương Quốc Hoa đi.

Tôi lạnh lùng nói, sau đó nắm chặt tay, hạ giọng, nhìn vào tên đang túm tóc A Tuyết và sử dụng "Câu hồn thuật".

- Từ giờ trở đi tao là ông chủ của mày.

Gã vừa bị tôi ra lệnh mới đầu còn ngây người ra nhưng ngay sau đó thì phá lên cười.

- Đồ điên.

Nói xong tên đó đá vào bụng tôi một phát, tôi ôm bụng lão đảo, đau đến mức khiến đầu tôi choáng váng.

Lại thất bại.

Sao lại thế này?

Không thể như vậy được, theo lý mà nói thì tôi còn một lần sử dụng nữa, vậy tại sao lại thất bại?

Tại sao lại có thể như vậy?

- Đầu óc mày có vấn đề à, mày là ông chủ của tao hả? Vậy thì tao là bố mày đấy.

Tên đó đá liên tục vài bụng, vào đùi và còn tát vào mặt tôi nữa.

- Anh!

Nhìn thấy tôi bị đánh A Tuyết khóc thét lên, la hét inh ỏi.

- Xin các người đừng đánh anh tôi, xin các người đừng đánh nữa.

A Tuyết vừa khóc vừa nói.

- Tiền tôi sẽ thay anh tôi nhận, tôi sẽ khuyên anh trai tôi, các người thôi đi, đừng đánh nữa.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất, ôm bụng, tay chân run rẩy.

Nếu ai từng bị đánh rồi thì có hiểu được khi bị đá mạnh vào bụng sẽ khiến toàn thân bủn rủn, tạm thời mất đi sức lực để phản kháng.

Lúc tôi ôm bụng và nghe được tiếng A Tuyết kêu khóc trái tim tôi như vỡ ra.

Đau thật.

Đây là kết cục của những người không có sức mạnh.

Nếu tôi có thân phận như Trương Quốc Hoa thì những tên kia sẽ phải ăn nói khép nép, xu nịnh tôi chứ không phải đánh đập, phỉ báng tôi như vậy.

Lúc này A Tuyết phải đứng ra để cứu tôi, tôi còn xứng đáng để làm một người anh hay không?

- A Tuyết.....

- Anh ơi, hãy nghe lời bọn họ đi, chuyện của chị Yên Yên em đã biết rồi, chúng ta không thể làm gì được đâu, đừng đấu với họ nữa, mình đâu không lại họ đâu.

A Tuyết khóc lóc cầu xin tôi đừng chống lại nữa, chúng tôi chỉ là những con người ở dưới đáy xã hội, là một người anh trai rất bình thường, còn nó là một cô bé yếu đuối, đối mặt với những con người mạnh hơn, ngoài việc nuốt hận vào người thì chúng tôi còn có thể làm được gì?

Tôi muốn nói với A Tuyết rằng chúng ta không thể chấp nhận như vậy được, Yên Yên không thể chết oan uổng như vậy được, người nghèo cũng là người, cũng có lòng tự trọng và nhân cách của con người.

Nhưng.....khi tôi vừa mở miệng ra định nói thì từ trong cổ họng dịch axit trào ra, tôi phun ra một ngụm lớn.

Nước mũi tôi chảy ra, nước mắt cũng rơi, nước mắt nóng hổi chảy từ hai má xuống miệng, tôi đã bất lực, không còn sức phản kháng nữa rồi, ngay cả A Tuyết mới 14 tuổi cũng đã hiểu được xã hội này khắc nghiệt, đã muốn buông xuôi, không phản kháng nữa.

Đây chính là điều khiến tôi đau lòng nhất.

Lúc này A Tuyết đã chịu khuất phục những người mạnh hơn thì sau này bước ra xã hội nó sẽ như thế nào đây, sẽ là một cô gái tự ti, ăn nói khép nép, chỉ biết thuận theo mà không biết chống lại, sẽ giống như Yên Yên, bị người ta ức hiếp mà không biết phản kháng sao?

Nhưng.....tôi cũng đâu có cách nào khác đâu?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hai tên đó, khuôn mặt của chúng dần mờ đi, mắt tôi cũng bắt đầu mờ dần.

Nhìn hai tên trước mặt, trong nháy mắt tôi hiểu được "Câu hồn thuật" của tôi thất bại là bởi vì.....bọn họ đeo kính đen.

"Câu hồn thuật" cần phải nhìn vào mắt của đối phương, nhưng.....bọn họ lại đeo kính đen cho nên tôi đã thất bại.

Khi tôi biết được điều này thì đã quá muộn rồi.

Vết thương trên đầu lại bắt đầu chảy máu, bụng thì đau khiến tôi không còn chút sức lực nào, tôi nằm co quắp lại, tay chân lạnh như băng. Nhìn thấy A Tuyết khóc lóc cầu xin, trái tim tôi dần nguội đi.

- Anh.....em xin lỗi.....xin lỗi.....hu hu.....

Tiếng khóc quen thuộc của cô bé vang lên bên tai tôi, tôi cố gắng ngồi dậy vỗ nhẹ vào vai nó như trước đây, nói với nó là mọi chuyện sẽ ổn, tất cả đã qua rồi.

Giống như trước kia.

Nhưng.....tất cả đã là quá khứ rồi.

Vì mất máu quá nhiều, vết thương trên người lại tái phát, tôi ngất đi, não tôi dường như không còn hoạt động nữa, không còn cảm giác gì cả, hình ảnh cuối cùng mà tôi nhìn thấy là A Tuyết ôm tôi và khóc.

Lại thêm một lần nữa tôi.....thất bại.

Trưa ngày hôm sau tôi tỉnh lại, nhìn thấy bức tường trắng, tấm trải giường màu trắng, phía tay phải còn treo một bình nước muối, tôi biết là mình đang ở trong bệnh viện.

- Anh, anh tỉnh rồi.

Tôi nghe bên tai có giọng nói vui mừng và run rẩy, tôi mơ màng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy A Tuyết đang ngồi bên cạnh, khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Nhìn A Tuyết tôi nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, nghĩ đến hai tên đeo kính đen kia tôi lại tức điên lên.

- A Tuyết,,,,,

Nhìn khuôn mặt đang gượng cười của A Tuyết tìm tôi như thất lại, tôi biết, tôi có thể bình an mà nằm ở đây, A Tuyết cũng bình an vô sự thì chỉ có một lý do duy nhất đó là.....A Tuyết đã thay tôi nhận tiền của Trương Quốc Hoa.

Nó đã chịu khuất phục.

Vì vậy nên tôi đã được cứu.

Chuyện này là bất đắc dĩ nhưng cũng khiến tôi rất đau lòng.

Nghĩ đến đây tôi nắm chặt hai tay, máu trong lòng ngực lại sôi lên.

- A Tuyết, em không sao chứ? Hai người kia đã làm gì em? Mẹ đâu?

Nghe tôi hỏi như vậy mặt A Tuyết tối sầm lại, cúi đầu, mắt đỏ hoe nói với tôi.

- Anh, hai người kia đã đi rồi, họ đưa chi phiếu cho em...họ nói sẽ không đến nữa.....

A Tuyết vừa nói vừa nghẹn ngào, nước mắt nó lại rơi xuống khiến tôi thêm đau lòng. Tôi biết A Tuyết muốn tốt cho tôi, nhưng nó chỉ là một cô bé thì có thể làm được gì? Muốn bảo vệ tôi thì chỉ còn cách nghe theo lời bọn chúng thôi.

Tôi vươn tay ôm lấy cổ A Tuyết, toàn thân run rẩy.

- Là vì em muốn tốt cho anh, em thật là thông minh, là do anh không tốt, anh vô dụng nên em mới bị người ta ức hiếp, Yên Yên mới bị người ta làm hại....là do anh vô dụng.

Tôi cũng không kiềm chế được nên nước mắt cứ vậy mà tuôn ra.

Đây là nước mắt của sự khuất phục, nước mắt của sự thù hận.

Tôi cắn hận nắm chặt tay, nghiến răng....

Chương 23: Liên Hoàn Kế

Tôi ôm A Tuyết, hai người khóc nức nở ở trong bệnh viện.

Một lúc sau tôi lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- A Tuyết, anh nằm đây bao lâu rồi?

- Bây giờ là mười giờ, anh ngất đi cũng gần một ngày rồi....

Trái tim tôi lại đau nhói lên hỏi:

- Yên Yên đâu?

Nói đến Yên Yên thì mắt của A Tuyết lại rung rung.

- Chị Yên Yên còn nằm ở nhà xác.....bác sĩ nói chúng ta có thể nhận xác sau hai ngày nữa.

Nghe vậy tim tôi như bị đóng băng.

- Mẹ đâu? Mẹ sao rồi?

Tôi hỏi.

- Mẹ vẫn nằm ở nhà.....tình hình của mẹ cũng không được tốt lắm.

A Tuyết cúi đầu.

Tôi cắn chặt răng, mẹ bệnh nặng ở nhà, cả ngày đều nằm trên giường, những tháng gần đây bệnh lại càng nặng hơn, ngay cả việc đi xuống giường cũng rất khó khăn, cả ngày mẹ man phải dựa vào thuốc mới có thể gắng gượng sống qua ngày,

- Anh, anh ăn chút cháo đi, em mua lúc sáng nên giờ hơi nguội rồi.

A Tuyết đến chỗ tủ đầu giường lấy một chén cháo đưa tôi ăn, vóc dáng bé nhỏ của A Tuyết rất giống với Yên Yên trước đây, chị gái vừa mất thì dường như trong nháy mắt A Tuyết đã trưởng thành hơn rất nhiều.

- Anh ăn đi.

Lòng tôi lại đau nhói lên, tôi lau nước mắt, cầm lấy chén cháo từ A Tuyết và tự ăn. Thực ra tôi không có bụng dạ nào để ăn uống nhưng vì muốn A Tuyết không phải lo lắng và thấy tôi vẫn ổn nên mới miễn cưỡng mà nuốt vào một chút.

Ngay cả khi bạn đang rất khó chịu và đau đớn nhưng trước mặt người thân của mình thì bạn vẫn phải giả vờ mạnh mẽ để an ủi và làm họ an lòng.

Khi các y tá đến khám cho tôi thì đã nói rằng vết thương của tôi rất nặng, vết thương to nhỏ đều có hết, nội thương, ngoại thương cũng đủ cả, nếu người bình thường thì chắc đã bị bại liệt rồi, nhưng tôi có thể đứng lên đi lại thì đúng là một kì tích.

Tuy nhiên, đến lúc nghe các bác sĩ nói tôi lại rất ngạc nhiên, hôm qua vết thương của tôi rất nặng, nặng đến nỗi da thịt đều muốn tróc ra hết, nhưng hôm nay vết thương đã khép miệng lại, những vết bầm tím, sưng tấy, hay những chỗ chảy máu đều đã lành, giờ chỉ còn lại chút sẹo mờ mờ.

Chuyện này là sao?

Thể chất của tôi vốn không tồi, nhưng dù thể chất có tốt như thế nào thì cũng không thể hồi phục nhanh như vậy được, nhất là vết thương trên đầu tôi bây giờ chỉ còn lại một vết xước nhỏ, rõ ràng là vết thương đó đã lành miệng rồi.

- Nay, tại sao vết thương của anh lại hồi phục nhanh như vậy?

Ngay cả bác sĩ kê toa thuốc cho tôi cũng bất ngờ không kém.

- Có thể là do thể chất của tôi tốt, từ nhỏ đã như vậy rồi.

Tôi thuận miệng tìm đại một lý do để trả lời, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một nguyên nhân khác.

Không lẽ là nhờ viên Linh nguyên kim đan của Hồ Tiên cho đã giúp tôi nâng cao được thể chất bản thân? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có lý do này là hợp lý nhất thôi.

Đến thời điểm này thì cho dù có bất cứ chuyện gì kì lạ xảy ra tôi cũng không còn thấy quá ngạc nhiên nữa.

- À, vậy thì thể chất của anh đúng là rất tốt đấy, tuy nhiên không biết có bị nội thương gì không.....tốt nhất anh nên ở lại đây thêm hai ngày, chụp X-quang xem sao.

Vị bác sĩ đó khuyên tôi.

- Ha ha, tôi không sao, chuyện ấy tôi biết rõ mà.

Tôi cố ý cử động một chút để bác sĩ tin mình.

Vị bác sĩ đó cau mày nhìn tôi sinh khí dồi dào nên cảm thấy có điều gì đó rất lạ.

Bỗng nhiên bác sĩ hạ giọng hỏi tôi.

- Là ai đã đánh anh đến mức này? Có muốn báo cảnh sát hay không?

Tôi lưỡng lự, báo cảnh sát à? Chuyện này báo cảnh sát sẽ có tác dụng sao?

Tôi lắc đầu cười nói:

- Cảm ơn đã quan tâm, chuyện này tôi tự biết cách xử lí.

Bác sĩ nghe tôi nói vậy thì cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao họ cũng nghĩ chắc là tôi tham gia vào một vụ đánh nhau nào đó và không muốn dính líu tới cảnh sát.

Tôi cũng không chụp X-quang luôn, buổi chiều tôi sẽ làm giấy tờ để xuất viện.

Mọi chuyện đến nước này thì tôi cũng đã thông suốt được một vài điều.

Tất nhiên là tôi cũng không có ý định từ bỏ, và đầu óc tôi cũng đã tỉnh táo hơn, tôi biết là tôi thông minh nhưng cho dù tôi có thông minh đến đâu mà chỉ dựa vào tài hèn sức mọn, không có kế hoạch chu đáo thì chỉ có thể dẫm vào vết xe đổ của ngày hôm qua thôi.

Trước khi xuất viện tôi cố ý vào trong WC của bệnh viện để thử nghiệm "Câu hồn thuật".

Tôi thử nghiệm với bốn kiểu:

Thứ nhất là muốn xác nhận xem thông qua sự phản chiếu của gương thì có thể thực hiện "Câu hồn thuật" hay không, câu trả lời là có.

Thứ hai là muốn thử xem với những người mang kính râm hoặc qua lớp kính mờ thì dùng "Câu hồn thuật" có tác dụng hay không, kết quả giống như hôm trước là không có tác dụng. Mặc dù không biết tại sao nhưng theo tôi đoán thì "Câu hồn thuật" giống như một tia sáng, với những người mang kính râm thì cường độ ánh sáng và quang phổ sẽ bị ảnh hưởng, khiến "Câu hồn thuật" không thể phát huy tác dụng.

Thứ ba chính là khi nhìn đối phương chỉ với một con mắt thì có thể thực hiện "Câu hồn thuật" hay không, kết luận là có.

Thứ tư chính là kiểm tra xem hiệu lực của mệnh lệnh đó kéo dài được trong bao lâu.

Những mệnh lệnh như là "Từ hôm nay trở đi bạn sẽ bị câm điếc" hoặc là "Từ hôm nay trở đi bạn sẽ đổi thành họ Vương",.....tôi phát hiện được là thời gian kéo dài hiệu lực rất dài, chỉ khi tôi nhìn vào mắt đối phương và nói "giải" thì họ mới thoát khỏi "Câu hồn thuật", tuy nhiên dạng mệnh lệnh như "Nhặt tờ giấy dưới kia lên cho tôi" thì chỉ cần đối phương hoàn thành mệnh lệnh là sẽ tự nhiên được giải và trở thành người bình thường.

"Câu hồn thuật" hiện là vũ khí duy nhất của tôi, nó cũng giống như khẩu súng của một kẻ giết người vậy, muốn bắn được người khác thì bạn phải biết cách sử dụng khẩu súng đó.

Ngoài những việc đó ra thì tôi còn xác định được khoảng cách xa nhất để thực hiện "Câu hồn thuật" là 50 mét vì ngoài 50 mét tôi không thể nhìn rõ mắt của đối phương, mà cho dù có nhìn rõ thì giọng nói của tôi cũng không rõ lắm, vậy nên trong vòng 50 mét thì mới có thể sử dụng "Câu hồn thuật" hiệu quả nhất.

Tới bây giờ thì tôi có thể xác định được "Câu hồn thuật" của tôi không có tác dụng với một đám người, người mù, người điếc, người nước ngoài và người điên, họ không thể hiểu được mệnh lệnh của tôi. Người mù thì không nhìn thấy mắt tôi, người điếc thì không nghe thấy tôi nói, còn người nước ngoài thì cũng không thể hiểu được mệnh lệnh của tôi, trừ khi là tôi đi học ngoại ngữ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này tôi cũng không thể sử dụng "Câu hồn thuật" với người nước ngoài được.

Sau khi biết được sơ qua về cách sử dụng "Câu hồn thuật", tôi bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch của mình.

Đối phó với Trương Quốc Hoa tất nhiên là không dễ dàng, nhưng xuống tay với em gái tôi ngoài nhà Trương Quốc Hoa ra thì còn đến ba nhà nữa, trước khi bắt đầu thực hiện kế hoạch tôi phải tìm cho ra mối quan hệ giữa bọn họ.

Em gái tôi đã bị giết chết trong KTV, tôi tự hỏi là Yên Yên và bọn nhóc tóc nâu kia quen biết như thế nào? Là bạn học trước giờ hay mới chỉ mới quen biết đây thôi?

Sau một lúc suy nghĩ tôi có thể đưa ra kết luận là quen biết từ trước bởi vì tên tóc nâu kia biết rất rõ gia đình tôi không có thể lực, hơn nữa Trương Quốc Hoa có thể tìm được đến tận nhà tôi chắc chắn là do bọn chúng nói, vậy nên có thể khẳng định là em gái tôi biết bốn đứa đó từ trước.

Như vậy khả năng chúng là bạn học rất cao.

Bốn tên nhóc kia lại ở cùng nhau trong KTV nên có thể giải thích được mối quan hệ của chúng cũng không đến nỗi tệ, đều là thế hệ thứ hai của những gia đình giàu có, vậy cho nên mới có thể kéo bè kết phái với nhau.

Đến lúc này tôi vẫn chọn Trương Quốc Hoa là bia ngắm lớn nhất, muốn xé xác lão, muốn bắn một phát giết chết lão, nhưng điều này có thể gây tác dụng ngược lại là khiến tôi phải vào tù. Bây giờ tôi lại có một suy nghĩ khác, hay là.....ra tay với người nhà của Trương Quốc Hoa trước, ví dụ như.....ra tay với thằng con lão, lúc đầu tôi cũng đã không có ý định tha cho bọn nhóc ấy, tôi cũng sẽ xử lý bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi....

Xem ra tôi phải ra tay với bọn nhóc đó trước rồi....

Dần dần một kế hoạch hoàn hảo được hình thành trong tâm trí tôi.

Đó là một liên hoàn kế.

Hơn nữa có thể thông qua đó bắt được một mẻ cá lớn, có thể đối phó được với Trương Quốc Hoa và ba gia đình còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Dấu Vết Để Lại

Buổi chiều hôm đó tôi yêu cầu được xuất viện để đi dạo, A Tuyết ngăn tôi lại và lo lắng hỏi tôi muốn làm gì, nó sợ tôi lại làm việc ngốc nghếch và lo lắng cho vết thương của tôi.

- Yên tâm đi A Tuyết, tâm trạng anh không được tốt lắm nên muốn ra ngoài đi dạo.

Tôi trấn an A Tuyết.

- A Tuyết, em về trước lo mẹ đi, anh đi vào thành phố một lát.

Tôi vuốt đầu A Tuyết bảo nó về nhà.

- Anh, rốt cuộc anh muốn đi đâu?

A Tuyết vẫn lo lắng nhìn tôi, lông mày nhíu lại.

- Anh chỉ vào thành phố đi dạo thôi, thật đấy, anh sẽ không làm chuyện gì điên rồ đâu.

Tôi grong cười vỗ về A Tuyết, con bé lo lắng nhìn tôi nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, ra về đã hiểu và đi về nhà trước.

A Tuyết từ nhỏ đã là một cô bé chu đáo, nhưng bây giờ nó vẫn còn bé quá, chưa đủ lớn để hiểu được mọi chuyện.

Nhìn thấy A Tuyết đã lên taxi tôi liền đi đến phòng khám mà bọn Chu Cần đã đưa tôi đến tối qua để tìm nữ bác sĩ kia, thu hồi "Câu hồn thuật" trên người cô. Sau đó tôi đi lên phần đường dành riêng cho người đi bộ mua một ít bánh ngọt và một bộ quần áo nữ mang đến miệng giếng kia cho Hồ Tiên.

Miệng giếng hình như không có gì thay đổi, chẳng qua dưới đáy giếng đã không còn mấy thi thể kia nữa, rõ ràng là Vương Cương đã nghe theo mệnh lệnh của tôi và giải quyết sạch sẽ.

Điều này giúp tôi hiểu rằng "Câu hồn thuật" tuy rằng có thể khống chế được tư tưởng của người khác nhưng không làm ảnh hưởng đến sự thông minh và

khả năng làm việc.

- Nhìn bộ dạng của anh thì chắc là lại thất bại rồi hả?

Trong đáy giếng Hồ Tiên vừa ăn bạnh ngọt vừa chế giễu tôi.

- Ủ.

Hồ Tiên quả là tinh tế, từ dấu vết để lại của cuộc gặp gỡ ngày hôm qua đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Tôi cũng không nói dối, thừa nhận sai sót của mình.

- Tuy nhiên vì sai lầm lần này mà tôi thu hoạch được không ít thành quả, sau này tôi sẽ không thất thủ nữa đâu.

Nói xong tôi nắm chặt hai tay lại.

Nghe những gì tôi nói Hồ Tiên khẽ hừ một tiếng, cười nói:

- Đúng là không biết sợ.

- Yên tâm, bây giờ tôi rất tự tin vào bản thân mình.

Tôi nói với Hồ Tiên.

- Tôi đã có được một kế hoạch rất hoàn hảo.

- Thật không?

Hình như Hồ Tiên không có hứng thú với sự tự tin của tôi, tôi cũng không nói thêm liền quay mặt đi chỗ khác, sau đó treo túi bóng đựng bánh và nước lên vách, nói:

- Tôi để bánh ngọt ở đây, nếu một hai ngày tới mà tôi không đến đây được thì cô cứ lấy bánh mà ăn từ từ.

Thấy vậy Hồ Tiên chau mày.

- Lười biếng.

Hồ Tiên nói ra hai chữ này xong thì quay mặt đi chỗ khác và không nói thêm gì nữa.

Nhìn bộ dạng lạnh lùng và yên lặng của Hồ Tiên tôi cũng không thể cười được, tôi rời khỏi đáy giếng trở về nhà, đợi đến nửa đêm tôi đến Đồng Kiều gặp Vương Cương để giải "Câu hồn thuật" trên người hắn.

Như vậy tôi có thể thực hiện "Câu hồn thuật" với ba người, tôi cần phải sử dụng nó thật tốt.

Thi thể của Yên Yên còn nằm trong nhà xác của bệnh viện, cần phải liên hệ với nơi hỏa táng để đem về an táng, bệnh tình của mẹ tôi hai ngày nay không được tốt lắm, bởi vì khi nghe tin Yên Yên qua đời nên đã bị đả kích rất lớn, cả ngày nói mê sảng. Bây giờ tôi đã có tiền, là tiền của Trương Quốc Hoa, tôi cần phải đưa mẹ nhập viện để điều trị.

Nhưng thật sự là tôi không muốn động vào tiền của lão, Hồ Tiên đã cho tôi một năng lực hơn người, nếu tôi muốn có tiền thì đó là chuyện quá dễ dàng.

Ngay sau hôm tôi giải "Câu hồn thuật" cho Vương Cương thì cuộc sống của tôi khá yên ổn, tâm trạng của A Tuyết không tốt nên cần anh trai an ủi, thường xuyên ở bên nói chuyện, cùng xem ti vi, nghĩ vài câu chuyện cười để kể cho nó nghe giúp tâm trạng nó tốt hơn.

Đó có thể xem là một ngày nghỉ ngơi trước khi tôi hành động, ngày mai cũng là ngày thứ ba,

Ngày đó cách ngày Yên Yên bị giết bốn ngày.

Vì đám người Trương Quốc Hoa đã âm thầm ra tay, hơn nữa A Tuyết đã nhận tiền để mua sự yên ổn cho nên cảnh sát có thể kết luận chuyện này là do tai nạn dẫn đến chết người, thậm chí cũng không thêm mời tôi đến để nói chuyện kết án nữa.

Bước đầu tiên trong kế hoạch đó là tôi đến quán bar KTV nơi em gái tôi bị giết hại, gọi tất cả đám công tử nhà giàu kia ra.

Yên Yên bị giết ở Ngân Nhạc KTV, so với những KTV ở thành phố Vô Tích thì nơi này còn nổi tiếng hơn nhiều, nó chỉ đứng sau những tòa cung điện nguy nga lộng lẫy thôi.

Yên Yên bị con của Trương Quốc Hoa giết trong một cái ghế lò ở KTV, những tin này tôi đều có được khi nghe cuộc điện thoại của người bác sĩ đã báo cho tôi biết tin Yên Yên chết.

- Anh phải đến nhà tang lễ xem sao, nhân tiện mua đồ ăn luôn, em ở nhà với mẹ, đừng đi ra ngoài, bất kể là ai gõ cửa cũng không được mở cửa nha.

Tôi dặn dò A Tuyết.

- Dạ, anh đi ra ngoài cẩn thận.

A Tuyết buồn rầu, mắt lại rung rung đỏ hoe.

- Đừng ủ dột như vậy mà, cười cái đi.

Tôi sờ đầu A Tuyết, cười trấn an nó, nhìn thấy tôi cười nó cũng gượng cười theo.

- Anh sẽ về nhanh thôi.

Tôi vẫy tay chào A Tuyết, sau đó mặc áo khoác vào và xoay người đi ra khỏi cửa.

Gió lạnh mùa đông thổi tóc tôi bay rối mù, tôi quay người lại mỉm cười với A Tuyết nhưng trong lòng thì nặng trĩu.

A Tuyết không hề biết tôi đi ra ngoài lần này là đi.....báo thù.

Sử dụng "Câu hồn thuật" nên tôi có thể đi taxi miễn phí đến Ngân Nhạc.

Tôi đến nơi này là để điều tra số điện thoại liên lạc của bốn thằng nhóc tóc nâu kia.

Ở nơi đăng kí hội viên KTV cần phải lưu lại số điện thoại và chứng minh nhân dân, mặc dù bốn thằng nhóc kia chưa đủ 18 tuổi nên chúng có thể mượn giấy tờ của người khác, nhưng còn số điện thoại thì tôi nghĩ chắc chắn là có lưu lại.

Đây là một bước đột phá, có thể kéo được tất cả bọn chúng ra ngoài.

Bởi vì cuộc sống ở đây khá phát triển nên có rất nhiều nhà buôn bán kinh doanh.

Lúc tôi bước vào KTV thì người bên trong khá ít, số lượng người bán hàng còn nhiều hơn cả khách.

Tôi đi thẳng về phía trước, đứng trước mặt nhân viên thu ngân.

- Thưa anh, anh có muốn ngồi ở ghế lô không?

Một nhân viên thu ngân thấy tôi thì đến lễ phép hỏi.

- Có.

Tôi cười nói.

- Phiền anh lấy giấy chứng minh nhân dân ra để vào trong này đăng kí ghi tên.

Nhân viên đó lịch sự nói và đưa tôi một mảnh giấy để đăng kí.

- Thưa anh, anh có muốn tiến hành làm thẻ hội viên luôn không, anh sẽ nhận được ưu đãi.

- Ừ.

Tôi giả vờ có hứng thú với việc đăng kí thẻ hội viên để đến gần nhân viên đó và nhìn vào mắt đối phương, sau đó tập trung tinh thần vào đôi mắt, hạ thấp giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ phải nghe lời tôi, hiểu không?

Nghe được mệnh lệnh của tôi thì vẻ mặt của người nhân viên đó bắt đầu ngây ra, nhưng rất nhanh sau đó đã trấn tĩnh lại được.

Thành công, tôi đã sử dụng "Câu hồn thuật" thành công.

- Hiểu.

Nhân viên thu ngân bình tĩnh nhìn tôi và trả lời.

- Nói cho tôi biết ở KTV này có bao nhiêu camera giám sát?

Sau một lát suy nghĩ thì nhân viên đó trả lời:

- Có năm cái, ngoài đại sảnh hai cái, WC một cái, cầu thang một cái và hành lang một cái.

- Tốt.

Tôi gật đầu nói.

- Đợi tôi đi khỏi đây thì trong vòng một giờ anh dùng kẹo cao su dán lên mấy cái camera kia, tuyệt đối đừng để ai nhìn thấy, xong việc thì đợi tôi ở trong WC.

- Biết rồi.

Nhân viên thu ngân gật đầu nói.

- À.

Tôi nói.

- Mấy ngày trước có một vụ ồn ào ở đây, đưa cho tôi xem thông tin đăng kí của bốn học sinh kia, máy tính của bọn anh đều lưu lại đúng không?

- Thưa anh, bốn người kia đều là học sinh, chúng tôi không thể phát hành thẻ hội viên được.

- Vậy ngày xảy ra chuyện tại sao bọn họ được vào ngồi trong ghế lô.

Tôi hạ giọng hỏi.

- Bọn họ mượn giấy tờ của người khác để vào ghế lô.

Nhân viên đó thành thật trả lời tôi.

- Mượn giấy tờ của người khác? Là của ai?

Tôi nhăn mặt hỏi, trong lòng có cảm giác kì lạ.

- Anh xem, đây là tên của người đăng kí ở đây.

Nhân viên thu ngân đưa cho tôi một quyển danh sách, lật đến vài ngày gần đây, sau đó chỉ vào một cái tên và nói:

Tôi nheo mắt lại, cúi đầu nhìn vào ngón tay của nhân viên thu ngân, hình như là có một sự nhầm lẫn nào đó thì phải, tôi choáng váng đầu óc.

- Tại sao.....sao lại như thế này?

Nhìn tên người trong danh sách tôi thấy mình dường như sắp rơi xuống địa ngục.

Vương Nhất Sinh.

Là tên của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Kế Hoạch Bắt Đầu

Nhìn thấy tên mình nằm sờ sờ trong danh sách đăng kí, tôi chẳng khác nào bị sét đánh ngang tai.

Tại sao lại là tên của tôi? Thậm chí tôi còn nghi ngờ là có người cùng tên với tôi, nhưng đến khi nhìn lại dãy số chứng minh nhân dân thì lòng tôi chùng xuống.

Đúng là số chứng minh nhân dân của tôi, không thể sai được.

Tôi nheo mắt lại nhìn số điện thoại liên hệ ngay bên cạnh, đầu số 136 là số của điện thoại di động, trong nhà thì cả ba anh em tôi đều không có di động, vậy nên chắc chắn đây không phải là số điện thoại của tôi.

Tôi sinh tháng Giêng nên mới được nhận giấy chứng minh nhân trong năm nay, ở nhà người có thể lấy được giấy chứng minh nhân dân của tôi chỉ

có thể là Yên Yên....

Yên Yên đã lấy chứng minh của tôi và đến đây đăng kí sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể như vậy được.

Nghĩ như thế nào thì chuyện này tuyệt đối không thể, tại sao Yên Yên lại phải chủ động đến đây để tìm đám con trai đó, tính cách của Yên Yên tôi rất rõ, nó tuyệt đối không phải là loại con gái thích ăn chơi trác táng.

Nhưng bằng chứng trước mặt khiến tôi không thể phủ nhận được chuyện Yên Yên đã lấy chứng minh của tôi.....

Trái tim tôi đang run rẩy, nếu.....đúng là Yên Yên chủ động đến đây để tìm bọn nhóc kia thì việc mà tôi đang làm bây giờ còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

- Không thể như vậy đâu, Vương Nhất Sinh.

Đột nhiên tôi tự mắng và tát vào mặt mình, tôi tát rất mạnh, bị đau giúp đầu óc tôi tỉnh táo lại được vài phần, tâm trạng rối mù được thả lỏng đôi chút.

Tôi ngẩng đầu nhìn nhân viên thu ngân và hỏi"

- Người đến đây đăng kí với cái tên này là nam hay nữ?

- Là.....nam

Sau một lát suy nghĩ thì nhân viên đó trả lời tôi.

Quả nhiên.....mặc dù đúng là số chứng minh của tôi nhưng người đăng kí không phải là Yên Yên, nói như vậy là có người báo Yên Yên lấy trộm chứng minh của tôi rồi..... Tôi cố gắng suy nghĩ từ khía cạnh này.

- Tà một chút về bề ngoài của tên đó đi, nhớ cho kĩ vào.

Tôi nói.

Người nhân viên nhớ lại và nói cho tôi biết.

- Mặc một cái áo khoác Adidas màu xanh, người hơi gầy, tóc dài che một bên mắt phải, cao khoảng mét bảy, đôi mắt rất có thần..

- Có nhuộm tóc không.

- Không.

Nhân viên thu ngân trả lời.

- Dáng người to cao, nhìn khá điển trai, mặc áo khoác xanh đúng không?

Tôi hỏi.

- Đúng, hình như là vậy, tuy nhiên tôi cũng không nhớ rõ lắm.

Nhân viên thu ngân nói.

- Không sao đâu, tôi biết nó là ai rồi.

Tôi gật đầu, sau đó trong miệng nói ra một cái tên.

- Lí Vân.

Chính xác, to cao, áo khoác xanh.....tôi có ấn tượng với tên nhóc này, ngày hôm đó Lí Vân đã cùng với tên tóc nâu cười nhạo tôi.

Nghĩ đến thằng nhóc đó trong mắt tôi hiện lên một Lí Vân công tử con nhà giàu, sống trong nhung lụa bất cần đời thì sự thù hận lại bốc lên.

Nói như vậy, số điện thoại dùng để đăng kí này chắc là của Lí Vân. Như vậy tên này sẽ là người đầu tiên bị tôi xử.

Vì cảnh sát đã kết luận em gái tôi uống thuốc quá liều mà chết nên Lí Vân và ba đứa kia đều không bị bắt, bây giờ đang là kì nghỉ đông nên xác suất bọn chúng đang ở nhà cao đến tám phần.

Tôi ngẩng đầu hỏi:

- Sau khi đăng kí thì tên đó còn giữ chứng minh nhân dân lại trong người không?

- Tên đó đổi chứng minh cho cô gái đã chết, hấn nhét vào túi của cô ấy.

- Chắc ăn không?

- Chắc ăn.

Tôi bình tĩnh trở lại, Yên Yên vẫn còn nằm trong bệnh viện, tôi không biết giấy chứng minh có còn ở trên người Yên Yên hay không, nhưng theo những gì nhân viên thu ngân nói thì khả năng nó còn trên người Yên Yên đến 90%.....

Tôi cầm danh sách đăng kí, chỉ vào dãy số điện thoại của Lí Vân nói.

- Gọi vào số điện thoại này, nói với hấn là hấn bỏ quên giấy chứng minh ở đây, kêu hấn quay lại đây lấy nếu không hấn có thể sẽ bị bắt giam

- Được.

Nhân viên thu ngân không nói thêm lời nào mà lập tức làm theo mệnh lệnh của tôi.

Tôi tin là việc nhân viên thu ngân gọi cho Lí Vân sẽ thành công đến 70%, bởi vì việc bị lộ thân phận ở đây là điều không ai muốn, nhất là với người chưa đủ tuổi trưởng thành như Lí Vân thì hấn không thể đến một nơi phong nguyệt dành cho nam nữ trưởng thành được. Cho nên dựa theo tính cách công tử bột của hấn thì rất có thể sẽ đến đây để lấy lại giấy chứng minh.

Trong lúc nhân viên thu ngân liên lạc với Lí Vân thì tôi giả vờ đi WC, sau đó tóm được một nữ công nhân đang lau sàn nhà và tôi sử dụng "Câu hồn thuật", sỡ dĩ tôi dùng "Câu hồn thuật" với người này là vì những nhân viên làm việc ở KTV hấn sẽ biết được nhiều thứ bên trong KTV hơn.

- Cô đi đến phòng điều khiển và tắt cầu dao điện nhưng đừng để người khác phát hiện.

Bị "Câu hồn thuật" khống chế nên sau ba giây nữ công nhân gật đầu nói:

- Biết rồi.

Nói xong cô xoay người đi về phía hành lang của KTV.....nơi đó hiển nhiên là phòng điều khiển điện.

Sỡ dĩ KTV có thể hoạt động là nhờ vào các loại máy móc điện tử, ví dụ như đèn LED, âm thanh, dàn máy karaoke,.....và một khi nguồn điện bị ngắt thì.....tôi sẽ có lý do để đuổi tất cả mọi người ở đây đi.

Nơi này sẽ biến thành một khoảng không cho tôi thực hiện kế hoạch của mình.

Thậm chí nó sẽ biến thành một màn giết chóc ghê rợn.

Tôi nhanh chóng bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Năm phút sau nhân viên thu ngân nói cho tôi biết là Lí Vân sẽ sớm đến đây để lấy lại chứng minh nhân dân.

- Làm tốt lắm, đi lấy kẹo cao su dán camera lại đi, tôi không muốn có bất kì ai nhìn thấy.

Nghe nhân viên thu ngân báo lại lòng tôi nhẹ nhõm, chỉ cần Lí Vân đến đây thì kế hoạch của tôi có thể được thực hiện rồi, chuyện này thuận lợi hơn tôi mong đợi.

- Được.

Nhân viên thu ngân ngay lập tức đi làm theo mệnh lệnh của tôi.

Còn tôi ở lại trong đại sảnh đi đi lại lại yên lặng chờ đợi.

Sau khoảng mười phút thì đèn ở đại sảnh KTV vụt tắt, những ánh sáng lộng lẫy, sang trọng ở KTV bỗng biến thành một màu đen, thiết bị âm thanh cũng ngừng hoạt động. Hiện đang là mùa đông, bầu trời u ám nên không có ánh nắng chiếu vào KTV, nơi đây phút chốc bị bóng đen bao phủ.

Tín hiệu đã có.

Điều này có nghĩa là người công nhân nữ kia đã đi ngắt cầu chì và kế hoạch của tôi đã có thể bắt đầu.

Bởi vì trong KTV có rất nhiều ghế lô, từng ghế lô được ngăn cách bởi một cửa sổ và ánh sáng thì chỉ dựa vào cái đèn chiếu sáng ở trong phòng, lúc này đột ngột bị mất điện, mọi hoạt động bị ngừng lại, cả phòng tối đen, nhiều khách hàng bên trong bắt đầu đi ra và phàn nàn hỏi nguyên nhân.

Vì điện bị ngắt đột ngột nên chủ KTV cũng chạy từ văn phòng trên lầu xuống, vội vã đi về phía trước để ổn định tình hình.

- Mọi người chờ chút, chờ một chút, đừng nóng vội, tôi sẽ đi kiểm tra nguyên nhân mất điện, mọi người đợi một chút thôi.

Chủ KTV giải thích với khách hàng xong thì liền chạy về hướng phòng điều khiển điện, còn tôi thì lợi dụng lúc chủ quán KTV vừa xoay người đi thì được một lát thì đến chặn trước mặt hắn.

Bất ngờ bị tôi chặn đường đi, chủ quán kinh ngạc nhưng không đợi hắn kịp mở miệng, trong bóng đêm tôi nhìn vào mắt hắn và sử dụng "Câu hồn thuật".

- Bây giờ tôi là cấp trên của anh, tôi muốn anh đưa tất cả khách hàng ra khỏi đây, tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bắt Đầu Trả Thù

Vì tôi đã có sự chuẩn bị trước nên khi ra lệnh cho chủ quán mặc dù tôi nói rất nhỏ nhưng lại lưu loát, có thể bảo đảm là không một ai có thể nghe thấy mệnh lệnh của tôi trừ chủ quán ra.

- Rồi.

Nghe được mệnh lệnh của tôi, chủ quán gật đầu, sau đó quay đầu lại phía sau nói với số khách hàng đang một mình.

- Hệ thống điện có vấn đề, hôm nay chúng tôi không mở cửa nên mọi người về đi, chúng tôi sẽ trả lại tiền cho mọi người.

Nghe những lời này từ chủ quán, nam nữ thanh niên đều nhất thời ồ lên một tiếng, bọn họ bỏ tiền ra đến nơi này để mua vui, đột nhiên lại muốn bọn họ đi về nên khiến cả bọn bị mất hứng, thậm chí có vài người còn lên tiếng bất mãn.

Nhìn họ từng tốp rồi đi tôi nhẹ nhàng nắm tay lại.

Nữ công nhân kia đã hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ tự giải được "Câu hồn thuật", còn nhân viên pha chế và chủ quán lại là điều kiện tiên quyết để tôi thực hiện kế hoạch, tôi chỉ còn một lần để khống chế người khác bằng "Câu hồn thuật".

Bị chủ quán và nhân viên thu ngân đuổi về, khách hàng mất hứng đi khỏi Ngân Nhạc, những người phục vụ, bảo vệ cũng đều bị chủ quán đuổi đi, chưa đầy 20 phút sau bên trong Ngân Nhạc chỉ còn lại nhân viên thu ngân và chủ quán.

- Anh, đưa quần áo cho tôi, anh, đưa chìa khóa cổng chính và ghế lô cho tôi.

Tôi ra lệnh cho nhân viên thu ngân và chủ quán.

Cả hai người không nói không rằng, một người thì cởi quần áo và cà vạt, một người thì đem chìa khóa của Ngân Nhạc đưa cho tôi, vì vậy tôi đã thay bộ quần áo kia và có được chìa khóa của chủ quán.

- Tốt lắm, bây giờ hai người lái xe đến Đông Kiều, sau đó nhảy xuống cầu nhưng đừng để bị chết đuối, sau khi nhảy xuống cầu xong thì hai người có thể trở lại với trạng thái ban đầu, không cần phục tùng mệnh lệnh của tôi nữa, biết chưa?

- Biết rồi.

Hai người đó gật đầu và xoay người đi khỏi KTV Ngân Nhạc.

Trải qua mấy ngày thử nghiệm tôi biết được "Câu hồn thuật" có thể hẹn giờ để giải trừ, ví dụ như cho một người đến một nơi cố định và phục tùng mệnh lệnh của tôi thì có thể giải được "Câu hồn thuật" và trở về trạng thái bình thường.

Sở dĩ tôi muốn cho hai người bọn họ nhảy xuống cầu là vì sau khi nhảy xuống dưới nước chắc chắn họ sẽ bị ướt và phải về nhà thay quần áo, còn tôi thì có thể tranh thủ được không ít thời gian để hành động.

Sau khi hai người họ đi khỏi thì trong đại sảnh lớn chỉ còn lại mình tôi, tôi đứng ở cửa lớn Ngân Nhạc và im lặng chờ đợi.

Chờ gần mười phút thì có một chiếc taxi dừng lại ở trước cửa Ngân Nhạc, tiếp theo có một thanh niên bước xuống xe, nhìn gương mặt vừa xuất hiện đó tôi biết Lí Vân đã bị tôi lừa.

Lí Vân, đối tượng đầu tiên của tôi.

Tôi yên lặng đứng ở cửa, mặc đồ phục vụ với áo sơ mi trắng, cà vạt đen, hai tay đút túi quần, ung dung nhìn Lí Vân đang đi vào đại sảnh KTV.

Thấy Lí Vân đến gần tôi quay lưng lại về phía hắn nên hắn không nhận ra tôi, ánh mắt hắn nhìn vào ánh sáng âm ảm trong đại sảnh KTV, nghi ngờ bước lên hỏi tôi.

- Này, phục vụ, sao trong KTV lại tối như vậy?

Nghe Lí Vân hỏi, tôi cười thầm, sau đó chậm rãi xoay người lại nhìn khuôn mặt ngờ ngác của hắn và nói:

- Bởi vì.....đây là mờ chôn của mày đấy Lí Vân à.

- Tại sao lại là mày?

Sau khi tôi quay người lại, Lí Vân nhìn thấy được mặt tôi nên nhất thời sợ hãi, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Lí Vân cũng là người thông minh, nhìn thấy KTV tối thui mà tôi lại một mình chờ hắn ở đây, theo bản năng sẽ biết được có chuyện không hay, hắn định quay người bỏ chạy nhưng.....mọi thứ không kịp nữa rồi.

Trong giây lát tôi đã nhìn vào mắt hắn và thực hiện "Câu hồn thuật".

- Lí Vân, từ giờ trở đi mày chính là chó săn của tao, tao kêu mày làm cái gì thì mày phải làm cái đó, biết chưa?

- Biết rồi.

Sau một giây bị đơ thì Lí Vân đã trấn tĩnh lại được.

- Bắt chước tiếng.....chó sủa cho tao.

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt Lí Vân và gần lên từng tiếng một.

Nghe được mệnh lệnh của tôi Lí Vân không chần chừ, ánh mắt đại đi, sau đó mở miệng, yết hầu rung lên, phát ra tiếng chó sủa.

- Gâu, gâu, gâu....

Mỗi tiếng sủa của Lí Vân giống như tiếng búa bổ vào đầu tôi, làm tim tôi nhảy loạn cả lên, nhưng kèm theo đó là một cảm giác vui sướng không thể tả nổi.

Nắm được sinh mệnh của người khác trong tay mình đúng là rất sung sướng.

- Sủa nữa đi.

Tôi nắm chặt tay và nói.

- Gâu, gâu....

Lí Vân vừa sủa vừa bò xuống mặt đất, đầu ngẩng lên, quỳ hai chân, lắc lắc cái mông, thật sự rất giống con chó.

Nhìn thấy bộ dạng của Lí Vân tôi rất buồn cười nhưng nghĩ lại cái cảnh ngày hôm đó hắn cùng với tên tóc nâu cười nhạo tôi thì lửa giận trong người lại bốc lên.

Tôi tuyệt đối không thể quên được cái ngày miệng tôi dính đầy máu phải chạy trốn, sau lưng thì vọng đến giọng nói chế giễu.

.....

- Vương Nhất Sinh, mông của em gái mày mềm lắm đó.

- Đúng vậy, mềm lắm.

- Ha ha ha.....

.....

Tiếng cười chói tai kia, cả đời này không bao giờ tôi quên được.

Tôi vẫn nhìn Lí Vân di chuyển trên mặt đất tôi nổi cơn tam bành, đưa hắn vào bên trong đại sảnh KTV và đám đá thẳng tay, nhưng Lí Vân giống như một con rối, cứ nằm ỉ ra trên mặt đất, những vết thương trên người dường như không làm cho hắn cảm thấy đau đớn gì cả.

Nhìn Lí Vân như vậy tôi giận, giận đến nổi không thở được, tôi giận vì mình không thể trút giận lên người hắn được, nếu lúc này Lí Vân tỉnh táo lại và quỳ gối, dập đầu xin tha thứ thì tôi mới có thể nguôi giận được chút ít.

Đánh Lí Vân một trận nhưng sự tức giận của tôi vẫn không giảm được chút nào, thời gian đã trôi qua hơn mười phút.

Tôi đoán chủ quán và người nhân viên pha chế vẫn chưa đi đến Đông Kiều nên nói với Lí Vân.

- Trả lời tao, mày có biết tên của mấy đứa đi cùng mày ngày hôm đó không?

Nghe câu hỏi của tôi, Lí Vân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi và trả lời.

- Biết.

- Nói cho tao biết tên của bọn nó, mày và bọn nó có quan hệ ra sao, tại sao chúng mày đến đây?

- Bọn họ là Trương Nhạc, Mã Sở, và Ngô Hàm. Đều là bạn học của tôi, Trương Nhạc là con của Phó Bí thư Trương Quốc Hoa, Mã Sở là con của chủ tịch công ty sắt thép Hoa Nghiệp, còn bố của Ngô Hàm là đội trưởng của một đại đội cảnh sát.

Lí Vân kể rành mạch về gia thế của ba tên nhóc còn lại cho tôi nghe.

- Mày và bọn Trương Nhã quan hệ tốt không?

- Thỉnh thoảng chúng tôi rủ nhau đi chơi.

Lí Vân đục mắt ra trả lời.

- Vậy mày biết số điện thoại của chúng không?

Tôi cúi xuống, ghé sát mặt mình vào mặt Lí Vân, hạ giọng hỏi.

- Có.

Lí Vân trả lời tôi.

Nghe được câu trả lời của Lí Vân, tôi cắn chặt răng, khóe miệng giật giật.

- Tốt lắm, bây giờ mày hãy gọi điện cho chúng, bắt tất cả bọn chúng phải xuất hiện cho tao....

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ba Thiếu Một

Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc, nói với Lí Vân:

- Trong ba người đó mày thân với đứa nào nhất, ai tin tưởng mày nhất?

- Mã Sở.

Lí Vân nói.

- Được, vậy mày gọi điện thoại cho nó, nói nó ngay lập tức đến đây, đang có việc tốt chờ nó, nếu nó hỏi là chuyện gì thì cứ kêu nó đến rồi sẽ biết....

Lí Vân gật đầu, sau đó hần bắt đầu lấy điện thoại ra và bấm số của Mã Sở, đột nhiên hần trở nên vui mừng, kích động:

- Mã Sở, mày mau đến Ngân Nhạc đi.

- Ôi trời, đừng có hỏi nữa, là chuyện tốt, nhanh lên, tới đây nhanh lên.

- Mày nói nhiều quá, đến nhanh đi, mày mà không đến thì sẽ hối hận đấy.

Nói xong những lời đó khuôn mặt của Lí Vân trở lại bình thường.

- Mã Sở sẽ đến đây.

Lí Vân tắt máy và nói.

- Tốt lắm

Tôi nhận ra người bị trúng "Câu hồn thuật" vẫn có khả năng tư duy, hơn nữa có thể nói dối trước mặt người khác được.

- Tiếp theo, mày gọi cho bố mẹ ày, nói với họ là mày đập phá đồ ở Ngân Nhạc, kêu họ đem tiền đến để đền bù thiệt hại.

Lí Vân nghe tôi nói xong thì gật đầu và lấy điện thoại gọi cho bố mẹ.

Đây gọi là lấy cá nhỏ để bắt cá lớn, là diệt tận gốc.....

Có những lúc chỉ cần có được một thứ nhỏ bé trong tay nhưng có thể dựa theo tình thế mà tiến tới thì có thể tiêu diệt cả phủ Hoàng Long.

Thỏ khôn có ba hang, tôi muốn đi qua cả ba cái hang này, từ bây giờ.....tôi sẽ không để mình thất bại nữa.....

Chủ quán và người nhân viên pha chế đi khỏi cũng đã nửa tiếng, tôi đoán chắc họ cũng đã giải được "Câu hồn thuật" và sẽ có thêm hai người trở thành con mồi của tôi.

Một chiếc taxi dừng trước cửa KTV, một dáng người cao to mở cửa xe bước xuống, đi chưa được mấy bước đã bị tôi mặc đồ nhân viên pha chế chặn ở cửa, kết cục cũng giống như Lí Vân, Mã Sở trúng "Câu hồn thuật" và trở thành nô lệ của tôi.

Tôi bảo Mã Sở vào ngồi trong ghế lô và gọi điện thoại cho bố mẹ hán với lí do là đánh nhau ở KTV, kêu họ đến đây để sắp xếp mọi việc.

Một lúc sau tôi yêu cầu Lí Vân và Mã Sở gọi cho Ngô Hàm, hai tên đó nói với Ngô Hàm:

- Đến Ngân Nhạc nhanh lên, chuyện lớn rồi, Trương Nhạc tố giác chuyện của chúng ta hôm đó, bọn tao cần một người bào chữa, mày mau tới đây đi, tình hình khẩn cấp lắm rồi.

Cả Lí Vân và Mã Sở cùng gọi điện, tôi không tin là Ngô Hàm không đến.....

Không lâu sau khi hai tên đó gọi điện cho Ngô Hàm thì bố mẹ Lí Vân vội vàng chạy tới, sốt ruột vì đứa con quý tử đang mắc kẹt ở Ngân Nhạc, tôi nhìn thấy họ đem theo cả ví tiền nên nghĩ là họ đã tin vào lời nói dối của Lí Vân.

Bố mẹ của Lí Vân chạy vào bên trong Ngân Nhạc tới thui, chờ bọn họ trong đó là Mã Sở và Lí Vân.

Trong tay hai người họ cầm hai cái dao gọt hoa quả.

Khi cửa vừa mở, tôi bước đến trước mặt vợ chồng họ và nói với bố Lí Vân.

- Từ giờ trở đi phải nghe lời tôi.

Không đợi bố của Lí Vân kịp hồi phục tinh thần, tôi liền quay lại nói với Mã Sở và Lí Vân:

- Ra tay đi.

Nghe mệnh lệnh của tôi, hai người đó giống như là một con rối cứ thế lao vào người đàn bà kia.

Mẹ Lí Vân đột nhiên nhìn thấy trong bóng đêm có ba người đi ra, nhất là trong tay Lí Vân và Mã Sở lại cầm con dao gọt hoa quả, bà sợ đến tái xanh mặt mày, lui lại hai bước:

- Lí Vân, con làm gì vậy? Mẹ con đây mà.

Tuy nhiên giọng nói ấy dần chìm vào trong bóng đêm, lúc này chỉ còn tiếng dao đâm vào da thịt và tiếng kêu la thảm thiết của một phụ nữ vang lên trong KTV.....

Tôi lui lại mấy bước để tránh máu của bà ta văng trúng mình.

- Không được để cho bà ta chạy mất.

Tôi ra lệnh cho bố của Lí Vân. Người đàn ông trung niên này sau khi nhận được mệnh lệnh của tôi thì liền chụp lấy tay của người vợ mình sống chung mấy chục năm nay lại, không cho bà ta chạy trốn.

- Chí Hoa, anh làm gì vậy? Anh bị sao vậy?

Bị chính chồng mình túm lại, mẹ Lí Vân hoảng sợ kêu lên, nhưng không đợi bà kịp nói thêm câu gì khác thì Lí Vân và Mã Sở đã đâm con dao vào cổ họng bà.....

Cơ thể của bà ta run lên bần bật, muốn gào thét lên.

- Bịt miệng bà ta lại.

Tôi ra lệnh cho bố Lí Vân, ông ta ngay lập tức bịt chặt miệng bà ta lại, hai tên kia thì đâm liên tục vài chục nhát dao vào người bà ta, một lúc sau thì mẹ Lí Vân đổ gục xuống đất, không nghe được tiếng la hét nào nữa.

Vì ánh sáng trong KTV rất mờ nên tôi không thể nào nhìn thấy rõ thi thể của mẹ Lí Vân được, và cũng không muốn xem, tôi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào bố Lí Vân gằn lên từng tiếng:

- Vợ ông chết rồi thì ông cũng đi theo bà ấy đi.

- Biết rồi.

Tôi vừa dứt lời thì Lí Vân liền đưa con dao cho bố hắn, ông ta giống như là một con rối, không chút do dự tự cầm lấy con dao và cắt vào cổ mình....

Hai phút sau thì có thêm một thi thể nữa ngã xuống đất.

Tôi nói với Lí Vân và Mã Sở.

- Đem giấu hai thi thể này vào ghế lô số ba đi.

- Rồi.

Hai tên nô lệ đó ngay lập tức kéo hai thi thể dưới mặt đất giấu vào ghế lô số ba.

Trong lúc Mã Sở và Lí Vân giải quyết hai xác chết thì tôi mặc đồng phục của nhân viên và đứng ở cửa, thứ nhất là để ngăn những vị khách khác tìm tới KTV, dù sao tôi cũng đang mặc đồng phục nên chỉ cần đứng ở cửa và nói quán tạm thời không mở cửa thì sẽ không ai biết được mọi chuyện đang xảy ra trong này. Thứ hai là tôi đang đợi Ngô Hàm và ba mẹ của Mã Sở đến.

Bố mẹ của Mã Sở đến trước, hai người này vừa bước vào hỏi thăm tôi về tình hình con mình thì đúng lúc hai con dao đâm thẳng vào người họ.

Phản ứng của bố mẹ Mã Sở có phần chậm hơn bố mẹ Lí Vân nên khi bọn họ ngã gục xuống chân tôi thì vẫn không hay biết rằng mình đã bị chính đứa con quý tử kia giết chết.

Tôi không phải là một tên sát nhân điên cuồng, nhưng "Câu hồn thuật" của tôi chỉ có thể khống chế được ba người cùng một lúc, mà tôi thì chỉ còn một lần duy nhất nên đành phải ra tay như vậy.

Đương nhiên là từ đầu đến cuối tôi không trực tiếp ra tay.

Khi hai người kia đang giải quyết thi thể thì Ngô Hàm chạy đến, tên nhóc này vừa đến đã bị tôi dùng "Câu hồn thuật" khống chế, lúc ấy số lần sử dụng "Câu hồn thuật" của tôi cũng đã hết.

Ba tên Mã Sở, Lí Vân, Ngô Hàm hôm trước đã bức hại em gái tôi, làm nhục gia đình tôi, bây giờ tất cả đều đã bị tôi khống chế, hơn nữa bọn chúng đều đang có mặt trong KTV.

- Trong bọn mày thì ai thân với Trương Nhạc nhất, gọi điện thoại kêu nó đến đây ngay.

Đợi ba tên đó xử lý xong mấy thi thể thì tôi ra lệnh:

- Nói với nó lần trước chơi chưa thỏa mãn, lần này chơi lại, bù cho hôm trước.

Nghe mệnh lệnh của tôi xong thì ba tên đó lấy điện thoại gọi cho Trương Nhạc, con trai của Trương Quốc Hoa.

Sau khi điện thoại được kết nối thì giọng điệu của Lí Vân liền thay đổi giống như là đã thoát khỏi "Câu hồn thuật" vậy.

- Trương Nhạc, đến Ngân Nhạc ngay đi, lần trước chơi chưa được sáng khoái lắm, lần này chúng tao tìm được đứa con gái ngon hơn, mày đến chơi luôn đi.

Mã Sở và Ngô Hàm cũng kêu lên:

- Đúng rồi, mày mau đến đây đi, ba thiếu một không vui, haha.

Những gì chúng tôi nói hết như là đang có một bữa tiệc ở đây vậy.

Nhưng ai mà ngờ được rằng ở đây đang là địa ngục cho rất nhiều người.

Tuy nhiên, điều khiến tôi không nghĩ đến được đó là sau khi nói chuyện điện thoại xong thì Lí Văn ngẩng đầu nhìn tôi, hạ giọng nói:

- Không được, Trương Nhạc không chịu đến.

Nghe Lí Văn nói như vậy lòng tôi bỗng chùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Không chịu đến à? Chẳng lẽ Trương Nhạc biết được chuyện đang xảy ra ở đây sao? Không thể nào, Trương Nhạc không có thiên lý nhãn thì làm sao biết được tôi đang ở đây được?

Nói như vậy.....có thể là do Trương Quốc Hoa không cho Trương Nhạc đến KTV.

Trương Nhạc có thể bị Trương Quốc Hoa cấm cửa. Đây là điều mà tôi lo lắng nhất.

Tôi hơi bối rối một chút nhưng ngay sau đó tôi nheo mắt lại và nói với ba tên đó:

- Nói với nó là nếu nó không đến thì bọn mày sẽ cắt đứt quan hệ với nó.

Nghe mệnh lệnh của tôi thì ba tên đó lấy điện thoại ra gọi và đổi giọng uy hiếp với Trương Nhạc.

- Trương Nhạc, rốt cuộc mày có đến hay không? Bọn tao có lòng tốt gọi mày đến mà mày không đến là sao? Không xem bọn tao ra gì nữa đúng không? Mày như vậy đừng trách bọn tao vô tình với mày, từ giờ bọn tao không liên quan gì đến mày nữa.

Một lát sau Lí Văn ngẩng đầu lên, khề nói:

- Trương Nhạc vẫn không chịu đến, nói là không có hứng thú với KTV nữa.

- Nó có biết sinh nhật của mày không?

- Không biết.

Lí Văn trả lời tôi.

- Mày nói với nó hôm nay là sinh nhật mày, kêu nó phải đến chúc mừng, nếu không lần sau đừng bao giờ đến tìm mày nữa.

Tôi ra lệnh.

Lí Văn gật đầu, cầm lấy di động gọi.

- Trương Nhạc, nói thật với mày hôm nay là sinh nhật tao, giờ mày có đến không thì bảo?

Lúc này giọng nói của Lí Văn có phần gay gắt hơn.

Một phút sau Lí Văn tắt điện thoại và nói:

- Trương Nhạc sẽ đến.

Nghe Lí Văn nói như vậy tôi như trút được gánh nặng, nhếch mép cười.

Trương Nhạc mà đến đây thì tôi đã có thể chiếu tướng được rồi, nước cờ này thật là hoàn hảo.

Tôi nhìn xung quanh KTV, nhìn thấy trước sân khấu có một cái tủ rượu, rượu Ngũ Lương cùng một vài loại rượu đắt tiền khác, sau khi tính toán tôi nghĩ số rượu này có thể có ích.

- Ngô Hàm, gọi cho bố mẹ mày, kêu họ đến đây, nói là mày bị người ta đánh. Lí Văn, Mã Sở tụi mày đem tất cả rượu ở đây đổ ra quầy bar, ghé xô pha và ghé lô cho tao.

Rượu trắng và rượu Ngũ Lương đều có ghi số nồng độ cồn rất cao, chỉ cần rượu trên 40 độ thì có thể đốt cháy rồi....

KTV này là nơi Yên Yên đã bị làm nhục vậy nên tôi sẽ biến nó thành đồng đồ nát.

Đó cũng là lí do mà tôi chọn KTV là nơi bắt đầu.

- Bố mẹ tôi sẽ đến đây.

Ngô Hàm tắt điện thoại và nói với tôi.

- Làm tốt lắm đưa con bất hiểu, đi theo tao đến ghế lô số một.

Tôi nói với Ngô Hàm, tên đó không nói lời nào và đi theo tôi đến chỗ ghế lô số một, đến nơi tôi kêu Lí Vân và Mã Sở lấy băng keo và dây thép trói Ngô Hàm thật chặt, giống như là xác ướp bị trói chặt nằm trước ghế lô vậy, ngay cả miệng cũng bị dán kín lại, sau khi thấy Ngô Hàm không thể phản kháng được nữa thì tôi nhìn vào mắt hắn và nói:

- Giải.

Được tôi giải trừ "Câu hồn thuật", sau khi hắn tỉnh lại và nhìn thấy tôi thì hoảng sợ vô cùng, tuy nhiên tôi không thèm nhìn hắn mà kêu Lí Vân, Mã Sở đi khỏi đó, để mình Ngô Hàm ở lại ghế lô.

Ghế lô có một thuận lợi đó là cách âm rất tốt, nếu có người vào KTV thì cũng không thể nghe được tiếng kêu la.

Không lâu sau khi Ngô Hàm bị tôi trói ở ghế lô thì bố mẹ hắn chạy đến, bọn họ nhìn thấy tôi mặc đồ phục vụ đứng sau quầy rượu thì lịch sự đến hỏi tôi xem Ngô Hàm đang ở đâu, tôi nửa đùa nửa thật nói với bố Ngô Hàm:

- Ông đã tới muộn rồi, con ông đã chết thì ông cũng cần lười tự sát theo đi.

Sau câu nói tưởng như đùa của tôi thì bố của Ngô Hàm giống như bị trúng tà, khuôn mặt cứng đờ, người đứng thẳng, sau đó miệng mấp máy và máu chảy ra xối xả.

- Ngô Khánh, Ngô Khánh!

Nhìn thấy máu chảy ra từ miệng chồng, mẹ Ngô Hàm hoảng sợ nhìn khi nhìn thấy tôi, sắc mặt tái mét, lui về sau. Mã Sở và Lí Vân đã đợi ở phía sau tôi, cầm hai cái dao gọt hoa quả bước tới đâm vào gáy của mẹ Ngô Hàm.

Tiếng kêu la thảm thiết cùng tiếng dao đâm vào da thịt người vang lên, một mùi máu tanh rình tràn ngập cả đại sảnh, cũng giống như những người trước, mẹ của Ngô Hàm không cố gắng được bao lâu, cuối cùng cũng gục xuống.

Nuôi con mà không biết dạy con, nếu không có những phụ huynh nuông chiều con cái thì bọn nhóc cũng không thể làm liều, ngông cuồng, bất chấp pháp luật như vậy được. Bọn họ chết như vậy cũng coi như là đúng người đúng tội rồi.

Khắp nơi tràn ngập máu, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng....cái cảnh tượng tàn khốc này sẽ là dấu ấn sâu sắc khiến tôi không bao giờ quên được.....

Tôi kêu Mã Sở và Lí Vân đưa thi thể tập trung lại chung trong một cái ghế lô.

Sau đó tôi im lặng đứng trước cửa KTV đợi Trương Nhạc đến.

Trương Nhạc là con của Trương Quốc Hoa, mà Trương Quốc Hoa.....mới chính là người mà tôi hận nhất, trong những người mà tôi hận thì Trương Quốc Hoa đã chiếm mất 50% rồi.

Khoảng mười lăm phút sau có một chiếc taxi dừng trước cửa KTV.

Trương Nhạc đến là để tham gia tụ tập với bạn bè nên chắc sẽ không nói cho phụ huynh biết, huống hồ mấy hôm trước hắn vừa dính vào một sự cố ồn ào.

Tôi kêu Lí Vân và Mã Sở ra đợi ở cửa còn mình thì núp ở một góc khuất đối diện với cửa KTV, im lặng quan sát. Tất cả lời thoại tôi đã dặn dò Lí Vân và Mã Sở rồi, tôi dặn bọn chúng sau khi gặp được Trương Nhạc thì đưa hắn vào trong KTV.

Quả nhiên sau khi Trương Nhạc gặp được Lí Vân và Mã Sở thì liền đi theo chúng vào trong KTV, nhìn thấy Trương Nhạc được hai "người bạn tốt" dẫn vào KTV thì tôi liền lấy chìa khóa và khóa cửa lớn KTV lại.

Tiếng va chạm của cánh cửa trong màu đen của Ngân Nhạc KTV đã biến nơi đây thành một ngôi mộ không có lối ra.

Tiếng bước chân âm âm vang vọng trong KTV trống trải, tiếng nói chuyện của Lí Vân, Mã Sở, Trương Nhạc truyền đến liên tục.

- Này, Mã Sở, Lí Vân, tại sao trong Ngân Nhạc không có ai hết vậy? Lại còn tối đen nữa là sao?

Mã Sở và Lí Vân kéo Trương Nhạc vào trong đại sảnh, còn tôi chậm rãi đi theo sau.

Khi bước vào trong đại sảnh thì Trương Nhạc nghe thấy bước chân của tôi liền quay đầu lại.

- Ai, ai đấy?

Tôi hít một hơi, chậm rãi bước tới trước mặt Trương Nhạc, trong tay cầm một cái bật lửa.

Tôi bật cái bật lửa lên để cho Trương Nhạc có thể nhìn thấy rõ mặt tôi.

- Vương Nhất Sinh?

Trương Nhạc nhận ra tôi và sợ tới mức nói không nên lời.

Tôi chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó ra lệnh cho Lí Vân và Mã Sở:

- Bắt nó quỳ xuống.

Tôi vừa nói xong thì Lí Vân và Mã Sở đồng thời đưa tay chụp lấy hai vai của Trương Nhạc, sau đó thì đánh vào đầu gối và nhấn người hắn xuống.

Bất ngờ bị bạn tốt của mình chụp bả vai và nhấn mình xuống đất thì ai cũng sẽ phải quỳ xuống, Trương Nhạc cũng không phải ngoại lệ, bị Lí Vân và Mã Sở hợp lực lại không chế nên chỉ trong giây lát Trương Nhạc đã bị nhấn xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Bàn Tay Dính Máu

- Lí Vân, Mã Sở, bọn mày muốn làm gì?

Không kịp phòng bị và bất ngờ bị ấn ngã xuống đất nên Trương Nhạc nhất thời chửi mắng.

- Tụi mày thông đồng với nó để đối phó tao à?

Nói xong Trương Nhạc cố gắng đứng lên và đẩy hai tay của Lí Vân, Mã Sở ra.

- Không được để nó đứng dậy.

Nghe được mệnh lệnh của tôi thì Lí Vân cùng Mã Sở nhất thời lấy con dao gọt hoa quả trong túi áo khoác và đâm vào đùi của Trương Nhạc.

- Á.....

Đột nhiên bị đâm vào hai bên đùi nên Trương Nhạc kêu lên thảm thiết, toàn thân run rẩy không thể nào đứng lên được.

- Lí Vân, Mã Sở, tụi mày điên rồi. Tại sao bọn mày đâm tao? Chúng ta là bạn tốt mà, bọn mày muốn phản tao sao?

Miệng kêu la thảm thiết, Trương Nhạc lúc này giống như một con chó điên bò dưới mặt đất, hắn trợn mắt lên nhìn tôi và đe dọa.

- Vương Nhất Sinh, mày, mày dám làm như vậy à, muốn tao chết cũng không dễ đâu.

Nói xong hắn lao tới tôi như mãnh thú, muốn liều mạng với tôi.

Tuy nhiên Trương Nhạc chưa kịp nhào vào tôi thì hai chân hắn đã bị Lí Vân và Mã Sở giữ chặt, chúng như hai con rối kéo chân Trương Nhạc đi, sau đó thì nhắm ngay mắt cá chân Trương Nhạc mà đâm xuống.

- Á.....á.....

Trương Nhạc đau đớn, la thất thanh, nghe tiếng la ấy mà tôi cũng thấy run sợ, màng nhĩ rung lên.

- Đừng đâm nữa, Lí Vân, Mã Sở, là tao đây mà, tụi mày không có mắt sao? Tao là Trương Nhạc đây, tụi mày bị gì vậy? Đừng đâm nữa.....á.....

Mặc dù trong đại sảnh thiếu ánh sáng, tôi không thể nhìn rõ được Trương Nhạc bị chảy máu nhiều hay ít nhưng tôi biết vết thương của hắn không hề nhẹ vì Mã Sở và Lí Vân đâm vào chân hắn một cách điên cuồng, Trương Nhạc ôm mắt cá chân lẫn lộn trên mặt đất đau đớn, vừa khóc lóc vừa định lấy điện thoại ra.

Tuy nhiên, hắn vừa mới chuẩn bị đưa tay vào túi quần thì đã bị tôi dẫm lên mu bàn tay của hắn, chà đạp nó khiến cho xương cốt đều kêu lên răng rắc.

Trương Nhạc như một con chó điên, ngẩng đầu lên nhìn tôi với khuôn mặt méo mó.

- Vương Nhất Sinh, buông ra, bố tao mà biết thì mày sẽ không có kết cục tốt đâu. Tao sẽ giết mày, sẽ cưỡng hiếp em gái mày cho đến chết, chết một cách nhục nhã.

Ban đầu tôi còn tỏ vẻ bình tĩnh nhưng hắn đe dọa như vậy thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, khiến cho ngọn lửa bùng lên.

- Á.....

Trương Nhạc dường như bị rơi vào trạng thái hoảng loạn, kêu la thảm thiết vì bàn tay của hắn đã bị tôi đập xuống mạnh hơn, bị đau nên Trương Nhạc dùng tay còn lại gỡ chân tôi ra nhưng chẳng thấm vào đâu.

- Mày ngon thì nói thêm câu nữa đi?

Tôi nhìn xuống Trương Nhạc, lạnh lùng nói.

Nhưng thật không ngờ là tên này đến chết vẫn cố chấp, hắn liều mạng lấy đầu đập vào chân của tôi và la lên:

- Mày là đồ đê nhũ, mày không bằng một con chó, bố tao sẽ khiến mày chết một cách đau đớn. Tao khuyên mày nên thả tao ra, nếu không đợi đến lúc bố tao đến thì sẽ cắt mày nhỏ như tiền phun ti, mày có biết tiền phun ti là gì không? À, đúng rồi, tao quên mất mày là một con đê nhũ thì làm sao mà biết được tiền phun ti cơ chứ, ha ha ha.....

Nói xong Trương Nhạc cười như điên dại, nhìn tôi bằng cặp mắt đầy khinh miệt và coi thường dù tay hắn đang bị tôi dẫm nát dưới chân, hắn vẫn có thể lớn tiếng mắng tôi bằng những lời chối tai như vậy.

Nghe Trương Nhạc quát, lửa giận trong lòng tôi lại thổ bùng lên.

Tôi hít một hơi sau đó nhìn chằm chằm vào Trương Nhạc với sát khí đang nổi lên, hạ thấp giọng nói với hắn.

- Tiền phun ti đúng là tao không biết, nhưng tao lại biết chân heo nướng.

Tôi nhếch mép cười, nói:

- Đó là món mà Yên Yên thích ăn nhất.

Nói xong tôi vào trong quầy lấy ra một chai rượu với nồng độ cồn cao nhất, mở nắp chai, đến bên chân của Trương Nhạc sau đó chậm rãi đổ hết bình rượu xuống chân hắn.

Tôi lấy ra cái bật lửa, tôi bật lên, ngọn lửa màu xanh sáng bùng lên.

Nhìn thấy tôi bật lửa thì mặt của Trương Nhạc cũng bắt đầu tái đi.

- Mày nói xem, tao đốt chân nào sẽ tốt hơn đây, chân trái hay chân phải?

Tôi khom lưng xuống, hào phóng cho Trương Nhạc được chọn lựa.

Nghe những lời vừa rồi mặt Trương Nhạc liền biến sắc, bỗng nhiên hắn quay đầu lại nhìn Mã Sở và Lí Vân kêu gào:

- Tụi mày mau giúp tao đi, thằng đó cho bọn mày cái gì mà bọn mày phải giúp nó? Tao sẽ cho tụi mày gấp hai, gấp ba.....gấp một trăm lần, bọn mày mau cứu tao đi.

- Cho nó ném mùi đau đớn đi.

Ngay lập tức Lí Vân và Mã Sở túm lấy mái tóc dài màu nâu của Trương Nhạc, sau đó kéo hắn chậm rãi đứng lên, hai người lấy dao ra và đâm vào đùi hắn, Trương Nhạc hét lên như heo bị cắt tiết.

- Tại sao, tại sao lại như vậy, Lí Vân, Mã Sở, rút cuộc tụi mày bị gì vậy?

Trương Nhạc gào lên, hình như trong giây phút này hắn không thể nào giải thích được hành động của hai người đó.

- Mày không còn cơ hội nữa đâu.

Tôi cười nhạt nói với Trương Nhạc, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, đưa cái bật lửa đến gần chân của Trương Nhạc.

"Phục"

Lửa từ chiếc bật lửa vừa chạm vào ống quần của Trương Nhạc thì bốc cháy, nồng độ cồn của loại rượu tôi đổ lên chân hắn rất cao nên lửa càng cháy dữ dội hơn, trong phút chốc hai chân của Trương Nhạc đã bị ngọn lửa bao phủ.

- Á.....á.....cứu mạng.....

Trương Nhạc điên cuồng la lên, liều mạng lấy tay dập lửa trên chân nhưng quần áo bị cháy thì rất khó để dập tắt, cộng với nồng độ cồn cao nữa nên càng bốc cháy dữ dội.

Trương Nhạc khóc lóc thảm hại, nhưng ngọn lửa màu xanh bất mất đã nhanh chóng cháy lan ra hết ống quần của hắn, hắn có dập như thế nào cũng không thể dập được.

Có mùi khai của nước tiểu bốc lên, tất nhiên là Trương Nhạc sợ tới mức tiểu trong quần, đầy quần bị ướt hết.

Toàn thân Trương Nhạc run rẩy, miệng kêu la đau đớn, tới thời điểm này thì Trương Nhạc đã hoàn toàn sụp đổ.

Tôi chậm rãi đi lên và đứng sát gót chân của Trương Nhạc.

Nhìn thấy tôi đến gần Trương Nhạc hoảng sợ ngẩng đầu lên, mặt xám như tro tàn.

- Tôi sai rồi, Vương Nhất Sinh, tôi sai rồi, là tôi không đúng, tôi là súc sinh, tôi mới 16 tuổi, còn nhỏ nên không hiểu chuyện, đã gây ra chuyện hồ đồ, anh hãy bỏ qua cho tôi lần này đi, từ nay về sau tôi không dám nữa....Được không? Tôi cầu xin anh đấy.

Trương Nhạc khóc lóc rồi lết tới chân tôi cầu xin tha mạng.

- Còn trẻ nên không hiểu chuyện à? Còn trẻ thì có thể được tha thứ à? Lúc này mày vẫn còn biết mình trẻ để xin tao tha mạng à? Vì mày còn trẻ nên dùng tiền để mua sinh mạng của em gái tao à? Vì còn trẻ nên có thể làm những chuyện dơ dáy bẩn thỉu à? Vì mày còn trẻ nên mày muốn làm gì thì làm à? Vì còn trẻ nên có thể lấy người khác làm trò tiêu khiển à? Nếu sự thiếu hiểu biết của mỗi người đều được tha thứ thì cần gì đến pháp luật nữa? Nếu còn trẻ mà dám giờ trò với người khác thì tại sao lại không dám nhận trừng phạt hả?

- Vậy.....rất cuộc anh muốn thế nào?

Trương Nhạc tuyệt vọng nhìn tôi.

- Vương Nhất Sinh, nếu anh thả tôi ra thì sau này anh có gặp bất cứ chuyện rắc rối nào tôi cũng sẽ giúp đỡ anh, anh chính là người bạn tốt nhất của tôi, anh muốn cái gì tôi cũng sẽ cho anh. Vương Nhất Sinh, anh thả tôi ra đi.

- Thả mày à?

Tôi nhếch mép cười, nghĩ đến cảnh Trương Nhạc mang đôi giày thể thao hiệu Nike đá vào mặt mà tôi phải nén đau, nén giận, nhục nhã chạy trốn là con giận của tôi không thể nào nguôi đi được.

Bạn tốt à? Chuyện đùa, nếu để cho Trương Nhạc đi khỏi đây thì tôi sẽ bị hắn trả thù còn thể thảm hơn bây giờ cả trăm lần.

Tay của tôi đã dính máu rồi.....không cần phải quan tâm nhiều đến hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Trái Tim Của Mày Màu Gì?

- Thả mày, cũng được.

Tôi nhẹ nhàng khom lưng xuống nói với Trương Nhạc:

- Tao cho mày một sự lựa chọn, hoặc là kêu bố mày đến đây chết thay cho mày, hai là mày phải chết ngay tại đây.

Nói xong tôi đưa tay ra túm lấy tóc của Trương Nhạc và mỉm cười, nhưng với tôi mà nói thì đây chính là nụ cười uy hiếp.

Lúc kẻ thù của bạn đang bị nguy hiểm mà bạn lại thoải mái tươi cười, vui vẻ thì đó chính là một đòn tâm lý khá hiệu quả.

- Đặt dao lên cổ nó.

Tôi vừa dứt lời thì Lí Vân cầm con dao đến đặt lên cổ Trương Nhạc, chỉ cần cửa nhẹ thôi thì máu của Trương Nhạc sẽ văng tung tóe khắp nơi.

- Tao đếm tới ba, mày gọi cho bố mày kêu ông ta mau đến KTV này, mày đã hiếp dâm một nữ sinh, cầu xin ông ta đến cứu mày. Nếu không gọi thì khi tao đếm đến ba cổ họng mày sẽ đứt lìa đấy, tao không muốn nhiều lời với mày đâu.

Nói xong tôi liền lấy cái điện thoại Samsung trong người Trương Nhạc ra, ném trước mặt hắn, không đợi hắn kịp phản ứng tôi liền giơ ra một ngón tay.

- Một.

- Vương Nhất Sinh, tôi xin anh.

Nhìn thấy tôi giơ lên một ngón tay thì Trương Nhạc run rẩy cầu xin tôi.

- Hai.

Không đợi Trương Nhạc nói xong tôi liền đưa ngón thứ hai lên.

- Vương Nhất Sinh, đợi chút, chúng ta có thể thương lượng được không? Tôi nói nghiêm túc đấy, tôi sẽ không nhớ gì về chuyện ngày hôm nay đâu.....anh là người bạn tốt nhất của tôi.

- Ba, ra tay đi.

Tôi đưa thêm một ngón tay lên, nghe được lệnh của tôi thì ánh mắt Lí Vân bỗng nhiên tràn ngập sát khí.

- Tôi gọi, tôi gọi.

Tôi vừa mới dứt lời thì Trương Nhạc liền la lớn lên, sau đó liều mạng bỏ nhào về phía trước cầm lấy cái điện thoại trên mặt đất.

- Tôi gọi, tôi gọi là được phải không?

Trương Nhạc run rẩy vừa nói vừa khóc.

Nói xong Trương Nhạc cầm lấy điện thoại và bắt đầu tìm kiếm trong danh bạ tên của bố hắn.

Không bao lâu sau đã kết nối được với bố hắn.

- Bố, con đang ở Ngân Nhạc, con.....lại gây ra chuyện nữa rồi, lại có một nữ sinh bị tui con hại chết, bố nhanh đến Ngân Nhạc đi, cứu tui con ra ngoài với, có người đang muốn giết con....bố ơi, con xin lỗi bố.....

Trương Nhạc khóc nức nở và nói rất nhiều.

Tuy nhiên không để hắn không kịp nói thêm lời nào nữa tôi đã bước đến giật lấy điện thoại và tắt đi.

- Đủ rồi.

Tôi nói.

Trương Nhạc ngẩng đầu nhìn tôi khó hiểu.

- Tao chỉ muốn xem thử mày có còn sót lại chút lương tâm nào hay không thôi, nhưng xem ra mày vì ham sống mà đến người thân của mình cũng có thể bán đứng được, mày không cần phải sống thêm nữa đâu. Trương Quốc Hoa sinh ra loại con hèn nhát như mày thì để mày sống cũng vô ích thôi.

Tôi lạnh lùng nhìn Trương Nhạc nói:

- Nếu tao là mày, cho dù phải chết cả mười lần cũng không bao giờ bán đứng người thân của mình, đây chính là điểm khác nhau của tao và mày.

- Vương Nhất Sinh, anh nói như vậy là sao? Anh.....anh gạt tôi à? Thà tôi ra.....anh đã nói là thà tôi mà.

Thấy tôi thay đổi ý định thì Trương Nhạc thống khổ cầu xin tôi.

- Vương Nhất Sinh, anh cũng phải hiểu là nếu anh giết tôi thì.....em gái anh, mẹ anh.....sẽ không được toàn mạng đâu, chẳng lẽ anh không cần mạng sống của họ sao?

Nghe những lời hấn nói tôi hít một hơi sâu, sau đó nói với Lí Vân và Mã Sở.

- Cho nó biết được cái chết là gì đi, dẫn vô ghế lô.

Lí Vân, Mã Sở không nói câu nào kéo hai chân đường như đã bị phế đi của Trương Nhạc vào trong ghế lô số ba, ở đó có thi thể của ba mẹ Lí Vân, ba mẹ Ngô Hàm, ba mẹ Mã Sở, tổng cộng là sáu thi thể.

Lúc Trương Nhạc bị kéo vào ghế lô số ba thì người hấn đã cứng ngắc lại rồi.

Dựa vào chút ánh sáng từ bật lửa nên Trương Nhạc có thể nhìn thấy được sáu thi thể đang nằm chất đống ở đây, mùi máu tươi xộc lên mũi.

Nhìn thấy sáu thi thể này Trương Nhạc nôn thốc nôn tháo, tôi đứng ở phía sau Trương Nhạc nói:

- Trương Nhạc, bây giờ mày nói xem, Vương Nhất Sinh tao có phải là người dễ bị uy hiếp không?

Trương Nhạc nhìn tôi kinh hãi, toàn thân run rẩy, sau đó đột nhiên quay về phía tôi và kêu gào.

- Vương Nhất Sinh, cầu xin anh hãy tha cho tôi, đừng giết tôi, tôi xin anh, anh muốn cái gì tôi đều có thể cho anh mà.

Mặc cho Trương Nhạc cầu xin, tôi vẫn không đổi sắc mặt, đối đãi với kẻ thù thì phải lạnh như băng của mùa đông mới được.

Cuối cùng tôi khom lưng xuống, nhìn Trương Nhạc gằn lên từng tiếng:

- Tao có thể tha chết cho mày, tuy nhiên mày phải trả lời cho tao chuyện này, chỉ cần mày trả lời được thì hôm nay tao sẽ tha cho mày đi.

Nghe được những lời này Trương Nhạc như tìm thấy được ân nhân cứu mạng nên mở to hai mắt, nói:

- Được, anh hỏi đi, hỏi đi, tôi nhất định sẽ trả lời.

Trương Nhạc cắn răng nói:

Tôi hít một hơi, nhìn vào mắt Trương Nhạc và chậm rãi nói:

- Tao muốn biết trái tim của một người vô lương tâm như mày màu đỏ hay là.....màu đen, mày trả lời được không Trương Nhạc?

Nói xong tôi mỉm cười với hấn.

Trương Nhạc biến sắc, hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

- Lấy ra xem rồi sẽ biết, nghe nói con người khi bị lấy mất tim thì vẫn có thể sống thêm được mười giây nữa, tao nghĩ mày vẫn có thể thấy được màu sắc của tim mình đấy,

Tôi nói và lui về phía sau, Lí Vân nghe lệnh của tôi bước lên gần Trương Nhạc và cầm lấy con dao gọt hoa quả.

Ánh sáng từ chiếc bật lửa chiếu vào con dao làm nó lóe sáng lên, tôi nhìn vào mắt hấn ra lệnh:

- Đâm vào ngực trái và móc trái tim bẩn thỉu của mày ra cho tao.

Trong nháy mắt mắt của Trương Nhạc trở nên xám xịt như đồng tro tàn, tuy nhiên ngay sau đó thì hấn đột nhiên bình tĩnh trở lại.

- Được.

Trương Nhạc trả lời tôi bằng một giọng nói vô cảm, sau đó dùng tay phải của mình cầm lấy con dao trong tay Lí Vân và tự đâm vào ngực trái của mình.

"Phập".....

Tiếng dao đâm vào da thịt.....tôi không nhớ là mình đã nghe thấy bao nhiêu lần trong ngày hôm nay nữa.

Trương Nhạc một tay cầm dao, một tay xé áo ra, hấn điên cuồng dùng dao rạch ngực mình ra, máu phun như mưa, trong chốc lát ngực của hấn đã nát bươm, một lỗ thủng lớn xuất hiện, tuy nhiên vẫn chưa thể nhìn thấy trái tim của hấn được.

Tôi vẫn kiên trì đứng đó nhìn.

Hơn mười phút sau tay của Trương Nhạc đột nhiên run rẩy, chậm rãi lấy ra một trái tim dính đầy máu. Trên ngực hấn có một lỗ thủng lớn máu chảy đầm đìa, máu chảy thấm ướt cả quần áo, chảy xuống bụng, xuống chân, chảy dài trên mặt đất và tạo thành một vũng máu lớn.

Trương Nhạc run rẩy, từ từ ngẩng đầu lên, con dao ở tay phải rơi xuống đất, hấn chậm rãi mở tay trái ra, đưa trái tim đến trước mặt tôi.

Qua ánh lửa tôi thấy trái tim của hắn giống như tim heo với các mạch máu dày đặc, thậm chí nó vẫn còn đập.

Tôi nhìn lướt qua tim hắn, sau đó nhìn vào mắt hắn và nói:

- Giải.

Trong nháy mắt Trương Nhạc lấy lại được ý thức của mình, bừng tỉnh khỏi giấc mộng, kêu la thất thanh khi nhìn thấy trong tay mình đang cầm trái tim của chính mình.

-A.....a.....đau quá.....tại sao tôi lại làm như vậy.....tại sao?

Trương Nhạc kinh hãi rút tay lại, trái tim của hắn rơi xuống, nhìn trái tim lăn lóc trên mặt đất hắn sợ tới mức người mềm nhũn ra.

- Tao không nghĩ một người độc ác như mày mà tim vẫn đỏ như vậy đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nước Cờ Cuối Cùng

- Á.....á.....á.....tôi chết mất.....tôi chết mất....

Toàn thân Trương Nhạc run lên bần bật, hai tay ôm lấy ngực, hắn kêu gào nhưng giọng của hắn ngày càng yếu đi, máu trên người hắn vẫn tiếp tục chảy lênh láng trên mặt đất, cơ thể hắn sau một hồi run rẩy thì dần dần bị cứng đơ.

- Vương Nhất Sinh.....tao sẽ nguyên rửa mày.....

- Nếu nguyên rửa mà có thể giết người được thì thế giới này đã sạch sẽ từ lâu rồi.

Thân thể hắn đã cứng đơ từ trước đó nên những gì tôi vừa nói hắn không thể nghe thấy được. Đó là câu nói cuối cùng của hắn trong cuộc đời này và cũng là câu trả lời cuối cùng tôi dành cho hắn.

Tôi bật lửa và đốt, ngọn lửa bắt được cồn nên thổi bùng lên, dọc theo ghế sofa, nhanh chóng lan ra thảm lót sàn, cột nhà, chỉ trong giây lát cả ghế sofa ngập trong biển lửa.

Ngọn lửa giống như một con mãnh thú, tàn phá mọi thứ nó đi qua, tôi đã đánh giá thấp nồng độ cồn của rượu, rượu này rất mạnh nên ngọn lửa cháy cực kì lớn.

Nhìn ngọn lửa hùng hục phía trước, tôi chậm rãi rời khỏi ghế sofa, đi sau tôi là hai tên Lí Vân và Mã Sở.

Tôi liếc nhìn hai tên đó và nói:

- Vị khách cuối cùng sắp tới, chuẩn bị sẵn sàng.

Tôi kêu Lí Vân và Mã Sở đi thay hai cái áo khoác dính đầy máu và đứng ở cửa lớn theo dõi tình hình, còn tôi đứng ở cửa sổ hành lang lầu hai quan sát bên dưới đại sảnh.

Tôi yên lặng chờ đợi, hiện tại Lí Vân và Mã Sở đều đã bị tôi khống chế vậy nên bây giờ tôi chỉ còn một cơ hội, và tôi cũng chỉ cần một cơ hội ấy mà thôi....

Cơ hội ấy tất nhiên là sẽ dành để đối phó với Trương Quốc Hoa, đây chính là một phần kế hoạch của tôi, và cũng là nước cờ cuối cùng.

Ở ngã tư đường có rất nhiều xe qua lại và có không ít người ghé vào KTV nhưng đều bị Lí Vân và Mã Sở lấy lý do cúp điện đuổi đi. Khoảng 15 phút sau có một chiếc Toyota màu bạc, có rèm che dừng ở trước cửa Ngân Nhạc.

5868....đây đúng là biển số xe của Trương Quốc Hoa, buổi tối hôm đó tuy tôi bỏ lỡ cơ hội giết Trương Quốc Hoa nhưng cũng không phải là ra về trắng tay, ít nhất thì lúc ấy tôi cũng nhớ được biển số xe của lão.

Nhìn vào cửa xe, trong lòng tôi chùng xuống.

Theo tính toán của tôi thì Trương Quốc Hoa không phải là nhân vật tầm thường nên sẽ không tự mình lái xe, vậy nên trừ lái xe và Trương Quốc Hoa ra thì sẽ có nhiều nhất là hai vệ sĩ. Không thể có thêm người nào nữa vì dù sao Trương Quốc Hoa đến đón con mình nên sẽ để thừa ra một ghế cho nó.

Quả nhiên lúc cửa xe được mở ra đúng là có hai tên vệ sĩ đi theo.....

Tôi hơi căng thẳng một chút,

Cả Trương Quốc Hoa nữa là ba người, mà "Câu hồn thuật" của tôi chỉ còn một lần sử dụng, xem ra sẽ có hai mối đe dọa với tôi rồi.

Tuy nhiên trong tình huống này tôi cũng đã có tính toán cho riêng mình.

Từ trên cửa sổ tôi thấy Lí Vân và Mã Sở nói chuyện với Trương Quốc Hoa, mặc dù không nghe thấy nhưng lời thoại tôi đều đã dặn hai tên kia kĩ càng nên vẫn có thể nắm được nội dung câu chuyện của họ.

- Bố Trương Nhạc, Trương Nhạc gây ra chuyện bị người ta nhốt ở tầng cao nhất, bị đánh đến sống dở chết dở, KTV gặp rắc rối với chuyện kinh doanh nên bây giờ tắt điện tối thôi, bác mau lên trên xem thử đi.

Quả nhiên sau khi nghe được nhưng lời này Trương Quốc Hoa liền dẫn người bước vào trong KTV, còn Lí Vân và Mã Sở đi theo phía sau.

Trúng kế.....

Tôi lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu và đi tới cầu thang lầu hai gần toa lét.

Tôi chui vào toa lét và im lặng chờ đợi, tim tôi đập rất mạnh, chưa bao giờ nó đập mạnh như vậy, tôi đã đi đến bước này rồi thì bất luận như thế nào cũng thể để xảy ra sai sót được.

Tuyệt đối không thể.

Mồ hôi chảy ra ướt cả lòng bàn tay, tôi nắm chặt tay, nín thở chờ đợi.

Trong chốc lát tôi nghe được tiếng bước chân dồn dập đang bước lên lầu hai, tất nhiên là họ đang đi lên tầng cao nhất.

Vì trong KTV mất điện nên họ không thể sử dụng thang máy và phải chạy bộ lên trên lầu.

Tiếng bước chân của bọn họ phía ngoài hành lang dần biến mất....

Tuy nhiên chỉ năm phút sau bọn Trương Quốc Hoa đã hốt hoảng chạy từ tầng cao nhất xuống dưới.

Ở trên đó đã xảy ra chuyện gì tất nhiên là tôi biết rất rõ.

Lí Vân và Mã Sở đưa bọn người Trương Quốc Hoa lên lầu thì có thể xảy ra chuyện gì?

Chỉ có một khả năng duy nhất.

Đó chính là.....nhảy lầu.

Đúng vậy, ngay sau khi hai tên đó đưa bọn Trương Quốc Hoa lên trên lầu thì liền bước đến rào chắn của hành lang lầu năm và nhảy xuống.

Với độ cao như vậy thì chỉ trong nháy mắt xương cốt của họ sẽ vỡ ra từng mảnh, bên cạnh đó tôi cũng có thể thu hồi lại được "Câu hồn thuật".

Thấy Lí Vân và Mã Sở nhảy lầu, Trương Quốc Hoa khiếp sợ dẫn người chạy xuống dưới, lúc này.....

Tôi chuẩn bị ra tay.

Tôi chờ ở cầu thang lầu hai, Trương Quốc Hoa vừa chạy xuống thì chạm mặt tôi.

- Trương Quốc Hoa, chạy đi đâu mà vội vàng vậy hả?

Nhìn thấy tôi đang mặc đồ nhân viên phục vụ, hai tay đút ở túi quần, mỉm cười ngênh đón thì ba người bọn họ thì vô cùng ngạc nhiên.

- Mày...tại sao mày lại ở trong này?

Về mặt của Trương Quốc Hoa lúc nhìn thấy tôi rất khó coi.

Cuối cùng cũng gặp được Trương Quốc Hoa.

Mặc dù không nhìn thấy rõ Trương Quốc Hoa nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vẻ trong người.

Cuối cùng tôi cũng tóm được đuôi của lão.

Con cáo già kia, lần này tao sẽ không cho mày thoát nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Giữa Sự Sống Và Cái Chết

- Trương Quốc Hoa, ông có muốn biết con trai của ông đang ở đâu không?

Tôi nhìn Trương Quốc Hoa và lạnh lùng hỏi.

Về phần hai tên vệ sĩ mà Trương Quốc Hoa mang đến thì tôi không thêm để mất tới.

Nghe tôi hỏi thì nét mặt già nua của Trương Quốc Hoa trở nên cứng đơ, lão tôi đây là để tìm con mình, tuy rằng nhìn thấy Mã Sở và Lí Vân tự sát nhưng khi nói đến con trai mình thì đôi mắt của lão lộ ra vài phần cảnh giác.

- Con tao đâu rồi?

Trương Quốc Hoa nheo mắt lại, nhìn tôi bằng đôi mắt sắc bén thông qua cái kính có gọng bằng vàng.

- Kết cục cũng không khác hai tên nhóc vừa rồi là mấy đâu.

Tôi thản nhiên nói.

- Ông có muốn xem bộ dạng của nó lúc này như thế nào không?

Nghe tôi nói như vậy nét mặt già nua của Trương Quốc Hoa liền trở nên kinh hãi, ánh mắt thay đổi liên tục, ngay cả tôi cũng phải khâm phục lão vì vẫn có thể giữ được sắc mặt bình tĩnh khi mà có quá nhiều chuyện xảy ra trong một thời gian ngắn như vậy.

Nghe tôi nói, Trương Quốc Hoa liền nổi giận, cả người run lên.

- Đưa con tao đến đây!

- Vậy ông lại đây mà nhận con này.

Cười cười khẩy và xoay người chạy vào đại sảnh lầu hai của KTV, nhìn thấy tôi chạy Trương Quốc Hoa cũng đuổi theo.

- Bắt lấy nó, không cho nó chạy, tao muốn bắt con chó này lại.

Trương Quốc Hoa sai hai tên vệ sĩ đuổi theo còn lão chạy phía sau.

Thấy hai tên vệ sĩ đuổi theo tôi liền mỉm cười.

Bởi vì đây chính là kết quả mà tôi mong muốn.

Tôi chạy trốn để dụ dỗ hai tên vệ sĩ đuổi theo, chạy đến ghế lô số ba và kéo cửa ra, một ngọn lửa dữ dội ngay lập tức ập vào người hai tên vệ sĩ.

Nhìn thấy tôi đứng sau ngọn lửa trong ghế lô thì cả hai tên vệ sĩ đứng ngẩn người ra.

Không có kính đen....tôi nhận thấy hai tên vệ sĩ không mang kính đen nên tôi nhân cơ hội này đưa ra mệnh lệnh cuối cùng dành cho hai tên đó.

- Chết.

Không dùng từ ngữ hoa mỹ, đơn giản chỉ một chữ chết.

Những vệ sĩ chuyên nghiệp thường mang theo một khẩu súng lục hoặc vũ khí để cường chế người khác như dao, với một nhân vật đặc biệt như Trương Quốc Hoa thì những vệ sĩ đi theo chắc chắn là không đơn giản.

- Rồi.

Nghe mệnh lệnh của tôi thì hai tên vệ sĩ trong nháy mắt đã trả lời, sau đó lấy trong túi áo khoác ra hai khẩu súng lục 64 mà cảnh sát hay sử dụng.

Quả nhiên là có súng.

Về mặt của hai tên vệ sĩ đại đi nhưng tay vẫn nhanh nhẹn cầm lấy khẩu súng, lên đạn và đưa họng súng đen ngòm lên thái dương mình.

- Này, dừng.

Nhìn thấy hai tên vệ sĩ tự đưa súng lên đầu thì Trương Quốc Hoa gào lên nhưng tất cả đã quá muộn, hai tên đó đã bóp cò.

- Đoàng! Đoàng!

Hai tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên, đầu của hai tên vệ sĩ như quả dưa hấu bị bắn thủng, máu văng tung tóe, hai tên đó đứng yên như vậy được chừng hai giây thì đột nhiên ngã xuống.

Sau hai tiếng nổ thì hai gã vệ sĩ trước đó không lâu còn muốn xử lí tôi giờ cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt tôi.

Ngã xuống trước mặt Trương Quốc Hoa.

Trương Quốc Hoa ngẩn người ra nhìn hai tên tay chân thân cận của mình ngã xuống dưới chân, mặt mày lão tái mét.

Nhưng phản ứng của Trương Quốc Hoa thay đổi nhanh hơn tôi nghĩ, lão nhanh chóng hồi phục cú sốc vừa rồi và yên lặng nhìn tôi.

- Hóa ra là như vậy.....tao đã hiểu, Vương Nhất Sinh, mày đã học ở đâu thủ thuật che mắt người khác vậy? Có thể khiến cho người khác nghe lời mình, Lí Vân và Mã Sở đã chết, cả hai tên vệ sĩ của tao nữa, tất cả đều là do mày ra tay đúng không?

Trương Quốc Hoa đúng là rất thông minh, ngay lập tức nhìn thấy tôi có vấn đề.

Tôi nheo mắt lại nhìn vào ánh mắt hoang mang của Trương Quốc Hoa, cùng lắm thì đó cũng mới là suy đoán của lão thôi chứ lão chưa thể chắc chắn được.

Một khi đã như vậy thì tôi sẽ không trả lời lão mà chuyển sang một câu chuyện khác.

- Trương Quốc Hoa, không phải là ông đang muốn tìm con mình sao, lại đây mà xem này, ở trong ghế lô này này, xem thử có phải là xác chết của con mình không?

Tôi mỉm cười và lui về sau khiến cho thi thể không có trái tim kia ngã xuống trước mặt Trương Quốc Hoa.

Tất nhiên là còn có sáu thi thể của bố mẹ Lí Vân, bố mẹ Mã Sở và bố mẹ Ngô Hàm nữa.

Nhìn thấy sáu thi thể phía sau tôi Trương Quốc Hoa há hốc mồm kinh hãi, đứng chôn chân tại chỗ, thờ mạnh, bất động, sau vài giây lão mới chú ý đến thi thể bên cạnh chân tôi, ngay lập tức Trương Quốc Hoa lao đảo bước đến, kêu la thất thanh thảm thiết:

- Nhạc Nhạc.

Trương Quốc Hoa nhìn thấy con mình chết thảm thì tâm can như bị ai xé vụn ra, kêu la thảm thiết, đau đớn lấy tay ôm đầu, bóp méo khuôn mặt mình.

- Chết rồi, tất cả đều đã chết, mày được lắm Vương Nhất Sinh.

Nhìn mặt Trương Quốc Hoa không còn chút máu thì tôi cảm thấy vui sướng với việc trả thù này.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ về mặt lạnh lùng của Trương Quốc Hoa khi biết con mình giết chết em gái Yên Yên của tôi, lão vênh váo, xem mạng người là chuyện vặt. Quan trọng hơn là sau khi em gái tôi chết thì lão dùng tiền và quyền của mình để lấp liếm tội ác cho con mình, thậm chí còn muốn giết tôi để trừ hậu họa.

Nhìn biểu hiện của Trương Quốc Hoa tôi không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, tay run lên, sau đó lấy từ trong túi áo ra tờ chi phiếu năm trăm ngàn và bước từng bước đến trước mặt lão, ở khoảng cách chỉ còn một mét tôi ném tờ chi phiếu vào mặt Trương Quốc Hoa.

- Quy tắc cũ, năm trăm ngàn, chuyện này coi như kết thúc, được chứ?

Nghe thấy vậy cơ thể vạm vỡ của Trương Quốc Hoa run lên, lão chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi, gân xanh hai bên thái dương giật liên tục, lão nhìn tôi bằng đôi mắt nham hiểm và thù hận.

- Đây là sự trả thù mà dành cho tao đúng không Vương Nhất Sinh?

Tôi nhìn thẳng vào Trương Quốc Hoa gần từng tiếng:

- Oan có đầu, nợ có chủ, không báo thù khi cơ hội chưa tới.

Sau đó tôi bổ sung thêm một câu.

- Bây giờ thì cơ hội đến rồi Trương Quốc Hoa.

Nghe tôi nói vậy bỗng nhiên lão cười phá lên, trong cổ họng lão phát ra âm thanh không giống khóc mà cũng không giống cười, lão giống như một người điên bị lên cơn vậy.

- Vương Nhất Sinh, tao nói cho mày biết, mày còn quá non.

Nói xong Trương Quốc Hoa đột nhiên nằm xuống và lần qua cầm lấy hai khẩu súng lục trong tay hai tên vệ sĩ, nhanh chóng lên đạn, sau đó lão từ từ đứng lên, nâng hai cánh tay lên, đưa hai họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào đầu tôi.

Trương Quốc Hoa đã đặt ngón trỏ của mình vào cò súng, chỉ cần một động tác nhỏ thôi thì trong nháy mắt đầu của tôi sẽ nát như cám.

- Vương Nhất Sinh, mày là một thằng điên, tao đã xem nhẹ mày, không nghĩ đến việc em gái mày quan trọng với mày như vậy, tao thừa nhận là có khinh thường mày và người nhà của mày, nhưng mày nên hiểu một điều rằng, hôm nay mày giết nhiều người như vậy thì mày có thể chạy thoát được hay không? Cho dù là mày giết tao, giết con tao, giết nhiều người như vậy, năng lực của mày như thế nào thì có thể thoát khỏi tay cảnh sát được không? Sau khi mày chết thì có nghĩ đến em gái mày, mẹ mày sẽ như thế nào không? Em gái mày không có tiền đến trường, mẹ mày thì nằm trên giường chờ chết. Mày, cả người nhà của mày đều bị hành động ngu xuẩn của mày làm hại, mày có biết không hả? Đừng làm chuyện điên rồ nữa, Vương Nhất Sinh, tao cho mày một cơ hội, đi tự thú đi, tao sẽ lo cơm áo gạo tiền cho em gái và mẹ mày.

Trương Quốc Hoa điên loạn hét lên làm tim tôi đập mạnh, tôi biết sở dĩ lão muốn tôi đi tự thú là vì không muốn động thủ giết tôi, không muốn tay mình bị dính máu.

Tôi yên lặng nhìn Trương Quốc Hoa, còn lão thì chìa họng súng về phía tôi, đôi mắt tràn đầy oán hận:

- Đây Trương Quốc Hoa, tôi hỏi ông chuyện này.

Tôi nhìn Trương Quốc Hoa thản nhiên nói:

- Thế nào là chính nghĩa và thế nào là làm việc ác?

- Đừng giờ trò với tao.

Trương Quốc Hoa giận dữ, ngón tay đặt tại cò súng chậm rãi bóp.

- Có phải vì nước vì dân, xây dựng đất nước là oai phong凛冽 không? Hại nước hại dân, tư lợi là tội không thể tha được không?

Tôi nhìn vẻ mặt tức giận của Trương Quốc Hoa và tự cười bản thân mình.

- Vương Nhất Sinh, đừng giờ trò, mấy trò con nít này không có tác dụng với tao đâu.

- Trương Quốc Hoa, tôi cần phải cảm ơn ông vì ông đã cho tôi hiểu ra một điều.

Tôi nhìn Trương Quốc Hoa không hề chớp mắt, chậm rãi nói:

- Không có chính nghĩa cũng không có tội ác, chỉ có quyền lực mà thôi.

Vừa nói tôi vừa tập trung các tế bào thần kinh về đôi mắt, đây chính là thời khắc cuối cùng.

Nước cờ cuối cùng trong ván cờ.

Tôi cảm nhận được một luồng khí lạnh buốt ở đôi mắt mình mà trước nay chưa hề có, thời khắc này tôi có cảm giác dường như toàn bộ máu và tinh lực của cơ thể đều tập trung về đôi mắt.

- Ông đã bị chiếu tướng rồi. Trương Quốc Hoa, vừa rồi ông đã nói sai một chuyện.....tôi sẽ không bị cảnh sát bắt, em gái tôi vẫn sẽ sống tốt, mẹ tôi cũng sẽ được chăm sóc. Người thua chính là ông, Trương Quốc Hoa.

Vừa nói tôi vừa nhìn thẳng vào hai tròng mắt của lão.

- Hãy đi tự thú thay tôi, Trương Quốc Hoa.

Tôi ra mệnh lệnh cuối cùng dành cho Trương Quốc Hoa.

Bước cuối cùng, chiếu tướng!

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phong Ma

Đây là thắng lợi cuối cùng của tôi.

- Cầm một khẩu súng trong tay ông đi và nói bọn họ là do ông giết, nơi này là do ông đốt, mọi chuyện hôm nay là do một mình ông gây ra, không liên quan gì đến tôi hết.

Sau khi tôi sử dụng "Câu hồn thuật" với Trương Quốc Hoa thì biểu hiện của lão cũng không khác gì so với những người trước đó.

- Biết rồi, tôi sẽ đi tự thú.

Trương Quốc Hoa gật đầu, sau đó xoay người đi ra khỏi ghế lô, khuôn mặt không có bất cứ biểu hiện gì khác, vui cũng không, buồn cũng không.

Lúc Trương Quốc Hoa buông một cái súng xuống thì lão ta đã là một cái xác không hồn rồi.

Đây là một bước quan trọng trong kế hoạch của tôi.

Ngay từ đầu tôi đã không có ý định bắt Trương Quốc Hoa tự sát mà phải đưa lưng ra gánh tội và cuối cùng là chịu án tử hình.

Đây chính là điểm mấu chốt trong toàn bộ kế hoạch của tôi.

Nhìn thấy bóng của Trương Quốc Hoa dần đi xa, tôi chậm rãi thở ra.

Cuối cùng cũng thành công, mồ hôi toát ra lạnh ngắt, khoe mắt hơi ướt, cố gắng rất nhiều, thất bại rất nhiều, nhịn nhục rất nhiều, phần nộ rất nhiều, cuối cùng thời khắc này đã đến, mọi thứ đã được giải quyết xong.

Ngay lúc ấy tôi muốn phá lên cười thật to, đến tôi còn tự hoài nghi bản thân mình là có bị điên hay không nữa.

Bỗng nhiên một cảm giác xấu hổ dâng lên, đáng lẽ như vậy tôi phải sung sướng mới đúng chứ.....vậy mà lại thấy buồn là sao?

Từ đầu đến cuối tôi đều không nhúng tay vào, càng không có dấu vân tay để cảnh sát điều tra xác minh, những tên tội phạm để lại dấu vân tay trên phim truyền hình đúng là những tên ngu xuẩn.

Tôi đi theo sau Trương Quốc Hoa đến đại sảnh của KTV, ở mỗi góc của đại sảnh tôi đều đã đổ đầy rượu ra sàn, giờ phút này đứng ở đây, tôi quay đầu nhìn đại sảnh âm u, bản thủ này thì trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

- Yên Yên, anh đã báo thù cho em rồi.

Tôi nói thầm và chậm rãi ngồi xuống, lấy tấm thảm dính đầy rượu lên châm lửa đốt, trong phút chốc ngọn lửa cháy lan ra và cả đại sảnh chìm ngập trong biển lửa.

Tôi nheo mắt lại nhìn ngọn lửa sáng rực, sau đó hít một hơi và toan chạy đi.

Tuy nhiên, ngay lúc tôi định bỏ đi thì nghe thấy phía sau ghế lô một tiếng va đập lớn.

Nghe tiếng động tôi chợt dạ và nhớ ra là Ngô Hàm bị tôi trói chặt ở ghế lô số một vẫn chưa chết.

Giữ lại Ngô Hàm là để phòng ngừa Mã Sở và Lí Vân làm những điều ngoài ý muốn của tôi, vậy mà vừa rồi tôi lại quên mất việc xử lí hắn.

Nghĩ đến đây tôi toát hết mồ hôi và xoay người chạy vào ghế lô số một.

Thấy tôi mở cửa Ngô Hàm hoảng sợ lui về phía sau, tôi cúi xuống nhìn thì thấy dây thừng trên người hắn đã bị mở mất hai dây.

Được lắm tiểu tử, thiếu chút nữa thì đã bỏ quên mất mày.

Tôi hít một hơi và từ từ đi về phía hắn.

Thấy vậy Ngô Hàm tròn mắt lên, hoảng sợ, cơ miệng giật liên tục, khoe mắt ướt nhòe, dường như hắn có điều muốn nói.

Nhìn vẻ mặt của Ngô Hàm, tôi nhú mày, khom lưng xuống gỡ miếng băng keo dán trên miệng hắn ra.

- Mày còn điều gì muốn nói hả?

Tôi nhìn Ngô Hàm và hỏi.

- Đừng giết tôi, Vương Nhất Sinh, đừng giết tôi mà.

Ngô Hàm khóc lóc van xin.

- Tại sao?

Tôi nhú mày.

- Lí Vân, Mã Sở, Trương Nhạc đều đã chết hết rồi, mày cũng nên đi theo bọn nó đi.

Nghe vậy Ngô Hàm vô cùng kinh hãi, mặt không còn chút máu.

- Vương Nhất Sinh, cầu xin anh đừng làm như vậy. Ngày hôm đó....bữa đó tôi vốn dĩ không muốn làm như vậy với em gái anh, tôi vô tội, đều là do Trương Nhạc và Lí Thiên Vũ bày ra, tôi thực sự không hề muốn đến KTV chút nào cả.

Lí Thiên Vũ?

Nghe thấy một cái tên xa lạ khiến tôi như bị sét đánh ngang tai.

Một cảm giác kì lạ khó hiểu chiếm lấy đầu óc tôi.

Hình như còn có điều bí mật gì đó mà tôi vẫn chưa được biết.

Tôi nhìn chằm chằm vào Ngô Hàm và hỏi:

- Lí Thiên Vũ là ai?

Ngô Hàm nước mắt đầm đìa, khóc nức lên nói:

- Đó là người hay đi chơi chung với bọn tôi.....Lí, Lí Thiên Vũ nói em gái anh.....Vương Vũ Yên là vợ của hắn.....thuốc lắc cũng là hắn cho bọn tôi.

Trong lòng tôi dấy lên một cảm giác lạ lùng.

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

- Tại sao ngày hôm đó Lí Thiên Vũ không đến?

Tôi hạ giọng hỏi.

- Lí Thiên Vũ.....hắn nói không được khỏe nên không muốn đến để phá hỏng giây phút sung sướng của bọn tôi.....hắn nói như vậy đấy. Thật ra chuyện đến Ngân Nhạc cũng là chủ ý của hắn nhưng cuối cùng hắn lại không đến.

Ngô Hàm khóc meo meo.

- Người không được khỏe à?

Tôi nheo mắt.

- Bọn mày đều đến đây, còn nó đúng lúc đó thì người không được khỏe nên không đến sao? Tên này hình như cũng khá thông minh?

Không sai....nếu đây không phải là một sự trùng hợp thì tên Lí Thiên Vũ đó rất thông minh, chỉ với một lí do không được khỏe mà lại không đến ngay trong ngày xảy ra chuyện sao?

Tất cả chuyện này.....chỉ có một khả năng.

Khả năng là Lí Thiên Vũ đã sớm biết ngày hôm đó sẽ xảy ra chuyện nên cố ý hãm hại bốn người Trương Nhạc.

Đây là một ván cờ.

Nghĩ đến đây sóng lớn lại dâng lên trong lòng tôi.

Người tôi run lên, túm lấy cổ áo Ngô Hàm và nôn nóng hỏi.

- Lai lịch của tên Lí Thiên Vũ kia ra sao?

Ngô Hàm thấp thỏm lo sợ nhìn tôi, nói:

- Bồ hấn nằm trong Ủy ban Thường vụ thành phố.....dưới bồ Trương Nhạc một cấp.....là Phó bí thư thứ hai, cũng là đối thủ cạnh tranh của bồ Trương Nhạc.

Hiểu.

Tôi đã hiểu mọi chuyện.

Tôi tỉnh ngộ.....tâm lý tôi không tốt chút nào, vì bị kích động nên tay chân tôi đều run lên.

Vậy thì có thể khẳng định được rồi.

Tất cả chuyện này đều là do nhà của Lí Thiên Vũ bày ra.

Mục đích là muốn bôi nhọ Trương Nhạc, khiến cho con đường làm chính trị của Trương Quốc Hoa bị vấy bẩn. Sau đó thì soán quyền đoạt vị, giúp cho bồ của Lí Thiên Vũ ngồi vào vị trí thứ ba của thành phố Vô Tích này.

Còn tôi thì.....chớ ngáp phải ruồi lại ra tay giúp đỡ bọn họ.

Nhà Lí các người được lắm.

Ngay từ đầu cả tôi và Trương Quốc Hoa đều bị người nhà họ Lí hãm hại.

Giật mình với những phỏng đoán vừa rồi, tay chân tôi bắt đầu run rẩy, nếu đây đúng là sự thật thì....

Tôi lấy lại bình tĩnh, mùi khét bay từ trong ghế lô ra khiến tôi tỉnh táo trở lại.

- Tao biết rồi, cảm ơn mày đã nói cho tao biết, Ngô Hàm. Một ngày nào đó Lí Thiên Vũ cũng sẽ xuống dưới ấy với mày.

Tôi đứng thẳng lên và đi ra khỏi ghế lô số ba, chỉ nửa phút sau tôi đã quay lại.

Trên tay tôi cầm một cái súng lục của tên vệ sĩ lúc nãy.

Tôi chưa dùng súng bao giờ, nhưng vừa rồi nhìn Trương Quốc Hoa và hai tên vệ sĩ sử dụng tôi đã học được cách dùng súng.

Tôi lẳng lặng nâng súng lên, chĩa thẳng vào Ngô Hàm.

Nhìn hòng súng đen ngòm trước mặt, Ngô Hàm mặt không còn chút máu.

- Vương Nhất Sinh.....anh.....cầu xin anh.....

- Yên tâm đi, chết không đau đớn hơn lúc sống đâu, đó là một cách để giải thoát đấy, Ngô Hàm, tạm biệt.

Tôi duỗi thẳng cánh tay, hòng súng chĩa thẳng vào trán Ngô Hàm, nước mắt hấn chảy chậm rãi rơi xuống.

Sau đó tôi bóp cò.

Ba giây sau, Ngô Hàm quỳ gối vĩnh viễn ở đó, hấn sẽ nằm lại nơi này mãi mãi.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, mùi máu tươi tràn ngập phổi tôi.

Tôi nhẹ nhàng bỏ khẩu súng xuống, xoay người chỉnh sửa lại trang phục của nhân viên phục vụ và định rời đi.

Tỉnh cờ tôi nhìn lướt qua thì thấy một bình hoa ở trong góc ghế lô được khắc hình Quan Thế Âm Bồ Tát cười mây lướt gió, ở giữa có đóa sen hồng, ánh sáng tỏa ra xung quanh, ngón tay xếp thành hình hoa lan, mắt nhắm tụng niệm bi chú phổ độ chúng sinh.

Tôi chớp mắt nhìn sau đó chạy đi, để lại sau lưng ngọn lửa bốc cháy dữ dội.

Lại bắt đầu lại một lần nữa, không thể nào lưu luyến cái quá khứ tốt đẹp kia, sinh mệnh của tôi giờ chẳng còn quan trọng nữa, tôi tin là con người không thể sống mãi trong kí ức được, không tin vào thời gian, không tin vào tuổi trẻ, không tin vào lịch sử, không tin vào những gì người ta nói, tôi sẽ tin vào chính mình và những gì mà tôi nhìn thấy.

Chương 34: Người Làm Chứng

Bước ra khỏi Ngân Nhạc, ở bên ngoài có rất nhiều người vây xung quanh, những người ấy đều nhìn thấy Mã Sở và Lí Văn đến đây, tôi thấy trong đám người ấy có Trương Quốc Hoa, lão đang vẫy hai tay và la hét như một kẻ điên.

- Tôi giết người, tôi giết người, những người bên trong đều là do tôi giết.

Nhìn thấy Trương Quốc Hoa điên loạn giữa đám người, tôi đội cái mũ trùm và đeo kính đen đã chuẩn bị từ trước lên, sau đó giả vờ hoảng hốt la to lên:

- Có người bị giết, có người bị giết, mau bắt lấy ông ta.

Tôi vừa la hét vừa giả vờ điên loạn cúi đầu chạy ra khỏi đám người, chạy về phía ngã tư đường.

Nhìn thấy tôi đột nhiên chạy từ Ngân Nhạc ra và hoảng loạn bỏ chạy khiến những người xung quanh xôn xao bàn tán.

- Giết người.....?

- Người phục vụ kia nói có người bị giết.

- Người phục vụ bỏ chạy kia.

Phía sau truyền đến những tiếng kêu gào, tôi quay đầu lại nhìn, nhìn thấy có người đuổi theo tôi tiếp tục chạy như điên.

Những người chạy trốn khỏi hiện trường có người từ vọng thường là những người bị tình nghi nhiều nhất, tôi cũng đã sớm đoán được việc mình chạy trốn sẽ bị nhiều người nhìn thấy, nhưng trong đầu tôi có rất nhiều cách để có thể trốn thoát.

Tôi mặc trang phục của phục vụ là vì muốn mọi người hiểu nhầm, ít ra họ cũng sẽ nghĩ tôi là phục vụ trong KTV, cho dù có điều tra thì trách nhiệm cũng không đến lượt tôi gánh.

Đây cũng chính là lý do mà tôi mặc quần áo phục vụ.

Tôi chạy như điên, khi chạy đến một con phố tôi thấy một chiếc BMW chạy từ từ lại, sau đó đậu phía trước một cửa hàng.

Tôi không nói lời nào liền chạy lên trước, trong nháy mắt lúc chủ xe vừa mở cửa bước xuống thì tôi tháo kính đen ra, nhìn vào mặt người đó và nói:

- Đưa tôi đến Đông Kiều, nhanh.

Hiện tại tôi chỉ dùng "Câu hồn thuật" với Trương Quốc Hoa nên vẫn có thể khống chế được hai người nữa, tôi phải sử dụng hai cơ hội này để chạy trốn.

Chủ xe nghe được mệnh lệnh của tôi liền quay trở lại xe, tôi cũng mở cửa xe và chui vào trong xe.

Chủ xe không nói tiếng nào liền khởi động xe và chở tôi chạy trốn, những người đuổi theo tôi đương nhiên là bị bỏ rơi lại phía sau.

Có điều đến Đông Kiều cũng chỉ là tôi thuận miệng nói ra thôi chứ đó không phải là nơi tôi thật sự muốn đến, tôi chỉ muốn rời khỏi hiện trường càng xa càng tốt mà thôi.

Tôi giết người.....

Nếu xuất hiện sơ sẩy gì tôi sẽ bị bắt và không thể nào chạy trốn được.

Đông Kiều là nơi hiện lên đầu tiên trong đầu nên tôi thuận miệng nói ra.

Tôi thay bộ quần áo phục vụ ra và mặc lại bộ quần áo cũ của mình.

Chủ xe đưa tôi qua hai khu phố, lúc này tôi kêu chủ xe ngừng xe và nhanh chóng mở cửa xe chạy ra ngoài. Sau khi chạy được một đoạn thì lại chặn một xe khác, khống chế và bắt chủ xe đưa tôi chạy trốn.

- Đến khu Tân Hồ.

Tôi thay đổi đến sáu chiếc xe, tôi làm như vậy là nhằm đánh lạc hướng cảnh sát, cho dù là cảnh sát hay một người nào khác nhìn thấy và muốn đuổi bắt tôi thì khi tôi thay đổi nhiều xe như vậy họ cũng sẽ không có cách nào đuổi kịp tôi.

Lúc tôi ra tay giết người không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sự tức giận cùng sát khí, tuy nhiên trước giờ tôi chưa từng giết người, hơn nữa vì muốn chạy trốn, né tránh trách nhiệm mà lúc này tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, bứt rứt, áy náy trong người. Cảm giác này khiến thần kinh của tôi căng ra, thậm chí làm tôi khó thở.

Tôi ngồi trong xe và đi loanh quanh một vòng thành phố, khoảng một giờ sau xác định được là không có ai biết được hành tung của mình nên mới kêu chủ xe của chiếc xe dừng ở gần một khu chợ.

Lựa chọn chợ là vì lúc này đang là giờ cao điểm nên có rất nhiều người qua lại, ít ra thì tôi cũng tìm được một chút cảm giác an toàn ở đây, hơn nữa tôi cũng muốn thực hiện lời hứa là mua đồ ăn về cho A Tuyết nên đến chợ là lựa chọn tốt nhất của tôi.

Nhìn những người trong chợ, họ nhìn tôi với vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn xa lạ, sự sợ hãi trong lòng tôi lúc này cuối cùng cũng lấy lại được chút bình tĩnh, những người xung quanh không quen biết tôi, họ cũng không biết một giờ trước tôi đã giết mười hai mạng người, bọn họ không biết tôi là thủ phạm....

Hoàn hảo.

Hoàn hảo.

Tôi hít một hơi và không để ý đến cảm giác bất an kia nữa, đi một vòng chợ mua đồ để nấu cơm chiều.

Đã xong...

Ít nhất là cho tới bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, tôi đi xuyên qua đám đông, ra về là một người bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.....

- Vương Nhất Sinh!

Ngay lúc tôi vừa lấy lại được bình tĩnh, đứng tính tiền ở quầy hàng thì phía sau tôi đột nhiên có tiếng kêu lớn vang lên.

- Vương Nhất Sinh.

Nghe thấy tiếng kêu tôi giật bắn người, hoảng hốt.

Tôi run rẩy, lo sợ.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Tôi nắm chặt tay, cố gắng ép mình phải tỉnh táo, ngàn vạn lần không được để lộ ra dấu vết gì.

Tôi từ từ quay đầu lại và nhìn thấy người vừa gọi tên tôi.

- A, là Kim Na, làm tôi giật cả mình.

Tôi xoay người lại, nhìn cô kia với nụ cười vẫn còn chút sợ hãi.

Người đứng phía sau tôi là Kim Na, bạn học cùng lớp với tôi.

Cô ấy là một cô gái còn trẻ, xinh đẹp, có mái tóc dài đen, mềm mại xõa xuống hai bên má, đôi mắt lạnh lợi, trong suốt, dáng người nhỏ nhắn, hai chân rất nhỏ, cô mặc một cái váy mùa đông có màu hồng và trắng, đi giày đỏ, tay thì cầm một cái túi bóng đựng một ít thực phẩm đông lạnh.

- Cậu cũng đi mua đồ ăn à?

Tôi cười gượng hời, trong người mồ hôi lạnh toát ra. Tôi và cô gái kia cũng rất ít khi nói chuyện, chỉ quen biết sơ sơ, hơn nữa quan hệ với cô ấy cũng không gần gũi lắm. Tôi và cô ấy từng là bạn học thời tiểu học, trung học cơ sở và bây giờ là bạn học phổ thông, vậy nên cũng coi là có chút duyên với nhau.

Tuy nhiên, gia đình của Kim Na rất cao quý, giàu có, cô ấy là đại tiểu thư, tôi với cô ấy đương nhiên là người ở hai thế giới khác nhau rồi.

- Đúng rồi, bà nội muốn ăn bánh bao đông lạnh nên tôi đã đi mua về cho bà.

Kim Na nở một nụ cười tươi, cầm túi ni lông lắc lắc, nhìn tôi từ trên xuống dưới và hỏi:

- Sao hôm nay cậu lại làm việc lật vạt này?

Làm việc lật vạt, làm việc nhà là công việc hàng ngày mà tôi phải làm, dù là mùa đông hay mùa hè, từ lúc 16 tuổi tôi đã phải làm tất cả mọi việc trong nhà, từ tiền mua đồ dùng trong nhà đến việc chu cấp tiền tiêu vặt cho hai em gái mình.

Tôi từng làm thuê ở một KTV nguy nga lộng lẫy khác ở Vô Tích, tôi làm phục vụ ở đó nên cũng biết được một chút về những KTV trong thành phố này.

Tôi có thể đến làm việc ở một nơi xa hoa như vậy đều là nhờ vào Kim Na, vì bố của Kim Na là chủ của KTV đó, cô ấy biết hoàn cảnh của tôi nên đã giới thiệu tôi đến làm phục vụ.

Trước đó tôi làm thuê cho một cửa hàng tạp hóa, trên thế giới này, không có bằng cấp làm giấy thông hành thì cho dù bạn có tài giỏi đến đâu cũng sẽ không có ai dòm ngó đến bạn.

- Ha ha.....mấy ngày nay nhà tôi có chút chuyện nên tôi xin phép.....

Tôi nói áp úng, mồ hôi vã ra trên trán.

- Sao sắc mặt của cậu nhìn đáng sợ quá vậy?

Kim Na chớp mắt nhìn tôi.

Tôi lắc đầu, cười ha ha, thuận miệng trả lời lấy lệ.

- Chắc là do bị cảm thôi.

- Thật à, bị cảm mà còn đi mua thức ăn nữa, đúng là vất vả mà.

Kim Na bùi ngùi nói.

Nhìn Kim Na, trong lòng tôi chợt lóe lên một suy nghĩ, tôi liền nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy và nói:

- Đúng rồi, Kim Na, cậu giúp tôi một việc được không?

- Việc gì vậy?

Kim Na hơi nhú mày, không hiểu vì sao tôi lại nói như vậy.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của Kim Na, tôi bắt đầu thực hiện "Câu hồn thuật".

- Cậu phải làm nhân chứng cho tôi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy và ra lệnh.

- Nếu cảnh sát có tới tìm tôi thì cô phải nói với bọn họ là cả buổi chiều cậu đi cùng tôi.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lót Đường

Sau khi nghe mệnh lệnh của tôi thì mắt Kim Na từ trạng thái đờ đẫn đã trở lại bình thường.

Tôi nói cho cô ấy một loạt lí do để trả lời với cảnh sát.

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của Kim Na khiến tôi cảm thấy áy náy....Nếu có thể tôi thật sự không muốn liên lụy đến Kim Na.

Nhưng lúc này tôi không còn lựa chọn nào khác, Kim Na là bạn học của tôi, cũng đã từng giúp tôi nên nếu làm chứng thì cô ấy là người thích hợp nhất.

- Tôi đi trước đây, nếu cảnh sát tìm cậu thì cậu nhất định phải nói là cả buổi chiều đi cùng tôi và không làm việc gì khác, biết chưa?

- Biết rồi.

Kim Na nở một nụ cười tỏa nắng, sau đó lắc lắc cái túi ni lông trong tay, nhìn cô không khác gì một công chúa.

Nhìn thấy bóng Kim Na đi xa rồi tôi mới chậm rãi bước đi, lau mồ hôi lạnh toát ra.

Cứ như vậy thì đường lui của tôi đã được lót đường rất tốt.

Trong lúc mua thức ăn tôi đã nhớ lại và chắc hẳn là không để lại chứng cứ gì ở Ngân Nhạc cả.

Khi cảnh sát muốn bắt người thì cần dấu vân tay, vết máu, vật chứng và nhân chứng xác thực. Về vân tay thì trong suốt quá trình hạ thủ tôi không hề nhúng tay vào nên không thể để lại dấu vân tay được. Còn về máu thì cả ngày hôm nay tôi không bị thương nên sẽ không có chuyện để lại vết máu. Về phần giám sát của camera thì tôi đã ra tay trước, sai người phục vụ lấy kẹo cao su dán nó lại, một lúc sau lại còn cúp điện nên chắc chắn không có chứng cứ xác nhận là tôi đã ở KTV. Huống hồ khi chạy trốn tôi vẫn còn mặc đồ của người phục vụ, thậm chí còn che cả mặt nên không một ai có thể nhận ra tôi được. Về nhân chứng thì đã có Kim Na. Về mọi phương diện mà nói thì hành động lần này của tôi thật sự là hoàn mỹ.

Hoàn hảo đến mức không hề có một chút sứt mẻ nào.

- Ông chủ, bán cho tôi một cân đậu hũ chiên.

Sau khi chắc chắn được những việc mình làm hôm nay không để lại dấu vết gì thì tôi mới yên tâm mua thức ăn về nấu cơm chiều.

Lúc về đến nhà thì trời đã tối, vì phải giải quyết việc kia nên tôi về nhà trễ.

- Anh, anh về rồi, sao anh về muộn vậy?

Tôi đang lấy chìa khóa để mở cửa thì A Tuyết chạy từ trong nhà ra, lo lắng hỏi.

- Không phải là anh đã về rồi sao?

Nhìn thấy A Tuyết chạy ra, tôi cười ha ha và lắc lắc bịch đồ ăn trong tay.

- Anh, cả buổi chiều anh đi đâu vậy? Em cứ sợ.....sợ bọn họ làm gì anh.....

Nói tới đây mắt A Tuyết lại đỏ hoe lên.

- Không có đâu, em đừng suy nghĩ nhiều.

Tôi cười và để bịch đồ ăn xuống, xoa đầu A Tuyết, nói:

- Hôm nay anh gặp bạn học cùng lớp nên đi dạo cùng cô ấy một chút.....không ngờ là lại về tới thế này, xin lỗi A Tuyết nha.

Tôi cười gượng với A Tuyết.

- Đúng rồi, mẹ sao rồi?

Tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác.

- Mẹ vẫn còn ngủ.

A Tuyết nhăn mặt, ra vẻ khổ sở.

- Anh về rồi thì mau đi nấu ăn đi, cơm em nấu xong rồi.

- Được được.

Nhắc đến thức ăn tôi liền đóng cửa lại phòng khách lại và đi thẳng xuống bếp nấu ăn, bình thường tôi sẽ là người nấu đồ ăn và Yên Yên thì nấu con. Bây giờ Yên Yên đi rồi.....A Tuyết liền đảm nhận công việc thay cho chị.

Tôi đang ở trong bếp thái rau thì nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy A Tuyết đang đứng nép ở cửa nhà bếp nhìn tôi một cách khó hiểu.

- Hình như tâm trạng của anh hôm nay không được tốt đúng không?

Bị A Tuyết hỏi vậy khiến tôi bị chột dạ.

Mặc dù A Tuyết còn nhỏ, nhìn bề ngoài có vẻ đơn giản, vô tư nhưng tôi biết nó là một cô bé thông minh.

- Không có đâu.

- Anh nói thật đi, chiều nay anh đi đâu?

A Tuyết vẫn nhìn tôi và lo lắng hỏi.

- Anh đã nói là đi dạo với bạn cùng lớp mà.

Tôi cười.

- Anh lừa em.

Nhìn thấy tôi cười, mặt A Tuyết càng buồn rầu.

- Anh đang giấu em chuyện gì đúng không? Anh nói cho em biết đi, đừng nói dối em.

Nhìn bộ dạng lo lắng của A Tuyết tôi bỗng thấy áy náy, cảm giác tội lỗi dâng lên.

Tuy nhiên, làm sao tôi có thể đem chuyện ngày hôm nay kể cho nó biết được?

Làm sao mà nói cho nó biết đây?

Tôi thở ra một cách nặng nề, bỏ cái dao đang thái rau xuống, sau đó xoay người lại đi đến trước mặt A Tuyết, cúi đầu kéo A Tuyết lại, ôm lấy thân hình bé nhỏ của nó.

Tôi ôm chặt A Tuyết, để đầu nó tựa vào ngực tôi, sau đó nhẹ nhàng vỗ vào lưng nó.

- Yên tâm đi A Tuyết, tất cả đều là quá khứ rồi, không có chuyện gì xảy ra nữa đâu.

Tôi nói khẽ vào tai A Tuyết.

Chỉ khi đứng trước người thân của mình tôi mới nhẹ nhàng, hiền lành như vậy.

Chân thành nhất, hiền lành nhất.

Cũng chỉ khi đứng trước mặt A Tuyết tôi mới có thể buông hết mọi gánh nặng, không hề che giấu bản thân, không hề có một phòng bị nào.

Được tôi nhẹ nhàng vỗ về, giọng A Tuyết chột nghẹn ngào, sau đó nó nắm lấy áo của tôi và khóc nức lên.

- Anh.....hu hu.....

Dường như là A Tuyết đã phải kiềm nén cảm xúc từ lâu, giờ mới khóc lên được.

- Anh có biết là mấy ngày nay em lo cho anh như thế nào không? Nếu anh xảy ra chuyện gì thì em phải làm sao hả? Em phải sống như thế nào hả?

Lòng tôi như có sóng đập vào, ôm chặt A Tuyết, tôi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vuốt lưng nó, im lặng một lúc lâu.

Tôi biết A Tuyết đã phải kiềm nén cảm xúc quá nhiều rồi, bây giờ việc nên làm là để cho nó khóc chứ không phải là an ủi nó nữa.

- Đừng nói những lời ngọt ngào như vậy nữa, anh sẽ luôn ở bên cạnh em mà A Tuyết.

Tôi nói nhỏ đến mức dường như không thể nghe thấy, cái giá lạnh bên ngoài truyền vào nhà bếp.

Mùa đông lạnh tới mức máu có thể bị đông lại.

Tuy nhiên.....

Những thứ trong cuộc đời mình có thể ở lại bên mình vĩnh viễn không?

Tối hôm đó tôi trằn trọc mãi không ngủ được, úp mặt mình vào gối thì trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của Trương Quốc Hoa, Lí Vân, Mã Sở Ngộ Hàm và bố mẹ của chúng, có người thì ngờ ngác không hiểu chuyện gì, có người thì giận dữ không cam lòng, những khuôn mặt liên tục biến đổi trong não tôi, làm đầu óc tôi rối tung lên, thậm chí khiến tôi buồn nôn không ít lần.

Sau khi giết người trong lòng phải chịu rất nhiều áp lực và dằn vặt, so với những gì tôi tưởng tượng trước đây thì khó chịu hơn rất nhiều.

Cuối cùng, không chịu được tôi bèn lấy một cuốn sách thành ngữ trên đầu giường xuống lật ra xem, tôi muốn mình không nghĩ đến chuyện kia nữa, muốn tâm tình thoải mái hơn một chút.

Tuy nhiên khi tôi vừa lật sách ra thì một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Mới đầu tôi còn lật ngẫu nhiên, nhưng lật thêm vài trang nữa thì tôi nhủ mày lại.

Vì tôi phát hiện ra một chuyện kì lạ, những thành ngữ tôi xem qua, từng câu từng chữ dường như được khắc sâu vào đầu tôi, không thể nào xóa đi được. Đồng chữ kia giống như là đang nhảy múa trong đầu tôi vậy, cho dù tôi có cố quên đi nhưng không thể quên được.

Não của tôi rõ ràng là có sự thay đổi....

Phát hiện ra hiện tượng này tôi lật thêm bốn, năm trang sách nữa, đúng là trí nhớ của tôi tăng vọt một cách đáng sợ, lật thêm vài chục trang nữa thì tất cả chữ nghĩa trong đó giống như được khắc vào đầu tôi vậy, không thể nào quên được.

Đây chỉ là ngẫu nhiên thôi sao? Tuyệt đối không có khả năng ấy.

Bình thường trí nhớ của tôi không tốt đến như vậy.

Không lẽ.....nhờ viên Linh nguyên kim đan của Hồ Tiên mà trí nhớ của mình tăng lên sao?

Tôi mất nửa giờ để đọc xong cuốn sách ấy, từng câu từng chữ trong ấy đều khắc sâu vào đầu tôi, không thể nào quên được, thậm chí chỉ cần tôi mở miệng ra là có thể nói một hơi các thành ngữ trong cuốn sách đó.

Trí nhớ của tôi lúc này đúng là rất đáng sợ.

Mặc dù trước đây tôi biết mình cũng có trí nhớ khá tốt nhưng giờ phút này trí nhớ của tôi không thể dùng một chữ "tốt" để miêu tả về nó được.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bài Hát Tuyệt Khóc

Người bình thường chắc chắn không thể có được khả năng ấy, cho dù là học nhanh như gió, có trí nhớ siêu việt của một thần đồng thì cũng không thể nào đọc lướt qua mà nhớ rõ như vậy được.

Xem ra trí nhớ của tôi thực sự được nâng cao rồi, phát hiện kinh người này cuối cùng cũng làm cho tôi tạm thời quên đi mùi máu tanh của ngày hôm nay, tôi bước xuống giường và tìm sổ sách mua ở hiệu sách hoặc mượn ở thư viện mà mình chưa đọc hết và bắt đầu đọc.

"Văn học đương đại 100 năm", Quốc học thập ngũ giảng", "Trung Quốc thanh niên trí thức sử", "Đoạn liệt đích thế kỷ", "Ni các mã khả luân lí học",.....

Đây là một trong những cuốn sách khó hiểu, dài dòng rắc rối, tuy nhiên tôi chỉ lật và đọc lướt qua là có thể thuộc lòng.....về cơ bản thì không quên một chữ nào cả.

Mãi cho đến khi gà gáy sáng, mặt trời mọc lên từ phía đông thì tôi mới thấy đầu óc mình không còn tỉnh táo, mệt mỏi đến nỗi hai mí mắt không mở lên, tôi nằm xuống giường và ngủ. Tôi không thể nhớ được là mình đã ngủ trong bao lâu vì lúc ấy tôi ngủ như chết.

- Anh, dậy đi.

Có tiếng A Tuyệt đập cửa, tôi giật mình thức giấc, tỉnh dậy thì tôi thấy cả người mình mồ hôi nhễ nhại, trên đầu giường và dưới mặt đất đều là sách.

Tôi lau mồ hôi, hình ảnh Trương Nhạc chết thảm ngày hôm qua lại hiện lên trong đầu tôi, tiếp theo là số chữ trong mấy cuốn sách kia lần lượt nhảy múa trong đầu tôi, không hề quên bất cứ một chữ nào.

- À, anh hơi mệt nên cho anh ngủ thêm một chút nữa nha.

Tôi nói và nhìn đồng hồ đã là 9h rưỡi, đúng là nên rời khỏi giường nhưng cả ngày hôm qua và đêm hôm qua tôi đã mệt quá nhiều nên cần ngủ thêm một chút.

Ngay khi tôi vừa trả lời thì A Tuyệt hét to lên, đột nhiên tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập, sau đó là giọng một người đàn ông truyền đến.

- Có ai ở nhà không?

Nghe tiếng đập cửa tôi bị chột dạ, cổ họng lạnh ngắt.

Tôi biết, lúc này mà có người tìm được nhà tôi thì không có ai khác ngoài cảnh sát.

Nghe tiếng đập cửa tôi liền tỉnh ngủ và lấy quần áo mặc vào, sau đó mở cửa chạy vội ra phòng khách.

Tuy nhiên tôi đã chậm hơn.....A Tuyết đã mở cửa phòng khách.

Cửa phòng mở ra, tay tôi nắm chặt, tập trung tinh thần, mọi sức lực đổ dồn về đôi mắt, tôi chuẩn bị tâm lý tốt nhất để thực hiện "Câu hồn thuật".

- Đây có phải là nhà của Vương Vũ Yên không? Có chuyển phát nhanh của cô ấy.

Điều làm cho tôi kinh ngạc đó là người gõ cửa không phải là cảnh sát như tôi nghĩ, cũng không phải là người của Trương Quốc Hoa đến để trả thù mà là một người mặc đồ của nhân viên chuyển phát nhanh.

Tuy nhiên, những lời nói của nhân viên chuyển phát nhanh kia lại làm tôi thấy khó hiểu.

Chuyển phát nhanh của Yên Yên sao?

Tại sao.....lúc này lại có chuyển phát nhanh của Yên Yên? Nhà tôi không có máy tính, Yên Yên cũng không thể mua sắm trực tuyến được. Rốt cuộc chuyện này là sao?

- Chuyển phát nhanh của chị tôi sao? À, chờ một chút để tôi xem thử, đúng rồi, đúng là tên của chị tôi.....rất xin lỗi nhưng chị tôi vừa mất.....tôi sẽ ký nhận giúp chị tôi.

- Không cần ký thay, chuyển phát nhanh này vốn dĩ là của cô ấy gửi đi, nhưng thứ này có vấn đề, tên người và số điện thoại ghi trên bưu phẩm đều không có thật, chúng tôi tìm không thấy nên mang trả lại.

Nhân viên chuyển phát nhanh nói.

- Có vấn đề à?

- Đúng, chuyển phát nhanh không phải là chuyện đùa vậy nên mong cô ấy lần sau đừng đùa như vậy nữa, công việc tìm kiếm địa chỉ của chúng tôi cũng không phải dễ dàng gì đâu.

Nói xong nhân viên chuyển phát nhanh xoay người đi khỏi.

Còn lại A Tuyết đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn bưu phẩm trong tay.

- A Tuyết, là chuyển phát nhanh à?

Tôi xô đôi dép lê vào và đi đến phòng khác hỏi, trong lòng cũng có sự khó hiểu rất lớn.

- Đúng vậy, đúng là tên của chị, nhưng.....chuyện này lạ quá à.

- Đưa anh xem.

- Đây ạ.

Tôi cầm lấy bưu phẩm, nó rất mỏng, tôi xem qua thì nhận thấy nơi mà Yên Yên muốn gửi đi là ở ngã tư Giang Khê, Bắc Kinh, người nhận tên là Mai Hữu Nhân.

Ngã tư Giang Khê à? Đây không phải là ngã tư ở Vô Tích sao? Bắc Kinh có phố này à?

Tôi cũng không biết nhiều về Bắc Kinh nên không biết là ở Bắc Kinh có ngã tư Giang Khê hay không, nhưng nhìn thấy tên người nhận thì lòng tôi bỗng chùng xuống.

Mai Hữu Nhân.....là người mà tôi chưa từng nghe thấy Yên Yên nói đến.

Nói cách khác thì không hề có người nào nhận bưu phẩm này, ngay từ đầu Yên Yên đã có dự định là không gửi cho ai cả.

Tôi nhìn vào số điện thoại liên hệ, 134567890, vừa nhìn vào là biết không có thật rồi.

Nói như vậy.....bưu phẩm chuyển phát nhanh này chỉ là ngụy trang mà thôi.

Tuy nhiên, vì lý do gì mà Yên Yên lại làm như vậy? Chuyện này không giống với tính cách của nó cho lắm.

Sau một lúc suy nghĩ thì tôi tính đến một khả năng, có lẽ Yên Yên gặp chuyện gì đó mà không thể gặp trực tiếp để nói cho tôi biết nên mới nghĩ đến phương án chuyển phát nhanh này, lợi dụng sự chênh lệch về thời gian mà đưa bưu phẩm này đến tay tôi.

Từ Giang Tô đến Bắc Kinh mất khoảng hai đến ba ngày, Yên Yên bị hại chết đến nay đã bốn ngày.

Trong bưu phẩm là một lá thư, nhìn nét chữ trên trang giấy trắng tôi như nhìn thấy bóng dáng thân yêu của đứa em gái có má lúm đồng tiền dễ thương.

Một nỗi buồn thâm lương bao trùm lấy tôi.

Tôi cúi đầu, chậm rãi nhìn những con chữ trên lá thư, giọng nói của Yên Yên như vọng vẳng bên tai mình.

«Anh!

Đây là lá thư em viết cho riêng mình, nếu không có sự cố nào thì khi lá thư được trả lại em sẽ xé nó và ném vào sọt rác, anh sẽ không bao giờ đọc được nó.

Nhưng nếu em gặp chuyện chẳng may thì nhất định lá thư này sẽ nằm trong tay của anh.

Anh, cho em gọi anh là anh một lần nữa thôi, bởi vì em biết là không bao giờ em được gọi anh giống như trước kia nữa.

Em biết, nếu anh biết được chuyện mà em làm thì chắc chắn sẽ nổi giận và xem thường em, thậm chí đánh mắng em nữa.

Anh, anh còn nhớ chuyện em và Tiểu Tuyết nói muốn làm cô dâu của anh trước đây không? Bây giờ nhớ lại lúc ấy em vẫn thấy ảm áp lắm.

Cứ nghĩ đến lúc có anh ngồi bên cạnh, được những nhéo với anh, được chơi đùa với anh là em thấy hạnh phúc lắm. Tuy nhiên khi chúng ta lớn lên thì gánh nặng gia đình cũng lớn dần lên. Chúng ta.....không thể nào vô tư như lúc trước được nữa.

Anh, trong nhà không có tiền.

Xin lỗi anh, chuyện này em đã giấu anh nửa năm nay rồi.

Mấy năm trước, hàng năm cứ vào tháng 6 và tháng 12 người đó đều gửi tiền cho chúng ta, tuy nhiên nửa năm nay em đến ngân hàng để xem số tiền dư thì biết là người kia không còn gửi tiền cho mình nữa.

Khi đó em thật sự rất sợ, mặc dù người kia đã bỏ mẹ và chúng ta ra đi, nhưng tiền của người đó là hy vọng duy nhất, không có tiền của ông ấy chúng ta không có cách nào để sống trong thành phố này đâu.

Em không nói chuyện này cho anh biết là vì em giữ thẻ ngân hàng, em nói dối anh rằng trong tài khoản vẫn còn tiền...

Thật ra, ngay cả em cũng không biết là với số tiền ấy thì gia đình chúng ta có thể sống được trong bao lâu nữa.

Anh, ngay từ khi còn là một cậu bé thì anh đã là trụ cột của gia đình, anh thông minh hơn em, học giỏi hơn, tính cách lại điềm đạm, hiền lành, em biết mọi hy vọng trong nhà đều đặt lên anh. Tiểu Tuyết phải đi học, mẹ thì bị bệnh, anh, em biết áp lực của anh rất lớn, mỗi lần nhìn anh về nhà mà mồ hôi nhễ nhại, mặt đỏ bừng ra hơi nhưng vẫn cười nói với mọi người thì em đau lòng lắm. Em muốn chia sẻ gánh nặng với anh nhưng lại không có cách nào cả, em chỉ là một đứa con gái, không thông minh như anh, tuổi lại còn nhỏ thì có thể làm được cái gì?

Em không biết là sẽ gạt anh được bao lâu, em đi vay tiền bạn học, vay tiền giáo viên nhưng sự giúp đỡ của họ cũng rất hạn chế. Mãi cho đến ngày đó, thằng con trai từng theo đuổi em rất lâu nói rằng có thể cho em vay tiền nếu em chịu đi chơi với hắn.

Em rất ghét hắn, tuy nhiên nhà hắn có tiền, nếu hắn có thể giúp em thì anh sẽ không còn phải vất vả như vậy nữa, trong nhà cũng có thể sống tốt được một thời gian, cho nên em đồng ý với hắn, làm bạn gái hắn, hắn nói cái gì thì em làm cái đó.

Anh, thật sự xin lỗi anh, em lại nói dối anh.

Ngày hôm qua hắn đến tìm em và nói rằng muốn em đi vu khống cho vài người, và bắt em uống một ít thuốc.

Em không biết làm như vậy thì em sẽ ra sao, chỉ biết rằng đó là một việc cực kì đáng sợ và nguy hiểm. Em không muốn làm nhưng hắn cho em rất nhiều tiền. Anh, trong nhà đã hết tiền nên em đành phải đồng ý.

Trước khi đi gặp người kia em đã viết lá thư này.

Nếu em bình an trở về thì lá thư này em sẽ vứt đi, không cho anh biết.

Nhưng nếu đúng là có chuyện thì em sẽ không thể gặp lại anh nữa, anh, nếu biết được chuyện này thì hy vọng anh đừng giận em, cũng đừng nên tìm bọn họ trả thù vì thế lực của họ rất đáng sợ. Chúng ta chỉ là những con người nhỏ bé, sống được qua ngày đã là tốt rồi, không cần phải đối đầu với những thế lực lớn, bằng không sẽ chịu tổn hại không nhỏ đâu.

Anh, chuyện này là do em tự nguyện làm, vì anh, vì gia đình, em không hề hối hận.

Anh, em gái Yên Yên của anh đi rồi, cô ấy không bao giờ có thể làm.....cô dâu của anh được nữa.

Cô ấy khiến anh thất vọng rồi.

Tuy nhiên cô ấy vẫn rất yêu anh.

Cô ấy không bao giờ quên được khoảng thời gian hạnh phúc trước đây.

Anh, nếu có kiếp sau em sẽ vẫn làm em gái của anh.

Không, nếu có thể em phải làm cô dâu của anh.

Anh, tạm biệt.

Kiếp sau, em vẫn muốn nắm tay anh.

.....

.....

Tái bút: Anh nhất định phải chăm sóc cho Tiểu Tuyết thật tốt, em cũng sẽ luôn ở bên để bảo vệ cho nó.”

Tôi không thể nào diễn tả được tâm trạng của mình lúc đọc thư của Yên Yên là như thế nào nữa, nhưng khi đọc xong những dòng cuối cùng thì tay tôi run lên, không thể cầm được lá thư nữa, lá thư rời khỏi tay tôi rơi xuống.

Có cái gì đó ở khóe mắt tuôn ra làm mắt tôi nhòe đi, lòng tôi đau thắt lại.

Đau.

Đau lắm.

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy lá thư của Yên Yên vào lòng, hít thật sâu và ngẩng lên nhìn về phía chân trời xa xăm, cuối cùng không kiềm chế được cảm xúc tôi đã òa khóc nức nở.

So với khoảng thời gian tôi đã sống thì đây là khoảnh khắc khiến tôi đau lòng nhất, khóc nhiều nhất.

Cảnh tượng thời thơ ấu giờ hiện lên một cách chậm rãi trong đầu tôi.

Lúc nhỏ, mỗi lần ăn cơm Yên Yên đều đem đồ ăn ngon cho tôi, A Tuyết và mẹ, còn mình thì ăn đồ thừa, canh cặn.

Yên Yên rất ít khi mua quần áo, mỗi lần đi ngang qua cửa hàng quần áo nó đều lác đầu từ chối, lấy tiền mua quần áo cho A Tuyết hoặc mua cho tôi một cuốn sách, sau đó giả vờ nói với tôi là không có hứng thú với quần áo. Nhưng tôi biết, mỗi lần nhìn thấy đám con gái đi vào cửa hàng quần áo là trong mắt nó lại hiện lên sự thèm muốn và ghen tỵ.

Lúc Yên Yên học cấp một thì tôi đang học cấp hai, có lần trời mưa lớn, tôi đứng đợi ở cổng trường rất lâu mà vẫn không tanh, nghĩ chắc không về nhà được rồi. Ngay lúc tôi tuyệt vọng thì thấy dáng người nhỏ nhắn của Yên Yên, nó cầm theo một cái ô màu trắng, bộ đồng phục của nó đã bị dính mưa ướt mẹp, nó chậm rãi đội mưa đi tới, mỉm cười nhìn tôi nói:

- Anh, em tới đón anh.....

Rồi một lần tôi bị bệnh, Yên Yên ngồi bên cạnh giống như là chị gái tôi vậy, nó bung một chén thuốc còn nóng hổi, cau mày lo lắng nhìn tôi nói:

- Anh, mau uống thuốc đi, anh nhất định phải nhanh khỏe lại đây.

Yên Yên quả là một cô gái hiếu thảo và khéo léo.

Tuy nhiên nó cũng là một đứa con gái biết những nhẽo nữa.

Tôi muốn được mãi mãi ở bên một người con gái như vậy.

Từ nay về sau.

Tôi không còn nghe thấy giọng nói của nó nữa.

Đó chỉ còn là giấc mơ thôi.....

Bỗng nhiên tôi thấy mặt mình bị lạnh, tôi không khóc nữa, chậm rãi ngẩng đầu lên thì mới phát hiện ra là tuyết đã bắt đầu rơi rồi.

Màu trắng của tuyết rơi xuống phủ trắng bầu trời, che lấp cả không trung.

Tuyết rơi....mùa đông lạnh như băng cuối cùng cũng đã tìm được chút hơi ấm rồi.

Tuyết phủ kín trời, bay nhẹ nhàng trong không trung mặc cho gió thổi....

Đột nhiên tôi nhớ lại có vào một ngày mùa đông trước đây, tôi và Yên Yên đứng trước ban công và ngắm tuyết.

Yên Yên vô tình quay đầu lại hỏi tôi:

- Anh, anh đang nghĩ gì mà không hề chớp mắt vậy?

Khi đó tôi nhìn vào không gian u ám mênh mông kia, sau đó vuốt đầu Yên Yên và nói:

- Anh chỉ muốn xé tan bầu trời u ám này để mọi người xung quanh anh được hưởng ánh sáng của mặt trời.

Khi đó Yên Yên không thể hiểu được những gì tôi nói nên chỉ yên lặng nhìn tôi, trầm ngâm, đôi mắt của nó trong veo, rất đẹp, rất sáng.

Nghĩ đến quá khứ tôi lại ngửa mặt lên trời và hét to lên giống như một con mãnh thú đang nổi điên.

Đột nhiên tôi có cảm giác cả người mình lạnh ngắt, run lên dữ dội, mắt đau buốt giống như bị cái gì đó đâm vào vậy.

- Anh.

A Tuyết đứng phía sau la thất thanh, tôi giật mình, chậm rãi quay lại thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đã trắng bệch ra rồi.

- A Tuyết.....?

Nhìn thấy A Tuyết như vậy tôi bối rối, hơi mất bình tĩnh.

- Anh, mắt của anh.....tại sao.....chảy máu?

A Tuyết hoảng sợ nhìn và chỉ vào mắt tôi nói.

- Chảy máu?

Bị A Tuyết chỉ vào mắt, tôi sửng sốt, theo bản năng đưa tay sờ vào mắt, sau đó mở tay ra thì thấy tay mình dính đầy máu tươi.

Đây là nước mắt.

Hay là máu?

Hay là.....huyết lệ?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp Cảnh Sát

Nhìn thấy trong tay có màu đỏ sẫm, đầu óc tôi quay cuồng, một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

Tại sao nước mắt của tôi lại là máu?

- Anh, mắt của anh làm sao vậy? Tại sao lại như vậy?

A Tuyết hoảng sợ nhìn tôi nói.

- Không sao, anh không sao đâu.

Tôi cố gắng lau đi những vệt máu, sau đó đi ngang qua người A Tuyết, chạy thẳng vào toa lét và bật đèn lên, nhìn thẳng vào gương.

Nhìn thấy gương mặt mình trong gương, trái tim tôi như vỡ vụn ra.

Máu chảy từ khóe mắt xuống hai má, xuống cằm, chậm rãi ngưng tụ lại và rơi xuống thành giọt.

Tuy nhiên đôi mắt của tôi thoát nhìn qua không có gì khác thường cả.

Tại sao lại như vậy?

Tôi mơ hồ không hiểu gì cả, gặp chuyện vừa rồi tôi nghĩ chắc chắn là mắt tôi không phải bị thương hoặc bị mắc bệnh gì đó, điều duy nhất tôi nghĩ đến là "Câu hồn thuật" của Hồ Tiên. Chính "Câu hồn thuật" đã khiến mắt tôi chảy ra huyết lệ. Chuyện này là sao?

Tôi vịn vòi nước nóng, ngẩng mặt lên lấy nước vỗ vỗ vào, rửa sạch huyết lệ trên mặt, đến lúc đảm bảo là huyết lệ không còn chảy nữa thì mới thở nhẹ ra.

Cũng may là bị chảy huyết lệ nhưng thị lực của tôi không bị ảnh hưởng gì cả.

Tôi thở ra nhẹ nhàng, lau khô mặt, bước ra khỏi toa lét.

- Anh bị sao vậy?

A Tuyết hoảng sợ đứng ngoài cửa đợi tôi, vẻ mặt đầy lo lắng.

- Không có việc gì đâu, hình như ở mí mắt của anh bị xước, không cần phải lo lắng. Không phải là bây giờ anh rất ổn sao?

Tôi gượng cười, xoa đầu và an ủi A Tuyết.

Nhưng A Tuyết vẫn lo lắng, ngẩng đầu lên nhìn tôi:

- Nhưng mắt của anh không bị thương.....có phải anh bị bệnh gì không? Hay là anh đến bác sĩ khám thử đi.

Nghe A Tuyết nói tôi rất cảm động.

Tôi dụi mắt, thuận miệng nói:

- Được rồi, anh sẽ đến bác sĩ khoa Mắt để kiểm tra, có thể là do bị lây một loại bệnh về mắt nào đó thôi, chắc cũng không nặng lắm đâu.

Thật ra là tôi muốn đến gặp Hồ Tiên, đã một thời gian rồi tôi chưa nhìn thấy cô, mặc dù trong lòng còn rất ít khúc mắc nhưng nói tóm lại là tôi muốn đi. Mọi chuyện đã tạm thời lắng xuống, hơn nữa bây giờ mắt tôi lại đột nhiên đỏ máu cũng rất kì lạ, tôi đến đây giằng gặp cô là thỏa đáng nhất.

Nghe thấy tôi đi đến gặp bác sĩ thì A Tuyết vuốt ngực, thở ra nhẹ nhõm. Tôi dọn dẹp nhà một lát rồi mới đi ra khỏi cửa.

- Anh đi đây, lúc về sẽ mua đồ ăn trưa cho em.

Tôi vẫy tay chào A Tuyết, tôi định đi ra cửa nhưng khi tôi vừa xoay qua đám cửa thì giật mình.

Ở ngoài cửa là hai người mặc cảnh phục màu đen, đội nón cảnh phục màu đen.

Cảnh phục màu đen là.....cảnh sát.

Nhìn thấy hai cảnh sát mặc cảnh phục đen thì trong lòng tôi bất giác run sợ.

Lúc tôi nhìn thấy hai người họ thì họ cũng nhìn thấy tôi, hai người họ có thân hình cao lớn, mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén.

- Đây là nhà của Vương Nhất Sinh đúng không?

Cảnh sát nhìn thấy tôi thì lạnh lùng hỏi.

Âm thanh lạnh lùng ấy khiến lòng tôi dậy sóng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Chuyện gì nên đến thì cũng đến rồi.

Tôi hít một hơi sâu, nắm chặt tay lại và nhìn vào hai người họ, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi:

- Đúng, tôi là Vương Nhất Sinh đây, có chuyện gì?

Hai người họ nghe tôi trả lời thì ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn, sau đó một người lấy từ trong túi áo ra thẻ cảnh sát cho tôi xem.

- Vương Nhất Sinh, chúng tôi là cảnh sát, không biết anh đã biết gì về chuyện xảy ra ngày hôm qua chưa?

Thình thịch.....tôi run rẩy.

Chuyện ngày hôm qua đương nhiên là chuyện có mười hai người chết ở Ngân Nhạc rồi.

Tôi hít một hơi, sau đó bình tĩnh nói:

- Chuyện gì cơ?

- Thật sự là anh.....không biết sao? Chuyện xảy ra chiều hôm qua ở Ngân Nhạc ấy?

Cảnh sát neho mắt lại nhìn tôi với ánh mắt đầy cảnh giác và nghi ngờ.

Tôi nắm chặt tay, xem ra.....quả nhiên là cảnh sát bắt đầu nghi ngờ tôi. Không được, bất luận là như thế nào tôi cũng không thể để lộ ra dấu vết được. Tôi hành động rất cẩn thận và chắc chắn, cảnh sát không thể tìm ra chứng cứ được. Tôi tính toán lại rất nhanh các chi tiết của ngày hôm qua, sau đó thần nhiên nhìn hai người cảnh sát, nói:

- Không biết, là chuyện gì?

- Hôm qua ở Ngân Nhạc có mười hai người chết, đó là con của Trương Quốc Hoa, cả nhà Lí Chí Hoa, cả nhà Ngô Khánh và cả nhà Mã Khánh Quốc, tất cả họ đều chết ở Ngân Nhạc.....nghe nói những người đó mấy hôm trước có dính líu đến anh. Chuyện này anh thật sự không biết sao?

Nói xong hai người họ nhìn tôi chằm chằm, hình như họ muốn tìm thấy một câu nói dối nào đó của tôi thì phải.

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt họ nhưng tôi vẫn phải kiên trì đến cùng và nhìn vào mắt họ.

- Hà, chết nhiều người vậy sao? Tôi không biết thật mà, tuy nhiên, chết cũng tốt, tôi thật sự muốn nói lời cảm ơn đến kẻ giết người kia đấy.

Nói xong tôi cười lạnh lùng, giả vờ như sự việc trên không hề liên quan đến mình.

- Anh đang nói thật hay nói dối vậy? Chuyện này anh thật sự không biết sao?

Ánh mắt của hai người họ ngày càng lạnh hơn, hình như đã nhìn thấy điều gì đó trong mắt tôi thì phải.

- Các anh nghi ngờ tôi giết người sao?

Tôi nhìn chằm chằm vào họ và nói:

- Ha ha, rất xin lỗi, đúng là tôi rất muốn giết hết bọn chúng vì chúng đã hãm hại em gái tôi, tuy nhiên buổi chiều hôm qua tôi đi cùng với bạn học của mình nên không biết chuyện gì cả.

- Tâm lý rất tốt đấy, từng này tuổi đúng là hiếm thấy....Tuy nhiên anh vội vàng thanh minh để làm gì?

Hai gã cảnh sát lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi hơi chột dạ, cúi mặt xuống và không nói gì.

- Vương Nhất Sinh, hiện tại mười hai người chết kia đều liên quan đến anh, cảnh sát chúng tôi xác định được anh là người khả nghi nhất. Phiên anh đi theo chúng tôi đến trụ sở cảnh sát, anh bây giờ là đối tượng tình nghi quan trọng.

Nói xong hai gã cảnh sát bước lên túm lấy bả vai tôi, ra hiệu tôi đi theo họ.

- Chuyện này cảnh sát đã thành lập một tổ điều tra đặc biệt, nếu đúng là do anh làm thì anh không thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật đâu. Vương Nhất Sinh, anh nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.

Trong nháy mắt trái tim tôi bị nhấn chìm vào biển nước.

Không được, tôi không được thể hiện ra là mình bị kích động được, mặc kệ cảnh sát nghi ngờ tôi thì họ cũng không có chứng cứ phạm tội của tôi. Huống chi cảnh sát cũng không thể biết được chuyện tôi có "Câu hồn thuật", chỉ cần chuyện "Câu hồn thuật" không bị bại lộ thì cảnh sát không có đủ cơ sở để bắt tôi quy án.

Nghĩ vậy nên tôi lấy lại được một chút bình tĩnh, nói:

- Tôi không giết người thật mà, nếu là chuyện của em gái tôi thì tôi có đi nói cho các anh biết, còn những chuyện khác tôi không biết gì cả.

- Đi theo chúng tôi đã rồi nói sau.

Hai gã cảnh sát cao to lạnh lùng nói với tôi, xem ra tôi không đi theo họ cũng không được.

Chương 38: Kế Hoạch Bị Lật Đồ

- Anh ơi, các người làm gì vậy? Sao lại làm vậy với anh tôi? Sao lại bắt anh tôi?

Nhìn thấy hai gã cảnh sát định đưa tôi đi thì A Tuyết cuống cuống chạy từ trong nhà ra kêu lên.

- Không có việc gì đâu A Tuyết, anh chỉ đến Sở Cảnh sát lấy cung một lát rồi về ngay thôi, yên tâm.

Tôi quay đầu nháy mắt nói trấn an A Tuyết và miễn cưỡng nở một nụ cười, không đợi A Tuyết nói thêm tôi liền đóng cửa lại và nói với hai người kia:

- Đi thôi, tôi tin là các anh sẽ xác minh được tôi không liên quan gì đến chuyện này cả.

- Đến Sở rồi nói sau.

Hai người họ thấy tôi không phản kháng cũng không tranh cãi gì nên cũng không hỏi thúc tôi như lúc nãy nữa, tôi đi theo họ ra xe cảnh sát và đi thẳng đến Sở Cảnh sát.

Lần đầu tiên ngồi trên xe cảnh sát nên tôi rất căng thẳng, mặc dù không bị còng tay nhưng người qua đường nhìn tôi với con mắt khác thường nên tôi vẫn thấy khó chịu.

Cuối cùng tôi cũng dần ổn định được cảm xúc, trong đầu tự suy nghĩ đến cách đối phó.

Theo tính toán của tôi thì tôi đang dùng "Câu hồn thuật" để khống chế Trương Quốc Hoa và Kim Na nên chỉ còn lại một lần sử dụng. Cơ hội này tôi phải sử dụng thật cẩn thận, chỉ dùng để thoát tội, tuyệt đối không thể dùng vào mục đích khác được.

Nghĩ vậy nên đầu óc tôi tỉnh táo hơn được một chút, trên xe tôi tự trấn an mình, hơi thở cũng đều đặn hơn nhằm tránh khỏi những cái nhìn khác thường của người ngoài.

Đến trụ sở cảnh sát tôi bị mang vào phòng thẩm vấn để lấy cung.

Không gian bốn phía phòng thẩm vấn không có cửa sổ, vô cùng âm u, chỉ có một cái bàn dài sơn màu đỏ, trước bàn có bốn cái ghế màu đỏ, phía sau là một cái ghế sắt màu đen. Tổng cộng có bốn người thẩm vấn viên đến để thẩm vấn tôi, nhìn họ giống như đã xác nhận tôi là phạm nhân rồi vậy.

Phụ trách chính trong việc thẩm vấn tôi là một cảnh sát già, mang thắt lưng, tóc bạc cắt ngắn, trên mặt đầy sẹo nhưng đôi mắt vẫn cực kì nhạy bén.

Tôi yên lặng ngồi trên chiếc ghế sắt, mắt liếc nhìn xung quanh phòng thẩm vấn, sự sắp xếp ánh sáng trong phòng này khiến người ta thấy rất áp lực, tôi biết, đây là phòng sắp xếp riêng cho những phạm nhân đặc biệt.

Nếu giờ phút này tôi để cho họ thấy mình căng thẳng thì những kế hoạch từ đầu đến giờ của tôi sẽ bốc hơi hết.

Có đến bốn người thẩm vấn tôi, tôi biết phía cảnh sát rất coi trọng vụ án này.....bốn người, tôi không có cơ hội để sử dụng "Câu hồn thuật". Ngoài thẩm vấn viên ra còn có một người ghi chép và ghi âm lại lời khai của tôi, tôi không thể nào làm âm ỉ trong này được.

Lão cảnh sát già lật qua một vài tài liệu sau đó ngẩng đầu, xoa xoa cái mũi, nhìn tôi hỏi hột, nói:

- Vương Nhất Sinh, Vương Nhất Sinh.

Lão nhắc đi nhắc lại tên tôi rồi đột nhiên nở một nụ cười, không biết là cười vì cái gì.

- Tên rất hay.

- Để tôi giới thiệu sơ qua cho cậu biết, tôi họ Lữ, tên là Lữ Đại Cát, thuộc thế hệ tiền bối trong ngành điều tra ở thành phố Vô Tích, vụ án ở Ngân Nhạc lần này do tổ chuyên án của tôi phụ trách, tạm thời tôi là tổ trưởng.

Sau khi giới thiệu ngắn gọn hai câu thì lão cảnh sát đan hai tay vào nhau, chống cằm, nhìn chằm chằm vào tôi nói:

- Chuyện giết người ngày hôm qua ở Ngân Nhạc, rốt cuộc cậu có biết hay không?

Tôi bình tĩnh nhìn lão cảnh sát, nói:

- Không biết, cả buổi chiều hôm qua tôi đi dạo phố cùng với bạn học là Kim Na, ông nói chuyện hóa hoạn, chết người ở Ngân Nhạc tôi không biết gì cả.
- Vậy à, vậy cậu nói rõ xem cậu đi những chỗ nào và mua những gì vậy?

Lão cảnh sát hình như đã có nhiều năm kinh nghiệm thâm vấn nên hỏi thật chi tiết những gì tôi vừa nói ra.

Cũng may là những vấn đề này tôi đã có sự chuẩn bị, với lại rất ăn khớp và rõ ràng.

Vì thế tôi dựa theo kịch bản đã nghĩ ra và nói:

Chiều hôm qua tôi vừa bước ra cửa, định đến nhà tang lễ nhưng vì cái chết của em gái khiến cho tâm trạng của tôi không tốt nên không đi nữa. Sau đó tôi gặp bạn học nên đi dạo phố cùng cô ấy ở công viên trong thành phố, đến các khu mua sắm mất khoảng mấy tiếng thì trời đã gần tối nên tôi mua đồ ăn và đi về nhà.

Từ đầu đến cuối tôi không biết gì về chuyện ở Ngân Nhạc.

- Vậy người bạn học kia có thể làm chứng cho cậu không?

Nghe tôi kể thì lão cảnh sát nheo mắt lại.

- Được, nếu không tin ông có thể gọi cô ấy đến để lấy lời khai.

Trán tôi toát mồ hôi lạnh, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh nhất để nói.

Lão cảnh sát dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

- Bạn học của cậu là một cô gái sao? Sao lại đi dạo phố vào lúc giữa trưa, quan hệ của hai người là gì vậy?

Quan hệ gì là sao?

Bị lão cảnh sát hỏi như vậy tôi sửng người, chuyện này đúng là tôi chưa nghĩ tới, trong kế hoạch của tôi thì Kim Na chỉ là nhân chứng mà thôi, nhưng tôi cũng không quá lo lắng trong việc làm sáng tỏ quan hệ của tôi và cô ấy.

Tôi nuốt nước miếng, bình tĩnh nói:

- Là bạn học, nhưng bố của Kim Na là chủ của Kim Bích Huy Hoàng, nhờ quen biết Kim Na nên tôi mới được vào làm thuê ở đó, vì vậy tôi rất biết ơn cô ấy,

Nghe tôi trả lời, lão cảnh sát nhú mày:

- Nói như vậy thì anh rất quen thuộc với KTV đúng không? Nhất là cấu trúc ở bên trong, cách bố trí nhân viên và vị trí của camera đúng không?

Quả nhiên là lão cảnh sát này rất xảo quyệt, mỗi câu đều muốn chặn họng tôi lại.

- Coi như là quen đi....nhưng tôi chỉ qua Ngân Nhạc một lần, không thể nắm rõ trong đó được.

Tôi thần nhiên trả lời.

Lão cảnh sát uống một ngụm trà và nhìn tôi:

- Em gái của cậu gặp phải chuyện không may gì vậy?

Quả nhiên là có hỏi đến chuyện này. Tôi kể chuyện Yên Yên bị bọn Trương Nhạc làm nhục và sát hại kể cho lão cảnh sát nghe để xem phản ứng của lão.

Điều làm tôi lạnh run người lại chính là phản ứng của lão, lão bình tĩnh và lạnh lùng hơn so với tôi nghĩ.

- Nói như vậy thì cậu và Trương Quốc Hoa là kẻ thù đúng không?

- Đúng.

Tôi không phủ nhận điều này.

Lão cảnh sát gật đầu, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Trương Quốc Hoa muốn dùng năm trăm ngàn để bịt miệng cậu và gỡ tội cho con hắn đúng không?

- Đúng.

- Vậy cậu có nhận cho phiếu của hấn không?

- Nhận, nhưng tôi đã xé tờ chi phiếu đó rồi.

Tôi thần nhiên nói.

- Xé? Cậu làm như vậy thật sao?

Lão cảnh sát không tin.

- Nếu em gái tôi có thể sống lại thì tôi thà mất năm trăm nghìn còn hơn.

Tôi trả lời.

Nghe được câu trả lời của tôi thì lão cảnh sát nở một nụ cười.

- Còn nhỏ tuổi nhưng rất quyết đoán, tuy nhiên chuyện lần này đúng là chuyện lớn, cậu còn là sinh viên thì chúng tôi không nên dùng đến trình tự thẩm vấn nghiêm khắc này để thẩm vấn cậu, nhưng chúng tôi thật sự không xác định được đối tượng tình nghi nào thích hợp hơn nên đành phải đưa cậu đến để thẩm vấn.

- Vậy à?

Tất nhiên là lão cảnh sát này đang che giấu chuyện Trương Quốc Hoa tự thú, muốn bức tôi tự thú, đúng là hạ sách.

- Liên hệ với Kim Na để lấy lời khai đi.

Lão cảnh sát nghe xong lời khai của tôi thì im lặng mất một lúc sau mới quyết định tìm Kim Na để đối chứng. Xem ra lúc này bên cảnh sát điều tra rất cẩn thận, tỉ mỉ, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Đáng tiếc, cho dù Kim Na có đến đây, cảnh sát lấy được lời khai thì cũng không thay đổi được gì cả vì Kim Na đã bị trúng "Câu hồn thuật" của tôi, cô ấy sẽ cung cấp chứng cứ chính xác, nói giống hệt như tôi lúc này, không thể thay đổi được gì.

Tất cả hành động của cảnh sát tôi đều đã đoán trước nên từ sớm đã chuẩn bị đường lui cho mình rồi.

Mặc dù thoát nhìn thì bên cảnh sát vẫn không chịu bỏ việc điều tra tôi nhưng đến lúc này thì tôi đã có thể nhìn ra được việc thẩm vấn của cảnh sát bắt đầu có dấu hiệu thiếu kiên nhẫn vì không khai thác được nhiều thông tin từ tôi.

Bất luận là vật chứng hay nhân chứng thì tôi đều vô tội.

Thậm chí đến ba tiếng đồng hồ sau tôi để ý thấy lão cảnh sát kia lấy khăn lau mồ hôi ướt đầm đìa.

Đây chính là một dấu hiệu nói cho tôi biết lão cảnh sát kinh nghiệm dày mình này đã bắt đầu bối rối, bất an vì không thể tìm được chứng cứ thuyết phục nào từ tôi.

Đồng thời tôi cũng quan sát nhất cử nhất động của những cảnh sát còn lại.

Tôi biết, thắng lợi đang trong tầm mắt mình.

Cuối cùng người bình yên bước ra khỏi trụ sở cảnh sát nhất định là tôi.

Quả nhiên, thời gian dần trôi thì có thêm vài người thẩm vấn viên lần lượt rời khỏi phòng thẩm vấn để vào WC, càng lúc đi càng nhiều, tất nhiên là họ đã hiểu rằng không thể moi được tin tức từ miệng tôi.

Cuối cùng tất cả lời khai của tôi đều được ghi chép lại trong hồ sơ, bốn gã thẩm vấn viên còn lại đi ra khỏi phòng thẩm vấn đầu tiên, chỉ còn lại mình tôi ngồi lại chờ đợi. Tôi thấy bọn họ đứng bên ngoài hành lang nói thầm gì đó, sắc mặt nôn nóng, hình như bị mất bình tĩnh.

Tôi sắp thắng rồi.

Mồ hôi lạnh toát ra, khoe miệng run rẩy, không nhịn được nên nở một nụ cười, đương nhiên là nụ cười này đã được tôi kiềm chế ở mức tối đa, chợt lóe lên rồi tắt. Tôi không muốn đến phút cuối cùng lại để lộ ra sơ hở.

Tuy nhiên, năm phút sau lão cảnh sát đi vào.

Đi cùng lão còn có hai người cảnh sát trẻ tuổi khác, họ đang tiến hành kiểm tra máy điện tâm đồ, loại máy này có rất nhiều nút bấm, thoát nhìn qua rất tinh vi.

Cái máy này là.....

Lão cảnh sát đến trước mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt thân thiện nhưng thực ra lại rất lạnh lùng.

- Vương Nhất Sinh, chuyện lần này rất nghiêm trọng, để ngăn ngừa sai sót chúng tôi quyết định dùng máy phát hiện nói dối để kiểm tra, hy vọng cậu có thể phối hợp với chúng tôi, được chứ?

Máy phát hiện nói dối sao

Nhìn cái máy phát hiện nói dối màu bạc nằm ngay ngắn trước mặt cùng với nụ cười bí hiểm của lão cảnh sát, trong nháy mắt tim tôi chùng xuống.

Sao lại phải dùng tới máy phát hiện nói dối?

Chuyện này, nguy thật rồi.

Tất cả kế hoạch của tôi bị lật đổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ra Lệnh Với Chính Mình

Tôi không nghĩ đến việc cảnh sát lại dùng đến máy phát hiện nói dối để kiểm tra lời khai của tôi.

Tim tôi đập mạnh.

Cái này đúng là phiền phức, dùng tới dụng cụ tinh vi như vậy chỉ sợ những lời nói dối của tôi sẽ bị vạch trần thôi.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Một giọt mồ hôi chậm rãi chảy từ trên trán xuống.

Không được, bất luận thế nào tôi cũng phải giữ được bình tĩnh, phải bình tĩnh, nếu không thì sẽ bị máy phát hiện nói dối phát hiện ra, lúc ấy tôi sẽ thất bại thật sự.

Tôi cần phải nghĩ ra cách đối phó mới được.

Tôi nuốt nước miếng, nhìn lão cảnh sát và bình tĩnh nói:

- Tôi muốn đi vệ sinh.

Nghe tôi nói thì lão cảnh sát nhàu mày.

- Căng thẳng à?

Trong đôi mắt sâu thẳm kia lộ ra một sự nghi ngờ.

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của lão cảnh sát thì tim tôi lại đập nhanh hơn, lòng bàn tay đổ mồ hôi, giọng nói cũng hơi run....đáng chết.

Tôi không chế giọng nói của mình, thản nhiên nói:

- Thảm vấn lâu như vậy tôi thấy khó chịu trong người, tôi cần vào nhà vệ sinh, tôi nghĩ các ông sẽ không vì sức nén của băng quang mà ảnh hưởng đến kết quả của máy phát hiện nói dối chứ?

Lão cảnh sát nheo mắt, đắm chiêu nhìn tôi, một lúc sau lắc đầu và nói:

- Đi đi, nhanh lên.

Nghe vậy tôi nhẹ nhàng thở ra, sau đó có hai gã cảnh sát đi theo tôi đến toa lét ở cuối hành lang, họ đứng ở ngoài cửa còn tôi đi vào bên trong.

Lúc tôi bước vào nhà vệ sinh thì cả cơ thể như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôi biết đây chỉ là tạm thời, một lát nữa thôi tôi sẽ phải quay vào và tiếp tục đối diện với việc thảm vấn, xét xử.

Bất quá nếu không thể thoát khỏi được máy phát hiện nói dối thì.....tôi coi như xong.

Tôi lấy cớ vào nhà vệ sinh là vì muốn kéo dài thời gian một chút thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy tôi cần phải nghĩ ra cách để thoát thân.

Sau khi đi tiểu xong tôi nhanh chóng động não suy nghĩ.

Tuy nhiên....."Câu hồn thuật" của tôi chỉ còn một lần sử dụng thôi, tôi phải làm thế nào đây?

Xả nước rửa mặt, tôi ngẩng đầu, nhìn mặt mình trong gương.

Gương mặt của tôi trắng bệch, tóc tai bù xù, vài cọng tóc ướt nhẹ phủ xuống trán nhìn rất nhếch nhác.

Thật là thảm hại mà....

Tôi tự cười chế giễu mình.

Sau đó, nhìn vào đôi mắt mình trong gương, trong đầu tôi chợt lóe lên một ý tưởng.

Sao không dùng "Câu hồn thuật" với chính mình?

Nghĩ vậy hơi thở của tôi lại gấp gáp hơn.

Hiện tại tôi còn một lần sử dụng "Câu hồn thuật", nếu có thể sử dụng "Câu hồn thuật" với chính mình thì tôi có thể vượt qua cửa ải của máy phát hiện nói dối rồi.

Nhìn đôi mắt màu đen trong gương, tôi nắm chặt tay.

Nếu tôi ở trong nhà vệ sinh lâu thì chắc chắn lão cảnh sát sẽ nghi ngờ, bất luận thế nào thì bây giờ tôi cũng phải liều một phen thôi.

Hơi thở của tôi dần ổn định hơn, sau đó tập trung nhìn vào trong gương.

Nhìn vào gương tôi nhẹ nhàng ra lệnh.

- Vương Nhất Sinh, từ giờ đến khi rời khỏi trụ sở cảnh sát thì mày phải nhớ rõ là buổi chiều ngày hôm qua đi dạo phố với Kim Na, trừ chuyện này ra thì những việc khác mày không liên quan gì hết.

Tôi yên lặng nhìn vào đôi mắt đen, sâu trong gương, thờ chậm lại, tim thì đập loạn lên.

Đây là lần đầu tiên tôi tự ra mệnh lệnh cho mình.

Tôi có thành công hay không?

Trong đầu đột nhiên quay cuồng, nặng nề, tầm nhìn của tôi dường như bị một màn sương mù che kín, thị lực giảm đến mức tất cả cảnh tượng xung quanh đều trở nên mơ hồ, huyền ảo, bóng đèn trong nhà vệ sinh cũng nhòe đi, cũng mờ nhạt dần, vòi nước chảy nước bắn tung tóe khắp nơi.....tất cả xoay tròn và mờ ảo trước mắt tôi.

Ý thức của tôi dần trở nên mơ hồ, cuối cùng tôi liếc nhìn vào trong gương, không hiểu tại sao lại nở một nụ cười bí hiểm.

Suốt quá trình bị lão cảnh sát dùng máy phát hiện nói dối thẩm vấn hình như tôi không nhớ gì cả, cho dù có cũng chỉ là một chút thôi.

Cảm giác này giống như là giấc mơ vậy, mặc dù mơ rất rõ ràng nhưng khi bạn tỉnh lại thì phát hiện ra mình không nhớ gì, tất cả đều mơ hồ.

Tôi cũng giống vậy.

Khi tôi hồi phục lại tinh thần thì phát hiện ra mình đã đứng ở cửa trụ sở cảnh sát, phía bên phải tôi có vài người cảnh sát đưa tôi ra khỏi đó.

- Này, còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Cậu có thể đi được rồi.

Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói xa lạ khiến tôi quay đầu lại nhìn, phía sau là một gã cảnh sát có màu da sạm.

Nghe tên cảnh sát đó nói như vậy thì đầu óc tôi tỉnh táo lại, nhớ lại lúc tự thôi miên mình trong nhà vệ sinh.

- Tôi.....có thể đi rồi sao?

Tôi không dám tin vào những gì vừa nghe được nên nhìn vào tên cảnh sát kia hỏi.

- Đúng, có thể đi rồi, khẩu cung của cậu đã ghi chép xong, cậu không còn việc gì ở đây nữa nên có thể đi được rồi.

Tên cảnh sát ấy nhìn tôi nói.

- Hình như vừa rồi cậu đã hỏi câu này rồi, sao giờ lại hỏi nữa?

Tôi vừa mới hỏi hần câu này sao?

Tôi chợt dạ.

Nếu đúng là vậy thì đúng là có thể dùng "Câu hồn thuật" với chính mình được rồi.

Người bị trúng "Câu hồn thuật" sau khi được giải thì sẽ quên hết mọi chuyện lúc bị thôi miên, lúc này tôi đang nằm trong tình huống ấy. Không nhớ được chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi rời nhà vệ sinh nên tôi có thể chắc chắn là mình đã mất trí nhớ và hỏi tên cảnh sát này vài chuyện.

- Vậy à, ha ha, cảm ơn anh nhé, tôi đi trước đây.

Tôi như trút được gánh nặng, mồ hôi toát ra chảy từ cổ xuống ướt đầm áo.

Tôi thành công rồi.

Tôi đã hoàn toàn thoát khỏi diện tình nghi.

Trong phút chốc tôi có cảm giác thế giới này bừng sáng lên.

Tôi hít một hơi dài, nhìn đồng hồ thì đã là bây giờ rồi, tôi nhớ lúc đi toa lét là 5 giờ 15 phút, nói cách khác thì tôi đã bị thẩm vấn hơn hai tiếng đồng hồ.

Trong hai giờ ấy rốt cuộc tôi đã nói gì, đã trả lời như thế nào?

Sợ rằng tôi sẽ vĩnh viễn không biết được.

Nhưng thế thì sao cơ chứ? Tôi đã thoát khỏi diện tình nghi rồi.

Tôi tự do rồi.

- Vương Nhất Sinh.

Ngay trong lúc vừa trút được gánh nặng thì phía sau tôi lại vang lên tiếng gọi khiến tôi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Những Kỷ Niệm

- Vương Nhất Sinh....sao cậu lại ở đây?

Kim Na đang ở sau tôi, mặc một bộ trang phục mùa đông, đầu đính vài hoa lê, vóc người thanh mảnh, ánh mắt ngây ngô, nhìn biểu hiện của Kim Na tôi đoán chắc là cô cũng vừa mới thoát khỏi "Câu hồn thuật" của tôi.

Lúc tôi thôi miên cô ấy thì mệnh lệnh của tôi chính là muốn cô ấy làm nhân chứng của tôi. Bây giờ tôi đã thoát khỏi diện tình nghi nên thuật thôi miên trên người cô cũng tự nhiên mất đi.

- À, tôi đến đây có chút việc, cậu đi đâu vậy?

Tôi nhìn Kim Na và giả vờ hỏi.

- Không biết....lúc tôi phục hồi được tinh thần thì mới phát hiện ra là mình đang đứng trước cửa trụ sở công an, trước đó tôi nhớ rất rõ là mình đang nghe điện thoại ở nhà, kì lạ, tại sao lại như vậy được nhỉ?

Kim Na có chút khó hiểu nên đập nhẹ vào thái dương, cau mày.

- Không phải là mộng du đấy chứ? Ha ha...

Tôi cười nói.

- Không thể như vậy được, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ bị mộng du cả, sao lại có chuyện này cơ chứ?.....Trời ạ, nếu vậy thì muộn mất rồi.

Kim Na nhìn đồng hồ thạch anh trên tay rồi giật mình.

- Vương Nhất Sinh, cậu có biết tại sao tôi lại đến nơi này không?

Tôi lắc đầu, chỉ vào bên trong trụ sở cảnh sát, nói:

- Tôi cũng mới bị thẩm vấn xong, thấy cậu ở đây nên cũng thấy kì lạ.

Kim Na nghe tôi kể thì sợ hãi đến tột đỉnh, thậm chí lảo đảo một mình.

- Trời ạ, không lẽ là tôi bị mất trí nhớ? Tôi...tại sao lại đến nơi này? Tôi đến đây để làm gì? Vì cái gì?

Kim Na cố gắng xoa đầu, khuôn mặt bối rối.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, bước lên nói:

- Cho dù cậu nghĩ không ra thì bây giờ không phải là cậu vẫn ổn sao? Ha ha, đôi khi tôi cũng gặp phải chuyện này, đang suy nghĩ về điều gì đó thì đột nhiên đi đến một nơi nào đó, đến lúc tỉnh lại thì mới phát hiện là mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, sau đó nghĩ lại thì cũng không nhớ là mình vừa nghĩ cái gì nữa. Thỉnh thoảng tôi cũng gặp tình huống này mà, ha ha, không có gì đáng ngại đâu.

- Là như vậy sao?

Kim Na xoa xoa thái dương bối rối khó hiểu.

- Không phải là tôi bị tiêm thuốc mê đấy chứ? Tôi nghe nói thuốc mê có thể khiến con người ta bị mất trí nhớ.

- Vậy cậu mau về nhà đi, không chừng người nhà đang rất lo lắng đấy.

Tôi nói với Kim Na.

- Tôi cũng vừa hoàn thành xong việc lấy lời khai, cậu có muốn về chung không?

Nhìn thấy tôi thì thần sắc của Kim Na cũng đã dịu xuống được một chút, cô nhún mày do dự, cuối cùng thở hắt ra và nói:

- Không cần, nhà tôi cũng gần đây nên tôi tự về được.

Hình như Kim Na đã dần ổn định lại, cô suy nghĩ một lát lại hỏi:

- Vương Nhất Sinh, tại sao cậu lại bị cảnh sát gọi vào lấy khẩu cung vậy? Không phải là cậu phạm tội gì đấy chứ?

Tôi cười nói:

- Không có gì, cậu biết vụ án mạng ở Ngân Nhạc không? Hôm qua lúc tôi đi dạo phố lại trùng hợp đi ngang qua Ngân Nhạc, có người nhìn thấy tôi vậy nên tôi bị tình nghi và cảnh sát bắt tôi đến đây để lấy khẩu cung.

- Vậy à?

Kim Na gật đầu.

- Hóa ra cả ngày hôm qua tôi đi cùng với cậu, chuyện này tôi cũng vừa mới biết, nghe nói hôm qua ở Ngân Nhạc có vụ án mạng mười hai người chết. Hung thủ chính là Thị ủy Phó Bí thư Trương Quốc Hoa, ông ấy còn phóng hỏa đốt cả Nhân Nhạc luôn. Hơn nữa những người chết ở đó cũng rất kì lạ, có mấy người nhảy lầu, có mấy người bị dao đâm chết, ngoài ra còn có người bị súng bắn chết.

- Ha ha, đúng vậy, tôi cũng biết chuyện đó, cũng vì chuyện này mà tôi mới bị gọi đến đây để lấy khẩu cung đó, bây giờ thì ổn rồi.

Trán tôi đỏ mồ hôi, đi đến gần Kim Na để nói về chuyện này.

- Vậy à, này, vậy cậu chứng kiến được gì vậy? Cảnh sát hỏi cậu những gì?

Thoạt nhìn Kim Na có phần kích động, tâm trạng Kim Na có lẽ đã khá hơn lúc này.

- Còn có thể hỏi gì nữa, hỏi tôi nhìn thấy ai, chuyện xảy ra như thế nào.

Tôi trả lời cho có lệ.

- Vậy à, vậy cậu có thấy căng thẳng không?

Kim Na nhìn tôi đùa:

Tôi cười và nói:

- Có gì đâu mà căng thẳng, tôi không phải tội phạm giết người, chỉ là đến để lấy khẩu cung thôi mà.

Tôi vừa nói xong thì bên ngoài trụ sở cảnh sát người ngoài đường đi bộ đã nhiều dần lên, trời đã tối đen, đèn trong thành phố đã lên sáng rực, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống lối đi bộ, bóng của tôi và Kim Na trải dài trên đường.

Vì tôi và Kim Na đi chung với nhau một đoạn đường dài, sau đó mới rẽ ra hai con phố khác nhau, một đường đi ngang qua tòa nhà bốn tầng với những khối đá kiểu xưa, một lần gió thổi qua làm bay mất vài bông hoa lê trên đầu của Kim Na.

Ngoài em gái tôi ra thì hình như không có một người con gái nào cùng sánh vai với tôi đi bộ lâu như vậy cả. Khoảng cách với trụ sở cảnh sát ngày càng xa nên trong lòng tôi cũng dần ổn định hơn.

Lúc đầu Kim Na đi cùng tôi thì cũng thấy ngượng ngùng, không biết nói chuyện gì cả.

Trong lúc nhất thời cả tôi và Kim Na đều thấy khó xử nên cả hai cứ im lặng mà bước đi.

Sau vài lần đoán đo thì cuối cùng cô cũng là người mở miệng trước.

- Đây, Vương Nhất Sinh.

Kim Na bỗng nhiên ngẩng đầu, vén mấy sợi tóc trước mặt ra sau, nhìn vào màn đêm, vui vẻ nói:

- Cậu nói xem có phải là chúng ta rất có duyên không? Cùng học chung tiểu học, sơ trung thì cùng trường nhưng cách nhau một lớp, bây giờ lên trung học thì lại là bạn cùng lớp.

- Đúng là có duyên, thế giới này quá nhỏ bé.

Tôi cười phụ họa theo, nhìn lên bầu trời có hai ngôi sao cô đơn lấp lánh.

- À, đúng rồi Vương Nhất Sinh, không biết cậu còn nhớ chuyện lúc học tiểu học không nhỉ?

Kim Na cười.

- Lúc học tiểu học có nhiều chuyện như vậy, sao tôi nhớ được?

Tôi chậm rãi bước đi, không quan tâm đến câu hỏi của cô ấy.

- À, rất nhiều đấy.

Kim Na cười.

- Lúc học tiểu học cậu đều là học sinh giỏi, có kết quả học tập tốt nhất lớp, chuyện này tôi nhớ rất rõ.

Tôi không hiểu được ý của Kim Na là gì nhưng vẫn không giảm tốc độ bước đi.

- Không phải cậu cũng rất xuất sắc trong mỗi học kì sao?

Tôi hỏi ngược lại.

- Làm sao mà lợi hại bằng cậu được. Tôi nhớ là bài văn của cậu thường được giáo viên dán ở phía sau tường để mọi người cùng xem, có vài lần tôi cũng viết văn nhưng không tìm được nguồn cảm hứng, đều là nhìn vào bài văn của cậu để lấy cảm hứng cả đấy. Còn cả lần thi vẽ ở trường tiểu học nữa, lần ấy thật sự cảm ơn cậu.

Kim Na nói:

- Lần ấy tôi đại diện cho lớp đi thi, vốn rất tự tin nhưng tác phẩm của tôi lại bị lọ mực màu đỏ đổ lên làm bẩn mất, chỉ còn mười phút nữa là phải nộp bài, khi đó tôi nghĩ chắc là bỏ cuộc rồi, kiểu gì cũng đi đời nhà ma nhưng không ngờ là cậu lại dùng phần giấy còn sót lại, dùng bút lông vẽ một bức "Hàn giang độc điệu đồ" đưa cho tôi đi thi....

Nghe Kim Na nói như vậy tôi mới nhớ ra, lúc học lớp bốn, Kim Na đã đại diện cho lớp đi thi vẽ, tác phẩm của cô ấy là "Bông sen ngày hè", cô vất vả suốt nhiều tuần liền để hoàn thành nó nhưng trong một lúc vô ý đã làm đổ lọ mực vào bức tranh được cuộn tròn, chỉ trong phút chốc tâm huyết đã hóa thành hư ảo. Khi đó Kim Na ngồi trước tôi, thấy cô ấy khóc lóc nên giúp cô ấy tráo bức tranh vẽ con ngựa ở triều đại Nam Tống "Hàn giang độc điều đồ" cho cô đi thi.

Kim Na cười tươi nói:

- Lúc ấy tôi vốn không biết khái niệm "lưu bạch" (khoảng trống còn sót lại) là gì, thấy cậu vẽ một bức tranh thủy mặc vào khoảng trống ấy rồi đem nộp, cực kì căng thẳng, mặc dù bức tranh của cậu rất tốt nhưng tôi thật sự không tin tưởng....ai ngờ rằng kết quả cuối cùng chúng ta được trao giải nhất.

Nói đến đây Kim Na để lộ vẻ mặt khâm phục, cảm kích vô cùng.

- Chỉ là may mắn thôi, chuyện lâu như vậy rồi bây giờ nói lại làm gì.

Tôi cười chua chát.

- He he, chỉ là tôi rất khâm phục tài năng của cậu thôi. Lúc học tiểu học các cuộc thi trên máy tính cậu đều tham gia. Khi làm mô hình máy bay thủ công thì tôi với cậu chung một tổ, cậu là tổ trưởng, cũng là người làm tốt nhất nên nhận được sự khen ngợi của giáo viên.

Kim Na cười hí mắt, thè lưỡi nói:

- Còn có một lần khiến tôi giật mình, kì ức đó dường như vẫn còn rất mới mẻ với tôi. Đó là lúc học được một nửa học kì năm lớp năm, cậu không cẩn thận làm đổ lọ mực của tôi, kết quả là làm bẩn mất cái váy của tôi, rửa như thế nào cũng không sạch, bộ váy ấy có giá là 600 nhân dân tệ, khi ấy tôi nói không cần bồi thường nhưng cậu nói nhất định sẽ trả lại tiền cho tôi. Tôi vốn không để ý đến nhưng sau một tháng thì cậu đã trả tôi 600 nhân dân tệ thật, tôi biết nhà cậu không khá giả gì, không biết cậu lấy tiền ở đâu ra....

Nghe Kim Na nhắc đến tôi mới nhớ ra đúng là lúc học tiểu học có chuyện kia thật, một lần tôi làm bẩn cái váy trắng của cô ấy và sau đó đúng là có đem tiền đến trả cô ấy....

- Vương Nhất Sinh, cậu vẫn chưa nói cho tôi biết lúc ấy cậu lấy tiền ở đâu ra, tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện này, bây giờ cậu.....có thể nói không?

Kim Na nghi ngờ hỏi.

Bị Kim Na hỏi tới cùng nên tôi thẳng thắn thừa nhận.

- À, chuyện đó hà, thật ra cũng không có gì khó hiểu lắm, 600 nhân dân tệ đó là do tôi tự mình nghĩ cách kiếm ra.

- Do chính cậu kiếm à? Nhưng lúc ấy cậu mới học lớp năm, làm sao kiếm được tiền? Không phải là cậu.....đi nhặt lon, bìa ni lông để bán đấy chứ?

Kim Na ngày càng tò mò hơn.

- Không phải vậy, kiếm được tiền ở chợ thủ công mỹ nghệ Hoa tranh điêu ngư trùng. Muốn nghe một chút về việc tôi kiếm tiền như thế nào không?

- Có.

Kim Na gật đầu.

- Sau cái lần làm bẩn quần áo của cậu tôi đã quyết tâm phải bồi thường cho cậu, Vương Nhất Sinh tôi chưa bao giờ thiếu nợ ai điều gì. Cho nên sau đó tôi đến chợ Tranh hoa điêu ngư trùng để kiếm tiền.

Tôi từ từ giải thích.

- Tôi thấy ở chợ này có một cửa hàng, phía trước có bán một con vẹt biết nói đến hàng trăm từ với giá 50.000 nhân dân tệ, trong khi bình thường chỉ cần 10 nhân dân tệ là mua được một con rồi.

- Vậy nên cậu mua một con vẹt với giá 10 nhân dân tệ về rồi nuôi rồi dạy nó nói và đem nó đi bán hả?

Kim Na tò mò hỏi.

- Tất nhiên là không phải.

Tôi lắc đầu.

- Tôi đủ khả năng để mua một con vẹt và thức ăn cho nó, sau hai ngày ngồi xỏm ở chợ Tranh hoa điêu ngư trùng gần cửa hàng kia để chờ vài người giàu có đi ngang qua nhìn thấy con vẹt và mua nó. Tôi chờ hai ngày, cuối cùng cũng có một gã nhà giàu, gã đó là Phó Chủ tịch của công ty Thật Nghiệp, từ đó tôi biết được ông ta có khối tài sản kếch xù. Gã rất thích vẹt nhưng nhìn đến mức giá thì gã không muốn mua, sau một hồi trả giá với chủ tiệm nhưng chủ tiệm vẫn không chịu bán thế nên tôi liền tóm lấy cơ hội, tự giới thiệu mình với gã nhà giàu kia.

- Tôi là một người "điều ngư sư" (người dạy chim), trong một tháng có thể dạy vẹt nói chuyện, mỗi ngày dạy 2 tiếng, tiền công là 2000 nhân dân tệ, đảm bảo thành công, hơn nữa sẽ nhận tiền sau khi dạy xong.

- Không thể nào?

Kim Na mở to hai mắt,

- Gã nhà giàu kia không thể tin cậu được.

- Ông ta đương nhiên là không tin rồi.

Tôi cười gượng,

- Tuy nhiên tôi đã sớm chuẩn bị, tôi kiểm tất cả các loại sách về các loài chim quý hiếm có ở chợ Tranh hoa điều ngư trùng về đọc, sau đó đọc thuộc lòng cho gã nhà giàu kia nghe. Các kiến thức từ Braxin đến Italia có tất cả 35 loại chim quý hiếm, cuối cùng gã ấy cũng tin tôi và mời tôi về dạy cho chim gã, mỗi buổi chiều tôi đều đến nhà ông ta và dạy chim trong vòng một tiếng, cứ như vậy duy trì kiểm được 25 ngàn nhân dân tệ trong gần một tháng.

- Thật à?

Kim Na ngạc nhiên nói, ngay lập tức thấy hứng thú nên nở một nụ cười đẹp mê người, nhẹ nhàng nói:

- Vậy là cuối cùng con vẹt kia cũng nói chuyện được hả? Nếu không thì cậu đã không nhận được tiền.

Tôi nhìn Kim Na, cười nói:

- Chuyện này có hai kết quả, cậu muốn nghe không?

- Há?

Kim Na tròn tròn mắt.

- Hai kết quả là sao? Cậu nói nhanh đi.

- Kết quả thứ nhất là con vẹt thông minh kia sau khi được tôi dạy đã có thể nói chuyện, nó cũng nhẹ nhàng bay ra khỏi lồng sắt và bay lượn quanh tay của tôi, vừa bay vừa hát:

- Thích anh, thích nha.

Tôi cũng nhận được tiền công một cách suôn sẻ.

Tôi nói xong thì im lặng, không nói thêm nữa.

- Vậy kết quả thứ hai thì sao?

Kim Na hỏi hộp hỏi.

Tuy nhiên tôi chỉ cười và im lặng.

- Cậu nói nhanh đi.

Kim Na bắt đầu nóng ruột.

- Cậu thật sự muốn nghe à?

Tôi hỏi một cách nghiêm túc.

- Cậu nói đi.

Kim Na gật đầu, ánh mắt tập trung nhìn tôi.

Tôi thở dài sau đó đưa ngón giữa và ngón trỏ lên, nói:

- Kết quả thứ hai là vì con vẹt kia từ đầu đến cuối vẫn không thể nói được nên sau 20 ngày tôi thừa dịp lúc gã nhà giàu không để ý đã cho con vẹt ăn thức ăn trộn với thuốc chuột, năm ngày sau con vẹt chết, nhưng bởi vì lúc nó chết tôi không có mặt ở đó nên gã ấy không phát hiện ra được con vẹt là do tôi giết. Cuối cùng gã ấy cho rằng là do gã nuôi không đúng cách nên hại chết con vẹt, hẳn nghĩ đến việc hàng ngày tôi vất vả đến để dạy cho con vẹt nên vẫn cho tôi một nửa số tiền công.

Tôi cười, chợt nhìn thấy mặt Kim Na tái nhợt, mặt không còn chút máu, tôi thân nhiên hỏi:

- Cậu hy vọng sẽ là kết quả nào?

Nhìn vào mặt tôi thì Kim Na thừa người ra, suy nghĩ một hồi lâu.

Một lúc lâu sau Kim Na mới chậm rãi mở miệng, nhìn tôi một cách nghiêm túc, nói:

- Tôi tin vào kết quả thứ nhất.

- Chúc mừng, Kim Na, bạn là một người bạn thật lý tưởng.

Tôi cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tái Ngộ Hồ Tiên

- A, vậy ý của cậu kết quả thứ hai chỉ là chủ nghĩa hiện thực thôi đúng không?

Kim Na nhún vai, mái tóc màu nâu của cô bay lên.

- Không phải là chủ nghĩa hiện thực mà là nói về những âm mưu toan tính.

Tôi nở nụ cười.

- Đây, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cậu?

Kim Na cuối mặt xuống, đôi lông mày đẹp như lá mùa thu nhíu lại:

- Vương Nhất Sinh, cậu thật sự dùng thuốc chuột để giết con vẹt kia sao? Cậu làm như vậy à? Cậu.....không thể làm như vậy đâu.

Tôi nhìn Kim Na và cười.

Lúc này có một chiếc taxi chạy ngang qua, trên xe đề băng "xe trống" vậy nên tôi đưa tay lên vẫy.

Taxi thấy tôi vẫy thì chạy đến hướng tôi.

- Cũng không còn sớm nữa, tôi về trước đây.

Tôi quay đầu lại nhìn Kim Na, nói.

Kim Na ngạc nhiên nhìn thấy chiếc taxi đang chạy đến đây rồi nhìn tôi, cuối cùng mặt mày ửng đỏ, gật đầu nói:

- Ừ, được rồi, dù sao tôi cũng về đến nhà mình rồi.

Dưới ánh đèn đường tôi nhận thấy vẻ mặt của Kim Na buồn thiu.

- Đúng rồi, rốt cuộc đâu mới là kết quả thật sự, cậu có thể nói cho tôi biết không?

Thấy tôi sắp đi, Kim Na hỏi tới.

Thấy vẻ mặt khẩn thiết của Kim Na, tôi bất đắc dĩ nhún vai:

- Kết quả thứ nhất là thật.

- Thật á?

Kim Na mở to mắt.

- Con chim có thể nói được?

- Đúng vậy, nó có thể nói, nó học được hơn năm mươi từ đơn giản như: Xin chào, chào mừng...

Tôi khẽ cười, Kim Na khi nghe được câu trả lời của tôi thì như trút được gánh nặng.

Tôi vẫy tay chào Kim Na.

- Vậy tạm biệt.

- Tạm biệt, à đúng rồi, cậu cũng đừng quên đến Kim Bích Huy Hoàng làm nha, nếu nghỉ làm một thời gian dài mà bị đuổi thì tôi cũng không giúp được cậu đâu.

Kim Na cười tươi, vẫy tay chào tôi, tôi gật đầu sau đó bước đến chỗ taxi, mở cửa xe chuẩn bị bước lên.

Đúng lúc này tôi nghe thấy giọng nói của Kim Na.

- Này, cậu nói đến trụ sở cảnh sát lấy cung không hề căng thẳng nhưng trên cổ cậu có rất nhiều mồ hôi đấy.

Nghe vậy tôi hơi do dự quay đầu lại nhìn Kim Na thì thấy cô ấy đang mỉm cười, hai tay chấp sau lưng, nụ cười của cô rất tinh khiết, rất tự nhiên.....và cả nhẹ nhàng nữa.

Nhìn Kim Na cười bỗng nhiên trái tim tôi cũng đổ một giọt mồ hôi.

Tôi cười gượng với Kim Na và ngồi vào xe.

Một khoảnh khắc nhìn qua cửa kính xe tôi nhìn thấy nụ cười của Kim Na tỏa sáng như ánh mặt trời, không giấu diếm, không dối trá bất cứ điều gì khiến tâm trạng tôi nặng như chì.

Chủ nghĩa lý tưởng à?

Âm mưu toan tính à?

Hai kết quả à?

Tất cả đều là giả.

Câu chuyện có hai kết quả kia vốn dĩ không hề có thực, sự thật chính là kết quả thứ ba.

Không hề có con vẹt nào, cũng không có gã giàu có nào, cũng không có thuốc chuột, điều ngừ sư cũng không nổi.

Chuyện lúc trước trả lại 600 đồng cho Kim Na chính là mỗi ngày tôi đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đến từng nhà thu lượm lon, chai và bìa các tông để bán.

Đây mới chính là sự thật.

Không phải chủ nghĩa lý tưởng cũng không phải âm mưu toan tính.

Tôi không nói cho Kim Na biết sự thật chẳng qua cũng vì lòng tự trọng của một thằng đàn ông thôi. Tôi không muốn là trái tim cô bị tổn thương, cũng không muốn cho cô biết tôi đã từng làm qua những việc hèn mọn như vậy.

Ngồi sau xe tôi bắt chéo hai chân, mặt mày u ám nói nơi đến với lái xe.

Tôi đã thoát khỏi diện tình nghi và Trương Quốc Hoa đã hạ cánh an toàn, bây giờ trước khi về nhà tôi muốn đến gặp Hồ Tiên, tôi cần hỏi rõ ràng chuyện huyết lệ của hôm nay. Hơn nữa cũng đã một thời gian tôi không gặp cô ấy, bây giờ trong lòng đã gỡ bỏ được một vài chuyện nên tôi cũng nên đến gặp cô ấy.

Chạy thẳng ra vùng ngoại ô, cuối cùng tôi cũng đến được miệng giếng kia.

Miệng giếng vẫn vắng vẻ, không có gì khác thường, lần trước trước khi rời đi tôi đã giấu dây thừng và đèn pin ở dưới gốc cây hòe gần miệng giếng nên lần này tôi không cần phải chuẩn bị gì cả.

Tôi sử dụng "Câu hồn thuật" với lái xe để cho hắn đứng ở ngoài đợi tôi, sau đó tôi quăng sợi dây thừng xuống, đi xuyên qua đường hầm, cuối cùng tôi cũng đến được hang động giam giữ Hồ Tiên.

- Anh đến rồi, Vương Nhất Sinh.

Vừa mới bước vào động tôi đã nghe thấy một giọng nói yếu ớt, vừa giống than thở lại vừa giống như cảm động.

Giọng nói như một sợi tơ mỏng manh chậm rãi lướt qua đầu tôi.

Là giọng của Hồ Tiên.

- Xem ra tinh thần của anh cũng không đến nỗi xấu.

Nghe thấy giọng nói của Hồ Tiên tôi mỉm cười, rọi đèn pin vào người Hồ Tiên, từ ánh sáng đó xuất hiện một cơ thể phụ nữ hoàn mỹ, một mái tóc dài xõa xuống, ngoài ra còn có một cái áo khoác màu trắng, đó là áo khoác của tôi mà tôi đã choàng lên người cô ấy.

Dây xích trên tay Hồ Tiên vẫn còn treo túi ni lông đựng đồ ăn, tôi làm như vậy là để Hồ Tiên có thể tự lấy ăn được, không cần tôi phải đưa đồ ăn đến mỗi ngày.

- Tâm trạng của anh cũng khá đấy Vương Nhất Sinh.

Hồ Tiên nói với tôi và ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng một đôi mắt sáng, quyến rũ.

- Thù đã được báo rồi đúng không?

Hồ Tiên đúng là có nhãn lực hơn người, rất dễ dàng nhìn ra được cảm xúc của tôi.

- Xem như vậy đi.

Tôi chậm rãi bước đến trước mặt Hồ Tiên, nhẹ nhàng thở dài ra, ngửi thấy mùi máu tươi trong động khiến tôi thấy không thoải mái, tôi bước đến gần Hồ Tiên, cô gái đó có khuôn mặt trái xoan trắng nõn, xinh đẹp khiến tôi có cảm giác khó mà nhìn thẳng vào được.

- Chúc mừng anh, anh đã đạt đến Trúc Cơ.

Hồ Tiên khẽ hừ một tiếng rồi thản nhiên nói.

Nghe vậy tôi bị chấn động.

- Trúc Cơ sao?

Tôi tròn mắt, kinh ngạc nhìn Hồ Tiên:

- Cô nói là tôi đã đạt đến tầng thứ nhất rồi à?

- Đúng vậy.

Hồ Tiên thản nhiên nói ra hai chữ vô cùng đơn giản, âm thanh kéo dài ra nhất là âm cuối, thật sự rất dài, rất cao.

Tôi đã là Trúc Cơ sao? Nghĩ đến chuyện huyết lệ sáng nay thì có lẽ tôi đã hiểu.

- Sáng nay tôi bị chảy huyết lệ, đó có phải là dấu hiệu của Trúc Cơ không?

Tôi nheo mắt lại, cẩn thận hỏi han.

- Đó chỉ là một trong những lý do thôi.

Hồ Tiên trả lời tôi một cách ngắn gọn.

- Muốn đạt Trúc Cơ phải độ kiếp, chúc mừng anh, anh đã độ kiếp, đúng là nhanh hơn dự kiến của tôi đấy.

Giọng nói của Hồ Tiên nhẹ nhàng như gió thoảng khiến tôi vui mừng đến phát điên lên.

Tôi đã là Trúc Cơ.

Tôi lại có thể đạt đến Trúc Cơ sao?

Tuy nhiên.....điều kiện để lên Trúc Cơ là gì? Độ kiếp, tôi đã độ kiếp như thế nào?

- Tôi đã độ kiếp như thế nào?

Tôi hỏi.

- Chẳng lẽ em gái tôi chết xem như là kiếp của tôi sao? Hay là việc tôi dùng "Câu hồn thuật" để giết người là độ kiếp?

- Mỗi người khác nhau.

Thật bất ngờ vì câu trả lời của Hồ Tiên lại đơn giản như vậy.

- Vương Nhất Sinh, anh độ kiếp nhưng thế nào thì chỉ có anh biết, không ai có thể biết rõ hơn anh cả.

- Tôi cũng nghĩ như vậy, tri kỉ cũng không thể bằng mình.

Tôi cười gượng:

- Tuy nhiên nếu là Trúc Cơ thì cũng là chuyện tốt, theo như cô nói thì sau khi đạt Trúc Cơ tôi có thể không chế nhiều nhất là chín người đứng không?

- Cần phải để ý đến điểm này, nếu như anh chỉ vừa mới sử dụng thành thực "Câu hồn thuật" thì đừng nên quá đắc ý nếu không đến lúc đó tự ôm họa vào người thì có hối hận cũng không kịp đâu.

Cô nói xong thì ánh mắt sáng lên nhìn tôi:

- Vương Nhất Sinh, anh còn nhớ là sau khi đạt được Trúc Cơ thì sẽ phải làm gì không?

Nghe Hồ Tiên nói tôi chợt giật mình, sau đó nhìn vào gương mặt đẹp không tỳ vết của cô thì tôi nở một nụ cười.

- Tất nhiên là tôi nhớ rồi, ngay từ đầu tôi đã nói là sẽ thả cô ra ngoài.

Nghe tôi nói Hồ Tiên liền mỉm cười, một nụ cười đẹp như thiên thần.

- Cũng may là còn chút nhân đạo.

Tôi cười, sau đó chậm rãi tiến sát lại bên người Hồ Tiên, quay đầu lại hỏi:

- Đây, cô sẽ không làm chuyện có mới nói cũ, thò chết chó thoát đây chứ?

Hồ Tiên hừ một tiếng:

- Sao, không tin tôi à?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hồ Tiên Xuất Động

Tôi giật mình, thuận miệng nói:

- Tôi chỉ nghĩ rằng nếu một người không làm chuyện gì xấu thì sẽ không bị nhốt tại một nơi tối tăm như thế này.

- Thật không?

Nghe tôi nói thì Hồ Tiên cũng cao hứng nói:

- Vậy thì anh cũng nên xem lại mình đi, bàn tay anh dính ít máu lắm sao Vương Nhất Sinh?

Nghe Hồ Tiên nói tôi chợt dạ, nhất thời ghen hờn.

Tôi nhìn Hồ Tiên một lúc lâu sau mà không nói nên lời, đúng vậy, bàn tay tôi đã nhuộm máu của quá nhiều người, cho dù Hồ Tiên có làm chuyện ác tà trời nào đi chăng nữa thì so với tôi cũng đâu có gì khác biệt đâu.

- Vương Nhất Sinh, lúc những ngón tay anh dính vào máu tươi thì mũi của tôi bị phát ban đấy.

Hình như thấy tôi không lên tiếng nên nói thêm.

- Vương Nhất Sinh, tôi và anh cũng không khác nhau nhiều đâu, bàn tay của chúng ta không thể sạch sẽ được nữa.

Miệng của cô gái này đúng là rất độc.

Tôi chớp mắt nhìn Hồ Tiên.

- Mũi của cô cũng không tòi.

Tôi khen một câu rồi chậm rãi đi ra vách động phía sau Hồ Tiên, sáu cái đuôi trắng như tuyết của Hồ Tiên xếp thành hình cái quạt bị đóng đinh vào vách tường, cái đinh hình như được đóng vào tường rất sâu.

Nhìn đuôi của Hồ Tiên bị đóng đinh và dán bùa, tôi trấn tĩnh, nhẹ nhàng vươn tay, đưa ngón cái và ngón trỏ lên hướng về phía lá bùa.....

Trong suốt quá trình này Hồ Tiên không ngăn cản tôi, xem ra cô ấy nghĩ rằng tôi đã có đủ năng lực để chạm vào lá bùa mà không bị chết.

Tôi nhắm mắt lại để củng cố tinh thần, cuối cùng cũng hạ quyết tâm đưa tay túm lấy một góc của lá bùa.

Ngay lúc tay tôi chạm vào lá bùa thì có cảm giác ngón tay như bị điện giật run lên, tôi vội vàng rút tay về, nhưng đúng lúc tôi chạm vào thì lá bùa bỗng nhiên bốc cháy, ngọn lửa kì lạ màu xanh bùng cháy ở một góc lá bùa, rất nhanh sau đó cháy lan lên phía trên, ngay lập tức lá bùa bị thiêu rụi chỉ còn lại tro tàn.

Cổ tôi khô khốc, tim ngừng đập.

Trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng bọn lông mày rậm vừa chạm tay vào lá bùa đã chết thảm nên trong lòng rất căng thẳng.

Tôi nín thở, im lặng chờ đợi.

Một giây, thêm một giây nữa....

Và trên người tôi không xuất hiện điều gì khác thường.

Trừ mấy đầu ngón tay bị tê ra thì trên người tôi không có bất cứ dấu hiệu gì khác.

Quả nhiên là Hồ Tiên không gạt tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn Hồ Tiên thì phát hiện ra cô cũng đang ngoái đầu lại nhìn tôi, mặc dù vẻ mặt có vẻ bình thản nhưng trong con ngươi vẫn lộ ra một tia lo lắng.

Tôi mỉm cười, sau đó đưa tay kéo hết năm lá bùa còn lại xuống, trên thực tế tôi không cần phải kéo, chỉ cần tay tôi vừa chạm vào thì lá bùa sẽ tự bốc cháy giống như phốt pho trắng vậy.

Tôi xoa hai tay thì lá bùa cũng biến mất, sau khi cái đinh hiện rõ ra tôi cầm lấy và dùng sức kéo từng cái đinh ghim ở đuôi Hồ Tiên ra.

Keng..

Một cây đinh rơi xuống mặt đất lạnh, tôi thấy một cái đuôi dài và lớn màu trắng chậm rãi rơi xuống.

Tôi định dùng tay để gỡ những cái đinh còn lại thì đúng lúc này Hồ Tiên vỗ cái đuôi trắng kia vào vách động một cách nặng nề, nhờ lực phản mà cả năm cái đinh còn lại bị gãy, năm cái đuôi khua trên không trung giống như xúc tua của bạch tuộc.

Keng keng keng keng keng

Năm cái đinh đồng loạt rơi xuống, sáu cái đuôi chuyển động xung quanh, ngoài ra còn chạm trúng tay tôi, tôi cảm thấy sau cái đuôi kia giống như là cánh tay của con người, có một sức mạnh thần bí nào đó.

Có lẽ việc cố sức gỡ những cái đinh ra nên Hồ Tiên bị đau, cô đau đến rên lên hai tiếng.

Trong bóng đêm có một con hồ ly với sáu cái đuôi đang chuyển động khiến tôi sợ hãi thật sự.

Tên đời này.....đúng là có yêu quái thật.

Nhưng điều làm tôi không ngờ đến đó là ngay sau đó sáu cái đuôi của Hồ Tiên chậm rãi thu nhỏ lại vào trong móng của cô ấy, cuối cùng biến mất, tôi đảo mắt nhìn qua, thấy bên hông Hồ Tiên có vài lỗ nhỏ, đó chính là nơi để sáu cái đuôi kia chui vào.

- Thì ra là vậy, cái đuôi có thể lui vào đây.

Tôi nói.

- Chẳng phải đàn ông cũng biết lui dương sao?

Hồ Tiên ngả ngón nói một cách thản nhiên khiến tôi nhất thời sững sờ.

Tiếp theo còi số dây xích trên người Hồ Liên cũng tốn không ít thời gian của tôi, cũng may trước đó tôi đã dùng "Câu hồn thuật" để ra lệnh cho lái xe taxi đứng đợi trên miệng giếng nền tua vít, búa và máy khoan đều giao cho hắn tìm kiếm, một giờ sau thì dây xích trên tay Hồ Tiên cũng bị chặt đứt, tháo bỏ tất cả những thứ trói buộc cô ấy, hai chân Hồ Tiên xụi lơ ngồi bệt xuống đất, áo khoác hở khiến ngực của cô bị lộ ra ngoài, mái tóc màu dài màu đen như dòng suối xõa xuống mặt đất, ánh mắt mờ màng nhìn tôi không biết là vô hồn hay vui sướng nữa.

- Cuối cùng cũng thoát ra được...hừ...á....

Hồ Tiên giờ tay ra nhìn thấy bàn tay mình bị nhiễm nước đến trắng bạch ra bèn nén tiếng thở dài, tôi vốn nghĩ rằng cô sẽ hét lên một cách sung sướng nhưng không ngờ là trong giọng nói của cô lại có sự đau khổ lẫn với xúc động.

Hồ Tiên áp sát hai đùi lại, ngồi yên lặng, cô cúi đầu nhìn hai tay mình sau đó thì nhẹ nhàng nâng mái tóc màu đen lên.

Đôi môi tựa như hoa anh đào, cổ thì cao và trắng tựa như núi tuyết kéo dài xuống hai bả vai, nửa thân trần phía trên tròn trịa, ánh sáng đèn pin chiếu xuống làn da trắng nõn và khuôn mặt trái xoan, lông mi thì dài hơn người bình thường, đôi mắt đen rất sáng, mái tóc xõa ra hai bên tai như hai dòng suối.

Lúc này chỉ có thể dùng từ nghiêng thành đổ nước, tao nhã vô song để miêu tả về Hồ Tiên.

Tôi biết dùng từ như vậy là khuôn sáo nhưng bây giờ người mẫu, ngôi sao đầy đường thì ai cũng có thể biến thành mỹ nữ cả.

Tuy nhiên, giờ khắc này, nhìn Hồ Tiên ngồi ở kia đột nhiên tôi thấy trong lòng mình có một cảm giác kì lạ.

Giống như.....Hồ Tiên là lỗ đen khiến tất cả mọi thứ xung quanh hang động bị cô thu hút.

Bao gồm cả tôi.

Đây là thời đại kỹ thuật số, bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng đến con số để tính toán.

Đây chính là nữ nhân hội tụ đủ các nét đẹp của phụ nữ.

Tôi không biết trên đời này có nữ nhân nào đẹp hơn cô gái trước mặt này hay không, trong lịch sử hoặc tương lai một ngày nào đó sẽ có người đẹp hơn Hồ Tiên.

Nhưng trong cuộc đời tôi thì Hồ Tiên chính là nữ nhân đẹp nhất mà tôi từng gặp.

Điều này tôi không thể phủ nhận.

Nói theo cách đang thịnh hành thì cô chính là.....cô gái đạt điểm mười.

Ngôi sao tối tăm. Núi sông mất dấu. Hoa xuân tàn lụi. Lá thu ủ rũ. Bốn mùa luân phiên, giáp đỉnh biến hóa, sao đổi ngôi, thương hải tang điền thì vẫn có một điều không thay đổi đó chính là.....vẻ đẹp của cô.

Một lúc lâu sau Hồ Tiên mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt của cô đã trở lại với vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo ban đầu.

- Lời cảm ơn từ tận đáy lòng tôi sẽ không nói đâu, Vương Nhất Sinh, chúng ta.....có thể đi rồi.

Cô dừng một chút và nói.

- "Hắn" đến tìm anh trước tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mua Sắm Cho Hồ Tiên

- Hắn? Là người đã nhốt cô ở đây sao?

Tôi tiến lên từng bước, đến sau lưng Hồ Tiên, chậm rãi ngồi xuống đưa tay nâng hai chân của cô, tay kia thì đỡ lấy gáy, nhẹ nhàng bế cô lên khỏi mặt đất.

Khi ôm cô ấy tôi mới phát hiện là cơ thể Hồ Tiên nhẹ hơn tôi nghĩ, giống như là ôm một cái chăn bông vậy, cô sở hữu đường cong là lướt, dịu dàng, thướt tha, căn bản không giống với người đã sống ở mặt đất hơn 30 năm.

Mái tóc đen của cô xõa xuống, đôi mắt sáng như sao yên lặng nhìn tôi từ nãy đến giờ.

- Đó là kết quả của sự trả thù.

Hồ Tiên thản nhiên trả lời.

- Tên gì?

- Rồi anh sẽ biết, nếu hắn còn sống thì một ngày nào đó sẽ xuất hiện trước mặt anh và tôi.

Giọng nói của Hồ Tiên biến ảo liên tục nhưng vẫn rất trong trẻo và lạnh lùng, nhưng dù thế nào cũng không cho tôi biết câu trả lời.

- Vậy chắc hắn cũng già rồi đúng không? Có thể nhốt cô dưới lòng đất hắn là một vị cao nhân, đã qua 30 năm nếu còn sống thì cũng lớn tuổi rồi.

Tôi nheo mắt lại phán đoán.

- Đáng tiếc.....trong tâm trí tôi suốt 30 năm nay luôn muốn nhìn thấy mặt hắn, nếu đến lúc gặp mặt mà lại rơi vào tình huống cảnh còn người mất thì đúng là tự cười vào mặt mình đấy.

Hồ Tiên lăm bắm một mình.

- Mọi người đều phải già đi, còn yêu quái thì không giống với người bình thường.

- Hắn là một yêu quái bất tử.

Hồ Tiên nói một cách đùa cợt, sau đó ngậm miệng lại không nói gì nữa.

Sau khi nói xong câu nói không rõ ý tứ kia thì Hồ Tiên im lặng mãi đến khi tôi kêu tên lái xe cầm lấy dây thừng kéo lên thì Hồ Tiên mới mở miệng, cô nằm ngang trên cánh tay tôi, ngược cổ lên nhìn cảnh tượng bên ngoài miệng giởng và hít một hơi thật sâu:

- Chung quy lại thì không khí bên ngoài vẫn là tuyệt vời nhất, ba mươi năm không được ngửi không khí trong lành rồi.....hình như tôi sắp quên nó luôn rồi.

- Cô cứ cảm động đến lúc lên xe taxi đi.

- Xe taxi?

Hồ Tiên chậm rãi quay đầu lại nhìn thấy ánh đèn xe taxi thì nheo mắt lại:

- Xem ra bây giờ người ta đã thay đổi nhiều phương tiện mới quá nhỉ?

- Đúng vậy.

- Đã hơn 30 năm rồi...

Hồ Tiên xúc động nói.

- Cô muốn đi đâu? Cô có nhà không?

Tôi ôm Hồ Tiên, để cô ngồi lên ghế sau của xe.

- Đã từng có, nhưng sau 30 năm thì liệu còn không?

Hồ Tiên liếc mắt khinh bỉ.

- Cũng đúng.

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng sau đó tự cười chế giễu mình vì cho dù Hồ Tiên từng có gia đình thì sau ba mươi năm đầy biến cố cũng không còn tồn tại nữa.

- Đến nhà anh đi Vương Nhất Sinh.

Hồ Tiên ngồi ở trên xe lười biếng một tay chống cằm, đôi mắt đen yên lặng nhìn ra cửa xe.

Lòng tôi chùng xuống, bình tĩnh nói với Hồ Tiên.

- Nhà tôi còn có em gái và mẹ.

- Thì sao?

Hồ Tiên lơ đãng nói và đưa tay cuộn một ít tóc, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe.

- Cô nghĩ một người đàn ông đưa một người phụ nữ không mảnh vải che thân về nhà là.....bình thường sao?

Tôi nhìn tóc Hồ Tiên bay phất phơ, ho khan rồi nói.

- Thì sao?

Hồ Tiên vẫn không quay đầu lại.

Người con gái này không có một chút liêm sỉ nào sao?

- Vậy nên tôi mới nói là anh còn rất trẻ.

Hình như biết được suy nghĩ của tôi nên Hồ Tiên chậm rãi quay mặt lại.

- Vẫn còn đang trong độ tuổi tin tưởng vào tình yêu.

Nghe Hồ Tiên nói khoe môi tôi run rẩy, sau đó thuận miệng đáp.

- Tuổi trẻ luôn tin vào tình yêu.

Nghe tôi nói thì tai Hồ Tiên hơi run, mắt cô ấy thì mở to lên, sau đó khẽ cười nói:

- Vẫn có những ý kiến mới mẻ.

Nhìn Hồ Tiên vẫn không thèm để ý đến bộ dạng của mình nên nhàu mày rồi thờ dãi, nói với lái xe:

- Đến đường Thanh Liên.

Đến đường Thanh Liên là vì ở đó có mấy cửa hàng quần áo, hiện tại Hồ Tiên không có gì để che thân nên cần mua vài bộ quần áo trước. Nhân tiện giúp cho cô sau ba mươi năm bị nhốt dưới đáy giếng được mở rộng tầm mắt. Dọc đường đi Hồ Tiên vẫn chống cằm, yên lặng nhìn ra cửa xe, thỉnh thoảng hỏi tôi một vài vấn đề nhưng phần lớn thời gian là cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ và thờ dãi giống như thế thế giới này rất vô vị.

Quần áo tất nhiên là do tôi chọn, trên người không có tiền nhưng theo Hồ Tiên nói thì ngoài lái xe và Trương Quốc Hoa ra tôi còn có thể không chế được bảy người nữa nên tôi có thể thoải mái sử dụng "Câu hồn thuật" cho việc mua quần áo. Lúc nhỏ tôi hay đi mua đồ lót và các loại quần áo khác cho em gái nên trong việc lựa quần áo tôi cũng có chút thẩm mỹ. Tôi lựa cho Hồ Tiên một cái quần lót màu hồng, dây đeo áo lót màu trắng, một áo len màu xám hiệu đầu đỏ, một cái váy liền áo theo phong cách phu nhân, một cái áo khoác nhung màu trắng, một đôi tất chân vải lưới màu đen và một đôi giày cao gót màu đỏ nhung. Đương nhiên tất cả những thứ đó đều miễn phí, sở dĩ tôi mua quần áo của nhiều thương hiệu khác nhau là để kiểm tra xem có đúng là tôi có thể không chế hơn ba người hay không.....Cuối cùng tôi đã không chế năm ông chủ của năm cửa hàng khác nhau. Hồ Tiên không gạt tôi, tôi đúng là Trúc Cơ rồi. Tôi đã có thể không chế hơn ba người.

Rất khó để chọn quần áo cho Hồ Tiên, tuy nhiên Hồ Tiên lại không để tâm đến quần áo, thuận tay lấy quần áo tôi đưa và tùy tiện thay quần áo ngay trên xe, tôi sợ đến mức quay mặt đi, đến liếc mắt một cái cũng không dám.

Khi đó tôi nghe thấy rõ tiếng cười nhạt của Hồ Tiên truyền đến.

- Này, Hồ Tiên, sau khi về nhà thì cô nói cô là bạn học của tôi, trốn nhà đi nên đến ở tạm nhà tôi mấy ngày, hiểu không? Tôi không muốn em gái tôi phải suy nghĩ nhiều.

Đợi Hồ Tiên thay quần áo xong tôi quay lại và nói với cô một cách nghiêm túc.

Kết quả là vừa quay đầu lại thì tôi sững sờ.

Ngồi trước mặt tôi là một người con gái tuyệt thế đến khó tin.

Mái tóc đen xõa xuống, khuôn mặt trắng nõn tuyệt đẹp, lông mi cong vút, đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, đôi môi anh đào kết hợp với chiếc váy màu trắng bạc, lông tơ quấn quanh cổ như một vòng hoa càng làm tăng thêm khí chất quý tộc của cô, giống như một con hồ ly đã trưởng thành mà vẫn còn lưu lại lông tơ vậy. Quần áo vừa vặn khéo với người mặc, dung nhan tuyệt thế, thiếu chút nữa là tôi trở thành người mất trí.

- Quần áo cũng không tệ lắm, phục sức sau 30 năm tiến bộ cũng không ít đâu.

Hồ Tiên nhún vai, thuận miệng nói:

- Vương Nhất Sinh, sao anh lại đỏ mặt vậy?

Mặt tôi nóng lên, quay đầu đi không nhìn Hồ Tiên, ho khan một tiếng rồi nói:

- Tôi đỏ mặt cũng không liên quan đến cô. Nhớ là đến nhà tôi thì phải là bạn học của tôi, biết chưa hả?

Hồ Tiên nheo mắt lại nhìn tôi, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

- Nếu anh không đỏ mặt đến lúc về tới nhà thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn đấy.

Giọng nói của Hồ Tiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói xong cô quay mặt đi, tiếp tục nhìn cánh đèn bên ngoài cửa xe....đôi vớ màu đen bọc lấy cặp đùi nhỏ bé của cô, hai chân bắt chéo và nhẹ nhàng lắc lư.

Nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Hồ Tiên, tôi bất đắc dĩ thở dài.

Chỉ sợ cô gái này sẽ là sự phiền não lớn nhất của tôi sau này.

Nhìn thấy Hồ Tiên quá xinh đẹp khiến tôi phải úp mặt vào lòng bàn tay, dùng sức ôm chặt mặt.

Quả nhiên sau khi đưa Hồ Tiên về nhà thì đã gặp ngay phiền toái đầu tiên.

Sau khi mở cửa A Tuyết ngạc nhiên khi nhìn thấy Hồ Tiên đi bên cạnh tôi.

- Anh về rồi...Cô ấy là....

A Tuyết nhìn thấy Hồ Tiên thì sắc mặt từ vui mừng chuyển dần sang khó hiểu và kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhà Có Hồ Tiên

Nhìn thấy vẻ mặt của A Tuyết trùng khớp với những gì tôi dự đoán nên tôi gượng cười, sau đó thì nháy mắt với Hồ Tiên rồi nói với A Tuyết:

- A Tuyết, để anh giới thiệu một chút, cô ấy tên là Hồ Tiên, cô ấy là.....

- Là người yêu.

Điều làm tôi kinh ngạc chính là lúc tôi thuyết phục thì Hồ Tiên cũng đã đồng ý với câu chuyện tôi bịa ra, vậy mà giờ lại thản nhiên buột miệng nói như vậy làm đảo lộn hết kịch bản mà tôi đã chuẩn bị.

- Cô.....

Ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Hồ Tiên, cô ấy nhìn thấy bộ dạng kì lạ của tôi thì chỉ nhếch mép cười khiến tôi ghen lời.

- Không phải vậy sao?

Hồ Tiên mỉm cười, bỗng nhiên khẽ mở đôi môi đỏ thắm thổi một ngụm khí lạnh vào mặt tôi, khiến tôi đứng đơ người không kịp giải thích.

- Anh, anh có bạn gái rồi sao? Anh.....biết cô ấy từ lúc nào?

A Tuyết ngạc nhiên nhìn tôi, đột nhiên thấy anh trai mang về nhà một người con gái xinh đẹp như vậy thì tất nhiên là A Tuyết phải thắc mắc rồi.

Tôi nghiêm mặt liếc Hồ Tiên một cái rồi cười nói:

- A Tuyết, đừng nghĩ bậy, cô ấy hay nói đùa, cô ấy là bạn học của anh, hiện tại nhà cô ấy bị cháy, cả nhà chết hết, không có chỗ nương tựa nên đến nhà chúng ta ở một thời gian.

Vừa nói tôi vừa nháy mắt với Hồ Tiên để cô ấy biết ý mà hợp tác với tôi nhưng cô ấy là làm tôi tức đến hộc máu, Hồ Tiên đứng đó xoắn tóc, ánh mắt nhìn xung quanh, không hề để ý đến việc tôi ra dấu.

- Trời ơi, không thể nào.

Nghe tôi giải thích thì A Tuyết tròn tròn mắt, nhưng rất nhanh sau đó con bé liền trở lại bình thường, hạ thấp giọng nói với tôi.

- Nhưng thoát nhìn qua thì thấy cô ấy không đau lòng lắm....

- Quan hệ giữa cô ấy và người nhà không được tốt lắm.

Tôi thuận miệng bịa chuyện, miễn cưỡng nói dối để A Tuyết tin lời tôi.

A Tuyết tỏ ra lo lắng, thường liếc mắt nhìn trộm Hồ Tiên, nhìn cô ấy không chớp mắt.

- Anh, cuối cùng anh và người này có quan hệ như thế nào? Nhìn cô ấy.....rất xinh đẹp, trước đây anh chưa từng nói với em.

Nói xong ánh mắt của A Tuyết chợt sáng lên.

- Đúng rồi, em biết rồi, anh, mất ngày nay anh thường xuyên đi ra ngoài, có phải là đi gặp cô ấy không?

Nói đến đây thì biểu hiện của A Tuyết có vẻ thoải mái hơn.

- Em suy nghĩ quá nhiều rồi, cô ấy chỉ đến ở nhà của chúng ta vài ngày thôi, bây giờ nhà người ta đang có chuyện mà.

Tôi trấn an A Tuyết, giúp con bé bình tĩnh lại và đừng suy nghĩ quá nhiều. A Tuyết là một cô gái nhạy cảm, hơn nữa lại rất hiểu tôi nên bình thường tuyết đối không có chuyện tôi mang con gái về nhà, chuyện này không giống với tính cách của tôi vậy nên việc tôi vừa làm lại khiến cho A Tuyết ngạc nhiên cũng phải thôi.

- Được rồi, chị Hồ Tiên, chị là bạn của anh trai em vậy nên chị ở lại đây, tuy nhiên nhà của bọn em rất nhỏ.....chị đừng để bụng.

Cuối cùng A Tuyết cũng bị tôi thuyết phục nên ngập ngừng nói với Hồ Tiên.

- Không sao đâu.

Hồ Tiên lắc đầu, thuận miệng đáp.

So với việc ở trong một cái đáy giếng mốc meo hơn 30 năm thì một căn nhà nhỏ hẹp lại chính là thiên đường.

- Còn không mau vào nhà đi.

Tôi thấy Hồ Tiên không tập trung và không muốn để lộ ra sơ hở nên cầm tay cô ấy kéo vào trong nhà.

A Tuyết để ý thấy tôi kéo tay Hồ Tiên đi, trong mắt con bé lại xuất hiện nhiều điều khó hiểu.

Sau khi vào nhà tôi thì Hồ Tiên thích thú quan sát bố trí trong căn nhà, nhìn chằm chằm vào bộ bàn ghế uống nước, đồng hồ treo tường, cây xương rồng trong góc phòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở cái tivi, cô mỉm cười và không cần khách khí mà ngồi xuống ghế rồi nằm dài ra, chân bắt chéo, mái tóc trải dài cả ghế sofa.

Nhìn hành động của Hồ Tiên khiến cả A Tuyết và tôi sửng sốt.

- A Tuyết, em đi lấy trà đi.

Tôi nói với A Tuyết, con bé đang ngạc nhiên thì gật đầu đi vào nhà bếp, còn tôi đi tới trước ghế sofa, nhìn dáng người uể oải đang nằm ở đó, hạ giọng nói:

- Đây, đây là nhà tôi, cô bớt gây phiền toái cho tôi một chút được không?

- Là sao?

Hồ Tiên nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lùng.

- Là sao? Không phải tôi đã nói cô đóng giả làm bạn học của tôi còn gì, sao cô lại phá rối như vậy? Cô không biết là em gái tôi sẽ có suy nghĩ như thế nào à?

Tôi có cảm giác đến phổi của mình cũng bị cô ta làm cho tức đến muốn nổ tung.

Hồ Tiên hơi nheo mắt lại nhìn tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc, sau đó thì thầm nói:

- Đó là vì anh nghĩ không chu toàn, dù sao tôi cũng sẽ ở đây một thời gian, em gái anh không hiểu mọi chuyện nên sớm muộn gì cũng nghi ngờ mối quan hệ của tôi và anh, vậy thì chi bằng đi thẳng vào vấn đề sẽ giúp cô bé ít nghi ngờ hơn.

- Cô....

Tôi nhất thời chán nản.

- Vương Nhất Sinh, may mà anh có một cái đầu thông minh, nhưng trong chuyện tình cảm có một số việc không đơn giản như anh nghĩ đâu. Suy nghĩ của con gái còn nhỏ hơn mũi kim nên anh không nhìn ra được đâu.

Hồ Tiên chớp mắt và khoe miệng lại mỉm cười.

Tôi nhìn cô gái này rồi nắm chặt tay mình lại, cuối cùng cũng phải buông tiếng thở dài, đối với người con gái này đúng là tôi không có cách nào để đối phó cả.

- Tôi mệt rồi nên muốn ngủ.

Hồ Tiên là người thích làm theo ý mình mà không cần để ý đến cảm giác của người khác, sau một lúc trêu tức tôi thì ngáp một cái rồi cựa mình ngủ thiếp đi.

- Này, đứng lên cho tôi, đừng ngủ ở ghế như vậy.

- Khò khò.....

Trả lời tôi là tiếng ngáy ngủ kéo dài.

Tôi chửi đổng vài tiếng, nhìn thấy Hồ Tiên cuộn mình ngủ, đưa cái lưng mềm mại về phía mình thì buột miệng nói:

- Sớm biết như vậy thì tôi đã không đưa một cô gái phiền phức như cô ra khỏi lòng đất....

Cứ như vậy Hồ Tiên tạm thời ở nhà của tôi, tôi không biết rốt cuộc cô ấy sẽ ăn uống ở đây bao lâu nhưng sau khi cứu cô ấy ra khỏi lòng đất thì cô cũng không có nơi nào để đi, chỉ có thể ở tạm nhà tôi.

A Tuyết cũng miễn cưỡng chấp nhận chuyện Hồ Tiên là bạn của tôi nhưng trong lòng con bé vẫn chưa tin lắm, nó đến tìm tôi và kéo tôi vào nhà bếp hỏi Hồ Tiên có phải bạn gái của tôi hay không, quen biết ra sao, cô ấy sẽ ở lại trong bao lâu, còn chuyện chi tiêu trong nhà nữa. Tôi chỉ có thể nói với A Tuyết là đừng lo lắng về mấy chuyện này, tôi sẽ giải quyết ổn thỏa. Sau đó A Tuyết lại hỏi đến chuyện tôi đến Sở Cảnh sát, hơn nữa hình như A Tuyết cũng biết chuyện bọn Trương Nhạc bị giết nên hỏi tôi tình hình cụ thể như thế nào, tại sao lại như thế, trong giọng nói có phần hoài nghi lời nói của tôi.

- Yên tâm đi, bọn Trương Quốc Hoa đắc tội với nhiều người như vậy thì ai cũng có thể hại bọn họ được. Mọi chuyện đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa.

Sau khi Yên Yên mất thì A Tuyết đã hiểu chuyện hơn rất nhiều, trong nhà xảy ra nhiều chuyện đau buồn đều chủ động muốn giúp đỡ và chia sẻ với tôi.

Hồ Tiên đến nhà tôi thì ngoài A Tuyết ra còn một điều khiến tôi lo lắng nữa là mẹ tôi. Mặc dù não mẹ có khối u, cả ngày đều nằm trên giường nhưng tôi nghĩ chuyện này cũng cần phải nói cho bà biết.

Nghe tôi nói về Hồ Tiên thì mẹ cũng rất kinh ngạc nhưng khi nhìn thấy Hồ Tiên và nghe những lời bịa đặt của tôi thì bà cũng thờ phào nhẹ nhõm.

- Nếu thật là như vậy thì trước đó nhà chúng ta cũng có một người mất.....ai da, đều là người có số khổ giống nhau, Nhất Sinh, cứ cho cô ấy ở nhà mình đi, đối xử với người ta tốt một chút, mẹ bị liệt không thể đi đứng, làm cho con mất mặt rồi....

- Mẹ đừng lo, Hồ Tiên vốn là người thông minh và hiểu chuyện nên sẽ không nghĩ như vậy đâu.

Mẹ không phản đối việc làm của tôi vì ngay cả nói chuyện với tôi cũng đã là một điều rất khó khăn rồi.

Nhìn đôi mắt hốc hác của mẹ thì tôi có thể nhìn thấy một tia hy vọng trong đó, thực ra sở dĩ mẹ tôi chịu cho Hồ Tiên vào ở có thể vì cô ấy là một người vợ lý tưởng, mẹ biết nhà mình khó khăn nên thấy tôi mang một cô gái xinh đẹp như vậy về nhà chắc chắn cũng có vài suy nghĩ khác. Mặt khác, Yên Yên vừa qua đời, có một cô gái khác đến ở thì ít nhiều cũng vui hơn một chút, có thể giảm bớt không khí đau thương trong nhà.

Nhà tôi bất quá chỉ có 80 mét vuông và hai phòng ngủ thôi. Lúc Yên Yên còn sống thì một mình tôi ở một phòng, Yên Yên và A Tuyết ngủ chung giường, mẹ một giường, cả ba người ở chung một phòng, bây giờ Yên Yên đi rồi thì A Tuyết và mẹ ở chung một phòng, mà Hồ Tiên thì cũng không để ý lắm đến chuyện chỗ ngủ.

- Này, cô nói xem sau này cô ngủ ở đâu? Giường hay là ghế?

Đội Hồ Tiên tỉnh dậy tôi mới nói với cô.

Hồ Tiên lười biếng quay lưng lại, dụi mắt nhìn tôi.

- Hai người ngủ với nhau không được à? Anh đúng là trở mặt như trở bàn tay, không dứt khoát gì cả.

Nói xong cô ngáp dài.

- Cô nói hừ nói vượn gì vậy hả?

Nghe Hồ Tiên nói như vậy tôi giật mình.

- Bịa chuyện thôi mà, cần gì phải lo lắng như vậy. Tôi phóng đại thêm để tăng thêm phần hứng thú cho câu chuyện thôi.

Hồ Tiên ngồi dậy ôm đầu gối, sau đó thì ung dung đi vào phòng ngủ của tôi, không khách khí mà nằm gục xuống giường tôi rồi tiện tay ném một cái gối xuống đất.

- Đàn ông thì phải nằm dưới sàn nhà.

Dứt lời cô kéo đồng chân mền ra đắp, xoa tóc xuống giường và ngủ thiếp đi.

Lúc này cô không ngáy nữa mà ngủ đến sáng ngon lành.

Tôi thực sự là không còn gì để nói với cô này nữa, chịu hết nổi rồi.

Trên đời này tôi chưa từng gặp qua người con gái nào ngả ngớn đến như vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào thì chung quy lại Hồ Tiên vẫn là một cô gái.

Mà con gái thì cần được sự chăm sóc từ người khác.

Trong tình huống không có sự chọn lựa thì tôi chỉ còn cách chấp nhận sự thật thôi, trải chiếu dưới đất và ngủ.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi và Hồ Tiên ngủ cùng nhau nên tránh việc A Tuyết suy nghĩ nhiều thì tôi cố ý không đóng cửa để chứng minh mình và Hồ Tiên không làm chuyện gì quá giới hạn.

Cô gái này rốt cuộc là ngôi sao may mắn hay là kẻ gây họa đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tang Lễ

Ngày hôm sau là lễ tang của Yên Yên, thi thể của Yên Yên đưa từ bệnh viện đến nhà tang lễ đã được hai ngày cho nên hôm đó tôi dậy từ lúc 6 giờ sáng.

Lúc tôi dậy thì trời còn chưa sáng vì trước đó một ngày có tuyết rơi nên ngày hôm đó cũng không quá tối.

Tôi bò dậy, nhìn thấy một cơ thể đang quấn lấy cái chăn, mái tóc dài buông dài ở đầu giường, Hồ Tiên quay lưng về phía tôi, tôi thờ dãi nói:

- Này, dậy đi, hôm nay là lễ tang của em gái tôi, cô cũng nên dậy và giúp tôi một chút đi.

Nghe tôi giục thì Hồ Tiên nhìn tôi bằng một đôi mắt lạnh lùng, trong trẻo, lúc đó trong ánh mắt cô hiện ra một điểm sáng.

- Canh mấy rồi?

Hồ Tiên lười biếng hỏi tôi.

Canh mấy?

- 6 giờ hơn rồi.

Tôi thân nhiên đáp.

- A, thì ra bây giờ là giờ Mẹo (5 giờ đến 7 giờ sáng).

Hồ Tiên uể oải nói rồi nghiêng người cuộn tròn vào chăn tiếp tục ngủ.

-

Xem ra không thể nói lý lẽ mà khiến cô gái này xuống giường được, có lẽ ngay từ đầu tôi nên tìm hiểu kĩ hơn một chút. Không nên để người phụ nữ này giúp đỡ mình để rồi gặp phải nhiều rắc rối như vậy.

Từ sau khi nhà có chuyện tôi đành phải tự mình sắp xếp công việc, tôi liên hệ với nhà tang lễ sắp xếp chuyện mai táng, tôi không có họ hàng bên nội và họ hàng bên ngoại, mẹ tôi cũng không có anh chị em gì nên tôi không có họ hàng thân thiết nào cả, chuyện tang lễ đương nhiên là do tôi và A Tuyết gánh vác, vì gia đình tôi có điều kiện không được tốt nên làm hết sức đơn giản.

Thời gian trôi qua thì con người ta cũng sẽ quên đi rất nhiều chuyện.

Tôi không còn nhớ rõ những chi tiết trong tang lễ Yên Yên nữa, chỉ nhớ là trong nghĩa địa, đứng trước di ảnh tôi đứng như trời trồng thật lâu, em gái A Tuyết tựa vào ngực tôi, che mặt khóc nức nở, nước mắt ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

Tôi im lặng không nói gì, tuy nhiên đứng ở đó bị gió bắc lạnh thấu xương thổi vào mặt đau buốt, nhưng khóe mắt của tôi tuyệt nhiên không có giọt nước mắt nào chảy xuống.

Bởi vì nước mắt của tôi đã khóc cạn khô rồi.

Đôi khi tôi rất buồn bình nhưng cũng có lúc rất thực tế.

Tôi biết rõ rằng mặc kệ chúng ta nhớ đến quá khứ như thế nào thì người chết đi cũng không thể sống lại được.

Đây chính là điều khiến người còn sống đau lòng nhất.

Tôi mua một bó hoa cúc đặt ở phần mộ Yên Yên để tiễn đưa con bé.

Lúc đặt hoa cúc xuống thì A Tuyết lại khóc.

Trời bắt đầu có mưa lẫn tuyết bay là tả, đó là ngày bầu trời rơi ngập tuyết kéo dài, cũng là ngày mùa đông rét buốt.

- Anh, chị Yên Yên đi rồi! Chị Yên Yên đi rồi!

A Tuyết nắm lấy áo tôi khóc thét lên, khóc và khóc, giọng nói của nó nghẹn ngào.

- Yên Yên không đi đâu cả.

Nhìn thấy A Tuyết khóc trong lòng thì tôi lại thấy đau đớn, tôi sờ đầu con bé, kiềm chế cảm xúc, nói:

- Yên Yên đang ở một nơi nào đó và nhìn về phía chúng ta.

- Luôn luôn là vậy.

Giọng nói nhẹ nhàng hóa thành một làn khói trắng tan ra trong gió.

Nhìn vào không trung mờ mịt tôi nhớ đến lá thư Yên Yên gửi cho tôi.

Con bé muốn tôi chăm sóc A Tuyết thay cho cả phần của nó.

Đây là nguyện vọng cuối cùng của Yên Yên, tôi thế sống chết cũng phải thực hiện nguyện vọng đó.

Tôi hít một hơi thật sâu, không thể kiềm chế được nữa nên nói với A Tuyết.

- A Tuyết, anh sẽ từ giờ cho đến lúc anh vào nằm trong quan tài thì anh sẽ không bao giờ để người khác giẫm trên đầu chúng ta nữa. Tuyết đối.

Mưa đã giảm, còn tuyết vẫn tiếp tục rơi, đất trời vẫn tiếp tục câu chuyện của đất trời.

Lúc quay đầu lại tôi nhìn thấy phía cuối nghĩa địa có một cô gái cầm ô màu trắng.

Dưới ô là một cô gái cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng, phong thái tuyệt vời, mái tóc đen dài chấm đất nhẹ nhàng bay trong gió.

Tuy nhiên trong đôi mắt kia lại có một sự buồn phiền, điều đó làm cho người khác cảm nhận thấy một chút ảm áp trong ngày đông giá rét.

Nhìn cặp mắt kia tôi tự cười chế giễu mình, nắm tay A Tuyết chậm rãi đi đến, để lại mộ bia cô độc phía sau.

Nếu gió mùa đông có tâm thì chắc chắn sẽ nhẹ nhàng thổi những bông cúc kia qua một bên và để lộ ra một mảnh giấy nhỏ trên đó có ghi:

"Anh sẽ mãi mãi yêu thương em".

Mưa và tuyết vẫn tiếp tục rơi.

Tôi ngẩng đầu, theo bàn năng đưa bàn tay ra và một bông tuyết lạnh rơi vào lòng bàn tay, bông tuyết kia mảnh, mềm và nhẹ tựa như lông, tôi đứng lại và im lặng một lúc để tìm lấy một thiên sứ xuất hiện nơi đây.

Bông tuyết ơi bông tuyết.

Nếu mây có thể vĩnh viễn không ngừng rơi thì cầu xin mây cùng với gió lạnh đưa lời chúc phúc của tao đi đến nơi chân trời xa nhất.....

.....

.....

Người chết, mặc kệ là ai thì cũng sẽ đều biến thành hư vô.

Sau hai ngày hạ táng Yên Yên tôi mới có cảm giác là Yên Yên đã thật sự ra đi, một thời gian rất dài sau đó tôi đều thấy lòng mình trống rỗng, dù thế nào thì cũng không thể lấp đầy được.

Đương nhiên hai ngày sau tâm trạng của tôi lại bị một việc khác làm cho phân tâm.

Đó là buổi tối hôm sau lúc tôi đang xem tin tức trên TV.

Sau khi Trương Quốc Hoa tự thú rồi bị ngồi tù thì Thị ủy Phó Bí thư đề nghị Lí Ngọc Giang lên thay thế Trương Quốc Hoa ngồi vào cái ghế Thị ủy Phó Bí thư thứ nhất, tương lai có thể là người kế nhiệm chức Phó Thị trưởng thành phố Vô Tích, thậm chí là Thị trưởng. Trong lúc TV đang phát tin hân nhậm chức tại hội nghị thì hân không kiêng nể gì ai phê phán cuộc đời của Trương Quốc Hoa, nói Trương Quốc Hoa cấu kết với thế giới ngầm, làm chuyện ác không chịu hối cải.

Xem đến tin tức này tôi vốn đang có tâm trạng chán nản thì ngay lập tức đứng bật dậy.

Người khác có lẽ không nhìn ra được nhiều vấn đề nhưng tôi có thể nhìn ra được, Trương Quốc Hoa vừa mới vào tù có mấy ngày mà Lí Ngọc Giang đã có thể lên thay thế, tốc độ như vậy là quá nhanh.

Hiển nhiên chuyện này chắc chắn là đã được chuẩn bị, nói cách khác Lí Ngọc Giang đã muốn có được vị trí của Trương Quốc Hoa từ sớm nên đã mượn lực từ không ít người thì mới có thể ngồi vào cái ghế đó nhanh như vậy.

Chuyện này cũng phù hợp với những sự đoán ban đầu của tôi, bọn Trương Nhạc dám ra tay với Yên Yên thật ra là có kẻ giật dây sau lưng.

Trước khi chết chính miệng Ngô Hàm đã nói rằng ngày đó thật ra là có năm người muốn ra tay với Yên Yên, hơn nữa người xúi giục bọn họ chính là bạn trai của Yên Yên, nhưng lại cho Yên Yên uống thuốc kích thích và chơi với con trai - Lí Thiên Vũ.

Mà bố của Lí Thiên Vũ chính là Lí Ngọc Giang.

Chuyện này đã rõ ràng, chính là hai bố con nhà Lí Ngọc Giang đã bắt tay với nhau chẳng qua là do tôi đã hành động nên kế hoạch của bọn họ được thành công nhanh chóng hơn mà thôi.

Nhìn thấy trên TV, Thị trưởng cùng với những người nằm trong Đảng ủy đến bắt tay, tươi cười với Lí Ngọc Giang thì tôi nắm chặt tay lại.

Người đàn ông này, chắc chắn không phải là một con ruồi tôi đâu.

- Tại sao mà có biểu cảm như vậy, bị ma ám à?

Hồ Tiên nhẹ nhàng nói, cô nằm trên ghế sofa xem TV cùng tôi, hai ngày vừa qua Hồ Tiên cũng đã biết được TV là gì rồi.

Tôi chậm rãi quay đầu lại nói với Hồ Tiên:

- Người đàn ông trên TV này chính là đầu sỏ gây nên cái chết của em gái tôi. Trương Quốc Hoa vừa mới vào tù thì hân liền lên thay thế, hiển nhiên là hân đã có một sự sắp xếp đại cục rất tốt. Bây giờ Trương Quốc Hoa đã ngã ngựa, hân giẫm lên Trương Quốc Hoa mà ngồi lên cái ghế kia.

- Vậy à?

Hồ Tiên không để ý đến lời tôi nói mà nhẹ nhàng chơi đùa với mấy móng tay dài, nhọn, sáng bóng của mình, cô xòe năm ngón tay ra, lật tới lật lui mấy lần để ngắm nghía.

Đột nhiên Hồ Tiên mở miệng nói:

- Nay Vương Nhất Sinh, biết điệp la hán (tiết mục xiếc chồng người lên xếp kim tự tháp) không?

Tôi ngạc nhiên, sau đó nói:

- Biết, sao vậy?

Hồ Tiên nhìn chăm chăm vào ngón tay mình rồi chậm rãi nói:

- Thói đời này chính là điệp la hán. Người ở trên thì sẽ giẫm đạp lên đầu người ở dưới. Người bên trên luôn luôn cao hơn người bên dưới....ai cũng muốn đi lên, dù cho là cao hơn một chút thì cũng hiểu được là phải giẫm lên người khác thì trong lòng mới thoải mái được.

Lời nói của Hồ Tiên khiến tôi hơi giật mình, tôi nheo mắt nhìn cô và hỏi:

- Nói cách khác, nếu không muốn bị người khác giẫm đạp thì phải trèo lên nơi cao nhất đúng không?

Hồ Tiên thần nhiên nói:

- Đợi đến khi anh lên đến đỉnh núi thì sẽ phát hiện ra là nơi đó ngoại trừ sự hoang vắng ra thì không có thứ gì khác cả.

Nghe vậy tôi nhủ mày, quay đầu lại nhìn lên TV, một lúc lâu sau mới nói:

- Tuy nhiên trên đời này vẫn có rất nhiều người nghĩ thế giới này bị đảo ngược, khiến cho người đứng trên đỉnh cao có thể ném được mùi vị khi bị giẫm đạp dưới chân.

- Là anh sao?

Hồ Tiên nhìn tôi bằng đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến lòng tôi chùng xuống.

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi chỉ không muốn mình bị người ta chà đạp, bị coi thường, không gặp được cô thì tôi chỉ là một con dê bé nhỏ bị nhốt ở lò mổ thôi, cả cuộc đời này bị nhốt trong chuồng, không biết khi nào thì bị đâm cho một dao.

- Bây giờ thì sao?

- Bây giờ à? Bây giờ tôi vẫn chỉ là một con dê, chẳng qua tôi cũng có một con dao, nếu người khác muốn giết tôi thì cũng sẽ không dễ dàng như trước kia nữa. Hơn nữa, điều quan trọng đối với tôi chính là nếu có lúc bọn họ bị ức hiếp thì tôi cũng có thể dùng con dao trong tay mình cứu họ một phen.

- Cho nên tôi phải cảm ơn cô vì đã cho tôi con dao đó.

Tôi quay đầu lại nhìn Hồ Tiên đang nằm phía sau.

- Nhưng anh có biết là muốn luyện con dao này thật tốt thì phải dính rất nhiều máu không Vương Nhất Sinh?

Hồ Tiên cười nhạt, tiện tay cầm lấy một cái bánh ngọt trên bàn trà cho vào miệng, nhắm đôi mắt đẹp lại hưởng thụ và không nói thêm câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Khai Giảng

Thời gian sau khi chôn cất Yên Yên có thể nói là vô cùng nhạt nhẽo đối với tôi.

Chuyện trong nhà vẫn không khác mấy, chẳng qua vì Yên Yên qua đời nên gánh nặng trên vai tôi và A Tuyết càng nặng hơn, còn Hồ Tiên ngoài việc ăn ngủ và ra ngoài tán dóc thì không biết làm việc của phụ nữ, ngay cả quần lót của cô ấy tôi cũng phải giặt vậy nên gánh nặng trên vai tôi không thể nào giảm bớt đi được.

Hơn nữa vì tôi đã xé chi phiếu của Trương Quốc Hoa nên trong nhà cũng không còn nhiều tiền.

Tôi bắt đầu lo lắng đến vấn đề kiếm sống.

Thật ra tôi có "Câu hồn thuật" nên việc kiếm tiền cũng không khó lắm, những người đi trên phố là những bảo vật quý giá.

Tôi chỉ đơn giản là cầm lấy của mỗi người một cái ví thôi, chuyện này cũng giống như cướp bóc vậy.

Tuy nhiên lúc này tôi cũng chỉ còn con đường này để kiếm tiền thôi.

- À, anh xé tiền của người ta đưa cho rồi giờ lại muốn đi cướp tiền mồ hôi nước mắt của người khác nữa sao? Giờ anh và gã Trương Quốc Hoa kia có gì khác nhau đâu? Vương Nhất Sinh, anh đúng là loại người có nhiều mâu thuẫn đấy.

Thấy tôi về đến nhà thì Hồ Tiên lên tiếng châm chọc.

Thấy Hồ Tiên như vậy tôi trả lời:

- Trong mắt người khác thì không khác nhau nhưng trong mắt tôi thì thấy khác, người ta giẫm lên tôi rồi quay lại bỏ thí cho tôi, còn tôi thì dựa vào sức mình cho dù là ăn cướp.

- Nói còn hay hơn hát, nói trắng ra là miệng còn hôi sữa.

Hồ Tiên nằm trên ghế sofa duỗi thẳng chân, uể oải, lưng áo và bộ ngực căng tròn khoe trọn vẹn ra ngoài với lớp áo mỏng.

Tôi nhìn Hồ Tiên rồi cười.

- Tôi không phải là một đứa trẻ, bánh ngọt của cô....từ đâu mà có?

Nói đến đây thì Hồ Tiên sững sốt, sau đó ngậm miệng không nói đến nữa.

Trên thực tế tiền của tôi cũng không phải do cướp bóc mà có như Hồ Tiên nói.

Mấy ngày nay tôi đến văn phòng bất động sản để hỏi thăm, tìm được một tên doanh nhân có lòng dạ đen tối nổi tiếng ở thành phố Vô Tích, tôi sử dụng "Câu hồn thuật" để khống chế hắn. Sau đó tôi giả mạo mình là người môi giới bất động sản muốn tìm mua năm căn phòng, nói với bọn họ là tôi có quan hệ rất tốt với các ông chủ bất động sản nên có thể giảm giá cho bọn hắn được, tuy nhiên phải có một số lệ phí trung gian, cứ một căn phòng thì sẽ đề giá là 1,5 triệu, trong nửa năm đầu sẽ lấy số tiền là 1 triệu, mỗi nhà lấy được 200 nghìn tiền phí trung gian, cứ như vậy tôi dễ dàng có được một triệu trong tay.

Đây là lần đầu tiên tôi dựa vào "Câu hồn thuật" để kiếm tiền, mặc dù quá trình này không đơn giản như tôi nghĩ nhưng cuối cùng tôi vẫn thành công.

- Em gái anh biết anh có nhiều tiền như vậy, nếu nó hỏi thì anh làm sao mà chối bỏ quá khứ được?

Im lặng một lúc thì Hồ Tiên cũng mở miệng hỏi.

- Tô đương nhiên là có cách giải quyết.

Tôi lấy tay chỉ vào đầu mình, thản nhiên trả lời Hồ Tiên.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Vừa nói đến A Tuyết thì nó đã về.

Cứ hễ là ngày nghỉ thì tôi và A Tuyết sẽ thay phiên nhau đi mua đồ ăn, tôi nấu một ngày, nó nấu một ngày, hôm nay đến lượt A Tuyết ra ngoài đi chợ nên về trễ hơn so với bình thường.

- Anh, em về rồi.

A Tuyết đẩy cửa, cầm một túi nhựa đi vô, tôi thấy bạch đồ ăn A Tuyết mua về rất đơn giản, măng mùa đông, cây cải củ và một chút thịt.

Nhìn thấy A Tuyết về tôi nháy mắt với Hồ Tiên rồi quay đầu lại, ho khan, nghiêm túc nói với A Tuyết.

- A Tuyết.

- Dạ, sao vậy anh?

A Tuyết đóng cửa lại nhìn thấy tôi nghiêm túc đến kì lạ thì nó cũng nhũn mảy khó hiểu.

- A Tuyết, anh có chuyện rất quan trọng muốn nói cho em biết.

Tôi nhìn A Tuyết và cố ý dùng giọng nói nặng trĩu để nói.

- Anh....chuyện gì vậy?

- Chuyện này rất nghiêm trọng, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta sau này.

Tôi nói.

- Chuyện gì vậy?

A Tuyết chớp mắt, mặt mày trắng bệch ra.

Nhìn biểu hiện khó coi của A Tuyết, tôi biết là đã dọa được con bé rồi nên đành bật cười.

- A Tuyết, chúng ta trúng giải rồi.

Tôi hít một hơi rồi nhìn A Tuyết với vẻ mặt vui sướng.

- Trúng giải?

A Tuyết liền đi đến bàn uống trà, bỏ bịch đồ ăn xuống, nhìn tôi nghi ngờ.

- Trúng giải gì vậy anh?

- Xổ số kiến thiết.

Tôi cười tủm tỉm.

- Anh trúng giải rồi A Tuyết.

Nói xong tôi còn lấy tờ vé số ra cho A Tuyết xem, tất nhiên là A Tuyết chỉ nhìn thấy mặt trên, nó càng không biết là tờ vé số này tôi lấy từ mẫu hàng ở các cửa hàng vé số, tất nhiên không phải là vé số thật rồi.

A Tuyết nhìn tới nhìn lui tờ vé số rồi nhú mày lại hỏi:

- Trúng bao nhiêu vậy anh?

Tôi nhìn Hồ Tiên rồi nhìn A Tuyết.

- Một triệu.

Nghe vậy A Tuyết há hốc mồm, tờ vé số trong tay run run rồi bỗng nhiên rơi xuống đất.

- Thật vậy sao? Anh.....anh lừa em à?

A Tuyết nhặt tờ vé số lên, mắt chớp liên tục.

Nhìn bộ dạng lưỡng lự của A Tuyết, một tay tôi giữ lấy ghế sofa, một tay lấy cái va li trên bàn rồi mở ra, rất nhiều nhân dân tệ có màu trắng và đỏ ở bên trong. A Tuyết mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi, há hốc miệng, không dám tin vào cái va li đầy tiền trước mắt là có thật.

- Làm sao mà anh lừa em được chứ?

- Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện mua vé số? Trước kia có bao giờ anh mua mấy thứ này đâu?

Hình như A Tuyết vẫn không tin, một tin vui đến quá sức đột ngột dù là ai thì cũng không thể nào dễ dàng chấp nhận được.

Tôi cười chua xót, nhìn A Tuyết rồi nói:

- Anh thấy nhà mình dạo này xui xẻo quá nên thử mua vé số thử vận may.....ai ngờ lại trúng thật. Có thể là do Yên Yên phù hộ cho chúng ta.

A Tuyết lại im lặng một lúc lâu sau mới bước lên trước nhìn Hồ Tiên rồi nhìn tôi, cuối cùng nhìn va li tiền trên bàn, đôi mắt chột đỏ lên.

- Anh.....thật là tốt quá, đúng là tốt quá, nhiều tiền như vậy, sau này.....chúng ta không cần khổ như trước đây nữa. Nếu chị Yên Yên có thể nhìn thấy thì tốt quá.....hu hu hu.

Nói xong A Tuyết lại khóc nức nở lên, nó là một cô bé nhạy cảm, chỉ cần một việc nhỏ cũng khiến nó bật khóc.

Tôi chậm rãi ôm lấy con bé, vỗ về an ủi nó.

- Được rồi, không việc gì phải khóc hết, mạnh mẽ lên nào, em lớn rồi mà.

A Tuyết lau nước mắt rồi rời khỏi ngực tôi, lấy lại bình tĩnh rồi hỏi tôi.

- Nhiều tiền như vậy thì sau này.....mình phải dùng như thế nào đây anh?

- Rất nhiên là cho em đi học đại học, chữa bệnh cho mẹ, cũng như.....sống tốt hơn một chút.

Tôi nhẹ giọng nói.

1 triệu này chỉ là bước đầu tiên của tôi thôi, dựa vào "Câu hôn thuật" mà Hồ Tiên cho tôi thì đừng nói là 1 triệu mà cho dù là 5 triệu hay 10 triệu đi chăng nữa cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Khi dùng hết số tiền đó nếu bạn có quyền thì tiền vẫn có thể vào tay bạn liên tục.

1 triệu, tôi cũng không thể dùng hết trong một thời gian ngắn được, thời buổi giá cả tăng cao thì 1 triệu đúng là không đủ để làm được việc gì lớn cả chứ đừng nói là mua một căn nhà, mua một chiếc xe hơi sang trọng để rồi trong túi trống rỗng. Huống chi bây giờ tôi với A Tuyết đều còn đi học nên cũng không nghĩ đến một cuộc sống quá xa hoa.

Tôi đem một số tiền lớn để đi mua một ít đồ điện tử và đồ cần thiết trong nhà, phần còn lại thì sửa sang căn nhà và dùng để chi tiêu hằng ngày.

Đương nhiên là điều kiện sống của gia đình tôi đã được cải thiện rất nhiều, ít ra mỗi ngày đều được ăn đồ ngon, A Tuyết cũng mua mấy bộ quần áo mới để ăn Tết, Hồ Tiên cũng có bánh ngọt ăn mỗi ngày.

Nhưng A Tuyết từ nhỏ đã có tính tiết kiệm nên không chịu chi tiền tùy tiện, cho dù tôi cho nó ít tiền tiêu vặt nhưng nó vẫn không dùng, mặc dù có 1 triệu thì cũng phải xài tiết kiệm, không được khoe khoang phung phí.

Thời gian dần trôi, trời mùa đông đã âm dần lên, tuyết cũng bắt đầu tan, kì nghỉ đông của tôi và A Tuyết cũng hết.

Hết nghỉ đông, Tết Nguyên tiêu cũng qua, một học kì mới sắp bắt đầu.

A Tuyết cùng tôi sắp phải đối mặt với một học kì mới.

Kì nghỉ đông vừa qua có quá nhiều chuyện đau khổ nên khi nó vừa chấm dứt thì tôi có cảm giác là đã sống qua mấy cuộc đời vậy.

Bệnh tình của mẹ tôi vẫn chưa có chuyển biến gì cả, thậm chí mấy tháng trước mẹ tôi đã phải phẫu thuật, tình trạng của mẹ bây giờ không thể chịu đựng được thêm cuộc giải phẫu thứ hai nữa cho nên chỉ có thể nằm nhà nghỉ dưỡng. Nhưng mẹ không muốn chúng tôi bị lỡ việc học nên khuyên tôi và A Tuyết đến trường. Lúc trước Yên Yên còn sống thì cả ba chúng tôi vào buổi trưa và chiều đều trở về để chăm sóc mẹ, bây giờ Yên Yên đi rồi nên tôi gánh vác trách nhiệm chăm sóc mẹ. Tuy nhiên tôi đang học cấp ba, bài vở rất nhiều, cũng may bây giờ còn có Hồ Tiên, mặc dù cô gái này hết ăn lại nằm, cả mùa đông qua không làm được việc gì có ích nhưng lúc này tôi muốn cô ấy phải ở nhà chăm sóc cho mẹ.

Khi tôi đề nghị việc này với Hồ Tiên thì cô ấy đang ngồi ở đầu giường, hai cái đùi đung đưa cạnh mép giường, cầm cuốn sách "Xung đột giữa các nền văn minh và xây dựng lại trật tự thế giới" của tôi lật tới lật lui.

- Vương Nhất Sinh, với khả năng bây giờ của anh mà vẫn phải học tập sao?

Hồ Tiên nhìn chằm chằm vào trang sách, lười biếng nói.

- Tôi muốn đến trường.

- Vì cái gì? Nơi đó có gì để anh luyện tiếu sao? Trường học, giáo viên à?

- Đó chỉ là một khía cạnh thôi.

Tôi bình tĩnh nói.

- Thời đại này đi chỗ nào cũng cần phải có giấy chứng nhận bằng cấp, nếu không có nó thì đến cửa cũng không được bước vào. Hiện tại tôi cũng chỉ có thể không chế được chín người, những lúc bình thường thì tôi cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

- Còn sau đó?

Hồ Tiên vẫn dán mắt vào trang sách.

Tôi cười, mặc cái áo len màu đen vào và nói.

- Còn nữa, trường học chính là nơi tôi che giấu năng lực, kiểm tra năng lực, mượn sức người tốt nhất. Nếu tôi có làm chuyện gì sai thì cũng sẽ có rất ít người để ý đến một học sinh như tôi. Hơn nữa, trong trường học rất đông người, nếu muốn kéo bè kết cánh cho mình thì cũng là môi trường thích hợp nhất. Học sinh trung học còn non nớt, chưa có nhiều kinh nghiệm sống, ngây thơ nên dễ dàng bị kích động, xã hội quá phức tạp, còn kinh nghiệm của tôi thì quá ít. Đây chính là con đường duy nhất để tạo được nền tảng cho tương lai.

- Tính toán không tồi.

Hồ Tiên làm bầm.

- Còn lý do khác không?

Tôi thở dài, nói:

- Còn, đó là.....học xong trung học, đó là tâm nguyện của mẹ và cả Yên Yên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ủy Văn Long

Nói xong tôi mặc áo khoác vào thì Hồ Tiên ném cuốn sách của tôi qua một bên, lúc này tôi mới phát hiện ra là hình như Hồ Tiên đã đọc xong cuốn sách đó rồi.

Tôi chớp mắt, Hồ Tiên thì hást cằm, hai chân đá lên không trung, nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lùng.

- Vương Nhất Sinh, tôi cũng muốn đi.

- Cô bớt đùa đi, cô mà ra ngoài cùng tôi thì đó là tai họa với tôi đấy. Cô mang khuôn mặt xinh đẹp này ra đường không nên chút nào vậy nên cứ ngoan ngoãn ở nhà đi.

Nghe Hồ Tiên nói tôi nhấn mặt lại.

- À.

Hồ Tiên khẽ cười rồi thổi bay vài sợi tóc lòa xòa trước mặt, nói:

- Nói vậy thôi, đến nhìn một đám con nít chưa lớn tôi cũng chẳng thích thú gì.

Tôi nhìn Hồ Tiên mỉm cười rồi soạn sách vở, bút thước, sau đó đi ra khỏi cửa.

- Sức khỏe của mẹ tôi không tốt, cô chăm sóc bà ấy một chút, chăm sóc như người nhà của mình ấy, đừng làm biếng mà quên hết công việc.

Nghe vậy Hồ Tiên nghiêm mặt nói:

- Tôi buồn nôn quá.

Tôi mỉm cười rồi đóng cửa lại, mang theo túi xách đi ra khỏi phòng bắt đầu cuộc sống ở trường học.

Lúc này cuộc sống ở nhà trường nhất định sẽ không còn sóng êm gió lặng nữa.

Ngày khai giảng không phải là một ngày học chính thức mà là làm bài kiểm tra đầu năm với mục đích kiểm tra xem các học sinh có ôn tập bài vở trong kì nghỉ đông hay không. Tôi đã học sinh năm cuối, bài vở lúc này rất nhiều nên mấy ngày trước khi khai giảng tôi đã ôn tập ở nhà.

Trên thực tế vì hoàn cảnh gia đình nên tôi học tập rất nghiêm túc, so với người bình thường thì phải cố gắng hơn nhiều lần. Người khác tan học thì nói chuyện phiếm, xem sách giải trí, chơi game trên điện thoại, còn tôi thì xuống góc lớp và chuẩn bị bài. Cùng lắm thì cũng chỉ xem qua một chút tin tức trên tạp chí, trên lớp có thể xem tôi là một người ít được mọi người quan tâm đến nhất. Trả giá nhiều nhưng thu hoạch không xứng đáng với công sức bỏ ra, tuy nhiên cũng không phải là trắng tay, vì tôi học tập chăm chỉ hàng ngày nên thành tích của tôi vẫn giữ top đầu trong lớp.

Buổi thi khảo sát đầu năm này chủ yếu là kiểm tra mấy môn tiếng Anh, Vật lý, Hóa học, Toán học. Bình thường tôi làm bài thi rất cẩn thận, thế nhưng không hiểu tại sao lúc này đọc đề kiểm tra thấy nó dễ đi rất nhiều. Có thể đọc hiểu thông suốt môn tiếng Anh, môn Toán có thể nghĩ ra được nhiều cách giải, môn Lý và Hóa cũng vậy, tôi làm xong rất nhanh. Còn môn Văn thì ngay cả những từ ngữ khó hiểu trong tác phẩm cổ cũng không làm khó được tôi.

Rồi đến phần sáng tác văn học thì trong đầu tôi tuôn ra rất nhiều câu danh ngôn, tục ngữ, tôi viết một mạch lưu loát, không gặp bất cứ trở ngại gì, cảm giác kì lạ này khiến tôi vô cùng ngạc nhiên.

Điều kì lạ hơn là khi tôi làm xong bài thi thì vẫn còn đến một nửa thời gian.

Tôi biết đây là do tác dụng của Linh nguyên kim đan tăng cường trí nhớ cho tôi nhưng không biết kết quả thi sẽ thế nào. Nếu Linh nguyên kim đan giúp tăng cường trí nhớ nhưng không có thành tích cao thì cũng coi như là vô dụng.

Hai ngày sau đã có điểm của kì thi khảo sát đầu năm.

Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi là cô giáo Hạ, năm nay 30 tuổi, tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, bằng cấp rất cao, thái độ làm việc cũng có phần ngạo mạn, mỗi lần cô ấy đứng trên bục giảng công bố kết quả thi cả lớp không ai dám nói tiếng nào.

- Kỳ thi lần này ra đề rất khó nên nhiều người làm bài không đạt được kết quả cao, nếu có đạt kết quả thấp thì mọi người cũng đừng thất vọng. Tuy nhiên vẫn có hai người đạt được kết quả rất tốt, có thể hoàn thành tốt tất cả những gì mà đề thi đưa ra, họ được 10 điểm.

Hai người được 10 điểm?

Nghe cô giáo chủ nhiệm nói như vậy tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, tôi tự nhận mình làm bài kiểm tra không tồi tuy nhiên lại không nghĩ đến là được 10 điểm.

- Tôi có lời khen ngợi dành cho hai em này, đó chính là Vương Nhất Sinh và Úy Văn Long.

Úy Văn Long?

Tôi xoay đầu nhìn lại chỗ ngồi phía sau tôi.

Ngay phía sau tôi là một gã nam sinh đang nằm nhào người về phía trước, đầu gục vào cánh tay, tóc tai bù xù như tổ chim, trên bàn sách vở để tung tung.

Một chàng trai lồi thối lếch thếch, cầu thả, tay áo xấn bên ngắn bên dài, hơn nữa bên ngoài áo còn dính bụi bẩn nữa.

Úy Văn Long, người này tôi biết, hắn bị lưu ban từ năm trước và được xếp vào lớp tôi, hắn ngồi ngay sau tôi, hắn đối nhân xử thế cũng rất bình thường giản dị, sau giờ học hoặc là nằm ngủ trên bàn, hoặc là đọc sách, rất ít khi nói chuyện với bạn cùng lớp. Trước đây tình hình học tập của hắn không ổn định, lúc thì cao chất ngất, lúc thì thấp lè tè khiến cho người khác phải ngạc nhiên. Kỳ thi khảo sát này không ngờ hắn có thể làm được như vậy, đúng là rất đáng để khâm phục.

Mặc dù bị cô giáo chủ nhiệm gọi đến tên nhưng Úy Văn Long vẫn nằm đó, không một chút phản ứng, hình như là hắn đã ngủ say rồi.

Nhìn Úy Văn Long nằm ở đó cô cũng không nói gì, vì mỗi lần vào lớp thì Úy Văn Long đều nằm như vậy. Nhưng mỗi khi giáo viên hỏi hắn một vấn đề nào đó thì hắn chậm rãi đứng lên, ngáp một hơi dài rồi trả lời câu hỏi một cách chính xác khiến mọi người hoài nghi về việc hắn có ngủ thật hay không.

Vì tôi và Úy Văn Long đều được 10 điểm nên tự nhiên lại trở thành mục tiêu chú ý của cả lớp, tuy nhiên Úy Văn Long lại đang gục đầu ngủ nên tất cả ánh mắt của mọi người liền dồn vào tôi.

Tôi biết thời khắc này chính là giây phút tôi tôi được đền đáp sau bao nhiêu cố gắng, nhưng ngay lúc này nếu bạn chỉ cần nở một nụ cười tự mãn thì sẽ khiến rất nhiều người ghét nên tôi chỉ ngẩng đầu nhìn cô giáo một lát rồi cũng cúi đầu đọc sách, không nói câu nào, giữ nguyên tư thế cúi đầu.

- Kết quả không tồi nhỉ Vương Nhất Sinh?

Bên phải tôi vang lên một giọng nói ồ ồ, tôi liếc mắt nhìn sang, đó là Sử Bình ngồi chung bàn với tôi, từ khi bắt đầu vào lớp này tôi và hắn đã ngồi chung bàn.

Vì trong lớp sẽ ngồi dựa theo sự chênh lệch thành tích học tập, người học kém sẽ ngồi chung với người học tốt vậy nên tôi với hắn ngồi chung với nhau.

Sử Bình có học lực rất kém nhưng sự ảnh hưởng của hắn đến lớp rất lớn là bởi vì hắn có một thân hình cao lớn, lông mày rậm, tướng mạo hung dữ, cao 1m88 nên hắn xứng đáng trở thành trụ cột của lớp. Thứ hai là vì gia thế hắn hiển hách, các thế hệ trước trong gia đình được xem như là những người lãnh đạo nổi tiếng nhất ở thành phố Vô Tích. Thứ ba là vì hắn quen biết rộng, hay nói cách khác bè cánh, anh em của hắn rất nhiều.

Từ khi Sử Bình học Mẫu giáo đều là nhờ vào tiền của cha hắn nên mới học được đến bây giờ chứ học lực của hắn gần như là con số 0.

Vì thành tích của Sử Bình kém nên bất luận là bài tập nào thì hắn đều chép của tôi, mặc dù tôi rất ghét điều này nhưng cũng lờ đi, thậm chí còn lợi dụng ngược lại hắn.

Nửa học kì trước tôi chủ động cho Sử Bình chép bài nhưng bù lại mỗi ngày hắn phải trả cho tôi 15 đồng tiền phí.

Dựa vào Sử Bình tôi cũng kiếm được một chút tiền nhỏ để chi tiêu.

Có đôi lúc tôi muốn sống một cuộc sống không có thù hận, không loại bỏ người khác, không lợi dụng người khác, đây mới chính là lý tưởng sống mà tôi muốn hướng đến.

- Có gì đâu.

Tôi nở một nụ cười rồi không nói gì thêm, tôi với Sử Bình cùng lắm chỉ là quan hệ lợi dụng nhau chứ không có quan hệ bạn bè.

Sử Bình cười híp mắt, vỗ bả vai tôi rồi đột nhiên mở miệng nói:

- Nghe nói em gái cậu bị hãm hiếp hả?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Khó Coi

Tin tức của Sử Bình rất nhanh, thời gian trước khi Li Ngọc Giang lên chức thì đã trắng trợn tuyên bố vụ bê bối của Trương Quốc Hoa nên tất nhiên là chuyện em gái Yên Yên của tôi cũng bị đưa ra ánh sáng. Chẳng qua là đài truyền hình không thể tiếp xúc với thân nhân nạn nhân nên không thể công khai mọi chuyện, truyền thông cũng sẽ vì tôn nghiêm của người chết mà không chụp ảnh, đưa tin.

Tôi chớp mắt, giả bộ không để ý đến bộ dạng của Sử Bình.

- Muốn nói chuyện gì?

- Tôi nghe một nam sinh kia nói là...

Sử Bình cười với tôi, sau đó gõ ngón tay lên mặt bàn.

- Tôi nghe nói có bốn nam sinh là bốn vị công tử bột đã gây náo loạn ở Ngân Nhạc, bốn người bọn họ đã quan hệ cùng với một nữ sinh và sau đó tất cả đều chết ở đó hết.

Tôi nheo mắt lại, chuyện em gái tôi vốn đã là quá khứ, bây giờ Sử Bình lại lôi ra làm gì? Tên Sử Bình này rốt cuộc muốn làm gì? Xát muối vào vết sẹo của tôi hay là cố ý làm tổn thương tôi?

- Nữ sinh kia là em gái của cậu họ Vương Nhất Sinh?

- Có chuyện gì cứ nói thẳng, hỏi chuyện này để làm gì?

Tôi nhìn Sử Bình rồi thản nhiên trả lời.

Sử Bình khoát tay, bữu môi, không thèm để ý đến:

- Thích thì hỏi thôi, tò mò thôi mà. Nói như vậy nữ sinh bị cưỡng hiếp kia đúng là em gái của cậu sao?

Lúc này xung quanh Sử Bình có âm thanh ồ lên, những người ngồi gần đó nghe vậy cũng tò mò quay đầu lại để hóng chuyện, nhìn tôi và Sử Bình bằng ánh mắt khác thường.

Nhìn thấy ánh mắt của những người xung quanh khiến tôi rùng mình.

"....."

Tôi liếc mắt nhìn Sử Bình một cái, trong lòng cũng chùng xuống, Sử Bình rất thích chuyện đùa giỡn với nữ sinh, ức hiếp bạn học. Nói một cách khác thì bất luận là ở trong lớp hay ở ngoài thì hẳn đều thích bôi móc mọi chuyện, chõ mõm vào chuyện người khác.

Con người hắn như thế nên đến lúc này tôi vẫn không có phản ứng gì, dù gì thì hắn cũng ngồi cùng bàn, hơn nữa trước kia cũng có qua lại vì lợi ích nên đôi khi hắn kiếm chuyện thì tôi vẫn chịu đựng.

- Sử Bình, nếu cậu còn muốn chép bài của tôi thì tôi khuyên cậu nên im miệng đi.

Tôi lạnh lùng nói với Sử Bình.

- Chuyện nhà tôi không đến lượt cậu hỏi.

Nghe tôi nói như vậy thì vẻ mặt của Sử Bình trở nên khó coi hơn, sau đó hắn cười nhạo rồi vỗ vai tôi, khẽ cười:

- Bình tĩnh, tôi chỉ tiện thể hỏi thăm thôi, quan hệ chúng ta cũng tốt mà đúng không?

Nói xong hắn lấy từ trong túi ra hai trăm đồng nhét vào tay tôi, cười nói:

- Đúng rồi, chúng ta theo....quy định cũ, bài tập và thi cử tháng này phiền cậu giúp tôi hết mình. Tôi biết cậu làm được mà.

Nói xong còn nháy mắt với tôi nữa.

Tôi cúi xuống nhìn hai tờ tiền Sử Bình đưa cho, tiện tay đẩy trả về bên bàn Sử Bình.

- Tôi không rảnh, tự mình làm đi.

Tôi lạnh lùng nhìn Sử Bình.

Thấy tôi hành động như vậy Sử Bình nhất thời khom người xuống nhưng không hề trở mặt mà nở một nụ cười rồi vỗ vỗ tay tôi, thăm dò:

- Vương Nhất Sinh, đừng như vậy? Tức giận à?

Tôi liếc hần, không trả lời.

- Đây, cậu giận tôi cái gì chứ, tôi chỉ tiện thể thăm hỏi thôi mà, qua hệ của chúng ta sau này vẫn không thay đổi, cậu cho tôi chép bài thì tôi cho cậu tiền, đúng không? Cậu đừng như vậy, sau này nhớ cho tôi chép bài với nhé.

Sử Bình thấy tôi không nói gì thì quàng vai tôi, cười nói.

Tôi chậm rãi quay đầu lại mỉm cười với Sử Bình rồi đột nhiên lạnh lùng nói:

- Tôi không có hứng thú với tiền, nếu cậu có bản lĩnh thì sau này tìm người khác đi, tôi nghĩ có rất nhiều người thích tiền đấy. Hoặc cậu cũng có thể thử dùng đến cái đầu vô dụng của cậu đi. Tóm lại, đừng làm phiền tôi nữa.

Nghe vậy mặt Sử Bình tối sầm lại, tôi biết chắc chắn hần đã bị tôi chọc giận.

- Vương Nhất Sinh, ý cậu là sao? Không có hứng thú với tiền sao?

- Đúng vậy, tôi không có hứng thú với tiền.

Tôi thản nhiên trả lời Sử Bình.

- Rốt cuộc cậu muốn gì?

Sử Bình tức giận hỏi tôi lần hai, hơn nữa hần còn kéo tay tôi quay lại đối diện với hần.

- Vương Nhất Sinh, quan hệ giữa chúng ta vẫn tốt đúng không?

Nói xong Sử Bình lại cười.

- Tôi có không ít tiền trên người, còn cậu cũng rất cần tiền mà, đúng không?

Tôi bình tĩnh nhìn Sử Bình, nói:

- Chúng ta từ hôm nay trở đi không còn quan hệ gì nữa, cảm ơn.

Dứt lời, tôi quay đầu lại và cúi đầu xuống đọc sách.

- Vương Nhất Sinh.

Lúc này hình như Sử Bình đã thực sự nổi cáu, hần dùng lực túm lấy cánh tay tôi, còn một tay thì giật cuốn sách của tôi, lạnh lùng nhìn tôi, trong ánh mắt thể hiện rõ ràng ý định của hần.

- Vương Nhất Sinh, Sử Bình, hai người im lặng cho tôi, còn không thì đi ra ngoài.

Vì Sử Bình đang làm lớn chuyện, tuy rằng chúng tôi ngồi ở phía sau nhưng vẫn khiến cô giáo chủ nhiệm Hạ Viên Viên chú ý.

Nghe cô giáo chủ nhiệm cảnh cáo thì Sử Bình giật mình, rút tay về, trong lớp học thì khả năng uy hiếp của Hạ Viên Viên khiến không ai dám đối đầu.

Sử Bình liếc mắt nhìn tôi rồi ném trả lại cuốn sách cho tôi, tôi hơi bức mình nhưng cuối cùng vẫn nhịn, tôi cầm lấy cuốn sách rồi cố gắng nhìn thẳng về trước không để ý đến Sử Bình nữa.

Tuy nhiên tôi biết Sử Bình ngồi bên cạnh tôi vẫn trừng liếc, quan sát tôi, dùng ánh mắt hăm dọa để phát tín hiệu cho tôi.

Đương nhiên là tôi không thèm nhìn đến rồi.

Đối với người như Sử Bình tôi không việc gì phải duy trì quan hệ bạn bè cả, bây giờ tôi không cần phải dựa vào bài tập mà giao dịch với hần như trước kia nữa, bởi vì từ lúc này Sử Bình đã rất ghét tôi.

Có lẽ sẽ có người cho rằng tôi và Sử Bình phát sinh xung đột nhưng trên thực tế chúng tôi không có bất cứ mâu thuẫn nào cả, nhiều lắm thì tôi đã làm cho Sử Bình bắt đầu gieo mầm oán hận với tôi thôi.

Mà tôi cũng không muốn để ý nhiều đến Sử Bình, dù sao "Câu hồn thuật" của tôi vẫn có giới hạn nên tôi không muốn sử dụng tùy tiện với Sử Bình.

Trừ lần đó ra thì Sử Bình vẫn được xem là người chừng mực vì trong lớp học có đối tượng mà hắn theo đuổi.

Người đó chính là Trương Vũ Đình, hoa khôi của trường. Trương Vũ Đình nổi tiếng ở trường không phải chỉ vì danh hiệu hoa khôi đó mà là vì có rất nhiều nam sinh nguyện chết để được tiếp xúc thân mật với cô, từng gặp nhiều rắc rối trong chuyện tình cảm nhưng vẫn có không ít học sinh muốn đến gần cô. Bạn trai của cô một tuần thay đổi một lần, tuy nhiên những người theo đuổi cô cũng không thắc mắc đến chuyện đó mà tiếp tục vẫn tiếp tục theo đuổi cô.

Sử Bình cũng nằm trong số đó, có thể nói hắn là người thành công nhất.

Hơn nữa vì là bạn học chung lớp nên so với những nam sinh khác thì hắn có ưu thế cạnh tranh lớn hơn.

Mà cuộc sống ở trường của tôi có biến cố xảy ra cũng có thể nói là từ Trương Vũ Đình này mà ra....

Trong tuần học đầu tiên thì cả lớp phải tiến hành tổng vệ sinh, mỗi học sinh đều được phân công công việc, việc của tôi là kêêng bàn và dọn dẹp hành lang. Vì hôm đó thời tiết hơi nóng nên sau khi kêêng bàn xong cả người tôi ướt nhẹp, tôi cởi áo sơ mi trắng để xuống chỗ ngồi rồi đi quét mạng nhện ngoài hành lang.

Làm hết nửa ngày, lúc tôi quay lại lớp học thì người đầy mồ hôi nên việc duy nhất tôi muốn làm là chạy nhanh về nhà để tắm một phát.

Tuy nhiên khi tôi đến chỗ ngồi thì phát hiện ra cái áo sơ mi trắng không còn ở đó nữa.

Tôi tìm khắp nơi cũng không thấy đâu cả, điều kì lạ là lúc tôi đảo mắt nhìn về phía cửa sổ thì thấy một nữ sinh tóc dài đang cầm một tấm vải màu trắng lau cửa kính, còn Sử Bình thì đứng bên cạnh nâng bàn giúp cô gái kia.

Nhìn tấm vải trắng trong tay nữ sinh kia tôi bị chấn động ghê gớm, nguyên nhân là vì mảnh vải kia chính là cái áo sơ mi của tôi.

Dám lấy áo của tôi để đi lau cửa sổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Yêu Tôi Cho Đến Chết

Cái áo sơ mi kia là quà Yên Yên mua tặng tôi nên đương nhiên là không thể đem ra chơi đùa được, lúc ấy trong đầu tôi lửa giận bùng lên, tuy nhiên tôi vẫn cố nắm chặt tay và chậm rãi đi đến trước mặt Sử Bình và cô gái kia.

- Trương Vũ Đình.

Tôi gọi.

Nghe giọng tôi thì cô gái kia cúi mồ hôi trên trán, lười biếng quay đầu lại, dùng đôi mắt lẳng lơ cuốn hút nhìn chăm chăm vào tôi:

- Ai lớn tiếng vậy? Không thấy tôi đang lau cửa kính à?

Lúc nói chuyện thì trong tầm nhìn của tôi vẫn nhìn thấy cái áo sơ mi của mình trong tay Trương Vũ Đình đã dính đầy bụi bẩn.

Ngoài ra còn dính cả mạng nhện, bị nhăn nhúm, nhor nhóp, bẩn như vậy nên nó đã hoàn toàn biến thành một cái khăn lau.

Tôi không phải là người dễ nổi nóng và cũng biết nhẫn nhịn, bình tĩnh, nhưng nhìn thấy cái áo của mình trong tay Vũ Đình Đình là lửa giận trong người lại bùng lên, sau đó tôi cười nhạt, nói:

- Cái khăn lau chất liệu cũng không tồi nhỉ?

Trương Vũ Đình sùng sốt rồi nhìn cái áo trong tay mình, sau đó ánh mắt cô dừng lại trên người Sử Bình.

Trên thực tế thì tôi đã sớm đoán ra chuyện này chắc là do Sử Bình gây nên, dù sao Trương Vũ Đình cũng là con gái, không có chuyện lấy áo của tôi đi lau cửa kính được. Tôi tìm đến thẳng Trương Vũ Đình chẳng qua là muốn xác nhận lại mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt của tôi, Sử Bình vẫn không thay đổi thái độ, hất lừa Trương Vũ Đình.

- Không có việc gì đâu Đình Đình, cậu lau tốt lắm, áo này là của tôi, vì cậu thì một cái áo cũng không thành vấn đề.

Nói xong Sử Bình liếc mắt nhìn tôi, hình như muốn ra dấu tôi biết điều mà phối hợp nói dối với hắn.

Đến nước này thì tôi cũng đã hiểu được ý đồ của Sử Bình, hắn đơn giản chỉ muốn nói dối rằng "chính mình" đã đem áo của mình đưa cho Trương Vũ Đình làm khăn lau, nghĩ rằng dùng mấy cách ngu xuẩn này để khiến Trương Vũ Đình cảm động. Chẳng qua, cái áo mà hắn lấy không phải áo của hắn mà là áo của tôi.

Tôi hít một hơi, lạnh lùng nhìn Sử Bình, nói:

- Có ý gì?

Tôi biết ngoài mặt Sử Bình lấy cớ lấy lòng Trương Vũ Đình nhưng thực ra là cũng muốn trả thù tôi vì chuyện mấy hôm trước. Bài tập mấy hôm nay tôi không cho hắn mượn lấy một lần nên hắn liền dùng cách này để trả thù tôi.

Sử Bình cười nói:

- Được rồi Vương Nhất Sinh, cậu đi làm vệ sinh đi, còn rất nhiều việc chưa làm xong đấy.

Nói xong hắn vờn tay ra đẩy tôi một cái, tuy nhiên tôi vẫn đứng yên một chỗ, hắn tiện tay đẩy nên không đẩy được tôi.

- Giặt sạch cho tôi.

Tôi giặt lấy cái áo dính đầy vết bẩn trong tay Trương Vũ Đình rồi thả xuống trước mặt Sử Bình.

Về mặt của Sử Bình dần trở nên khó coi, sau đó hắn nở một nụ cười, xoa tay rồi lấy trong túi ra 20 nhân dân tệ nhét vào tay tôi, nói:

- Không phải là đã bẩn rồi sao, đi giặt lại hay mua mới cũng giống nhau thôi mà.

Tuy nhiên tôi vẫn lạnh lùng nhìn Sử Bình và nói:

- Tôi nói lần cuối, giặt sạch cho tôi.

Sử Bình bị xấu hổ đến cực điểm nên nheo mắt lại, nói:

- Vương Nhất Sinh, cậu đừng làm mất mặt tôi trước mặt Vương Vũ Đình.

Nói xong bỗng nhiên hắn trợn mắt lên.

- Đủ rồi, Sử Bình, cậu đừng đóng kịch nữa, cậu lấy quần áo của người khác chẳng lẽ tôi không biết sao? Không phải là với 50 đồng thì sẽ có một cái áo trắng mới sao? Hàng vỉa hè thì còn rẻ hơn, cậu đi mua cho hắn cái áo mới là được rồi. Phiền chết đi được.

Ngay lúc Sử Bình nổi điên lên thì Trương Vũ Đình lên tiếng, cô không phải là kẻ ngốc nên đã sớm nhìn ra ý định của Sử Bình, rốt cuộc không nhịn được nên phải lên tiếng.

- Vũ Đình....tôi....đây là...

Bị Trương Vũ Đình nhìn thấu nên Sử Bình úp úp mở mở, nói không nên lời.

- Cậu còn ở đó làm gì, được rồi, đưa tiền cho hắn mua áo, tôi làm bạn gái của cậu một ngày là được chứ gì?

Trương Vũ Đình hừ một tiếng rồi liếc mắt nhìn Sử Bình.

- Thật ư? Đình Đình....cậu nói thật à?

Nghe Trương Vũ Đình nói như vậy thì mắt Sử Bình sáng rỡ lên.

- Lừa cậu để làm gì?

- Đình Đình, vậy....vậy....

Sử Bình vui mừng đến nỗi nói không nên lời.

Trương Vũ Đình miễn cưỡng nói:

- Cậu chậm chạp hơn so với những thằng con trai khác đấy, sao vẫn chưa đưa tiền cho hắn đi hả?

Sử Bình nhìn Trương Vũ Đình mỉm cười, nói:

- Chỉ là tôi phần khích quá thôi, Đình Đình cậu làm bạn gái của tôi...hi hi hi, nhưng mà Đình Đình....cậu vì Vương Nhất Sinh mà làm như vậy với tôi à? Chẳng lẽ cậu thích hắn sao?

Nói xong hắn dè dặt liếc mắt nhìn tôi.

- Thích sao?

Nghe Sử Bình nói vậy thì Trương Vũ Đình bèn hừ một tiếng rồi nói:

- Quên đi, tôi không có hứng thú với nam sinh A mã ni (P/s: không biết dịch A mã ni là gì nên để nguyên văn vậy luôn).

Nghe Trương Vũ Đình giục thì Sử Bình liền vui vẻ, quay đầu lại nhìn tôi một cách nghiêm túc:

- Vương Nhất Sinh, áo sơ mi của cậu xem như là do tôi làm bẩn, hết bao nhiêu tiền để tôi bồi thường cho cậu.

Nếu Sử Bình nói lời xin lỗi thì chuyện này tôi cũng sẽ bỏ qua, tôi cũng không phải là người thích gây chuyện thị phi, nhưng thái độ bây giờ của Sử Bình khiến tôi giận sôi người.

Tôi cười nhạt rồi liếc nhìn Trương Vũ Đình, sau đó nhìn Sử Bình, run rẩy nắm chặt tay, dùng giọng nói cứng rắn và lạnh lùng nói với Sử Bình:

- Ha ha, Sử Bình, chẳng lẽ cậu không biết người sống trên đời này, có rất nhiều đồ vật không thể mua bằng tiền sao?

- Biết biết, thì cứ cho là tôi không đúng đi.

Nghe tôi nói vậy thì Sử Bình nhú mày lại:

- Vương Nhất Sinh, chẳng phải chỉ là một cái áo thôi sao, cậu không nể mặt tôi được à?

Sử Bình vẫn nói với giọng điệu khinh khỉnh ấy.

Nhìn bộ dạng của Sử Bình, tôi bắt đầu thấy thiếu kiên nhẫn.

- Chỉ là một cái áo sao? Sử Bình, nói cho cậu biết một chuyện, cái áo này là món quà cuối cùng em gái đã mất của tôi mua cho tôi đấy, tôi phải dạy cho cậu biết một điều rằng trên đời này có một vài thứ mà cậu vĩnh viễn không bao giờ mua được bằng tiền.

Tôi cắn chặt răng, ánh mắt theo dõi nét mặt của Sử Bình rồi di chuyển sang mặt của Trương Vũ Đình, thấy sự chống lại của tôi thì Trương Vũ Đình nhú mày, mặt khó coi nhưng vẫn cao ngạo như cũ.

Nhìn khuôn mặt cao ngạo của Trương Vũ Đình, tôi mỉm cười.

- Chẳng lẽ cậu đã quên rằng cậu chính là người con gái của tôi sao? Bây giờ cậu nghe cho rõ đây: Trương Vũ Đình, tôi muốn cậu yêu tôi, yêu tôi điên cuồng, yêu tôi cho đến chết.

Tức giận xiết chặt tay, tôi dùng "Câu hồn thuật" với Trương Vũ Đình.

- Vương Nhất Sinh, cậu gào thét cái gì vậy? Đầu cậu bị ngập nước à, Đình Đình có cảm giác với cậu à?

Khi tôi sử dụng "Câu hồn thuật" với Trương Vũ Đình thì Sử Bình cười khẩy rồi đẩy tôi ra, trong mắt hiện lên sự ngạc nhiên khác thường.

Tuy nhiên nụ cười của Sử Bình còn chưa kịp tắt thì hắn đã không thể tiếp tục cười được nữa.

- Đầu óc của cậu mới bị ngập nước ấy, người tôi thích chính là Vương Nhất Sinh, tôi yêu cậu ấy.

Trương Vũ Đình đột nhiên chen ngang trước mặt tôi và tức giận với Sử Bình, nhất thời khiến Sử Bình dờ người ra.

- Há?

Kịch vui đối chiều khiến Sử Bình mất hai giây mới có phản ứng trở lại, hắn chớp mắt rồi nhìn Trương Vũ Đình, nói:

- Đình Đình, vừa rồi cậu nói cái gì vậy?

Sử Bình vẫn dờ mặt ra, sau đó đột nhiên cười, nói:

- Đinh Đinh, được rồi, đừng đùa nữa, ai là Vương Nhất Sinh, cậu nói bừa gì vậy?

Nói xong hắn cầm lấy tay Trương Vũ Đình kéo đi nhưng Trương Vũ Đình không thèm để ý đến mà giật tay ra khỏi Sứ Binh.

- Cút đi, tránh xa tôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Kế Của Văn Long

- Cậu làm gì vậy?

Sứ Binh cao giọng hỏi:

- Đinh Đinh, không phải cậu đồng ý làm bạn gái tôi rồi sao? Vừa rồi cậu còn nói không có cảm giác với loại người như Vương Nhất Sinh mà?

- Cậu mới là người tôi không có cảm giác, cút ngay, tôi nhìn thấy cậu là buồn nôn rồi, ai cho cậu chê Nhất Sinh hả?

Trương Vũ Đình nổi giận với Sứ Binh, thái độ thay đổi chóng mặt khiến Sứ Binh sửng sốt.

Nói xong Trương Vũ Đình liền quay đầu lại, vẻ mặt kiêu ngạo lúc đầu đã không còn, thay vào đó là vẻ dịu dàng.

- Vương Nhất Sinh, em yêu anh.

Nói xong hình như chứng bệnh đào hoa của Trương Đào Hoa bị phát tác, đột nhiên kéo tay tôi và nháy mắt liên tục:

- Vương Nhất Sinh, em yêu anh, em muốn làm người con gái của anh, sống cùng anh cả đời, Vương Nhất Sinh.....anh có yêu em không?

Nói ra một loạt những câu khiến người ra buồn nôn nhưng biểu hiện của Trương Vũ Đình vẫn không có gì thay đổi, vẫn tiếp tục diễn cái trò thể hiện tình cảm xuất phát từ trái tim.

Phản ứng của Sứ Binh hoàn toàn giống với dự đoán của tôi, đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là không tin, rất nhanh sau đó chuyển thành tức giận.

- Đinh Đinh, sao cậu có thể làm như vậy, sao lại nói lung tung như vậy?

- Ai da, cậu không thấy phiền sao, lặn xa đi một chút, tôi đang nói chuyện với Vương Nhất Sinh, cậu chen vào làm gì?

- Cái gì? Cậu yêu hắn từ khi nào?

- Vừa mới yêu đấy, tôi yêu cậu ấy.

Trương Vũ Đình trừng mắt nhìn Sứ Binh, sau đó tiếp tục liếc mắt đưa tình với tôi:

- Vương Nhất Sinh, anh hôn em một cái được không? Hay là để em hôn anh nha.

Nghe vậy, cuối cùng Sứ Binh cũng không kiềm chế được nên nổi giận, nhìn về phía tôi và rống lên:

- Vương Nhất Sinh, mày đã làm cái quái quỷ gì vậy? Buông Đinh Đinh ra cho tao, nghe không?

Tôi thần nhiên cười:

- Xin lỗi, là cô ấy kéo tay tôi mà.

- Mẹ nó, Vương Nhất Sinh, tao chỉ nói với mày một câu, cút ra khỏi phòng học ngay, nhanh.

Sứ Binh như hổ rình mồi nhìn tôi, nói xong hắn nắm chặt tay lại.

Tất cả những biểu hiện ấy tôi đều thấy, đương nhiên là Trương Vũ Đình cũng thấy, cô nhủ mày và chống nạnh, nổi giận với Sứ Binh:

- Sứ Binh, nếu cậu dám đánh Vương Nhất Sinh thì tôi sẽ liều mạng với cậu đấy.

- Đình Đình, tôi....rốt cuộc tôi là cái gì hả Đình Đình? Tôi biết rồi, có phải tôi làm điều gì khiến cậu mất hứng nên cố ý lấy Vương Nhất Sinh ra để chọc tức tôi đúng không? Đình Đình, tôi đối với cậu tốt như vậy thì tại sao cậu lại làm vậy với tôi? Nói thật đi, nhiều người theo đuổi cậu đều có nhiều tiền hơn Vương Nhất Sinh đúng không? Để tôi nói cho cậu biết hoàn cảnh nhà hần, hần có một người mẹ bị bại não, hơn nữa em gái của hần bị mấy nam sinh thay phiên nhau hiếp dâm đã chết ở KTV, người như vậy cậu đừng dính vào....

- Bốp!

Sứ Binh còn chưa nói xong thì Trương Vũ Đình liền tát vào mặt hần, âm thanh cái tát vang lên rất lớn.

Nhất thời cả phòng học đều im lặng.

- Sứ Binh, cậu còn nói thêm một câu nào về Vương Nhất Sinh, tôi sẽ liều mạng với cậu.

- Cậu....Đình Đình, cậu đánh tôi?

Nếu hành vi trước đó của Trương Vũ Đình còn có thể miễn cưỡng lý giải là cố ý trêu đùa nhưng với cái tát như trời giáng vừa rồi thì bất luận như thế nào cũng không thể là đùa được. Lúc ấy Sứ Binh giận đến nổi gân xanh hai bên thái dương đều nổi lên.

- Ai cho cậu nói xấu Vương Nhất Sinh?

Sau khi đánh Sứ Binh một bạt tai thì Trương Vũ Đình cũng không có chút áy náy nào.

Đứng phía sau Trương Vũ Đình, nhìn hành động của cô ấy khiến tim tôi đập nhanh gấp mấy lần, không ngờ là hiệu quả của "Câu hồn thuật" so với dự đoán của tôi còn mạnh hơn.

- Tôi....

Sứ Binh nghẹn lời, hần gơ tay lên muốn đánh lại Trương Vũ Đình nhưng cuối cùng không đánh mà quay sang tôi.

- Vương Nhất Sinh, rốt cuộc mày đã làm cái quái quỷ gì vậy? Xem tao giết mày đây.

Nói xong Sứ Binh xắn tay áo lên, chạy vọt tới chỗ tôi.

Tuy nhiên Trương Vũ Đình cũng đưa hai tay ra ngăn hần lại.

- Cậu dám làm vậy với Vương Nhất Sinh thì tôi sẽ gọi điện cho bọn Tào Vũ đến dạy dỗ cậu một trận đấy.

Nghe đến cái tên Tào Vũ thì Sứ Binh liền thay đổi thái độ, vốn đang nổi giận đùng đùng thì cũng đã dịu lại vài phần.

- Tào Vũ? Đình Đình, cậu tìm Tào Vũ đến dạy dỗ tôi sao? Là vì....Vương Nhất Sinh à?

- Đúng, là vì cậu ấy.

Trương Vũ Đình lớn giọng nói:

- Sứ Binh, cậu nghe cho kỹ đây, từ hôm nay trở đi tôi tuyên bố Vương Nhất Sinh là người yêu của tôi, là người tôi yêu cả đời này, ai đụng vô cậu ấy thì tôi cũng sẽ không để yên đâu, hừ.

Giọng của Trương Vũ Đình cao hơn bình thường, hơn nữa câu chữ rõ ràng nên ngoài tôi và Sứ Binh ra thì mọi người trong phòng học đều nghe thấy, trong chốc lát thì cả phòng học yên tĩnh giống như là không gian bị hút hết không khí vậy.

- Đình Đình, hần.....cho cậu cái quái gì vậy?

Hiển nhiên là Sứ Binh đã phần nộ đến cực điểm.

- Cậu tỉnh táo lại đi.

- Sứ Binh, cậu có đi khỏi đây không, tôi sẽ gọi điện thoại đó.

Nói xong Trương Vũ Đình liền thò tay vào túi quần jean lấy ra điện thoại di động, rõ ràng là sẽ gọi điện cho người đến.

- Đừng, đừng gọi, đừng gọi, Đình Đình, chỉ là đùa thôi mà.

Hình như Sứ Binh rất sợ Trương Vũ Đình gọi người tên là Tào Vũ kia đến, vừa nghe cô gọi người là sắc mặt hần trở nên rất khó coi, tiếp theo là lùi lại vài bước và đứng phía xa nhìn tôi cùng Trương Vũ Đình.

Nhìn Sử Bình lui lại thì Trương Vũ Đình phun một bãi nước bọt rồi quay sang nhìn tôi với vẻ mặt hiền lành, dịu dàng:

- Nhất Sinh, đừng để ý tới Sử Bình, em làm bạn gái của anh nhé? Anh muốn em đối tốt với anh như thế nào đây?

Tôi thầm bật cười trong lòng nhưng trên mặt thì không cười nổi vì tôi biết toàn bộ chuyện này là do "Câu hồn thuật" làm ra nên chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Hơn nữa căn bản tôi cũng không có ấn tượng tốt với Trương Vũ Đình chứ đừng nói là thích.

Ngoài khuôn mặt ra thì nói thật là Trương Vũ Đình chẳng có gì đáng để khen cả, huống chi nếu chỉ so về khuôn mặt thì cả trường này cũng không ai có thể so sánh với dung mạo của Hồ Tiền, Trương Vũ Đình vẫn còn kém xa.

Tôi làm như vậy chỉ là muốn trừng phạt cái tên thấp hèn, cúi đầu trước phụ nữ kia mà thôi.

- Không cần đâu Trương Vũ Đình, với cậu tôi không có chút cảm giác nào cả.

Nói xong tôi nghiêng mặt rồi cầm cái áo xoay người bỏ đi.

Nhưng ai mà ngờ được là tôi vừa bước đi được một bước thì eo của tôi đã bị một đôi tay ấm áp ôm chầm lấy.

- Này, đừng như vậy, Nhất Sinh, anh chỉ được để ý đến em thôi. Nhất Sinh, em chính là người yêu của anh, vì anh em có thể làm tất cả, anh chỉ cần để ý đến em thôi.

Nghe những lời này cả người tôi nổi cả da gà, suýt chút nữa thì run như cày sậy.

Tôi hít một hơi rồi quay đầu lại nói với Trương Vũ Đình:

- Cậu có thể đi rồi, càng xa càng tốt.

Bộ dạng của Trương Vũ Đình vẫn quán quýt, ôm chặt tôi rồi nũng nịu trong lòng tôi:

- Không đâu, Nhất Sinh, em yêu anh, anh đừng bắt em rời xa anh, cho em ở bên cạnh anh đi, anh đi đến đâu em cũng sẽ theo đến đó.

Tôi đưa năm ngón tay lên rồi nói:

- Tôi sẽ không bao giờ thích một cô gái không chịu nghe tôi nói. Muốn biết cảm giác của tôi với cậu thế nào thì cách xa tôi năm bước.

Nghe tôi nói vậy thì Trương Vũ Đình hơi ngạc nhiên, làm nũng một chút rồi buông tôi ra, lui lại về sau vài bước.

- Nhất Sinh, em biết anh không thích em, nhưng em yêu anh, em nhất định sẽ khiến anh yêu em.

Mặc dù làm theo lời tôi là lui về sau năm bước nhưng vẫn dùng ánh mắt quyến rũ nhìn tôi, chắp tay trước ngực nhỏ nhẹ nói với tôi.

Thấy Trương Vũ Đình dùng ánh mắt quyến rũ đó nhìn mình thì trong lòng tôi bắt đầu hỗn loạn, về phần những học sinh đang ở trong phòng thì há hốc mồm nhìn tôi với thái độ hoặc là quái lạ, hoặc là kinh ngạc.

Chuyện vừa xảy ra tất cả mọi người trong lớp đều chứng kiến, chuyện tôi xung đột với Sử Bình rồi đến việc Trương Vũ Đình xum xoe tôi khiến mọi người khó có thể chấp nhận được.

Tôi cũng không yêu cầu họ phải hiểu rõ chuyện này mà cầm áo đi thẳng về hướng WC nam.

Trước khi đi tôi thấy Úy Văn Long đang ngồi ở cuối lớp học, gục đầu xuống bàn và ngủ, hình như chuyện ồn ào vừa rồi hẳn không liên quan đến.

- Nhất Sinh, anh định đi đâu, giặt áo hả? Để em giúp anh giặt, là do em làm bẩn, là do em không tốt, đợi em với.

Tôi vẫn không trả lời mà đi thẳng về phía WC nam, Trương Vũ Đình vẫn đi theo tôi, mặc dù duy trì khoảng cách với tôi khoảng năm mét nhưng cô ấy vẫn không bỏ cuộc. Kết quả là dọc đường đi nam sinh mấy lớp đều nhìn thấy cảnh này. Trương Vũ Đình là hoa khôi của trường nên được nhiều người nhận ra, thấy cô ấy đuổi theo sau tôi thì mọi người nhất thời ồn ào và vây lại xem.

Mãi cho đến khi tôi đến trước cửa WC thì Trương Vũ Đình không thể vào theo nên đứng ngoài cửa giống như là người gác cửa để đợi tôi.

Tôi không để ý đến hành động của Trương Vũ Đình mà vào bồn nước để giặt cái áo, áo này bị Trương Vũ Đình làm bẩn nên xem ra cũng tốn không ít thời gian để giặt sạch.

Tôi hít một hơi sâu, trong lòng có chút sáng khoái, công dụng của "Câu hồn thuật" một lần nữa lại làm cho tôi kinh ngạc.

Tuy nhiên tôi không được vui sướng với điều đó vì mỗi lần dùng "Câu hồn thuật" tôi đều phải nghĩ đến hậu quả của nó, và nó cũng không giúp tôi xoa dịu được cảm xúc của mình.

Bởi vì tôi biết sau khi trúng "Câu hồn thuật" thì hành vi của mỗi người đều là do tôi lên kịch bản sẵn, cảm giác này giống như là tự giải thích với bản thân

hoặc là đánh một quyền vào bẹn biển vậy....căn bản là không có cảm giác báo thù.

Tôi xả nước giặt sạch cái áo, tiếng nước ào ào vang vọng khắp WC yên tĩnh.

Khi tôi sắp giặt sạch vết bẩn cuối cùng còn lại trên áo thì từ phía sau tôi truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng.

- Đúng là có năng lực tốt.

Giọng nói nhẹ nhàng của một người đàn ông truyền đến:

- Đó là năng lực gì vậy, thuật thôi miên, hàng đầu thuật hay là.....ma pháp?

Nghe giọng nói đó tay chân tôi run lên, dừng động tác giặt áo và từ từ quay đầu lại.

Úy Văn Long đang đứng phía sau tôi, hần mặc áo khoác xám, đầu đội mũ, chân tay khẳng khiu, dáng người cao gầy giống như là một con khỉ ốm vậy.

Úy Văn Long đứng đó lẳng lặng nhìn tôi, cái mũ kéo xuống chỉ để lộ ra cặp mắt vô cùng sáng, lấp lánh làm tôi khó có thể nhìn thẳng vào.

Thấy hần khiến mắt tôi co lại, sau đó tôi đảo mắt nhìn thì thấy hình như Úy Văn Long đang cầm cái gì đó trong tay.

Một cái khăn lau sạch sẽ thấm nước đang nhỏ giọt.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Phân Tích Của Úy Văn Long

Nhìn khăn lau trong tay Úy Văn Long, trong lòng tôi dâng lên một ngọn sóng lớn, ánh mắt của tôi nhìn theo cái khăn tay rồi nhìn lên mặt hần.

Trong nháy mắt tôi đột nhiên hiểu được việc Sử Bình lấy áo tôi làm khăn lau phải chăng là chủ ý của Úy Văn Long? Là Úy Văn Long có ý đem khăn lau giấu đi rồi kêu Sử Bình lấy áo của tôi làm khăn lau sao?

Tôi nheo mắt lại, cẩn thận nhìn Úy Văn Long, còn hần cũng im lặng nhìn tôi.

Ngay lúc ánh mắt hai người giao nhau thì một giọt mồ hôi từ trên trán tôi lăn xuống, chẳng lẽ Úy Văn Long nhìn ra được "Câu hồn thuật" của tôi sao?

- Cậu đang nói gì vậy?

Mặc dù tôi đoán Úy Văn Long đã có hoài nghi về "Câu hồn thuật" nhưng tôi vẫn giả vờ hỏi.

Tuy nhiên Úy Văn Long lại tiếp tục phân tích khiến tôi sợ hãi.

Úy Văn Long lắc lắc cái khăn lau trong tay, đến vòi nước bên cạnh tôi, xả nước và bắt đầu giặt cái khăn, nhìn tôi nói:

- Ngân Nhạc, kì nghỉ đông, tôi đã nghiên cứu án mạng ở Ngân Nhạc, thấy có rất nhiều điểm liên quan với nhau.

Ánh mắt của Úy Văn Long đã rời khỏi tôi, quay đầu lại giặt khăn, tuy nhiên từng lời hần nói ra giống như là mũi kim châm vào màng nhĩ tôi.

- Tôi phát hiện được một chuyện rất thú vị.

Úy Văn Long thản nhiên nói.

- Án mạng Ngân Nhạc ư? Úy Văn Long, cậu định nói gì?

Tìm tôi đập mạnh, tuy nhiên tôi vẫn cố giữ bình tĩnh, giả bộ như không biết.

- Tôi thấy đó là một án mạng kì lạ.

- Người nhân viên phục vụ gọi điện cho Lí Vân đến Ngân Nhạc, Lí Vân gọi cho ba mẹ mình và Mã Sở đến Ngân Nhạc. 30 phút sau Lí Vân chém chết ba mẹ mình. Lúc sau Mã Sở gọi cho ba mẹ mình và Ngô Hàm, 20 phút sau bố của Mã Sở giết mẹ Mã Sở rồi rồi tự sát. Lúc sau Ngô Hàm tới Ngân Nhạc cũng gọi cho ba mẹ mình, 30 phút sau ba của Ngô Hàm cắn lưỡi tự sát, mẹ Ngô Hàm bị Lí Vân và Mã Sở đâm chết. 15 phút sau Trương Nhạc

đến và gọi cho Trương Quốc Hoa, một lúc sau Trương Nhạc tự móc tim mình ra để tự sát, Lí Vân và Mã Sở nhảy lầu tự sát, vệ sĩ của Trương Quốc Hoa nổ súng tự sát, Ngân Nhạc bốc cháy, Ngô Hàm bị bắn chết, Trương Quốc Hoa tự thú. Đó là những chi tiết mà báo chí và truyền thông đều không đưa tin.

- 12 người, hai người nhảy lầu tự sát, một người cắn lưỡi tự sát, hai người cắt cổ tự sát, hai người nổ súng tự sát, một người móc tim tự sát, một người bị bắn chết,...tôi nghĩ đây là vụ án giết người kì lạ nhất trong vòng một thế kỷ trở lại đây đây, cậu nói xem có đúng không Vương Nhất Sinh?

Khi nói chuyện Úy Văn Long chậm rãi quay đầu lại nhìn tôi.

Nghe những lời này tim tôi đập mạnh.

Tại sao Úy Văn Long lại biết rõ từng chi tiết trong vụ án mạng ở Ngân Nhạc như vậy?

- Vậy à, tuy nhiên....nói với tôi chuyện này để làm gì?

Tôi cố gắng gượng cười nhìn Úy Văn Long nhưng tim đập ngày càng nhanh.

Úy Văn Long thản nhiên nhìn tôi.

- Tự tôi thấy vụ án này rất phức tạp bởi vì quan hệ giữa họ rất phức tạp, cách thức tử vong không giống nhau, ngay cả bối cảnh chính trị cũng không nhất quán. Án mạng này như một mớ bòng bong khó gỡ khiến mọi người không thể tìm ra sự thật, mọi chuyện lại càng phức tạp hơn khi Trương Quốc Hoa đi tự thú. Nhưng nếu chịu khó phân tích một chút thì sẽ không khó để tìm ra, những người này chết có trình tự nhất định. Nhà Lí Vân, đến nhà Mã Sở, sau đó là nhà Ngô Hàm và Trương Nhạc. Nếu tưởng tượng đó là một căn cầu cá thì chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, dụ rấn ra khỏi hang là có thể thông suốt được mọi chuyện.

Nói đến đây Úy Văn Long mỉm cười, nhưng nụ cười kia khiến tôi cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy qua người.

Người kia....không hề đơn giản.

- Mười hai người không liên quan gì vậy mà lại xuất hiện cùng một chỗ, tuy nhiên tài liệu công bố nghi phạm thì không nói rõ tình tiết từng cái chết cho nên tôi không thể biết được mọi chuyện.

Úy Văn Long tiếp tục nói:

- Cho đến mấy ngày gần đây Sử Bình nói cho tôi biết em gái cậu gặp chuyện ở Ngân Nhạc, tôi nghe được thì xác định cậu là đối tượng tình nghi lớn nhất, nhưng tôi không biết cậu dựa vào cái gì để thao túng họ. Vậy nên hôm nay tôi mới làm một thí nghiệm nhỏ để kiểm tra năng lực của cậu và vừa rồi tôi đã biết được đáp án. Chuyện án mạng ở Ngân Nhạc không hợp lô gic, rồi Trương Vũ Đình đột ngột đuổi theo cậu. Cả hai chuyện này đều không thể dùng tư duy lô gic bình thường để phân tích, vậy nên tôi khẳng định...

Nói xong đột nhiên hắn ghé sát tai tôi thì thầm:

- Cậu chính là hung thủ, Vương Nhất Sinh.

Nghe đến đây tôi như bị sét đánh ngang tai, sóng lớn trong lòng dâng lên.

Ào ào, tiếng nước từ trong vòi chảy ra bỗng nhiên lạnh như băng....

Tôi nghiêng đầu nhìn Úy Văn Long, hắn đang cúi đầu và giặt khăn.

Người này.....đúng là lợi hại.

Trái tim tôi mách bảo cho tôi biết điều đó.

Lúc trước tôi không hề để ý đến người này, hóa ra hắn lại có một khả năng quan sát và tư duy lô gic nghịch thiên như vậy.

Tuy nhiên....kết luận này chỉ có một mình hắn đưa ra thôi hay là có nhiều người biết chuyện này rồi? Chẳng lẽ chuyện tôi phạm tội giết người đã bị bại lộ sao?

Nghĩ vậy tôi bắt đầu thấy thấp thỏm lo sợ.

Nhưng rất nhanh sau đó tôi nghĩ đến mình vẫn còn 7 lần sử dụng "Câu hồn thuật" nên liền lấy lại bình tĩnh.

Tôi đúng là ngu ngốc, hiện tại có thể không chế được Úy Văn Long thì việc gì phải lo lắng như vậy chứ?

Nghĩ vậy tôi nhẹ nhàng thở ra.

- Ha ha, Úy Văn Long, cậu đúng là suy nghĩ nhiều rồi, tuy nhiên chuyện này rất thú vị đó.

Tôi vừa vắt áo vừa nói:

- Đến giờ tôi mới biết được người thông minh nhất lớp mình không phải là lớp trưởng Khâu Đức Hoa, không phải lớp phó Giang Hạo, cũng không phải là người giỏi học vẹt Ngụy Vĩ, càng không phải thiên tài toán học Từ Thịnh. Mà chính là cậu, Úy Văn Long.

Tôi vươn tay, khoác vai Úy Văn Long rồi nhẹ nhàng dùng sức xoay người hắn lại đứng đối diện với tôi.

Úy Văn Long quay sang, không thèm để ý đến ánh mắt của tôi.

- Úy Văn Long, từ giờ trở đi cậu không biết gì hết, cậu là một thằng ngốc.

Tôi nhìn vào mắt Úy Văn Long, dần lấy lại bình tĩnh rồi sử dụng "Câu hồn thuật" với hắn.

Mồ hôi lạnh trên người tôi toát ra, Úy Văn Long mặc dù thông minh biết tôi có năng lực "Câu hồn thuật" nhưng hắn cũng rất ngu xuẩn, dám xuất hiện trước mặt tôi để tôi có cơ hội thôi miên hắn, tất nhiên là hắn đã phạm sai lầm rất lớn, thật là buồn cười.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Úy Văn Long, ra lệnh và chờ đợi trong ba giây.

Tuy nhiên ánh mắt Úy Văn Long vẫn như cũ, vẫn rất sáng, trong suốt.

Hình như hắn không trúng thuật.

Này....tại sao lại như thế?

Nhìn đồng tử của hắn vẫn trong suốt như cũ khiến tôi giật bắn người.

Úy Văn Long lẳng lặng nhìn tôi với vẻ mặt bình tĩnh rồi chậm rãi quay đầu đi rồi vén mái tóc bù xù lên, để lộ ra hai cục bông trắng.

Lúc này tôi mới giật mình phát hiện ra là Úy Văn Long đã nhét hai cục bông gòn vào hai lỗ tai.

Người này ngay từ đầu đã tính toán là sẽ không nghe những gì tôi nói.

Vừa rồi là hắn tự nói một mình.

Ngay từ đầu hắn đã biết chỉ cần không nghe được tôi nói gì thì hắn sẽ không bị trúng "Câu hồn thuật".

- Ngại quá, này giờ nhét bông vào tai, này giờ cậu nói gì vậy?

Úy Văn Long lẳng lặng nhìn tôi rồi nhẹ nhàng lấy hai cục bông gòn xuống, hỏi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đồng Bọn?

Nhìn vào ánh mắt của Úy Văn Long, trong nháy mắt tôi như rơi xuống vực thẳm.

Chẳng lẽ chuyện trong phòng học vừa rồi đã giúp Úy Văn Long nhìn thấu hai điều kiện để tôi sử dụng "Câu hồn thuật" sao? Một là phải nhìn vào mắt đối phương, hai là đối phương phải nghe được mệnh lệnh của tôi.

Thật không ngờ Úy Văn Long lại có khả năng quan sát kính người như vậy.

Tuy nhiên việc đã đến nước này thì trước mặt Úy Văn Long mà che giấu cũng không còn ý nghĩa, càng nói dối thì càng chứng tỏ mình ngu xuẩn.

Suy cho cùng thì Úy Văn Long cũng chỉ là bạn học cùng lớp mà thôi, là một người ít giao tiếp, lười nhác, ít nói, cũng không phải người có dã tâm. Hơn nữa nhìn hắn ăn mặc lôi thôi là biết hắn không có nền tảng tốt, cho nên tôi nghĩ rằng việc hắn phán đoán tôi dùng "Câu hồn thuật" để giết người ở Ngân Nhạc hẳn là dựa vào suy đoán của riêng mình hắn thôi, không thể có liên hệ tới ai khác được.

Nếu đây là bước tấn công đầu tiên của hắn thì tôi nên có thành ý một chút để hắn thả lỏng, bớt cảnh giác với tôi.

Nghĩ vậy tôi chậm rãi hít một hơi, sau đó cúi đầu không nhìn vào mắt Úy Văn Long nữa mà tiếp tục giặt áo.

- Ủy Văn Long, suy nghĩ của cậu thật xuất sắc, nói thật với cậu là em gái tôi bị con trai của Trương Quốc Hoa và bốn người Li Văn cho uống thuốc kích thích rồi cưỡng bức ở Ngân Nhạc. Tôi chỉ là một người dân thấp hèn sống dưới đáy xã hội, không có khả năng phản kháng, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn em gái mình nằm trong nhà xác, còn đám công tử nhà giàu kia thì nhón nhơ ngoài vòng pháp luật giống như là chưa từng gây ra tội vậy, ha ha ha. Tôi thấy mình sống cũng như chết, chẳng có gì khác nhau cả.

Ủy Văn Long kéo mũ xuống che hai mắt của mình, vẫn cúi đầu giặt khăn, im lặng nghe tôi giải thích.

- Sau này tôi có được khả năng khống chế người khác, tôi chỉ muốn bọn người cận bã đã hại em gái tôi phải gặp báo ứng thôi, pháp luật không thể trừng phạt họ thì để tôi tự tay giải quyết vậy.

- Lúc ra tay thì tôi cũng chẳng còn để ý đến việc sống chết nữa.

Tôi chậm rãi nói, nhắm mắt lại thờ dài.

Lúc tôi giải thích mọi chuyện thì Ủy Văn Long không hề lên tiếng mà vẫn cố gắng giặt sạch khăn lau.

- Ủy Văn Long, cậu là người thông minh nhưng không biết là có hiểu ý tôi đang nói hay không?

- Nói tiếp đi.

Ủy Văn Long thản nhiên nói.

Tôi cười rồi chậm rãi cúi đầu, lúc này tôi phát hiện ra đôi mắt của Ủy Văn Long đang phản chiếu dưới vòi nước.

Vì nước trong bồn là để giặt cái áo sơ mi bẩn nên vốn dĩ không thể phản quang được, tuy nhiên lúc này áo đã được giặt sạch nên có thể nhìn rõ mặt người.

Tôi thấy vậy thì lại giặt mình.

Tôi, chiếu tướng.

Ánh mắt đang phản chiếu dưới nước của tôi đang dần rõ lên, Ủy Văn Long không hề để ý đến điều này.

Hơn nữa hẳn cũng không biết là "Câu hồn thuật" của tôi có thể thông qua ánh sáng phản chiếu để phát huy công dụng, cho nên tình huống tiếp theo chính là tôi sẽ trở mình thành công.

- Vậy nên, tôi muốn mượn bộ óc của cậu, chúng ta cùng thay đổi cái thế giới bảo thủ này, khuấy đảo cho long trời lở đất đi Ủy Văn Long.

Nhìn vào ánh mắt của Ủy Văn Long trong nước, tôi nheo mắt lại, tập trung sử dụng "Câu hồn thuật".

Tôi có thành công hay không?

Một giây sau là tôi đã biết được đáp án.

- Một ý tưởng thú vị.

Nghe mệnh lệnh của tôi thì Ủy Văn Long cười nhạt.

Nói xong hắn lại cúi đầu xuống.

- Tôi rất chán việc hàng ngày đến lớp học nhìn một đám ỷ vào quyền thế để kiểm điểm rồi tự cho mình giỏi giang, không biết xấu hổ, thực sự rất vô vị.

Lời nói của Ủy Văn Long khiến tôi run sợ, chẳng lẽ "Câu hồn thuật" vô dụng với hắn?

Ủy Văn Long vẫn tiếp tục nói:

- Rất vô vị, ở Trung Quốc có hơn 10.000 học sinh trung học, mỗi giây lại có hơn 10.000 học sinh giống tôi ngồi trong phòng học nghe giáo viên giảng bài hoặc nhìn ra cửa sổ, tôi thấy rất vô vị.

- Khó trách ngày nào lên lớp cậu cũng ngủ.

Tôi chớp mắt nói:

- Hóa ra là vì thấy vô vị.

- Đúng, rất vô vị.

Úy Văn Long lười biếng trả lời.

- Tôi vốn nghĩ con người sống trên đời này ai cũng như vậy, với khả năng của tôi thì 19 tuổi học xong trung học, 23 tuổi học xong đại học, 26 tuổi học xong nghiên cứu sinh, thì dù không có ô dù nâng đỡ cũng sẽ kiếm được một công việc tạm tạm, làm công việc cần nhiều chất xám hoặc là nhân viên kỹ thuật, đến 30 tuổi thì tìm một cô gái không cần xinh đẹp nhưng cũng không quá xấu để kết hôn, sinh con, đến năm 45 tuổi thì làm cha mẹ, cứ như vậy sống hết cuộc đời của một con người bình thường.

Hình như Úy Văn Long vẫn chưa trải lòng xong nên nói tiếp:

- Vậy nên tôi thấy cuộc sống này rất nhàm chán, sống trên đời này mà giống như có người viết sẵn kịch bản cho cuộc đời mình, một chút mới mẻ cũng không có.

Tôi im lặng đợi hắn nói tiếp vì biết hắn nói chưa xong.

Không thể ngờ được là một người vốn ít nói như hắn mà giờ lại có thể nói nhiều như vậy.

- Điều khiến tôi cảm thấy thú vị chính là vụ án trong kì nghỉ đông ở Ngân Nhạc, còn cả chuyện Trương Vũ Đình đột nhiên thích cậu nữa, hai chuyện này đều rất khớp với cậu Vương Nhất Sinh à.

Nghe vậy tôi bèn cười.

- Cậu cảm thấy có hứng thú với tôi sao?

- Rất có hứng thú với năng lực của cậu.

Úy Văn Long vừa vắt khăn vừa nói với tôi.

- Trong lớp tôi thấy chỉ có cậu là xứng đáng để tôi nói chuyện. Những người khác đều không đủ tư cách, kém quá xa.

Tôi chớp mắt liên tục, Úy Văn Long hình như không bị trúng "Câu hồn thuật" của tôi, là thất bại sao? Nói như vậy thì những lời hắn vừa nói là xuất phát từ đáy lòng sao?

- Nói như vậy, biết tôi có năng lực khống chế người khác chỉ có mình cậu thôi đúng không?

- Tôi sẽ không nói cho người khác.

Úy Văn Long thân nhiên nói:

- Tôi chỉ là thấy có hứng thú với năng lực của cậu thôi, cho tới giờ tôi nghĩ chuyện dùng thuật thôi miên để khống chế người khác chỉ có trên phim ảnh thôi, bây giờ tôi mới xác nhận là có thật, muốn hỏi cậu xem làm thế nào để làm được điều đó.

Nghe vậy tôi hít một hơi, cười híp mắt nói:

- Cậu không cần quan tâm đến chuyện này, tôi chỉ có thể nói việc này chỉ một người trên thế giới mới làm được thôi.

Tôi hoàn toàn hiểu được ý định của hắn.

Tuy nhiên tôi nói cho Úy Văn Long biết là để cho hắn biết nếu muốn có được năng lực như tôi là không thể.

- Tôi hiểu rồi.

Úy Văn Long đã hiểu được những gì tôi nói.

Tôi nghiêng người nhìn Úy Văn Long, nói:

- Bây giờ cậu đã biết được năng lực của tôi, vậy tôi hỏi cậu, rốt cuộc cậu có định đi tố giác tôi không hay là chỉ đứng ngoài xem, hay.....muốn làm người tham gia?

- Nếu có thể tôi muốn tham gia cùng.

Úy Văn Long thân nhiên nói.

- Bởi vì như vậy rất thú vị.

Nói xong hắn cười một nụ cười bí hiểm.

- Vậy à?

Tôi nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra.

- Kỳ thật nếu nói cậu là một trinh thám thì tôi cũng không thấy ngạc nhiên, thậm chí rất đầu đầu là đằng khác vì không chừng tôi đã bị cậu bắt được từ lâu rồi.

- Tuy nhiên ở Trung Quốc trinh thám lại không hợp pháp. Loại nghề nghiệp này nếu tồn tại ở Trung Quốc thì không biết sẽ có bao nhiêu chuyện mờ ám bị vạch trần, không ít nhân vật cấp cao bị đưa ra ánh sáng đâu.

Úy Văn Long cười chế giễu, chậm rãi nói.

- Xã hội này ngập tràn sự oán hận, có được kết tiền ra thì sẽ có được ước mơ, có được ước mơ thì sẽ có được xe BMW, có được xe BMW thì sẽ mơ ước có được xe Rolls - Royce. Tiếu quan khinh thường hạ tầng thì lại bị thượng tầng khinh thường lại, thượng tầng bị đỉnh tầng khinh thường thì đỉnh tầng lại bị tiềm tầng khinh thường lại. Trong lòng mỗi người đều có oán hận, từ dân chúng bình thường đến các quan lớn, không chỗ nào là không có cả.

- Nếu ở nước ngoài tôi sẽ suy nghĩ về việc làm trinh thám, chuyện đó chắc hẳn sẽ rất thú vị.

- Với năng lực của cậu thì xuất ngoại không khó.

Tôi nói.

- Tôi thấy người da vàng mắt đen mà nói tiếng Hán thì sẽ thuận mắt hơn.

Úy Văn Long đáp.

Mỗi câu của Úy Văn Long đều khiến tôi thấy hắn là một người có trình độ vượt bậc, quả nhiên không phải là người bình thường.

Tôi gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, xã hội này là một cái bát đảo ngược, là một xã hội bất thường, lý tưởng tốt nhất là lật ngược lại cái bát này.

- Cậu có thể làm được?

Úy Văn Long nhìn tôi rồi suy nghĩ.

- Tôi không thể làm điều đó nhưng năng lực của tôi có thể làm được.

Tôi cũng vừa nói vừa nhìn hắn.

Ánh mắt của chúng tôi cứ như vậy nổi khắp nơi trong không trung.

Úy Văn Long nheo mắt lại, tôi thấy trong con ngươi hắn có một tia sáng lóe lên.

- Điều tra sự thật, mở rộng kiến thức, chí công vô tư, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Tôi sẽ đi từng bước như vậy.

Nói xong Úy Văn Long vắt khô cái khăn lau rồi chậm rãi đi khỏi WC, chẳng qua lúc đi ra khỏi cửa hắn đã tháo cái mũ trên đầu xuống.

Nhìn bóng Úy Văn Long đi xa dần tôi chậm rãi thở ra.

Ý nghĩa câu nói của Úy Văn Long là muốn bình thiên hạ thì trước hết phải tu dưỡng học hành để lấy nền tảng đã.

Chuyện đó lúc trước tôi cũng đã nói với Hồ Tiên rồi.

Muốn đánh một quốc gia thì phải đánh vào thành trước, trước khi muốn đánh vào thành thì phải đánh vào một nhà.

Một chặng đường dài phải bắt đầu bằng những bước chân nhỏ.

Úy Văn Long là một người có học vấn, có trí tuệ.

Nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cửa WC tôi vắt cái áo sơ mi và tính toán, người như vậy thì không nên bỏ, nên mượn sức để trở thành bằng hữu của mình.

Áo sơ mi đã được giặt sạch, những vết bẩn lúc trước đã không còn.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay tôi sẽ nhớ.

Giết Yên Yên không phải bốn người Trương Nhạc, không phải Trương Quốc Hoa, cũng không phải Lí Thiên Vũ hay Lí Ngọc Giang.

Mà là cái xã hội thối nát này.

Vậy nên tôi hiểu rõ được rằng việc mình tự đi giặt sạch áo cũng giống như đạo lý đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tồn Tại

Tôi đem theo cái áo trắng đã vắt khô nước đi ra ngoài, vừa ra đến cửa thì Trương Vũ Đình vui mừng vì nhìn thấy tôi. Phía sau Trương Vũ Đình còn có không ít học sinh lớp khác tò mò nhìn theo.

- Nhất Sinh, cuối cùng anh cũng ra rồi.

Trương Vũ Đình vội vàng chạy đến như muốn sà vào người tôi.

Thấy cô ta đến gần tôi vội vàng lùi về sau cửa WC hai bước, vừa rồi lo nói chuyện với Úy Văn Long nên thiếu chút nữa đã quên mất cô ta.

- Nhất Sinh, em chờ anh rất lâu rồi.

Trương Vũ Đình nũng nịu kêu to lên, nhìn tôi bằng đôi mắt si mê.

- Năm mét.

Tôi nhìn Trương Vũ Đình và giờ bàn tay lên.

- Đừng như vậy mà, Nhất Sinh, em yêu anh mà, anh để cho chúng ta ở cùng một chỗ được không? Chúng ta đi ăn cơm, đi xem phim đi, em trả tiền.

Trương Vũ Đình nhẹ nhàng, ngọt ngào, tôi nghe mà chỉ biết nuốt nước bọt.

- Năm mét, nếu không tôi sẽ không để ý đến cô nữa.

Tôi nói to hơn.

- Đừng vậy mà, Nhất Sinh, em cầu xin anh, để cho chúng ta gần nhau một chút thôi, em chỉ muốn được gần gũi anh thôi mà, em yêu anh, yêu muốn chết luôn, không nhìn thấy anh một giây là em thấy khó chịu rồi.

- Năm mét.

Tôi nhìn Trương Vũ Đình và nói lần cuối

Trương Vũ Đình bĩu môi và đành phải lùi lại năm mét, không dám đến gần tôi nhưng vẫn đi theo tôi đến tận phòng học.

Tuy nhiên mới đi được nửa đường thì bị một người cao lớn chặn lại.

Tôi nhìn một cách chăm chú, quả nhiên là Sử Bình.

- Chuyện gì?

Tôi nhìn Sử Bình và nhíu mày lại hỏi.

- Vương Nhất Sinh, mày lại đây.

Mặt Sử Bình lạnh như băng, không nói thêm lời nào mà tóm lấy tay tôi và lôi tôi đi, tất nhiên là muốn kéo tôi ra một góc để "nói chuyện" rồi.

- Lại chuyện gì nữa?

Tôi lạnh lùng nhìn Sử Bình, cố gắng dùng sức để không bị lôi đi.

- Tao nói mày đi ra đây mày có nghe không?

Thấy tôi không ngoan ngoãn đi theo nên Sử Bình trừng mắt hăm dọa.

- Sử Bình, cậu làm gì vậy? Ai cho cậu đánh Nhất Sinh?

Sử Bình còn chưa kịp đưa tôi đi thì Trương Vũ Đình đã nổi giận làm ầm lên:

- Buông Nhất Sinh ra.

Nói xong cô liền chạy lên túm lấy tay tôi.

Vừa thấy Trương Vũ Đình thì Sử Bình nhất thời không dám làm gì khác.

Mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, nói:

- Đình Đình, tôi tìm Vương Nhất Sinh là có chuyện muốn nói.

Trương Vũ Đình nổi giận nói:

- Chuyện gì? Với về mặt hôn nhân của cậu thì ai chẳng biết là cậu muốn xuống tay với Vương Nhất Sinh, cút ngay cho tôi, tôi không cho phép cậu động vào Vương Nhất Sinh, biết chưa?

Sử Bình nghe xong thì cắn chặt răng nói:

- Đình Đình, rốt cuộc là cậu làm sao vậy? Hắn đã làm cái quái gì với cậu mà hắn chỉ cần hô một tiếng là cậu đã yêu hắn như vậy hả?

- Đúng, tôi yêu cậu ấy đấy, không được sao?

Trương Vũ Đình dùng hai tay đẩy Sử Bình ra và gào lên:

- Chẳng lẽ cậu không cho tôi thích hắn, yêu hắn sao? Tôi với cậu không có chút quan hệ nào hết, cậu cũng không phải mẹ tôi mà dám quản chuyện của tôi, đi chết đi, thật kinh tởm.

- Đồ ****

Nghe Trương Vũ Đình nói vậy thì Sử Bình không nhịn được nên nổi giận, chửi bậy và giơ tay lên muốn đánh Trương Vũ Đình.

- Đánh à? Cậu dám đánh tôi thì tôi sẽ gọi Tào Vũ đến phét cậu luôn.

Trương Vũ Đình cũng không phải là một cô gái hiền lành nên thấy Sử Bình muốn đánh mình thì liền kêu la ầm ĩ, xù lông lên như sư tử cái.

Nghe đến cái tên Tào Vũ thì mặt Sử Bình cứng đờ, cánh tay nâng lên cũng mềm đi vài phần, nhưng vẫn có thể nhìn thấy là hắn chớp mắt liên tục.

- Mẹ nó, mẹ nó chứ.

Sử Bình hung hăng đánh vào không khí vài cái rồi nắm tay lại, cuối cùng vẫn không dám đánh, ánh mắt hắn đột nhiên quay lại phía tôi và giận dữ hét lên:

- Vương Nhất Sinh, con mẹ mày, người con gái của tao cũng dám cướp, tao phải cho mày chết thê thảm, dù sao thì tao và mày cũng học chung một lớp, để xem mày trốn đường nào.

Nói xong Sử Bình xoay người và hùng hổ bước đi.

Đi được vào bước thì hắn đột nhiên dừng lại và quay đầu lại hét lên:

- Vương Nhất Sinh, mày dám ở cùng với Trương Vũ Đình tức là dám đối chọi với tất cả nam sinh trong trường, để tao xem thử mày có bản lĩnh thế nào mà dám cướp cô ấy từ tay tao.

Nói xong thì quay đầu đi thẳng.

Tôi nhìn theo bóng dáng của Sử Bình nhưng không thêm để ý đến lời nói của hắn, đối đầu với nam sinh của cả trường ư? Chuyện này tất nhiên là có phóng đại lên, mặc dù Trương Vũ Đình được xem là hoa khôi của trường nhưng không phải tất cả nam sinh đều có ý với cô ấy nên những lời đó rõ ràng là Sử Bình muốn dọa tôi thôi.

Mặc dù tôi không để ý nhưng đám học sinh xung quanh lại rất ồn ào, cả đám đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi, không ít trong số đó là ánh mắt ghen tỵ và căm phẫn của các nam sinh.

Vừa rồi Trương Vũ Đình ra sức bảo vệ tôi thì tôi biết chắc trong đầu những người này đều hiện lên một suy nghĩ giống nhau.

- Đó chính là bạn trai mới của Trương Vũ Đình à?

- Tại sao chưa thấy hán bao giờ?
- Tên hán là Vương Nhất Sinh, là ai vậy nhỉ, sao chưa nghe nói qua bao giờ, học lớp nào vậy?
- Hán ngồi cùng bàn với Sử Bình hay sao ấy.
-

Đại loại là những câu hỏi như vậy và thêm vài tin đồn nữa nhưng tôi cũng không để ý vì họ không liên quan gì đến tôi, mà trên thực tế thì tôi vốn không có tình cảm với Trương Vũ Đình.

Tôi sử dụng "Câu hồn thuật" với Trương Vũ Đình đơn giản là muốn dùng cô ấy để trả thù Sử Bình, trả thù cái chủ nghĩa tôn sùng đồng tiền của cô ta và việc tính toán tiền bạc của tên Sử Bình kia nữa.

Bởi vì hán mở miệng ra là đòi báo thù.

Đương nhiên tôi biết nguyên nhân chính của chuyện hôm nay là do Úy Văn Long nhúng tay vào nhưng với hán thì tôi chỉ có thể mượn sức chứ không thể ra tay được.

Việc tổng vệ sinh được hoàn thành xong vào buổi chiều, sau khi làm xong thì hầu như mọi người đều về nhà hoặc là đến căn tin để ăn cơm. Úy Văn Long cũng vậy.

Trong đầu của tôi vẫn có một việc không thể hiểu được đó là vừa rồi trong WC tại sao tôi lại thất bại khi sử dụng "Câu hồn thuật" với Úy Văn Long? Là vì độ phản chiếu của mặt nước không đủ sáng sao?

Điều này cứ lẩn quẩn trong đầu tôi mãi.

Nhưng tôi cũng mơ hồ đoán ra được nguyên nhân.

Để kiểm tra lại suy đoán của mình tôi nhân lúc sau khi tổng vệ sinh xong thì một mình đi đến sân trường, nói một mình thì cũng không đúng lắm vì Trương Vũ Đình giống như cái đuôi cứ theo sát tôi, bất luận là tôi đi đâu, làm gì thì cũng đi theo, khiến tôi chỉ biết im lặng. Chẳng qua lúc này Sử Bình sẽ đối phó với tôi nên nếu có Trương Vũ Đình ở bên cạnh thì tôi cũng có được một lá chắn tốt, Sử Bình cũng sẽ không dám làm gì tôi.

Thí nghiệm của tôi cực kì đơn giản, tôi nhân lúc có mấy học sinh đang tập chạy bộ trên sân thì cố tình chạy trước họ 10 mét rồi thuận tay ném tờ 100 nhân dân tệ trên đường chạy nhằm để cho mấy vận động viên nhìn thấy.

Bỏ lại tờ 100 nhân dân tệ lại phía sau, tôi chạy tới trước 5 mét và núp vào một chỗ để theo dõi.

Quả nhiên là một lúc sau có một vận động viên chạy đến, hán thấy tờ tiền rơi trên mặt đất liền cúi xuống nhặt.

Ngay lúc hán vừa cúi lưng xuống thì đột nhiên tôi hô lên một tiếng.

- Này.

Nghe thấy tiếng tôi thì vận động viên kia nhất thời giật mình, xoay người lại.

Thấy hán xoay mặt lại thì tôi lập tức nhìn thẳng vào mắt hán và thực hiện "Câu hồn thuật":

- Nhặt tờ tiền trên mặt đất lên và giữ cho riêng mình đi.

- Tại...tại sao phải nhặt tiền lên....?

Nghe mệnh lệnh của tôi thì hán đột nhiên sững sốt và nhặt tờ tiền lên, tuy nhiên hán cầm tờ tiền trong tay và do dự, không biết nên giữ lại hay là trả lại nữa.

"Câu hồn thuật" của tôi hiển nhiên là không có tác dụng.

Tuy nhiên nhìn phản ứng của hán tôi biết là thí nghiệm của mình đã thành công được một nửa.

Vậy nên tôi liền đi lên trước mặt hán, nhìn thẳng vào mắt hán và thực hiện "Câu hồn thuật":

- Đưa tờ tiền vừa nhặt được cho tôi.

- Vâng.

Nghe mệnh lệnh của tôi thì ánh mắt của vận động viên đó nhất thời đại đi, không nói thêm lời nào mà liền đưa tờ tiền vừa nhặt được cho tôi.

Tôi nhìn hán một lát rồi cầm lấy tờ tiền hán đưa cho, trong lòng cũng có cảm giác sáng tỏ vài điều.

Hóa ra là vậy, tôi đã hiểu.

Tôi không nhận được nên cười thầm.

Khó trách lúc tôi thực hiện "Câu hồn thuật" với Ủy Văn Long lại xảy ra chuyện như vậy.

Không ngờ là "Câu hồn thuật" lại còn tồn tại một thứ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Yêu Đến Chết

- Một người đang nghĩ đến một chuyện mà bị thôi miên với cùng một mục đích thì sẽ bị mất đi công hiệu.

Đây là kết luận của tôi.

Lấy một ví dụ đơn giản là có một cô gái vốn thích chàng trai kia, chàng trai thực hiện "Câu hồn thuật" với cô gái, muốn cô gái yêu mình, như vậy mệnh lệnh của "Câu hồn thuật" trùng với ý muốn của cô gái nên "Câu hồn thuật" sẽ bị mất công hiệu.

Nếu như bạn đã muốn làm một chuyện gì đó mà người khác lại bắt bạn đi làm đúng chuyện đó thì lời nói của người đó là dư thừa.

"Câu hồn thuật" cũng vậy.

Vậy nên thí nghiệm vừa rồi với vận động viên kia đã chứng minh được điểm này.

Hắn thấy tôi vút tờ tiền trên mặt đất thì vốn định lấy để sở hữu cho mình nên khi tôi thực hiện "Câu hồn thuật" kêu hắn giữ lấy tờ tiền thì mệnh lệnh của tôi trùng với ý định của hắn nên "Câu hồn thuật" không có tác dụng với hắn.

Điều này cũng giải thích được chuyện "Câu hồn thuật" không có tác dụng với Ủy Văn Long khi tôi ra lệnh cho hắn cùng hợp tác để thay đổi thế giới.

Bởi vì chính bản thân Ủy Văn Long cũng không muốn an phận với cuộc sống hiện tại.

Tuy nhiên tôi cũng không sợ Ủy Văn Long, tôi nghĩ hắn cũng là người hiểu chuyện.

Còn nếu hắn thật sự tố giác tôi thì tôi có thể dùng "Câu hồn thuật" khống chế người khác để trừ bỏ hắn.

Trước tiên phải làm cho hắn biến khỏi thế giới này.

Chúng tôi đều không phải đồ ngốc nên đều biết giữ bí mật cho đối phương để giữ lại sự hợp tác sau này, đó mới chính là lợi ích thật sự.

Tôi nhẹ nhàng gấp tờ tiền lại bỏ vào túi, tôi quay lại thấy Trương Vũ Đình vẫn đứng phía sau và liếc mắt đưa tình với tôi.

- Nhất Sinh, cuối cùng anh cũng nhìn em, em rất hạnh phúc, Nhất Sinh, chúng ta hẹn hò đi, được không?

Bởi vì trước đó tôi có nói là không cho Trương Vũ Đình lại quá gần nên cô ấy chỉ có thể đứng từ xa lẳng lặng nhìn tôi, hai tay chấp trước ngực, trên mặt tràn đầy sự si tình.

Tôi liếc mắt nhìn để xem Trương Vũ Đình định nói gì tiếp theo thì tôi liền nhận ra ở hàng rào sắt lối vào có mấy nam sinh đứng nhìn tôi và Trương Vũ Đình, bọn họ ăn mặc rất bảnh bao, tóc vuốt keo, nhìn là biết công tử nhà giàu rồi. Tôi đoán là họ đến để nghe ngóng tin tức của tôi và Trương Vũ Đình.

Nhìn bọn công tử nhà giàu đứng từ xa đó tự nhiên tôi cảm thấy có một cảm giác tự hào khó tả.

Đôi khi một chiếc xe sang trọng, một đồng hồ đắt tiền, quần áo hàng hiệu cũng không chứng minh được bạn là một người đàn ông tài giỏi, nhưng nếu bên cạnh bạn có một người con gái đẹp thì xe hơi, đồng hồ, hàng hiệu cũng chỉ là phù du thôi.

Tôi nhìn Trương Vũ Đình rồi mỉm cười, vẫy tay nói:

- Trương Vũ Đình, cậu lại đây.

Nhìn thấy tôi vẫy tay thì cô ấy vui mừng kêu lên:

- Nhất Sinh, anh nói....lại đó sao? Anh muốn em đến bên cạnh anh sao?

- Tôi gọi cậu đến thì cậu cứ đến đây.

Trương Vũ Đình mừng rỡ, vội vàng chạy đến, cô ấy đứng trước mặt tôi, mái tóc đen dài, cổ trắng ngần, chiếc váy hồng quần lấy cơ thể mảnh mai, bộ ngực căng tròn phập phồng theo hơi thở giống như mời gọi người khác vậy.

- Nhất Sinh, anh chấp nhận em rồi sao? Thật là tốt quá, Nhất Sinh, em yêu anh, aaaaaa.

Cô kêu lên và nhào lên ôm chầm lấy tôi.

- Nhất Sinh, em với anh được ở cùng một chỗ rồi, mình hôn nhau đi, đi.

Tôi giật mình, trên mặt nóng lên và cuối cùng thì dùng tay chặn Trương Vũ Đình lại, đẩy cô ta ra khỏi người mình.

Tôi nhìn Trương Vũ Đình, bình tĩnh nói:

- Được, nếu muốn tôi thích cậu thì cậu phải làm một chuyện.

- Thật không? Chuyện gì thì anh nói đi.

Trương Vũ Đình chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi nói:

- Cậu phải hét lên rằng "tôi chỉ lấy người nghèo và xấu xí thôi" từ đây ra đến cổng trường.

Nụ cười trên gương mặt Trương Vũ Đình dần biến mất, thay vào đó là nhúm mày lại.

- Nhất Sinh, anh ác quá vậy, tại sao lại muốn em kêu lên như vậy?

Nói xong cô ấy nhìn thẳng vào tôi.

- Cậu không nói đúng không? Không nói thì đứng xa tôi ra một chút.

Nói xong tôi quay đầu đi.

Thực ra theo tính toán của tôi thì sau khi cô ấy hét to ra đến cổng trường rồi sẽ giải "Câu hồn thuật" cho cô ta, dọc đường đi sẽ bắt cô ấy hét thêm câu "tôi là tiện nhân" xem như là hình phạt cuối cùng dành cho cô ấy.

Cho dù cô ta không hét thì tôi cũng sẽ giải trừ thuật thôi miên cho cô ta.

- Nhất Sinh, không hét không được sao? Anh thật là xấu tính mà.

Trương Vũ Đình đi theo tôi miễn cưỡng nói.

- Rất xin lỗi nhưng tôi chỉ muốn nghe cậu nói như vậy thôi, tôi đúng là xấu mà.

Tôi quay đầu lại nhìn Trương Vũ Đình và gượng cười.

Nghe tôi nói vậy thì Trương Vũ Đình cắn chặt môi, nắm chặt hai tay, nhắm mắt lại và hít một hơi, sau đó hét to lên:

- Tôi chỉ lấy người nghèo, xấu. Tôi chỉ lấy người nghèo, xấu.

Nghe Trương Vũ Đình hét như vậy thì tôi hít một hơi rồi xoay người đi từng bước về phía cổng trường.

Vốn dĩ Trương Vũ Đình cũng không phải là một cô gái đứng đắn.

Nếu không bị trúng "Câu hồn thuật" của tôi thì trong lớp học cô ấy sẽ không bao giờ thêm nhìn đến tôi cùng những nam sinh có hoàn cảnh thấp kém khác. Cô ấy là một cô gái kiêu ngạo, không biết đã từng qua lại với biết bao nhiêu đàn ông, cô chỉ xem đàn ông là món đồ chơi để đùa giỡn, có bao giờ cô ấy nghĩ là sẽ có ngày mình bị người khác mang ra để đùa giỡn lại không?

Tôi đi trước, Trương Vũ Đình đi theo, cách nhau 5 mét.

Dọc đường đi có không biết bao nhiêu người nhìn thấy cảnh Trương Vũ Đình la hét điên cuồng, tất cả đều kinh ngạc, phần đông là công tử nhà giàu, thế hệ thứ hai của những gia đình giàu có theo đuôi cô vậy mà giờ cô ấy lại nói là chỉ lấy người nghèo và xấu là sao?

Dọc đường đi tôi thậm chí không thèm quay đầu lại nhìn, tôi biết, ngày hôm nay kết thúc thì Trương Vũ Đình sẽ biến thành một cô gái bất thường và xấu xa nhất trường học.

Đi qua khoảng vài tốp người thì tôi chậm rãi bước ra khỏi cổng trường, tôi đếm được chính xác Trương Vũ Đình đã hét lên tổng cộng là 126 lần.

Ngoài cổng trường đang là giờ tan tầm nên xe cộ qua lại rất nhiều, tôi nghe tiếng Trương Vũ Đình ngày càng nhỏ nên tôi biết là cô ấy đã ra khỏi cổng trường.

- Vương Nhất Sinh, đợi đã, em đã la hét xong rồi, em đã làm theo lời anh, Nhất Sinh, anh đồng ý cho em với anh ở cùng một chỗ được chưa? Anh có yêu em không?

Đứng bên cạnh đường tôi nghe tiếng gọi đằng sau thì chậm rãi thở ra.

Sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Trương Vũ Đình đang đuổi theo sau, tôi nhìn vào đôi mắt cô ấy và chậm rãi nói từng chữ:

- Giải.

- Bíp bíp!

Đúng lúc này bên phải tôi truyền đến một tiếng còi xe, tôi giật bắn người và quay đầu lại nhìn thấy một chiếc Audi a4 đang lao đến tôi với tốc độ cực nhanh.

Lúc ấy tôi đang chuẩn bị thực hiện "Câu hồn thuật" nên căn bản không kịp phản ứng, trong nháy mắt chiếc xe đã cách tôi chừng năm mét.

Nguy rồi, với tốc độ nhanh như vậy và khoảng cách gần như vậy thì tôi không tránh được rồi.

Trong nháy mắt, não tôi trống rỗng.

Thực sự mà nói thì lúc đó tôi không thể phản ứng kịp nhưng trong nháy mắt ngực tôi bị một cái gì đó va mạnh vào, lực va mạnh đến nỗi tôi bị văng đi 3 mét.

- Em yêu anh.....

Bên tai truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng.

Tôi hoảng sợ quay đầu lại nhìn thấy gương mặt Trương Vũ Đình vẫn lộ vẻ tươi cười hạnh phúc khi nhìn thấy tôi.

Mái tóc dài tung bay, quần áo tung bay trong gió.

Trên gương mặt xinh đẹp kia có một giọt nước mắt rơi xuống.

Sau đó khối sắt khổng lồ kia như con dã thú gào thét lướt qua và bao phủ cả vóc người mảnh mai kia.

Trong phút chốc máu tươi văng khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Có Lẽ, Đó Là Mỗi Tình Đầu

Tôi đứng đó, chiếc xe hình như là sát chớp mũi của tôi, nhìn Trương Vũ Đình bị cái xe tông bay ra xa khoảng 5 mét rồi tàn nhẫn lướt qua người cô.....

Tôi nhìn Trương Vũ Đình nằm trong vũng máu, bộ tóc dài bị dính máu đỏ thẫm.

Không khí chung quanh ngưng lại.

Giống như một bộ phim điện ảnh quay chậm, quay đi quay lại cảnh chung quanh, cảnh người đi đường nói chuyện ồn ào thì lúc này tất cả đều dừng lại, chậm rãi quay đầu nhìn, khuôn mặt đại ra, đôi mắt kinh ngạc nhìn về phía hiện trường tai nạn.

Cả thế giới đều dừng lại.

Tôi cảm thấy trời đất như đang xoay tròn, tất cả mọi thứ trở nên mờ ảo, ngọn đèn thành phố trở nên mờ mịt, tiếng ồn ào của đám người cũng trở nên xa xăm.

Tôi đứng bên trong đám người huyền ảo, trong đầu hỗn loạn, không biết mình nên làm điều gì.

Chiếc xe dừng lại, gã lái xe đầu hói say khướt, mặt trắng bệch chạy ra khỏi xe, những người đi đường cứ như con rối bu lại xem đông đen.

Không biết mất bao lâu tôi mới cảm giác được là đầu gối mình chạm phải mặt đất cứng thì tôi mới ý thức được là mình đã quỵ gối xuống vùng máu bên cạnh Trương Vũ Đình.

- Mau đưa cô ấy đi bệnh viện đi, nhanh lên.

Tôi kêu khản cả giọng, run rẩy bắt tay vào làm, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trên mặt đất, khuôn mặt không còn là của Trương Vũ Đình nữa.

Tôi cảm giác không phải là do miệng mình hết lên mà là một linh hồn trong cơ thể mình hết lên.

Lái xe gây tai nạn không bỏ trốn, có lẽ biết mình trốn cũng không thoát nên sau khi hấn hồi phục lại tinh thần thì bước lên trước, ôm lấy Trương Vũ Đình trong ngực tôi rồi sau đó đưa lên xe đi đến bệnh viện.

Con người đúng là một sinh vật đầy mâu thuẫn.

Rõ ràng trước đó một giây trước đó bạn nghĩ là cuộc đời bạn vĩnh viễn sẽ không bao giờ một chuyện nào đó, nhưng giây tiếp theo thì chính mình lại làm điều đó.

Trên người của tôi dính đầy máu, có lẽ là vì tôi biết tôi mới chính là hung thủ thực sự nên cũng đi theo lái xe, đưa cô ấy đến bệnh viện.

Cửa xe vừa đóng lại, qua cửa kính xe tôi thấy Sử Bình đứng từ xa trong đám người, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

- Tôi gặp rắc rối rồi....tôi gặp rắc rối rồi....đều là do tôi sai.....tôi không nên lái xe nhanh như vậy.....mẹ nó, sớm biết vậy thì tôi đi nhanh như vậy làm gì chứ? Đúng là xúi quẩy mà.

Lái xe dọc đường đi liên tục hối hận, kêu gào, hấn rất bối rối.

Lời nói của lái xe truyền đến tai trái tôi thì lại chui ra tai phải, một lúc sau thì tôi không còn nghe rõ giọng nói của hắn nữa.

Tôi run rẩy ngồi bên cạnh Trương Vũ Đình, nhìn thấy bộ dạng hoàn toàn khác của cô, giống như một con chó bị roi xuống nước, nhếch nhác, thảm hại thì trong lòng lại cực kì hỗn loạn mà không biết đó là cảm giác gì.

Tất cả chuyện này là do tôi gây nên.

Nhìn hai tay mình dính đầy máu thì đại não của tôi mới nhận thức được điều này.

Vì tôi dùng "Câu hồn thuật" với cô ấy, khiến cô ấy yêu tôi đến chết nên mới liều mình cứu tôi.

Tôi mới chính là hung thủ thật sự.

Vừa rồi nếu không phải Trương Vũ Đình đẩy tôi ra thì người bị xe đâm chết chính là tôi.

Tuy nhiên điều tôi không thể lý giải được chính là một giây trước khi bị xe đâm vào hắn là Trương Vũ Đình đã nghe được tôi nói "giải" rồi.

Vì điều gì mà cô ấy vẫn quên mình cứu tôi.

Rốt cuộc tôi đã giải được "Câu hồn thuật" trên người cô ấy hay chưa?

Nếu đã giải rồi thì xuất phát từ đâu mà cô ấy lại chủ động cứu tôi?

Chỉ sợ rằng vĩnh viễn tôi cũng không có cách nào để biết được đáp án.

Chuyện này sau này sẽ trở thành con ác mộng của tôi, Trương Vũ Đình vừa mới cười nói đó mà giờ thì nụ cười ấy đã biến mất khiến tôi vĩnh viễn không bao giờ giải được câu đó.

Chuyện sau đó giống như một bộ phim điện ảnh, lái xe gây ra chuyện cùng với tôi đưa Trương Vũ Đình đến thẳng bệnh viện gần nhất Vô Tích. Các nhân viên y tế khẩn trương đưa cáng cứu thương ra để đưa vào phòng cấp cứu, nửa người tôi ướt đầm máu, tôi đứng như tượng gỗ ở cửa xe nhìn Trương Vũ Đình được đưa đi, cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu đóng sập lại.

Ngày đó tôi cũng nhìn em gái mình bị đẩy ra từ phòng mổ.

Hôm nay lại nhìn thấy người con gái này vì mình mà vào phòng mổ.

Trong cuộc sống đôi khi cũng có những chuyện trùng hợp như vậy.

Rất đau lòng.

Tôi cùng với lái xe ngồi đợi ở ngoài cửa, tôi im lặng không nói, cũng không giống như những người bạn trai khác điên cuồng báo thù cho bạn gái, cũng không suy sụp mà chỉ bế tắc, ngồi như một pho tượng.

Người lái xe rơi nước mắt, không ngừng cầu nguyện, không ngừng xin lỗi tôi, giống như ông ta muốn đem cả cuộc đời còn lại để hóa thành nước rửa sạch máu trên người tôi đi.

- Rất xin lỗi, cầu xin anh tha thứ cho tôi, tôi không thể ngờ là xảy ra chuyện như vậy, thẳng xe lúc đó lại bị mất tác dụng, tôi xin lỗi, rất xin lỗi.

Người lái xe nói om sòm bên tai, tôi vẫn im lặng, ngờ ngác nhìn về phía phòng mổ, ngẩng đầu lên thì mùi máu tươi ngập mũi.

Không lâu sau bố mẹ cùng bạn học của Trương Vũ Đình chạy tới.

Lúc vừa tới nơi thì cha mẹ Trương Vũ Đình liền ra tay với lái xe, chửi ầm lên, muốn liều mạng với lái xe. Nếu không có mấy bác sĩ đến can ngăn thì chắc ở hành lang này lại có thêm nhiều thi thể nữa.

Trong suốt thời gian đó tôi giống như một người ngoài không liên quan đến mọi chuyện chỉ đứng ở ngoài nhìn cha mẹ Trương Vũ Đình và lái xe đánh nhau, nhìn họ càu xé nhau, lái xe bị đánh đến chảy máu đầu, mặt bố Trương Vũ Đình đỏ bừng lên, mẹ Trương Vũ Đình ôm mặt khóc lóc thảm thiết.

Nhìn người lái xe tôi như thấy lại con người mình trước đây.

Lúc trước chẳng phải tôi cũng như vậy sao?

Tôi đã từng giết không ít người, tôi đã từng xem máu là thứ bình thường, nhưng lúc trước nhìn thấy bọn Trương Nhạc chết tôi không hề có cảm giác áy náy vì bọn họ đáng chết.

Nhưng lúc này trong lòng tôi ngoài sự áy náy ra thì còn tự trách mình nữa.

Tôi chính là thủ phạm giết người thực sự, vì tôi sử dụng "Câu hồn thuật" lung tung nên hại chết một sinh mệnh vô tội.

Tôi không thể nào quên được sinh mệnh kia đến ngay cả khoảnh khắc cuối cùng vẫn còn đang yêu tôi....

Một giờ sau, cửa phòng mổ mở ra, bác sĩ mặc đồ màu xanh chậm rãi bước ra, theo sau là một tấm vải trắng phủ lên người Trương Vũ Đình.

- Tránh ra, tránh ra hết, để tôi xem con gái của tôi thế nào rồi, con gái ơi.

Nhìn thấy bác sĩ đi ra thì mẹ của Trương Vũ Đình run rẩy bước lên trước.

Bác sĩ không nói gì mà chỉ nhắm mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

Một lúc sau mới nói:

- Không còn hy vọng nữa.

Nghe tin này tim tôi như ngừng đập.

Tiếp theo là kết quả bi thảm của lái xe, hắn bị người nhà của Trương Vũ Đình đánh cho một trận khiến mặt sưng húp, người đầy thương tích. Còn tôi cũng bị bố của Trương Vũ Đình tức giận túm lấy cổ áo tát cho hai cái.

- Tại sao mày lại không cứu con gái tao? Tại sao Đình Đình phải cứu mày, mày có phải đàn ông không hả? Tại sao mày không chết thay cho con gái tao đi?

Tôi bị đánh không biết bao nhiêu cái tát nhưng cũng không phản kháng, chỉ đứng đó chịu trận, vì tôi biết mình nên làm như vậy, hơn nữa trong lòng tôi đau đớn vô cùng, so với nỗi đau bị tát còn hơn gấp nhiều lần.

Người nhà Trương Vũ Đình nhìn tôi với ánh mắt lạnh như băng, thậm chí họ hận là không thể đánh cho tôi tàn phế, cuối cùng bác sĩ và bảo vệ đến đưa tôi và đám người kia ra ngoài.

Sau khi đến cổng tôi liền gặp phải cảnh sát đến bắt người.

Cảnh sát đưa người lái xe đi, trên thực tế người lái xe kia đã bị đánh cho thương tích đầy người nên vốn không có khả năng chạy trốn, lúc bị cảnh sát đưa đi hắn cúi đầu hoảng sợ nhưng cũng cam chịu số phận, không phản kháng vô ích.

Tại nạn lần này tôi là nhân chứng quan trọng nhất, điều tra viên hỏi tôi chuyện đã xảy ra, tôi không nhớ là mình đã trả lời như thế nào, khi đó đầu óc tôi cực kì hỗn loạn, lời nói cũng bị đứt quãng, mâu thuẫn.

Duy nhất có một câu hỏi để lại ấn tượng sâu sắc nhất:

- Anh và Trương Vũ Đình có quan hệ ra sao, tại sao cô ấy lại cứu anh?

Khi hỏi đến vấn đề này tôi chợt bừng tỉnh, cũng không biết phải trả lời như thế nào về vấn đề này.

Quan hệ giữa tôi và Trương Vũ Đình là gì?

Tôi với cô ấy, vốn không thể nói rõ là quan hệ gì.

Lúc tôi thiết lập mối quan hệ với cô ấy là do sử dụng "Câu hồn thuật" mà thôi, nếu không có "Câu hồn thuật" của tôi thì cả hai đều không liên quan đến nhau.

Tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của điều tra viên, tôi trả lời theo bản năng:

- Tôi là.....bạn trai của cô ấy.

Có lẽ, đó là mối tình đầu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mâu Thuẫn

Cho dù xảy ra chuyện gì thì mặt trời vẫn mọc.

Mặc dù Trương Vũ Đình đã chết nhưng ngày hôm sau tôi vẫn đến trường và đối mặt với vô số ánh mắt của học sinh trong trường. Tôi biết trải qua sự cố ngày hôm qua thì cuộc sống ở trường học của tôi sẽ bị đảo lộn.

A Tuyết cũng không biết chuyện Trương Vũ Đình bị chết vì tôi không nói cho nó nghe, tôi nói buổi tối lên trường để tự học nên về muộn nên con bé cũng không nghi ngờ gì.

Mãi đến khi đến trường thì tôi mới phát hiện ra chuyện khác thường.

Tôi đến lớp tương đối sớm, lúc tôi đến thì mới có hơn nửa lớp, tất cả đều đang đọc sách.

Tôi nhìn qua thì thấy Úy Văn Long đã đến và vẫn giống như lúc trước, lười biếng nằm gục dưới bàn ngủ ngon lành không để ý chuyện xung quanh. Còn chỗ ngồi của Sừ Bình thì tất nhiên là hán vẫn chưa đến.

Ánh mắt của mọi người trong lớp học đều đổ dồn về tôi, ai cũng nhìn tôi giống như một quái nhân vậy, mất 2 giây thì họ mới quay lại với trang sách và tiếp tục đọc.

Xem ra chuyện ngày hôm qua đã được lan truyền rồi....

Nhìn phản ứng của cả lớp tôi đoán liền được mọi chuyện.

-.....

Nhìn phản ứng của cả lớp tôi không nói gì mà đi lại chỗ ngồi của mình, bỏ cặp sách xuống, lấy sách ra, yên lặng ngồi ngồi đọc sách.

Chuyện ngày hôm qua của Trương Vũ Đình vì cứu tôi mà chết thì cả lớp đã biết hết rồi nên hôm nay tôi vẫn ung dung đi học mới khiến bọn họ có phản ứng khác thường như vậy.

Tôi ngồi nghiền ngẫm một lát thì đã thuộc lòng một trang đầu tiên, còn chưa kịp lật sang trang thứ hai thì đột nhiên bị một bàn tay thô cứng giật lấy cuốn sách của tôi.

- Vương Nhất Sinh, mày ra đây cho tao.

Tôi vừa quay đầu lại thì đã bị một bàn tay túm lấy tóc tôi kéo đi, lôi tôi ra khỏi chỗ ngồi.

Sách vở trên bàn tôi bị rơi tứ tung xuống đất.

Người vừa túm tóc tôi còn tiếp tục hung hăng dí đầu tôi xuống đất, tiếp theo là một bàn tay to lớn đập vào mặt tôi.

- Bốp.

Một cái tát thật mạnh trên mặt tôi khiến tôi đau đến choáng váng đầu óc. Nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy rõ ai là người đánh tôi.

Trên thực tế tôi không cần nhìn thì cũng biết được đó chính là Sử Bình.

Sử Bình nhìn tôi với vẻ mặt giận giữ, còn tôi nhìn hắn mà không nói câu nào, tôi biết mục đích của Sử Bình là gì.

Tất cả chuyện này có thể nói là do tôi tự chuốc lấy thôi.

- Vương Nhất Sinh, con chó, mày đúng là đồ súc sinh. Hôm sinh tao sẽ giết mày.

Sử Bình gào lên rồi túm lấy cổ tôi, đập tôi lăn quay xuống đất để hành hung, Sử Bình là người khỏe mạnh nhất lớp nên chỉ với một đám của hắn thì trước mặt tôi đều đã biến thành màu đen.

Tôi cắn chặt răng và vẫn không thốt ra tiếng nào, tình ý của Sử Bình đối với Trương Vũ Đình tôi cũng biết, Trương Vũ Đình chết là do tôi nên trong lòng tôi cực kì áy náy.

Nếu bị Sử Bình đánh mà trong lòng đỡ áy náy thì tôi cũng cam chịu để hắn đánh.

Sử Bình túm lấy cổ áo tôi rồi đâm đá túi bụi, hắn đánh hết lực nên cả hàm răng tôi đau đến run rẩy.

- Trương Vũ Đình vì mày mà bị xe đụng, vậy mà mày còn ung dung đi học là sao? Vương Nhất Sinh, da mặt mày dày đến như vậy sao?

Nói xong hắn lấy một cuốn sách dày có bìa màu đen hung hăng đánh vào đầu tôi.

Hắn đập liên tục cái gậy sách cứng vào đầu tôi khiến đầu óc tôi quay cuồng, nhưng tôi vẫn không nói câu nào, nếu phải phản kháng thì tôi chỉ có thể dùng Câu hồn thuật với hắn thôi.

Nhưng tôi sẽ không làm như vậy.

Không bao giờ làm.

Bởi vì Sử Bình đánh tôi mà lớp học nhất thời loạn cả lên.

- Đừng đánh nữa Sử Bình, cậu làm gì vậy?

Lớp phó Giang Hạo đi lên can ngăn, trong lớp thì Giang Hạo được xem là người có tính tình hiền lành, thuyết phục người khác là sở trường của người này. Vậy nên lúc này Giang Hạo tạm thời đến thuyết phục Sử Bình, mặc dù là lớp phó nhưng đáng người của Giang Hạo gầy gò, vừa bước lên đã bị Sử Bình đẩy văng ra xa.

- Cút xa ra một chút đi Giang Hạo, bằng không thì coi chừng tao luôn đấy.

Nghe Sử Bình hung hăng như vậy thì Giang Hạo nhất thời im bật, không dám tiến lên trước nữa.

Đuổi Giang Hạo đi rồi thì Sử Bình lại túm tóc, kẹp cổ, đâm đá vào người tôi không ngừng.

- Mày nói đi, tại sao mày lại không nói câu nào? Không phải hôm qua mày oai lắm sao, hôm nay lại câm như hến vậy? Mày nghĩ mày là ai chứ?

Sử Bình vừa nói vừa tát vào mặt tôi, tôi nghiêng mặt nhưng vẫn không nói câu nào.

Mặt của tôi bị hắn đánh cho sưng lên, hai bên mặt đau nhức, nếu là trước đây mà bị đánh như vậy thì nhất định tôi sẽ phản kháng nhưng lúc này thì không thể.

- Bốp.

Điều mà tôi không ngờ tới chính là tát tôi còn chưa đủ hắn còn ngang nhiên dùng đôi giày tây cứng của mình để đập vào mặt tôi.

Vì sáng đó trời mới mưa xong nên trên đường bùn đất rất nhiều, Sử Bình lại đập giày vào mặt tôi khiến tất cả mọi thứ bắn thiu, dơ dáy, thậm chí tôi không biết đó có phải bùn hay là mũi phân chó nữa, những thứ ghê tởm ấy cứ chảy đến miệng tôi, một mùi chua, hôi tanh tưởi ngấp đầu lưỡi tôi.

Ngay lúc Sử Bình định dùng ghế để đánh tôi thì đột nhiên có một cái gì đó màu đen hất thẳng vào mặt Sử Bình khiến hơn nửa khuôn mặt Sử Bình bị dính

toàn màu đen.

Sau đó tôi mới biết chất lỏng dính trên mặt Sử Bình là lọ mực nước.

Bị mực dính đầy mặt thì Sử Bình cũng sững sốt, theo bản năng liền quay lại phía lọ mực kia được ném đến, tức giận chửi:

- Ai, muốn chết sao?

Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó nghiêng đầu nhìn lại sau lưng.

Không biết từ khi nào Úy Văn Long đã tỉnh ngủ, vẫn ngồi ở chỗ cũ nhìn Sử Bình, trên tay phải hắn đang cầm một cây bút máy, mặt không bộc lộ tí cảm xúc nào.

- À, bút máy bị chảy mực.

Sau khi nói xong thì hắn nhún vai rồi mở cây bút máy ra, nhìn Sử Bình bằng ánh mắt rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Cao Tuyệt Cần

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Úy Văn Long, vốn đang cầm cái ghế trong tay để đánh tôi thì đột nhiên chuyển hướng sáng Úy Văn Long.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Sử Bình vừa dùng ghế để đánh người thì đột nhiên Úy Văn Long cầm lấy cái túi xách đồ lấy trên đầu để bảo vệ cơ thể mình.

- Này, Trương Vũ Đình tới kia.

Úy Văn Long đang nhìn Sử Bình thì đột nhiên nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cái gì?

Nghe thấy cái tên Trương Vũ Đình thì cả người Sử Bình cứng đờ, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Đương nhiên là ngoài cửa sổ không có Trương Vũ Đình rồi, người đã chết thì làm sao có khả năng sống lại được.

Tuy nhiên Úy Văn Long lại giả vờ rất thật, cả tôi và Sử Bình đều quay đầu lại thì nhìn thấy một nam sinh tuấn tú, mái tóc màu đen buông xuống che nửa khuôn mặt, đeo mắt kính, khí độ bất phàm.

Điều khiến cho mọi người chú ý ở hắn đó là có đeo một phù hiệu màu đỏ trên tay áo.

Điều đó chứng tỏ người đó là cán bộ đi kiểm tra và kỷ luật học sinh.

Người đứng ở ngoài phòng học chính là người hay đi kiểm tra kỷ luật học sinh mỗi ngày.

Mà người đứng ở ngoài cửa sổ kia tôi lại biết rất rõ. Hắn chính là Hội trưởng Hội Học sinh trường Cao Tuyệt Cần. Là học sinh có quyền lực cao nhất trong toàn trường.

Nhìn thấy người đứng ngoài cửa thì cả tôi và Sử Bình đều cứng người.

Người đứng ngoài cửa sổ nhìn tình huống vừa xảy ra trong lớp tôi với đôi mắt lạnh lùng, sau đó nhanh chóng lấy bút và một biên bản ra viết xong bỏ đi mà không nói lời nào.

- Này tại sao lại là hắn?

Nhìn Cao Tuyệt Cần xoay người bỏ đi rồi thì Sử Bình tức giận mắng.

- Đúng, là hắn đó.

Úy Văn Long thản nhiên nói:

- Hiệu trưởng sẽ biết việc này.

Chuyện Cao Tuyết Cần là con của Hiệu trưởng thì cả trường này đều biết, đây cũng là lý do mà hắn được làm Hội trưởng Hội Học sinh trường. Cao Tuyết Cần còn có một tên gọi khác là "camera giám sát" của Hiệu trưởng, hắn rất giỏi trong việc ghi lại những tình huống vi phạm kỉ luật của từng lớp rồi nhanh chóng đi báo cáo khiến cho cả lớp và giáo viên lớp đó bị xử phạt. Cho nên ngay cả giáo viên chủ nhiệm các lớp cũng đều rất kiêng kị Cao Tuyết Cần, trong mắt họ hắn chính là đôi mắt của Hiệu trưởng.

Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi là Hạ Viên Viên cũng rất kiêng kị hắn vì một khi bản ghi chép vi phạm kỉ luật của lớp được báo cáo lên trên thì Hạ Viên Viên sẽ bị khấu trừ tiền lương, tiền thưởng, có nguy cơ bị xếp hạng giáo viên kém.

Với tình huống này Hạ Viên Viên tuyệt đối không cho phép xảy ra, một khi lớp xảy ra chuyện đánh nhau hay vi phạm kỉ luật thì đều do cô tự mình liên hệ trực tiếp với cha mẹ học sinh rồi yêu cầu học sinh đó viết 5000 bản kiểm điểm, hình thức phạt này có hiệu quả rất tốt.

- Hạ Viên Viên sẽ nổi giận đây.

Úy Văn Long thần nhiên nói, sau đó quay lại chỗ ngồi giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

- Tao nhỏ vào.

Sử Bình giận dữ chửi nhưng hắn vẫn không buông tha cho tôi mà hung hăng đá vào hai chân tôi rồi mới ném cái ghế đi, đặt mông ngồi xuống chỗ của mình.

Tôi chậm chậm nhìn lên Úy Văn Long nhưng không nói gì.

Trên thực tế tôi cũng đã sớm tính đến việc có người đi kiểm tra kỷ luật hoặc là bị cô Hạ Viên Viên phát hiện nên mới không phản kháng.

Giống như Hạ Viên Viên đến trường lúc 6h55p, còn học sinh đi kiểm tra kỷ luật sẽ đi lúc 6h50p, còn Sử Bình đánh tôi lúc 6h48p nên tôi biết Sử Bình sẽ đánh tôi không được bao lâu cả. Tôi nghĩ Úy Văn Long cũng có suy nghĩ giống như tôi.

- Vương Nhất Sinh, tao cho mày nợ, sau này mày đừng mơ được sống yên ổn.

Lúc tôi lau đi máu và bùn trên mặt thì nghe thấy lời đe dọa của Sử Bình.

Vừa nói Sử Bình vừa vuron tay túm lấy tóc tôi nhưng tôi vẫn không hề phản kháng, e rằng trong mắt Sử Bình tôi chỉ là thứ đàn ông dựa hơi đàn bà mà thôi.

Tôi liếc Sử Bình một cái nhưng không nói gì, ít nhất trong lớp học Sử Bình cũng không dám làm gì quá đáng, nhiều lắm thì cũng chỉ nhân lúc không có giáo viên nên mới xuống tay với tôi thôi.

Tôi đau khắp người, trong lòng cũng hỗn loạn.

Tôi có nên dùng Câu hồn thuật với Sử Bình hay không?

Tuy nhiên cứ nghĩ đến vì Câu hồn thuật mà gây nên cái chết cho Trương Vũ Đình thì tôi lại thấy sợ hãi loại yêu thuật này. Tôi không biết nếu mình mà sử dụng Câu hồn thuật thì sẽ gây ra những hậu quả gì nữa đây.

Vì Trương Vũ Đình mà mối quan hệ giữa tôi và Sử Bình đã chuyển biến cực kì xấu, tuy nhiên trớ trêu là tôi và hắn lại ngồi cùng bàn.

Khi vào học thì Sử Bình đã kiềm chế lại vài phần nhưng tôi biết sự kiềm chế đó chỉ là tạm thời.

Vì trong giờ tự học việc Sử Bình đánh tôi đã bị Cao Tuyết Cần ghi chép lại nên Hạ Viên Viên nổi giận dùng dùng bước vào lớp, đuổi tôi và Sử Bình ra ngoài.

- Vương Nhất Sinh, Sử Bình, các em ra ngoài cho tôi.

Tôi cùng Sử Bình không nói gì mà đi ra ngoài.

Hạ Viên Viên bắt chúng tôi ra đứng ngoài hành lang, tay cầm một tờ đơn kỉ luật, nổi giận dùng dùng chửi mắng bọn tôi.

- Hai em làm cái gì vậy? Chuyện gì mà lại đánh nhau trong giờ tự học?

Mặc dù Sử Bình là một người cao lớn nhưng trước mặt Hạ Viên Viên thì cũng phải khép nép vài phần.

- Cô giáo Hạ, bởi vì Vương Nhất Sinh hại chết Trương Vũ Đình.

Lời nói của Sử Bình khiến tôi giật mình, đến cả Hạ Viên Viên cũng đứng ngây người, nhưng cô lấy lại được bình tĩnh rất nhanh.

- Sứ Binh, em không được nói xấu người khác, chuyện Trương Vũ Đình tôi đã nghe nói, đó là do tai nạn giao thông

Chuyện ngày hôm qua xôn xao cả trường nên tất nhiên là Hạ Viên Viên cũng biết rồi.

- Chuyện khác tôi không quản nhưng giờ tự học hôm nay em dám đánh nhau trong lớp, mau dọn sách vở về nhà đi, hôm nay em không phải ngồi học ở lớp đâu.

- Cô giáo Hạ.....

- Dọn đồ về nhà.

Hạ Viên Viên trừng mắt gằn từng tiếng với Sứ Binh:

- Muốn tôi gọi điện cho ba mẹ của em không?

Nghe Hạ Viên Viên nói vậy thì Sứ Binh liền im bặt, hấn nắm chặt tay rồi không nói gì quay vô lớp dọn dẹp sách vở chuẩn bị về.

Nhìn thấy Sứ Binh đi khỏi tôi cũng định quay lại lớp lấy cặp sách quay về thì Hạ Viên Viên gọi tôi lại.

- Vương Nhất Sinh, em đợi một chút.

Tôi ngăn người ra đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Nhìn Sứ Binh đi rồi thì vẻ giận dữ của Hạ Viên Viên cũng dịu đi vài phần, nói với tôi một cách nghiêm túc:

- Vương Nhất Sinh, chuyện Trương Vũ Đình ngày hôm qua cô cũng có nghe qua rồi, đấy là chuyện ngoài ý muốn, Trương Vũ Đình vì cứu em nên mới bị tai nạn đúng không?

Tôi suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

- Cô không biết quan hệ giữa em và Trương Vũ Đình lại tốt như vậy nhưng chuyện này chắc không liên quan đến em, vậy nên em đừng để trong lòng. Quan hệ giữa Sứ Binh và Trương Vũ Đình cô cũng biết, Sứ Binh đánh em cô đoán cũng là vì Trương Vũ Đình đúng không?

Tôi lại gật đầu, Hạ Viên Viên nói tiếp:

- Vương Nhất Sinh, trong trường học nhiều người như vậy nên luôn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, em đừng để trong lòng, thành tích học tập của em rất tốt, luôn đứng đầu lớp, đừng để vì việc này mà làm ảnh hưởng đến việc học, em hiểu không?

- Cảm ơn cô giáo Hạ.

Tôi bình tĩnh nói. Từ lúc bị Hạ Viên Viên gọi ra ngoài đến giờ tôi mới mở miệng nói chuyện.

Trên thực tế tôi biết lúc Hạ Viên Viên gọi tôi ra ngoài thì cô cũng không quá nghiêm khắc với tôi, dù sao trên mặt tôi cũng đầy vết thương và dính đầy bùn, còn Sứ Binh thì không bị xây xước gì nên ai là người động thù thì ai nhìn qua cũng có thể biết được.

- Trở về lớp học đi.

Sự thông minh của giáo viên Hạ có thể giúp tiết kiệm đi rất nhiều sức lực, lúc tôi về lớp thì Sứ Binh đã dọn dẹp xong và quay về nhà, hấn đi ngang qua tôi vẫn cố tình đâm vào tôi khiến vai tôi bị đau nhức.

Ánh mắt mọi người trong lớp đều đổ dồn lên tôi và Sứ Binh, ánh mắt mọi người đều kì lạ, nghi ngờ và tò mò. Tôi trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp, nhưng tuyệt đối không phải kiểu như ngôi sao bị sấm soi mà là ánh mắt lạnh lùng, nghi kỵ và không hề có sự ngưỡng mộ nào ở đây cả.

Vì Sứ Binh bị Hạ Viên Viên đuổi về nên tôi xem như cũng yên tĩnh được vài phần, suốt cả buổi học tôi đều an phận ngồi học bài, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Mãi đến khi tiếng chuông tan học vang lên thì tôi mới buông sách vở, lúc này giọng nói của Úy Văn Long chậm rãi vang lên.

- Chuyện Trương Vũ Đình chết là ngoài ý muốn thật sao?

Nghe giọng nói của Úy Văn Long tôi hơi sững sốt.

- Nói như thế nào nhỉ?

- Bởi vì cậu rất áy náy.

Úy Văn Long nói.

- Nếu cậu giết cô ấy thì sẽ không áy náy đến như vậy, áy náy đến nỗi bị Sử Binh đánh mà cũng không thèm đánh trả.

Phân tích của Úy Văn Long khiến tôi im lặng, có thể đoán được những chuyện nhỏ từ trong tâm tư tôi chỉ có mỗi Úy Văn Long thôi.

- Xem như vậy đi.

Tôi thở dài, cảm giác nặng nề trong lòng cũng chưa hề thuyên giảm.

- Trương Vũ Đình chết, tôi cũng có trách nhiệm.

Úy Văn Long tiếp tục nói:

- Tôi không nên giấu cái khăn lau đi.

Nguyên nhân mâu thuẫn ngày hôm qua giữa tôi và Trương Vũ Đình có thể nói là do cái áo sơ mi kia, và nguyên nhân sâu xa hơn là do có bàn tay của Úy Văn Long nhúng vào.

Chẳng qua là vì hiệu ứng cánh bướm nên cuối cùng lại gây ra tai nạn chết người, cả tôi và Úy Văn Long đều không thể ngờ đến tình huống này.

Úy Văn Long lúc này cũng thừa nhận sai sót của mình khiến tôi có cảm giác trong lòng được trấn an đôi chút.

- Đang an ủi tôi à?

Tôi nghiêng đầu nhìn Úy Văn Long.

- Không, tôi chỉ nói sự thật thôi.

Úy Văn Long bình tĩnh nhìn tôi rồi trong ánh mắt hần cũng lộ ra một tia áy náy.

- Người đã chết rồi không thể sống lại được, nói gì cũng vô dụng.

Tôi nhẹ nhàng nói.

- Tôi biết, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu nên cẩn thận một chút thôi.

Úy Văn Long thân nhiên nói:

- Người theo dõi Trương Vũ Đình rất nhiều, Sử Binh chỉ là một trong số đó, cả Cao Tuyết Càn cũng nằm trong số này. Sáng nay bề ngoài hần đến kiểm tra kỷ luật nhưng trên thực tế là đến xem thử tình hình của cậu, cho nên cậu cần phải cẩn thận, bây giờ có rất nhiều nam sinh chú ý đến cậu đấy.

Tôi chợt rùng mình, không ngờ được Úy Văn Long này nhìn có vẻ thờ ơ mọi chuyện nhưng những gì hần vừa nói ra cực kì tỉ mỉ, tinh tế, phân tích chặt chẽ, giải thích hợp lý khiến người ta bội phục.

- Cảm ơn.

Tôi thuận miệng cảm ơn Úy Văn Long, sau đó quay đầu tiếp tục công việc ở trường.

Tuy nhiên tôi vừa mới quay đầu lại thì phát hiện trước mặt mình có một bóng người mặc đồ màu vàng yếu ớt, tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên mới phát hiện ra người đứng trước mặt tôi là một nữ sinh rất quen.

Trên đầu cài hoa lê, áo lông màu vàng, quần jean bó sát chân, khuôn mặt rất dễ dàng.

Là Kim Na!

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mâu Thuẫn Gay Gắt Hơn

Nhìn người đứng trước mặt này bỗng nhiên tôi giật mình.

- Này này, Vương Nhất Sinh, cậu và Trương Vũ Đình đã xảy ra chuyện gì vậy?

Kim Na thấp giọng hỏi tôi, đôi mắt trong suốt không nháy mắt, nhìn tôi với vẻ chờ mong.

Cuối cùng chuyện của Trương Vũ Đình cũng bị lan rộng ra, hầu hết mọi người đều biết về chuyện nữ sinh bị chết kia rồi. Kim Na hoạt bát, dễ gần, thích giao lưu với bạn cùng lớp, hơn nữa không có thành kiến với bất kì ai, cho nên cô ấy mới đến hỏi tôi chuyện của Trương Vũ Đình.

Tôi nhìn Kim Na, thấy khuôn mặt hiền kì của cô ấy thì tinh thần tôi ổn định hơn vài phần. Trong lớp học thì quan hệ giữa tôi và Kim Na cũng tương đối tốt. Dù sao chúng tôi cùng học với nhau từ nhỏ, hơn nữa Kim Na còn giúp tôi không ít việc.

-.....

Tôi đau khổ nhìn Kim Na lắc đầu, không muốn nói thêm gì cả.

Thấy tôi lắc đầu thì Kim Na đảo mắt, cô ấy biết mình không nên hỏi vậy nên mới nói với tôi:

- Vương Nhất Sinh, đúng là Sử Bình quá đáng mà, sao Sử Bình lại đánh cậu như vậy?

- Quên đi. Qua hết rồi. Sử Bình cũng bị phạt rồi mà.

Tôi nhìn Kim Na, lạnh lùng nói.

- Cậu có bị thương ở đâu không? Lúc nãy nhìn thấy sợ quá.

Kim Na mỉm môi nói.

- Không sao. Trương Vũ Đình vì cứu tôi nên mới bị xe đụng. Tin này là chính xác. Sử Bình đánh tôi, tôi xem như là Trương Vũ Đình đánh tôi, như vậy cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Tôi hít một hơi thật sâu.

- Tại sao cậu lại có suy nghĩ như vậy? Cậu ấy đánh cậu nhiều như vậy, hơn nữa ngày hôm qua tôi cũng nhìn thấy Trương Vũ Đình tỏ tình với cậu.....cho dù Trương Vũ Đình xảy ra chuyện như vậy thì Sử Bình cũng không được đánh cậu như vậy chứ.

- Được rồi. Tôi không muốn nhắc lại chuyện này nữa, Kim Na, cảm ơn cậu đã nói như vậy, nhưng cậu để tôi yên tĩnh một chút đi.

Tôi ngẩng đầu, nở một nụ cười cảm kích với cô ấy, sau đó cúi đầu xuống nhìn vào cuốn sách giáo khoa.

Không hiểu tại sao nhìn vẻ mặt Kim Na lại có vẻ chân thành, tha thiết, còn tôi thì không dám nhìn thẳng vào mặt cô ấy. Không ngờ là cô ấy lại quan tâm đến vết thương của tôi, chắc là vì mối quan hệ tốt giữa hai chúng tôi rồi.

Kim Na cau mày nhìn tôi một cái, sau đó đặt tay lên cuốn sách giáo khoa, nói với tôi:

- Này, nếu cậu không phản kháng thì lần sau có thể sẽ bị Sử Bình đánh như vậy nữa đấy! Mấy ngày nay tôi đã nhìn thấy được Sử Bình lấy áo cậu làm giẻ lau, hắt chép bài tập của cậu, còn nói nhà cậu nghèo, rõ ràng là Sử Bình khinh thường cậu, tại sao cậu không chịu phản kháng chứ? Cho dù Trương Vũ Đình vì cậu mà bị xe đụng thì đó cũng là chuyện của cậu, Sử Bình không có tư cách xen vào, không có tư cách đánh cậu.

Câu nói sau cùng của Kim Na có chút nặng nề. Tôi biết Kim Na là một người sâu sắc, không quen nhìn chuyện người khác ý lớn hiếp bé, tuy nhiên biểu hiện của cô ấy cũng có chút quá khích.

Nghe Kim Na giải thích, tôi hơi nhũn mày, ngẩng đầu, nhìn Kim Na, do dự một hồi lâu rồi nói:

- Cậu quan tâm tôi vậy à?

Nghe tôi hỏi vậy thì Kim Na có chút ngại ngùng, trên mặt có chút ửng đỏ. Ánh mắt lần tránh:

- Chuyện này....cậu đừng nghĩ lung tung. Chuyện của cậu và Sử Bình ai cũng biết mà. Tôi chỉ không quen nhìn người mạnh hiếp kẻ yếu thôi. Tôi chỉ nghĩ cậu không đáng để bị đối xử như vậy. Bố tôi từng nói, dù là một người nghèo nhưng miễn không làm điều gì sai thì không việc gì phải chịu bị người ta hành hạ. Trừ khi đó là một kẻ bất lực.

Lời Kim Na nói khiến tôi có chút xúc động, lúc này tôi nhìn Kim Na với ánh mắt nghiêm túc.

Kim Na thấy ánh mắt của tôi thì mỉm môi nói.

- Lần sau, đừng để Sử Bình đánh cậu nữa. Cậu phải đánh lại!

Tôi nhìn mặt Kim Na, không lên tiếng, một lúc lâu sau mới nói:

- Cậu không hiểu đâu.

Sau đó tôi quay đầu đi và nhìn vào sách.

- Cậu...cậu có ý gì hả? Lẽ nào cậu cam chịu bị người khác đánh, làm một kẻ bắt lực sao?

Thấy tôi như vậy thì hình như Kim Na không hài lòng, trách móc, sau đó thở mạnh một cái rồi xoay người bỏ đi, cô ấy thấy nói với tôi như đàn gảy tai trâu, phí công sức.

Tôi quay đầu lại nhìn, Kim Na vừa ném bông hoa lê xuống đất. Thu lại ánh mắt, nhìn vào bàn tay mình, tôi im lặng.

Phản kháng à?

Với ai?

Sự thật đã chứng minh, con người có lòng tham không đáy. Khi bạn không bày tỏ thái độ thì người ta sẽ liên tục khiêu chiến đến cùng.

Vốn từ ngày bị Sử Bình đánh thì tôi cho rằng mọi chuyện đã xong, nhưng hình như tôi đã sai.

Sau này chắc chắn Sử Bình sẽ thù hận tôi nhiều hơn, thậm chí dùng các biện pháp chế giễu, làm nhục tôi, thậm chí....ức hiếp trên đầu tôi.

Mặc dù không dám quang minh chính đại ra tay với tôi, thế nhưng ngồi cùng bàn thì những chuyện Sử Bình có thể làm cũng nhiều lắm.

Ví dụ như lúc tôi lên lớp, đột nhiên Sử Bình rút ghế của tôi ra, khiến tôi ngồi hụt, suýt chút nữa ngồi bịch xuống đất. Tôi tức giận quay đầu lại thì thấy Sử Bình thờ ơ nhìn tôi, khoát tay, lạnh nhạt nói:

- Không cần thận.

Hoặc là mua một chai coca về, sau đó cố ý lắc mạnh và mở nắp, nước trong chai bắn lên cao, tất cả đều rơi vào sách vở của tôi bàn, thậm chí túi xách của tôi cũng ướt nhẹp, sau đó Sử Bình giả vờ kêu lên:

- Nước bắn cao quá, thật là sáng khoái, ha ha ha.

Lời nói xấu xa đến cực điểm.

Tôi biết Sử Bình làm như vậy với tôi một phần là vì ngày trước tôi đã làm hấn xấu mặt trước Trương Vũ Đình, một phần do Trương Vũ Đình chết, còn lại là vì tôi nhất quyết không cho hấn chép bài. Sở dĩ hấn làm tất cả những việc này là để khiêu khích tôi và cũng xem như là coi thường tôi.

Với những hành động của Sử Bình thì tôi vẫn luôn không tỏ thái độ gì khác, thậm chí là vô cùng bình tĩnh, những ngày tiếp theo tôi không nói câu nào với hấn, thế nhưng tôi càng như vậy thì Sử Bình lại càng tìm cách khiêu khích để tôi tức giận.

Từ lúc học bậc Trung học đến giờ cũng chỉ có vài năm, những chuyện lớn nhỏ tôi đều nhìn cho qua, chờ lên Đại học thì sẽ thực sự bước vào cái xã hội này. Chỉ cảm thấy tính cách trẻ con rất buồn cười. Thế nhưng sự thật thì có một số việc bạn đã nhường nhịn nhưng vẫn không thể tránh khỏi.

Lớp tôi có một đội ngũ cán bộ lớp được định trước.

Cán bộ lớp được sắp xếp dựa vào số thứ tự, mỗi ngày vào giờ trưa tự học sẽ có một người ngồi vào bàn giáo viên giám sát học sinh. Ngày nào có học sinh vi phạm thì sẽ ghi vào sổ. Quy định này do Hạ Viên Viên đưa ra, chấp hành từ học kì trước đến giờ.

Và tuần thứ hai sau ngày khai giảng đến phiên tôi làm cán bộ.

Theo quy định, tôi ngồi vào trên bục giảng, bên góc phải có một quyển sổ ghi tên, sau đó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên xem ở dưới có học sinh nào đùa giỡn không.

Tôi không phải là người cứng nhắc, giữa bạn học trong lớp thỉnh thoảng có thể trao đổi vài câu, thậm chí chép bài từ đầu đến cuối tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không cười nói quá to làm ảnh hưởng đến việc học của người khác thì tôi đều có thể bỏ qua được.

Thế nhưng mọi việc lại chống đối lại với ý định của tôi.

Lúc mới bắt đầu giờ học được mất phút thì trong lớp chợt có tiếng cười phá lên rất to.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy Sử Bình cầm một cuốn truyện tranh ngồi ở chỗ của tôi, ngửa đầu ra sau, những bạn học cùng lớp đều nhìn với ánh mắt bất mãn.

- Sử Bình, yên lặng.

Mặc dù mấy ngày nay tôi không nói câu nào với Sử Bình, nhưng hiện giờ tôi đang làm nhiệm vụ nên phải cố gắng làm tròn trách nhiệm.

Thế nhưng Sử Bình dường như không nghe thấy những gì tôi nói, vẫn cầm cuốn truyện tranh và cười, cười đến chảy nước mắt.

- Ha ha ha ha.

Vì Hạ Viên Viên không có trong lớp, lớp học lại do tôi quản nên Sử Bình chẳng xem tôi ra gì.

- Sử Bình, yên lặng!

Lúc này tôi nhấn mạnh.

- Ha ha, yên lặng cái con khi.

Sử Bình cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái, tiếp tục nhìn vào cuốn truyện, cười run cả người.

- Sử Bình, yên lặng một chút.

Tôi nhấn mạnh lần hai, sau đó cầm đến cuốn sổ ghi danh bên cạnh, ghi tên Sử Bình vào sổ.

Ai dè sau khi nghe thấy tôi lớn tiếng thì đột nhiên Sử Bình ném cuốn truyện trong tay đi, hấn ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn tôi, nói:

- Màm thử ghi đi? Để tao xem thử làm cán bộ thì có gì tốt đẹp?

Nghe Sử Bình nói vậy thì trong đầu tôi dâng lên một con tức, nhưng không nói gì, chỉ ghi lại tên hấn, Hạ Viên Viên sẽ xử phạt hấn, tôi cũng lười để ý đến hấn. Ghi tên hấn xong thì tôi tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Thế nhưng bỗng nhiên có một vật gì đó đập trúng mình.

Tôi quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra đó là một cục giấy được vo tròn.

- Gạch đi cho tao, nghe không?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Suy Sụp

Tôi liếc Sử Bình, quăng cuốn sổ ghi chép vào góc phòng, không thay đổi gì hết.

- Gạch đi.

Nhìn thấy tôi quăng sổ ghi chép vào góc mà không chịu sửa chữa, Sử Bình giận dữ, cầm lên quyển sổ ghi chép của tôi, tùy ý mở ra, xé rách.

Tôi liếc Sử Bình một cái, không động đậy.

- Gạch đi!

Nhìn thấy tôi không nhúc nhích, Sử Bình lại tiếp tục xé rách quyển sổ.

Tôi vẫn không hề động đậy.

- Gạch đi! Mày có nghe không, Vương Nhất Sinh?!

Sử Bình bỗng nhiên bóp chặt quyển sổ, sau đó ném vào đầu tôi, rồi vuron tay, giật lại quyển sổ từ tay hấn, vẫn như trước, không nói một câu.

Nhìn thấy không khí căng thẳng giữa tôi và Sử Bình, uỷ viên kỷ luật nhịn không được, nhanh chóng đứng lên.

- Được rồi, đừng làm ồn nữa!

Nói xong, uỷ viên kỷ luật bước nhanh tới bục giảng trước bàn của tôi, lấy quyển sổ ghi chép, xé rách tờ giấy kia đi.

- Lần này là cảnh cáo, Sử Bình, cậu không được quấy rầy các bạn khác trong giờ tự học.

Nhìn hành động của uỷ viên kỷ luật, Sử Bình lạnh lùng cười, cho hắn một cái biểu tình thờ ơ, sau đó quay sang tôi, làm như nói “Hãy học đi!”

Tôi chỉ liếc mắt Sử Bình, vẫn không nói lời nào.

Trong đầu tôi có một giọng nói, vẫn chưa tới lúc, thời cơ chưa chín mùi.

Nhưng quan trọng hơn là, tôi không thể ở trước mặt nhiều người như vậy thi triển Câu hồn thuật. Nếu không, tôi cũng không chắc lớp học sẽ không xuất hiện Uỷ Văn Long thứ hai.

Từ sau vụ Trương Vũ Đình, đối với Câu hồn thuật, trong lòng tôi có vài phần kiêng kỵ, tôi sợ loại năng lực đáng sợ này sẽ xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn. Trong lòng tôi hiểu rõ, loại năng lực này, tuyệt đối không phải danh môn chính đạo.

Chẳng qua, tuy rằng trong tâm vẫn bình tĩnh, bề ngoài cũng vậy, nhưng bởi vì chuyện ngày đó, mà ánh mắt mọi người nhìn tôi có chút khác biệt. Bọn họ cho rằng tôi thực sự rất sợ Sử Bình, nhìn thấy Sử Bình ngay cả một tiếng cũng không dám nói, giống như Sử Bình là thiên địch của tôi, hoặc giống như dê gặp sói, ngay cả rắm cũng không dám thả.

Thậm chí... cả Sử Bình cũng cho rằng tôi sợ hắn, cho nên mới không dám phản kháng, một thời gian ngắn sau đó, hắn đối với bạn ngồi cùng bàn như tôi càng thêm khinh thường.

Thậm chí bởi vì quan hệ của tôi và Sử Bình, những nam sinh khác trong lớp học đã bắt đầu bắt hoà lãnh đạm với tôi.

Ví dụ như, khi đá banh trong giờ thể dục, nếu như Sử Bình cùng bọn họ hợp thành một đội, bọn họ sẽ không rủ rê tôi, bởi vì họ biết, tôi và Sử Bình không thể nào ở chung một đội, hoặc giả như lúc ăn cơm trưa, bọn họ cũng không ngồi cùng bàn với tôi, để tôi một mình ngồi trong góc...

Đôi khi, một người có thực lực, cho dù nhân phẩm không ra gì, thì so với một tên ôn hoà nhưng yếu đuối vẫn có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Đây là điều tôi đã học được từ Sử Bình.

Mà sau khi quan hệ của tôi và Sử Bình thay đổi, cuộc sống ở trường của tôi cũng thay đổi, giống như buổi thể dục ngoại khoá kia...

Đó là lần thể dục ngoại khoá thứ ba sau khi khai giảng, Sử Bình cùng với một ít nam sinh trong lớp chơi đá banh, còn tôi kiếm một chỗ sáng sửa ngồi đọc cuốn sách “Bốn điều quan trọng giữ gìn hạnh phúc gia đình”. Đúng lúc này, một trái banh đột nhiên bay tới, đánh văng sách trong tay tôi, tôi đứng phắt dậy, chỉ nhìn thấy trái banh hướng phía bên phải lẫn lẩn đi, theo hướng sân bóng.

Tôi nhú chặt mày, mà khi đó, Sử Bình đang ở sân bóng bên cạnh, chuẩn bị phát bóng, hắn nhìn trái bóng dưới chân, tùy tiện đá một cước hung hăng, trái bóng hoá thành một đạo đường cong, bay cao ra khỏi bãi đất, sau đó...

Quả banh kia hướng về phía lan can ngoài sân bóng, bay vào một cái phòng chứa rác qua cửa sổ.

Thấy một màn như vậy, ta cau mày đứng lên, mà cổ tình đúng lúc này, một đám nam sinh cao lớn từ ngoài cửa tiến vào, thần tình giận dữ.

- ****, vừa rồi là thằng nào đá trái banh này?

Mấy người nam sinh kia bộ dáng to lớn, bước đi trầm ổn thành thực, giống như là nam sinh cấp ba lớn tuổi, mà mới vừa rồi bị trái banh “tấn công”, có vẻ như là bọn họ từ ngoài cửa tiến vào, chỉ là do góc độ có chút vấn đề, nên bọn họ cũng không biết ai đã đá trái banh vừa đá trái banh vào phòng kia.

Nhìn thấy vài tên cao lớn như thế, Sử Bình cũng choáng váng.

Mà nam sinh lớn hơn kia cũng hùng hổ đi tới trước mặt chúng tôi.

- Mẹ nó, là ai, mau đứng ra!!

Sắc mặt của Sử Bình cùng mười tên nam sinh chơi đá banh bị dọa choáng váng, một đám mặt mày xanh mét, không ai nói gì, mãi cho đến khi tên to con kia đi tới trước mặt, mới hồi phục tinh thần.

- Tao hỏi bọn mày, là ai đá? Là mày phải không?

Đám nam sinh kia dừng lại, tên cao nhất trực tiếp đi tới trước mặt Sử Bình, nhìn chăm chăm hắn, dùng thế uy hiếp để hỏi.

Đối mặt với tên sinh viên năm 3 năm 4, cho dù là đầu trâu mặt ngựa như Sử Bình cũng có chút kiêng kỵ, nhìn thấy bộ dáng hoảng sợ của hắn, tôi nhú mày, nếu cứ ở lại nơi này chắc chắn không tốt, vì thế tôi tính xoay người đi.

Nhưng mà cổ tình đúng lúc này, Sử Bình bỗng nhiên hét lên:

- Là hắn, chính hắn đã đá!

Tôi quay đầu, nhìn thấy tay Sử Bình chỉ vào người tôi, biểu tình khẳng định.

- Là Vương Nhất Sinh á, các người cũng thấy đúng không?

Một bên chỉ tay vào tôi, một bên quay đầu hỏi những người phía sau.

Bị Sử Binh hỏi như thế, mọi người đang đứng bỗng dưng sững sờ, không một ai gạt đầu, nét mặt càng thêm trầm trọng.

- Có phải không?

Sử Binh không kiên nhẫn hỏi lại.

Lúc này Sử Binh đã tăng thêm ngữ khí, tất nhiên là có hai gã nam sinh cùng Sử Binh có quan hệ tốt nhẹ gạt đầu một cái.

Nhìn đến thấy người phía sau Sử Binh gạt đầu, tên nam sinh to cao kia đi tới trước mặt tôi, nắm lấy áo tôi, uy hiếp:

- Đi nhặt trái banh về cho tao! Ngay lập tức!

Nói xong, một bàn tay chỉ về phía phòng chứa rác cách sân bóng một cái lan can.

Tôi nhìn thoáng qua sinh viên năm 3 năm 4 trước mặt, lại nhìn thoáng qua đám người Sử Binh, thần nhiên nói:

- Tao còn chưa chết, đã lập bài vị.

- Cái gì?

Nghe được lời nói của tôi, biểu tình tên kia cứng đờ.

Tôi lặng lặng nhìn tên sinh viên năm 3 năm 4 kia, sau đó liếc mắt nhìn đám Sử Binh, nói:

- Người nào đó có gan làm mà không có gan nhận, đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, tao thực muốn nhìn xem sau khi ngủ dậy, người đó có thể phân ra tay và chân hay không.

Lời của tôi là ám chỉ Sử Binh giống như con rùa đen rúc đầu, chỉ cần động não suy nghĩ một chút thì ai cũng sẽ nghĩ ra, nhưng mà quả thật là tôi đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của tên trước mặt, hắn bỗng dưng đánh một cú vào ót tôi, hùng hổ nói:

- Con mẹ mày, mày rốt cục là đang nói cái gì? Bây giờ mày kiếm hay không kiếm?

Tôi cảm tức nhìn tên sinh viên trước mặt, nhìn thấy tôi trừng mắt nhìn hắn, hắn đột nhiên đánh vào đầu tôi một phát, lên gối một phát vào bụng của tôi.

- ĐM, tao nói mày đi nhặt, có nghe không?

Nói xong, đẩy tôi hướng tới căn phòng kia.

- Là hấn á, kêu hấn đi kiếm, tao không rảnh.

Tôi thần nhiên nói. Thật sự là một tên có năng lực giải nghĩa kém cỏi, nói đạo lý với người như thế, chẳng khác nào đi nói với đầu vịt, sau đó còn bị hấn dùng vũ lực giải mờ ám lẽ phải.

Nghe được tôi nói như vậy, tên sinh viên năm 3 có chút không kiên nhẫn.

- ĐM, tao không cần biết. Cho dù là thằng nào á, mày cũng phải đi nhặt, hiểu không?

- Tao không rảnh.

Nhưng mà lời của tôi còn chưa nói hết, những tên to cao phía sau cũng tiến lên, một tên cho tôi hai cái tát, còn một tên hung hăng đâm vào vai tôi.

- Kêu mày đi kiếm, đừng có nhiều lời!

- Không kiếm.

- Mẹ mày...

Một bạt tai đánh xuống, tiếp theo đầu gối của tôi bị người nào đó đá mạnh một cước, sau đó, lại cảm thấy lồng ngực bị người ta hung hăng đâm một phen, tiếng răng rắc vang lên rõ mồn một, toàn thân đau đớn.

Chương 60: Nam Nhi Đại Trượng Phu!

Trong lòng tôi rất rõ ràng, những người này kỳ thật cũng không phải không biết banh là do Sử Bình đá, mà là vì Sử Bình có nhiều người, trong khi nhìn thấy tôi chỉ có một người, hơn nữa quan hệ cùng với bọn Sử Bình tựa hồ không tốt lắm, cho nên mới buộc tôi đi nhặt banh.

Con người, là loại sinh vật chỉ biết ý mạnh hiếp yếu.

- Diệp Thành, đẩy nó ngã, mau đẩy nó ngã.

- Ha hả, đơn giản.

Tôi nghe được tên sinh viên kia nói một câu, sau đó một tên nam sinh khác bước tới, đột nhiên ngáng ngay gót chân của tôi, mạnh mẽ gạt qua, khiến cả người tôi mất thăng bằng, sau đó người bên cạnh lại đẩy một cái, nhất thời, tôi bị bọn họ đẩy ngã xuống đất.

- ĐM, kêu mày đi nhặt một tí xiu bộ sẽ chết hả? Giờ có đi hay không?

Nói xong, đám kia kéo hai tay tôi, muốn kéo tôi phòng chứa rác.

- Đây, các người đang làm gì? Đừng đánh cậu ấy!

Ngay khi tôi bị người ta ăn hiếp, đột nhiên từ phía trước truyền đến tiếng kêu lớn của nữ sinh.

Hoi dao động, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Kim Na mặc một bộ quần áo màu vàng, tóc tai rực rỡ chạy tới.

Kim Na chạy tới trước mặt tôi, lớn tiếng ồn ào:

- Các người đang làm gì vậy? Tôi nhìn thấy hết, rõ ràng banh không phải do cậu ấy đá!

Nhìn thấy Kim Na, tên sinh viên năm 3 năm 4 kia hơi dừng động tác, biểu tình kinh ngạc nhìn cô ấy.

Bọn họ kinh ngạc, đương nhiên không phải bởi vì đã biết là ai đá banh, mà là bởi vì thấy được bề ngoài của Kim Na. Trên thực tế, ở trong lớp học, Kim Na là cô gái duy nhất có thể sánh ngang với Trương Vũ Đình, nếu không phải Trương Vũ Đình được đồn đại quá tốt, chỉ dựa vào bề ngoài, Kim Na có thể đã xếp trước Trương Vũ Đình.

- Các người đừng đánh cậu ấy!

Tôi nhìn thấy Kim Na đứng trước mặt bọn kia la hét, sau đó đẩy mọi người ra, chạy tới trước mặt tôi, cố gắng nâng tôi dậy.

- Vương Nhất Sinh, cậu có đau lắm không?

- Không có việc gì... Chỉ xây xát ngoài da thôi.

Tôi nhìn Kim Na, trong lòng có chút phức tạp.

Kim Na lôi kéo tay tôi, muốn dựng tôi dậy, nhưng bản thân tôi lại không chịu hợp tác, Kim Na nhất thời có chút căm giận nhìn tôi, nói:

- Vương Nhất Sinh, mấy ngày nay cậu bị làm sao vậy? Vì sao lại trở nên mất hồn, lúc trước không phải cậu rất thông minh sao? Tại sao bây giờ bị người ta đánh cậu cũng không phản kháng? Cậu rốt cục bị làm sao vậy?

Nghe được lời nói của Kim Na, trong lòng tôi sùng sốt, sau đó bình tĩnh nhìn Kim Na:

- Cậu có thể hiểu được tôi sao? Không hiểu đừng nói lung tung.

Nghe tôi nói vậy, trên mặt Kim Na hiện lên vẻ ngượng ngùng, sau đó trên mặt cô ấy lại càng phần nộ hơn, từ trước tới giờ, tôi chưa từng thấy Kim Na phần nộ như thế.

- Là tôi không chịu nổi bộ dáng uất ức bây giờ của cậu! Vương Nhất Sinh, cậu mau đứng lên! Đứng lên! Có nghe hay không?

- Haha, có trò hay để xem rồi.

Tôi nghe được mọi người xung quanh nhỏ giọng cười.

Kim Na vừa nói vừa kéo kéo tay tôi, tôi thật không hiểu cô bé này vì sao cứ năm lần bảy lượt giáo huấn tôi, tôi cùng cậu ấy chẳng thân chẳng quen gì lắm, cũng không phải là bạn trai bạn gái, cậu ấy đối tôi nhiệt tình làm gì?

Kim Na vẫn liên tục lôi kéo, giống như muốn lôi tôi ra khỏi đây địa ngục.

Tôi nhìn Kim Na, không có lên tiếng, mà Kim Na cũng đỏ mặt, lớn giọng với tôi hơn:

- Vương Nhất Sinh, cậu nghe đây, từ trước tới giờ, tôi vẫn luôn luôn bội phục cậu, cậu thông minh, thành tích lại tốt, luôn chăm sóc em gái ở nhà, đối nhân xử thế cũng rất chân thành, tôi luôn xem cậu là người vĩ đại nhất, chỉ là sau khi Trương Vũ Đình chết, cậu có điểm áy náy, nhưng mà lại tự thu mình thành như vậy, ngay cả khi bị người ta khi dễ cũng không phản kháng, tôi quả thật không chịu được!

Lời nói của Kim Na như một cây búa, gõ vào đầu tôi một cái, ong ong ã thông đại não, có cảm giác giống như đang cử hành nghi thức xối nước lên đầu.

- Vương Nhất Sinh, cậu có phải là con trai không? Nếu phải thì mau đứng lên cho tôi! Vừa rồi là Sử Bình đá banh, tôi thấy rất rõ ràng, hấn ta vu oan cho cậu, cậu phải cho hấn một trận a!

- Kim Na, cậu...

Tôi kinh ngạc nhìn Kim Na, lại phát hiện vẻ mặt cậu ấy rất kiên định, trong mắt ngọc lộ ra tinh quang.

- Vương Nhất Sinh, ba của tôi nói, mặc kệ là lý do gì, một tên con trai cũng không được phép gục dưới chân một tên con trai khác. Là một thằng con trai, cho dù là làm chuyện sai trái, cũng phải dũng cảm đâm vào ngực nói lớn: “Là lão tử làm đây, ngon nhào vô!”.

Lời nói của Kim Na như chứa đựng một dòng nước ấm, lướt qua đầu tôi, mấy ngày qua Sử Bình đối với tôi vô lễ, tất cả đều như dòng điện xẹt xẹt chạy qua. Đồng thời, ngực của tôi cũng như có một ngọn lửa nóng bắt đầu bùng cháy.

Kim Na cố gắng kéo tay tôi, chỉ chỉ Sử Bình nói:

- Vương Nhất Sinh, Sử Bình vu oan cậu, tôi muốn cậu đánh Sử Bình một trận, nói cho hấn biết cậu không phải dễ bắt nạt. Nếu hấn đánh thua, thì kêu hấn đi vào phòng rác nhặt banh.

Kim Na lớn mật nói ra lời can quấy, nhất thời gây ra sóng to gió lớn, vài tên nam sinh bên cạnh đã hiện ra biểu tình bất khả tư nghị.

Tôi yên lặng nhìn Kim Na, môi có chút run rẩy.

- Tôi...

Nhưng mà ngay cả tôi còn chưa mở miệng, Kim Na liền đánh ngắt lời của tôi, thần tình ngạo nghễ nhìn tôi, vỗ vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Nếu cậu thua, tôi chui vào phòng rác, tôi đi nhặt!

Lời nói của Kim Na dùi thật mạnh vào đầu tôi, một câu nói, lại giống như thả vào biển dầu một que diêm, nháy mắt liền đẩy lên ngọn lửa chiến đấu phừng phực trong tôi!

Một cỗ nhiệt huyết, từ trong người tôi bắt đầu khởi động.

- Kim Na, cậu nói cái gì vậy? Cậu muốn giúp Vương Nhất Sinh chống đối tôi?

Nghe được lời Kim Na nói, Sử Bình đầu tiên là không phục, một bước đi tới, biểu hiện thô bạo nói.

- Sử Bình, tôi biết cậu có tiền có thế, bằng hữu xung quanh cũng nhiều, bản lĩnh đánh nhau cũng rất lợi hại, nhưng tôi không vừa mắt khi cậu bắt nạt Vương Nhất Sinh!

Kim Na quay đầu, căm giận nhìn Sử Bình nói.

- Đù rồi, Kim Na, cảm ơn cậu đã nói như vậy. Nhưng mà, Sử Bình sẽ không nhận thách thức này đâu.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, đứng lên, một bàn tay khoát lên vai Kim Na, Kim Na kinh ngạc nhìn tôi.

- Vương Nhất Sinh, chẳng lẽ cậu cam nguyện cả đời bị hấn khinh thường sao?

- Không phải tôi có ý này, là cậu nghĩ qua đơn giản.

Tôi liếc Kim Na một cái, nói:

- Dựa theo điều kiện đánh cược, cho dù tôi thua, Sử Bình cũng sẽ thay tôi chui vào phòng rác. Bằng không, một đại nam nhân lại bắt một nữ nhân đi vào

phòng rác, chuyện này nếu truyền ra ngoài, Sử Binh chắc chắn sẽ bị chê cười.

Nghe tôi nói như vậy, Kim Na sùng sốt, nhất thời cảm lạnh.

Tôi thản nhiên cười, chậm rãi đi tới đám người kia, sau đó ngừng đầu, nhìn vài tên sinh viên năm 3 năm 4 trước mặt, còn cố ý nhìn Sử Binh, cười cười nói:

- Tôi không cần đi nhặt bóng. Bởi vì, bóng đang ở trong này.

Khi tôi nói ra những lời này, trên mặt mỗi người đều tràn ngập mờ mịt.

- Đầu óc nóng lên nói mê sáng à?

Một tên sinh viên to cao nhìn tôi cười nói.

Tôi cũng không phủ nhận, nhìn hắn cười cười.

- Đúng vậy a, tôi bắt đầu nói mê sáng.

Ánh mắt tôi xẹt qua sáu gã sinh viên năm 3 năm 4, sau đó, mí mắt dần dần sụp xuống.

Tôi đem toàn bộ lửa giận, ngưng tụ lại một khối trong đầu, tất cả đều tập trung ở mắt, sau đó, mở mắt, đối với sáu gã to lớn trước mặt sử dụng Câu hồn thuật.

- Ha ha, tôi còn chưa nói xong. Một chuyện, bóng quả thật là bị hấn đá mất, còn một chuyện... các người không phải muốn đá bóng sao? Vậy thì nghe đây, bây giờ mau bắt đầu đi, hấn, chính là trái banh của các người, tùy tiện chơi đi!

Nói xong, một lỏng tay của tôi chỉ thẳng vào Sử Binh.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Hồ Tiên Đến Trường

Chuyện sau đó có thể nói là rất giống hài kịch, sau khi mệnh lệnh của tôi truyền xuống, sáu gã sinh viên năm 3 năm 4 đầu tiên là đại ra, sau đó lại biểu hiện như bưng tỉnh đại ngộ.

Sáu gã sinh viên năm 3 năm 4 đều chuyển đầu về phía Sử Binh ở đằng sau, tên sinh viên cầm đầu thoải mái nói:

- Đối Nga, Đường Tuấn, đi nào, chúng ta đi đá banh.

- Được.

Vài tên sinh viên năm 3 năm 4 còn lại cũng đáp ứng lời nói của tôi, trực tiếp chạy tới chỗ Sử Binh, đối với chuyện đột nhiên phát sinh này, Sử Binh không kịp đề phòng, sáu gã sinh viên năm 3 năm 4 đã nâng chân lên thúc vào bụng hắn, nhiều người cùng nhau liên thủ, mỗi người một cước, hung hăng tấn công lên người Sử Binh, Sử Binh bị đá đau, ôm bụng hoảng sợ kêu lên:

- Các người làm gì vậy? Bị thần kinh à?!

Nhưng mà sáu gã sinh viên kia lại làm như không có nghe thấy tiếng quát to của Sử Binh, mà cứ liên tục liều mạng đá vào người Sử Binh, Sử Binh bị đá oa oa kêu to, thậm chí không ngừng trốn chạy.

- Tại sao các người đá ta? Tại sao?!

Thần tình Sử Binh kinh ngạc hoảng sợ, vừa kêu vừa lui lui về sau.

- Bóng chạy, mau mau đuổi theo!

- Đằng kia kìa! Bóng ở đằng kia!

Bởi vì tôi sử dụng Câu hồn thuật, cho nên trong mắt bọn sinh viên năm 3 năm 4 kia, Sử Binh chỉ là một trái bóng, nếu càng chạy, bọn họ đuổi theo càng

chặt, đuổi được rồi thì đưa chân đá, làm cho Sử Bình càng ngày càng chạy loạn.

- Dừng lại! Dừng đá tôi! Dừng đá tôi! Các người bị gì vậy hả?

Sử Bình ôm đầu, một đường chạy trốn, đồng thời miệng không ngừng kêu to, phía sau hắn đang có một tên to con đuổi theo, quay đầu lại, ngay cả năm tên kia cũng đang đuổi theo, hơn nữa, miệng còn không ngừng nói:

- Nó lẩn tới bên kia rồi, mau đá nó trở về...

- Bóng sắp lẩn mất, mau đến ngăn lại...

Nghe thấy mấy lời nói quái dị này, Sử Bình muốn học máu.

Tôi nhìn Sử Bình bị một đám sinh viên năm 3 năm 4 đi chạy như điên, trong lòng âm thầm nở nụ cười, quay đầu sang, liền nhìn thấy Kim Na trước cảnh tượng này bày ra biểu tình đại mặt.

- Vương Nhất Sinh... Tại sao bọn họ lại đánh Sử Bình? Đây... chuyện gì đã xảy ra?

Kim Na khó hiểu nhìn tôi, thần tình không thể hiểu rõ ràng tình huống trước mắt.

Tôi cười cười, tay đưa lên quệt ngang mũi, thần nhiên nói:

- Xem ra bọn họ cũng không quá ngu ngốc, cuối cùng đã biết rõ ràng ai mới là người đá trái banh vào phòng rác.

- Há?

Kim Na há to miệng, nhưng vẫn không hiểu được tại sao mọi chuyện lại chuyển biến nhanh như vậy.

- Mặc kệ là thế nào, Kim Na, cảm ơn cậu ra mặt giúp tôi làm sáng tỏ.

Tôi cảm kích nhìn Kim Na, quay mặt nhìn tôi, mí mắt Kim Na hơi nhú nhú, cô ấy ho khan một tiếng, nói:

- Không có gì, chỉ là lúc nãy đi dạo trên sân thượng tôi nhìn thấy mà thôi. Mấy ngày nay trong lớp học Sử Bình đối với cậu cứ như kẻ thù, tôi cũng thấy khó chịu, nên mới chạy ra nói giúp cậu!

- Thật sự rất cảm ơn. Mấy ngày nay tâm tình tôi không tốt, cảm xúc cũng hạ xuống. Nghe cậu nói xong tinh thần mới sáng khoái tinh táo hơn.

Tôi cười cười, sau đó xoay người nhặt lên cuốn “Bốn điều luật quan trọng”, nhìn thoáng qua nam sinh đang ngồi ngây ngốc ở bên cạnh.

- Cậu không sao chứ? Vừa rồi đám người kia thật hung ác, đúng là loại người đáng hận mà, tưởng mình cao lớn hơn là giỏi à? Khốn kiếp.

- Không sao, chỉ trầy xước ngoài da.

Tôi vỗ vỗ bụi trên bìa sách, quay lại nói với Kim Na:

- Nhưng mà, tôi vẫn cảm ơn cậu nha, hay là, tôi mời cậu uống nước?

Nghe được lời nói của tôi, biểu tình Kim Na như cứng đi, sau đó, trên mặt xuất hiện tầng đồ ùng.

- Chỉ mời uống nước? Sao không mời tôi ăn cơm, ha ha.

Nói xong, thè lưỡi, hiển nhiên, chỉ là nói đùa.

Tôi cười cười nói:

- Vậy thì mời ăn cơm, dù sao cũng tan học rồi.

Nghe được tôi đồng ý mời ăn cơm, trên mặt Kim Na càng kinh ngạc, hai má đỏ ửng lên.

Cô ấy bĩu môi, nói:

- Tôi chỉ nói đùa thôi, mời tôi uống nước là tốt rồi, hoàn cảnh nhà cậu... tôi cũng biết rõ.

Kim Na không biết chuyện của tôi, tất nhiên cho tôi là người không có đồng nào.

- Vậy đồ uống đi.

Tôi cũng chỉ liếc mắt nhìn mấy tên nam sinh nhu nhược kia, rồi thẳng tiến tới quầy bán đồ ăn vặt ngoài trường, Kim Na cười hi hi đi theo phía sau, tâm

tình rất tốt.

- Này, cậu đang xem sách gì?

Đang đi, Kim Na lại tò mò hỏi tôi.

- “Bốn điều luật quan trọng” do Thúc Bản Hoa viết.

Tôi đưa sách cho Kim Na xem.

Kim Na nheo lại mắt, con ngươi dưới lông mi hơi co lại:

- Cái gì “Thúc Bản Hoa”? Sao cậu lại xem loại sách nặng nề này?

Tôi cười cười nói:

- Bởi vì tư tưởng Thúc Bản Hoa khá giống với tư tưởng Ni Thái, gần đây tôi đang tìm hiểu một số sách tư tưởng Ni Thái “Trận đồ đặc biệt” và “Điểm đặc biệt của nghệ thuật gồm sáu”, nếu có thể hiểu rõ tư tưởng Thúc Bản Hoa thì có thể hiểu được tư tưởng Ni Thái.

- Aha ~?

Nghe tôi giảng giải xong, biểu tình Kim Na hơi hỗn loạn, sau đó, lại tiếp tục hỏi:

- Bình thường cậu còn xem sách gì?

- Rất nhiều, nhưng mà cậu chắc chắn cũng không có hứng thú.

- Ừm... những sách gần đây nhất?

Kim Na tò mò hỏi tôi.

- “Logic suy luận”, “Ứng dụng toán học”, “Các cách chuyển hoán mã hoá” của Hắc Cách, “Điều trị tận gốc căn bệnh thần kinh suy nhược” của Sâm Điền Chính Mã, còn có “Quốc phú luận”...

Nghe thấy vài tên tôi thuận miệng nói ra, Kim Na thờ dài thật dài, nhìn tôi, dựng ngón tay cái:

- Choáng váng, tôi nghe xong đầu óc liền choáng váng. Quả thực là khó lường, không hổ là đại thiên tài của khoá.

Tôi không nói gì thêm, chỉ cười cười. Nếu không có Linh Nguyên Kim Đan, nhưng cuốn sách này cũng không dễ dàng đọc hết như vậy. Chủ yếu là bởi vì nhà tôi không có trò chơi gì, thú tiêu khiển duy nhất là đọc sách. Cho nên, tôi dành tất cả thời gian có thể để đọc.

Tôi cùng Kim Na đi tới quầy ăn vặt, thời tiết có phần nóng bức, đã rất lâu rồi con rồng của trời chưa ban mưa.

Tôi bảo Kim Na tự chọn đồ uống, sau đó tôi trả tiền.

Khi Kim Na đang chọn đồ uống, tôi âm thầm đi tới chỗ của Sử Bình cùng đám người kia, Sử Bình tạm thời đang trốn đi, tôi cũng biết được lớp của bọn họ, buổi thể dục ngoại khoá hôm nay, trừ bỏ 3 lớp 11 của chúng tôi, còn có thêm hai lớp năm 3 nữa, đến lúc đó chỉ cần tìm đến lớp họ, cởi bỏ câu hồn thuật, vậy thì mọi chuyện lại êm đẹp, trong lòng tính toán như thế, tôi dậm bước trở lại quầy ăn vặt.

Nhưng mà, khi tôi mới ở cửa ngoài đợi được một lát, liền thấy Uyển Văn Long lười biếng từ trong quầy đi ra. Bộ dáng vẫn như trước, cầm trong tay một chai nước ướp lạnh, trên đầu đội mũ, áo choàng như pháp sư.

Tôi nhớ Uyển Văn Long từng nói, nguyên nhân hắn làm như vậy là do chán ghét ánh mặt trời chết tiệt, làm cho đầu óc của hắn lúc nào cũng rối loạn.

Đụng phải Uyển Văn Long ở quầy bán hàng, tôi có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng lười biếng của hắn, tôi cười cười, thuận miệng nói:

- Trời sáng rồi, gấu bắc cực đi ra ngoài hoạt động sao?

Nghe được lời tôi nói, khoé miệng Uyển Văn Long hiện lên nụ cười như có như không, những sợi tóc con bay tán loạn.

- Tâm tình của cậu cũng tốt lắm.

- Bị cậu đoán trúng rồi.

Tôi cười cười.

- Ừ, tâm tình không tốt cũng sẽ không mời mỹ nữ uống nước.

Uý Văn Long ngửa đầu, đưa cao cái chai, há mồm to mà uống, sau đó thở hồng hộc, lau đi khoé miệng, một đôi mắt màu hổ phách nhìn ta, lẳng lặng nói:

- Băng Băng tiểu thư đang tìm cậu.

Nghe được lời của Uý Văn Long, trong lòng tôi sững sốt.

- Ai?

Tôi ngạc nhiên hỏi

- Băng Băng tiểu thư.

Uý Văn Long nhìn tôi, thản nhiên nói:

- Cô ấy ở trong phòng học chờ cậu.

Nghe được lời của Uý Văn Long, trong lòng tôi chậm chậm lắng xuống.

Băng Băng tiểu thư? Tôi có quen biết người nào gọi là Băng Băng tiểu thư sao?

- Cậu nghĩ cô ấy không tìm lắm người chứ?

- Đương nhiên không.

Uý Văn Long nhìn ta, lẳng lặng nói.

- Cô ấy nói cô ấy là bạn gái của cậu.

Nghe xong, tôi cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Cái gì? Bạn gái? !

Bạn gái... của tôi?!

Trong đầu tôi hiện lên nghi hoặc, sau đó, đột nhiên có một tia sáng vụt qua...

Có thể nào, là người phụ nữ kia...

Nghĩ tới khả năng này, tôi không rét mà run.

- Lúc nào?

Tôi nhìn Uý Văn Long hỏi.

- 47 phút 9 giây trước.

Uý Văn Long lẳng lặng nhìn tôi, trả lời vô cùng chính xác khiến tôi nheo mắt.

- Tôi biết rồi, cảm ơn nhiều.

Tôi nói tiếng cảm ơn, sau đó nhìn thoáng qua Kim Na vẫn đang còn ở trong quầy chọn đồ uống, nói với Uý Văn Long:

- Nếu Kim Na đi ra, cậu nói tôi đi WC.

Rồi xong, tôi quay đầu đi về phía phòng học, chỉ là vừa mới xoay người, tôi liền ngơ ngẩn.

Trong dòng người qua lại bên ngoài quầy ăn vặt, có một bóng người yếu điệu xinh đẹp.

Nhìn thấy bóng dáng kia, mọi thứ trong người tôi đều ngừng hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hồ Tiên, Tôi Không Có Hứng Thú

Một mái tóc chảy xuôi như thác nước, ngọn tóc đen dài muốn chạm đất, bao bọc lấy gương mặt trắng như bạch ngọc, điền đảo chúng sinh, thân hình cân đối, hoàn mỹ đến từng tắc thịt, so với người mẫu chỉ có hơn xa, trên đầu đội một cái nón màu lam, quần bò lửng, lộ ra bắp chân trắng nõn tinh tế, quả thực là một nữ tử khiến cho người ta đau đầu.

Cô đứng đó, bởi vì quần bò không đủ dài, làm lộ ra mấy tắc gót chân, giống như là Hoà Thị Bích, chỉ cần lộ ra chút ít da thịt cũng khiến người ta gặp qua là không quên được.

Hồ Tiên, tuy tiện đứng phía sau tôi như vậy, trên đầu đội nón lam che nắng, nhưng vẫn hút không ít ánh nhìn. Điều làm cho tôi tức hộc máu hơn là cô ấy lại khoác bên ngoài cái áo dài giản dị của Yên Yên, còn làm ra dáng người không biết gì, đứng ở trước cửa nhìn ngó xung quanh.

Những học viên khi đi ngang qua Hồ Tiên, liền trở thành cá trích ngược dòng, cước bộ nhanh chóng thả chậm lại, rồi dừng hẳn, thậm chí còn xuất hiện trào lưu “giữ trật tự”.

Nhìn cô gái không hề kiêng nể gì đang đứng ở cửa quầy ăn vặt, trong lòng tôi có một loại cảm giác như trời sập xuống.

Cùng thời điểm khi tôi nhìn thấy Hồ Tiên, cô ấy cũng thấy tôi, một đôi trông mắt mã não yên lặng nhìn, biểu tình bình tĩnh, hình như đã đoán được tôi sẽ có phản ứng này.

Cuối cùng, vẫn là tôi nhịn không được .

Bởi vì khi Hồ Tiên đứng đó, càng ngày càng có nhiều nam nữ vây quanh, giống như là thấy được minh tinh điện ảnh đến thăm trường, khó có thể kiềm chế muốn đi tới xem chút. Thậm chí có mấy người nam sinh đã lâm vào trạng thái cứng đờ, nháy mắt cũng không động, nói cũng không nói, chỉ đứng chết trân như vậy, nói đơn giản... chính là hoá đá.

Ngay tại lúc tôi ngơ ngẩn, Hồ Tiên cũng bị một đám nam sinh hoặc xa hoặc gần bu kín, lúc này tôi mới hồi phục tinh thần, ý thức được tình huống này quả thực không ổn.

- Cô tới đây làm gì?

Tôi nhìn xung quanh, sau đó cất bước tiến đến, không để Hồ Tiên giãy tay ra, tôi đã bắt lấy tay cô ta, một đường phá vòng vây mà đi.

Hồ Tiên nhìn tôi, khuôn mặt bình tĩnh như nước.

Một đôi mắt tối đen nhìn tôi, thần nhiên nói:

- Tại sao tôi không thể đây?

Tôi vươn tay, dùng sức đè thấp mũ của Hồ Tiên, sau đó mới nói:

- Không phải tôi bảo cô chờ ở nhà sao? Cô không hiểu biết về thế giới này, với dung mạo của cô tuy tiện đi khắp nơi, thì chỉ có gây họa.

- Đừng dùng hai chữ “bảo cô”, tôi nghe không êm tai.

Hồ Tiên thần nhiên nói.

Tôi sững sốt, sau đó nhìn chung quanh, nhìn những gương mặt hoặc đã đại ra hoặc kinh ngạc, tôi biết Hồ Tiên đã gây nên động tĩnh không nhỏ.

Tôi hung hăng nuốt nước miếng, vươn tay, nắm lấy bả vai Hồ Tiên, nhìn nàng, đề thấp thanh âm nói:

- Vậy cô tới đây làm gì? Đừng nói là ăn xong hết bánh ngọt ở nhà rồi nhá!

- Ăn hết rồi.

Hồ Tiên nói.

- ...

Tôi nghe xong thiếu chút đã hộc máu.

- Được rồi, bây giờ cô mau về đi. Cô có thấy ánh mắt của những người khác không?

Tôi cau mày, hỗ trợ Hồ Tiên, đẩy nàng rời khỏi đám người, những kẻ vây xung quanh cũng ồ to lên.

- A, anh sợ cái gì?

Đại khái là khi nhìn thấy bộ dáng khảm trương của tôi, Hồ Tiên cười ha ha.

Tôi ngất. Cô gái này thật là tùy ý. Lúc trước bởi vì chuyện của Trương Vũ Đình tôi đã trở thành tội nhân nổi danh toàn trường, bây giờ Hồ Tiên lại cấp thêm một cái phiền toái, rốt cục là muốn làm loạn đến chừng nào đây?

- Cô không biết sóng gió bên trong trường học của tôi đâu, cho nên cũng đừng gây phiền phức cho tôi, nếu cô muốn tham quan trường học, lần sau tôi dẫn cô đi, đừng có tùy tiện đi ra ngoài nữa, được không?

Nhưng mà Hồ Tiên chỉ dùng một câu trả lời đơn giản đã đánh nát mọi tức giận của tôi.

- Tôi bị đuổi ra đấy.

Hồ Tiên nhìn thẳng tôi, thản nhiên nói.

Tôi nhất thời bị tắc nghẽn.

- Đuổi ra? Ai?

- Một người tên là chủ cho thuê nhà.

Hồ Tiên vừa nghịch tóc vừa nói:

- Nói là phải phá bỏ nhà, dời đi nơi khác.

- Cái gì?

Trong lòng tôi lập bộp một chút.

Nhà của tôi ở trên một mảnh đất, chỉ là một khu lẻ, nhưng vẫn là thuê mướn, đã ở rất nhiều năm ổn định, không nghĩ tới bây giờ lại có người đòi phá nhà, dời đi nơi khác.

Tuy rằng tôi đã sớm tính toán muốn đổi nhà, nhưng tình trạng của mẹ, ngay cả tôi và A Tuyết cũng vướng bận chuyện học, thật sự là không nên đổi nhà.

Tôi nhìn đồng hồ một chút, cũng sắp tan trường rồi, toàn bộ trường học đều thả lỏng, để học sinh có thể đi ăn cơm.

- Tôi về nhà xem đã.

Nói xong, tôi kéo Hồ Tiên, không nói hai lời dắt nàng ra khỏi trường học.

Hồ Tiên cũng không phản kháng, thấy tôi lôi kéo tay cô, ánh mắt của cô trong trẻo nhưng lạnh lùng lướt qua quần chúng đang quây xem, trong mắt tỏ ra ý khinh thường tiểu hài tử.

Chỉ là tôi không dự đoán được rằng, người muốn tìm phiền toái quả thật không ít a.

Thấy tôi muốn dẫn Hồ Tiên đi, một gã nam sinh diện mạo anh tuấn, vận áo sơ mi trắng hàng hiệu vội vội vàng vàng chạy tới, thân hình cao 1 thước 8, ngũ quan thanh tú, trên người toả ra ánh khí bức người, nhưng mà cách ăn mặc rất khéo, vừa nhìn đã biết là xuất thân nhà giàu, một tên thiếu gia danh giá.

- Hắc! Hắc! Bằng hữu, chờ một chút, chờ một chút, bằng hữu, ha ha.

Tên nam sinh áo trắng lộ ra vẻ mặt mê gái tiến đến, chắn trước mặt tôi và Hồ Tiên.

- Chuyện gì?

Tôi nắm chặt bàn tay Hồ Tiên, nhìn hắn, hỏi.

Nam sinh áo trắng tươi cười tự tin, hần bình tĩnh liếc mắt tôi một cái, sau đó lại tươi cười nhìn qua Hồ Tiên, làm như quen biết nói:

- Vị mỹ nữ này trước kia tôi chưa từng gặp qua ở trường, có phải chăng là minh tinh người mẫu?

- Minh tinh?

Nghe được từ ngữ xa lạ, Hồ Tiên nhíu nhíu mày.

- Là một người được vạn người mê, có thể là diễn viên, cũng có thể là hoa khôi.

Tôi quay đầu, nhẹ giọng giải thích với Hồ Tiên.

- Thật vậy sao?

Giọng nói Hồ Tiên trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn tên nam sinh áo trắng trước mặt, lắc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Tôi không phải.

- Không, cô nhất định là thế!! Hình như tôi đã gặp qua cô ở tờ tạp chí nào đó.

Nam tử áo trắng mở trừng hai mắt, tự tin nhìn Hồ Tiên, cố ý khoe ra đồng hồ Thụy Sĩ trên tay, sau đó giả bộ suy tư nói:

- Không biết là Mina hay Thụy Lệ...

- Thật ngại, tôi không phải.

Hồ Tiên lặp lại lời nói.

Nhưng mà nam tử áo trắng vẫn ra chiều vuốt mông ngựa:

- Làm sao được chứ? Cô so với tiểu thư đệ nhất thế giới hay các minh tinh người mẫu khác còn xinh đẹp hơn vô số lần, làm sao có thể không phải minh tinh? Ai da, nếu thật sự không phải thì quá tiếc, với trình độ của cô đi chụp hình quảng cáo, muốn trở thành minh tinh cũng thật dễ dàng, chắc chắn có thể làm cho Lưu Diệc Phi hay Phạm Băng Băng đều phải cúi đầu... Đúng rồi, không biết cô có hứng thú với chụp hình quảng cáo hay không? Nhà tôi có mở một công ty quảng cáo, nổi danh trên cả nước, không ít minh tinh đều được sinh ra từ nơi đó. Nếu như cô tới đó, nhất định là không cần phải qua nhiều thủ tục rườm rà liền được chấp nhận, thế nào? Lưu lại số điện thoại được không?

Không thể không nói vị nam tử áo trắng này, quả thực rất tự tin với khả năng xin số liên lạc của các cô gái, nếu là những cô gái bình thường thì sau khi hắn nói mấy câu kia nhất định sẽ mắc câu, chân thành dâng lên số điện thoại.

Nhìn thấy biểu tình thản nhiên của Hồ Tiên, nam tử áo trắng vội vàng chặn lại lời cự tuyệt mà có khả năng Hồ Tiên sẽ nói ra.

- Đây, tôi không có ý gì đâu, nếu cô không có hứng thú với chuyện đó, thì cũng lưu lại số điện thoại đi, coi như là chúng ta làm quen với nhau, nhiều bạn bè một chút cũng tốt mà, về sau, biết đâu chừng cô bỗng thích chụp hình quảng cáo, vậy... đúng rồi, cô... hai người các cô có phải muốn đi đâu không? Tôi sẽ gọi ba mang chiếc xe đặc biệt nhất đến chờ hai người đi, chỉ cần tôi gọi điện, ông sẽ cho chiếc Roll-Royce chạy tới, chúng ta lên xe nói chuyện một chút, được không?

Hồ Tiên vẫn như trước, hờ hững nhìn nam sinh áo trắng trước mặt, nhìn đến mức mồ hôi của hắn đổ ra như mưa hạ.

- Ha ha, tôi là người ăn ngay nói thật, cậu tôi quả thật là đang thông báo tuyển dụng người mẫu, lúc trước công ty cũng ra thông báo như vậy, cũng có được người tốt, nhưng trước khi bắt đầu làm việc người mẫu kia lại đột nhiên gặp nạn, phải nằm viện, nếu như cô có thể giúp công ty cậu tôi chụp nhanh một cái quảng cáo, tôi nhất định sẽ cảm tạ cô, phí quảng cáo mấy chục vạn cũng không thành vấn đề...

Tôi tin rằng nam sinh áo trắng này đã sử dụng loại phương pháp như vậy với vô số nữ sinh, cho nên mới có thể nhiều kinh nghiệm như vậy.

Khi hắn nói những lời này, tôi đứng bên cạnh cũng chẳng nói gì. Không phải là tôi không quan tâm, mà là tôi đã quá rõ ràng, thủ thuật của hắn, ở trước mặt Hồ Tiên chỉ là trẻ con.

Trong mắt Hồ Tiên không có một tia dao động, vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt, cô yên lặng nhìn nam tử áo trắng, sau đó đột nhiên mở miệng nói:

- Bích vân hàn thôn hàn ngôn yên, câu sau là gì?

Nghe xong lời của Hồ Tiên, nam tử áo trắng sững sốt, gương mặt cứng ngắc:

- Ặc... Cái gì?

Hồ Tiên khẽ nháy mắt, lặp lại:

- Bích vân hàn thôn hàn ngôn yên, câu sau là gì?

Lần này nam tử áo trắng nghe rõ, hồ thẹn cười cười:

- Cái này, tôi không biết...

Lời của nam tử áo trắng còn chưa hết, Hồ Tiên thản nhiên nói:

- Thật xin lỗi, tôi đối với người không biết “Thu Giang thấu dạ” của Trình Duy Kỳ thời Tống thì không có hứng thú.

Nói xong, Hồ Tiên vươn tay, nắm lấy cổ tay tôi, cũng không thèm nhìn nam tử áo trắng, xuyên qua đám người, một đường kéo tôi rời khỏi.

Chỉ để lại vị kia si tình mà đại ngốc nhìn theo bóng dáng tôi cùng Hồ Tiên rời đi.

Đương nhiên, còn có một bảy gia ở phía sau cũng nhìn theo Hồ Tiên.

Đi được một đoạn đường, không còn nhìn thấy cổng trường nữa, tôi cau mày hỏi Hồ Tiên:

- Triều Tổng có thi nhân tên là Trình Duy Kỳ?

Hồ Tiên buông lỏng tay tôi ra, ôn hoà nói:

- Tôi tức cảnh làm thơ, không được sao?

Nói xong, nàng lạnh lùng trong trẻo cười, vung mái tóc, vượt lên đi trước tôi.

Nhìn cô gái thông minh nhưng lúc nào cũng muốn làm theo ý mình kia, tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô gái này... đúng là chính là phiền toái lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Thế Gian Đệ Nhất Mỹ Nữ

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ đi theo sau bóng dáng Hồ Tiên.

Đương nhiên, trong giờ phút đó, có một số chuyện mà tôi cũng không biết được.

Nói thí dụ như, trong lúc này, tôi không biết rằng, ở nơi xa xa cách chúng tôi cả trăm thước, có một tên con trai vẫn đứng trân trân, cau mày nhìn tôi cùng Hồ Tiên càng ngày càng khuất bóng.

- Tào Vũ ca, anh làm sao vậy? Chưa bao giờ thấy anh nhìn đứa con gái nào đến thất thần như thế nha?!

Một tên con trai tóc ngắn đi tới bên cạnh gã áo trắng hỏi.

- Tuyệt thế nữ nhân.

Ánh mắt Tào Vũ nhìn chằm chằm về hướng Hồ Tiên rồi đi, xiết chặt nắm tay, thần nhiên nói:

- Người con gái giống như vừa rồi, chỉ sợ trên toàn thế giới cũng không có người thứ hai, nếu bỏ lỡ, thì một ngàn năm sau cũng không thể gặp được.

- Ha, Tào Vũ ca, anh không phải là muốn... Bạo lực đoạt sắc chứ?

Người tóc ngắn bên cạnh trêu ghẹo nói.

Tên áo trắng thần nhiên cười cười, quay đầu đối diện với tên tóc ngắn nói:

- Bạo lực đoạt sắc? Cần thiết sao? Hai người kia, vừa rồi thoát nhìn có quan hệ rất sâu xa, nhưng ở trước mặt tao nắm tay nhau hoàn toàn chỉ là tỏ vẻ. Cậu tao sở hữu một công ty quảng cáo, có cái dạng minh tinh nào mà tao chưa gặp qua? Nhưng mà hôm nay tao thề với trời, không có bất kỳ một nữ nhân nào có thể xứng đáng để so sánh với cô gái kia, thậm chí, ngay cả một cọng lông, một sợi tóc của nàng cũng không ai có thể sánh bằng!

- Vậy Tào Vũ ca, anh...

Tên áo trắng cười nói:

- Người con gái kia, bất luận thế nào Tào Vũ tao cũng muốn thu vào tay.

- Tào Vũ ca, thật sự là khó tin nha, lúc trước anh cùng Trương Vũ Đình có quan hệ tốt như vậy, hiện tại lại đối với đứa con gái khác có hứng thú rồi...

- Trương Vũ Đình?

Tên áo trắng lạnh nhạt cười:

- Đừng nói đùa, cái loại con gái đó, cũng chỉ là trò chơi, vui đùa một chút mà thôi, chán rồi thì coi như xong, mà nghĩ tao thực sự sẽ nghiêm túc sao?

Nói xong, tên áo trắng loát xoay người rời khỏi.

Tuy nhiên, ở phía sau tên con trai áo trắng đó, có một tên nam sinh áo xám đội mũ lớn, giờ phút này đang đứng ở bậc thang quầy ăn vặt, bỏ vào trong miệng một viên kẹo táo đỏ, một đôi tròng mắt hổ phách sáng láng, nhìn chằm chằm tên áo trắng và gã tóc ngắn vừa rời đi, vừa lúc này, hắn đã nghe hết tất cả những gì bọn họ nói.

Người kia, chính là Úy Văn Long. Sở dĩ sau này tôi biết được Tào Vũ đối với Hồ Tiên có hứng thú, cũng là do Úy Văn Long nói cho tôi biết.

- Ủa, Vương Nhất Sinh đâu?

Kim Na chọn xong đồ uống, đi ra từ quầy ăn vặt, bởi vì không tìm thấy tôi, nên nhìn khắp mọi nơi, cuối cùng phát hiện Úy Văn Long đang đứng trước cửa.

- Úy Văn Long, cậu cũng ở đây à? Bây giờ cậu có nhìn thấy Vương Nhất Sinh không?

Kim Na vỗ vỗ Úy Văn Long đang ăn kẹo táo đỏ, nói.

Úy Văn Long chậm rãi quay đầu, miệng nuốt kẹo, lười biếng nói.

- Cậu ta đi WC.

- A? Đi WC?

Nghe được câu trả lời của Úy Văn Long, Kim Na lộ ra vẻ thất vọng.

- Thật là, rõ ràng nói mời mình uống nước mà!

Nói xong, còn dậm chân.

Nhưng mà, trong lúc nhất thời, ánh mắt Kim Na đột nhiên xẹt qua, trong mắt động lại nơi đám học viên đang tụ tập, kéo dài từ khu dạy học cho tới bồn hoa bên đường, mà phóng mắt ra xa còn có thể nhìn thấy một đôi nam nữ đang sóng vai đi cùng nhau.

Mà người con gái kia, có một mái tóc thật dài.

Nhìn thấy người con gái kia, trên mặt Kim Na hiện lên một tầng lửa mỏng.

- Hừ! Thì ra là thế!

Cô gái hừ một tiếng, tự mình móc ra ví, sau đó thật mất hình tượng quẹt mồm quẹt mũi, đi tới quầy tính tiền.

Một màn này, đều bị đôi mắt màu hổ phách nhìn thấy.

Cho nên, sau đó tôi cũng biết.

Lúc cách cổng trường một đoạn, đầu tiên tôi kêu Hồ Tiên chờ tôi, sau đó đi tới ban cấp ba tìm 6 tên lúc này, hoá giải Câu hồn thuật, sau đó, bình yên đi ra, cùng Hồ Tiên tiếp tục rời trường. Dựa theo suy đoán của tôi, Sử Bình hẳn là đã trốn ở một nơi rất kín đáo, cho nên 6 tên kia mới không tìm được, mà có lẽ, trên người hắn, thương tích cũng không ít.

- Vương Nhất Sinh, tại sao anh lại dùng Câu hồn thuật với họ?

Sau khi biết được chuyện tôi sử dụng Câu hồn thuật với những tên sinh viên lớp lớn kia, vừa đi đường Hồ Tiên vừa hỏi.

- Chỉ là một chút trẻ con.

Tôi thần nhiên nói.

- Tất cả đã qua.

- Ồ vậy à.

Hồ Tiên nheo mắt, nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu.

Tôi nhìn Hồ Tiên, nhắc nhở.

- Lần sau nếu cô muốn ra ngoài, nhất là khi muốn tới những nơi như trường học, phải nhớ buộc tóc của cô lên, ở trường học của tôi, nữ sinh thường không để tóc dài, còn tóc dài khiếp như cô lại càng không có, quả thực là hút không ít ánh mắt.

- Thật vậy sao? Nhưng mà tôi thấy không ít người tóc dài nha.

Hồ Tiên thông dong nói, vừa nói, nàng vừa nghênh ngang đi, những học sinh đi ngang qua đều bị dung mạo của Hồ Tiên làm cho kinh sợ, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn chúng tôi, thậm chí còn có hai tên con trai rất phô trương, ngay cả sách vở và bóng rổ trên tay cũng làm rơi mất.

- Chỉ có trong giờ thể dục, hoặc giờ tự học là có thể xả tóc dài. Mà bỏ qua chuyện này đi, vừa rồi tại sao cô lại giả danh “Băng Băng”?

Tôi hỏi.

- Không lẽ tên của cô là Băng Băng?

- Anh thử đoán đi?

Hồ Tiên mị mị ánh mắt nhìn tôi, từ chối cho ý kiến.

Nhìn dáng vẻ thân nhiên của Hồ Tiên, tôi cũng nheo mắt.

- Tôi biết rồi. Muội muội của tôi tên là A Tuyết, cho nên cô lấy tên Băng Băng đúng không?

Tôi liếc mắt cười.

Nghe được tôi nói ra nguồn gốc của cái tên “Băng Băng”, khoé miệng Hồ Tiên dương lên tươi cười:

- Coi như thông minh.

Trong khoảng cách ngắn gần trăm thước đến cửa trường, bởi vì Hồ Tiên, mà tôi đặc biệt gian nan, bởi vì trong khoảng thời gian đi tới cổng trường, số lượng học viên ra vào ngày càng đông, kết quả một màn tôi cùng Hồ Tiên sóng vai nhau bị không ít người nhìn thấy, một đám nam sinh khi nhìn thấy Hồ Tiên, cũng giống như ảnh chụp, nhất thời cứng ngắc.

- Trời ơi, mỹ nữ a.

- Cô ấy có phải minh tinh không trời?

- Người đó... là ai a?

- Thật khá...

Những lời nói như thế tràn vào trong lỗ tai tôi, nói vậy thì chắc chắn Hồ Tiên cũng nghe được rõ ràng.

Đương nhiên, tôi cũng để ý thấy vô số những ánh mắt ghen tỵ nghi kỵ hàm chứa địch ý của các nam sinh dùng để nhìn tôi, cái loại cảm giác này như thế nào, không cần nói cũng biết.

- Bọn họ khen cô xinh đẹp đấy.

Khi ra khỏi cổng trường, tôi cười nói với Hồ Tiên.

- Tôi không điếc.

Giọng nói Hồ Tiên trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

- Đó là đương nhiên.

- Nói vậy là ý gì?

Nghe được tôi hỏi như vậy, Hồ Tiên chậm rãi nghiêng đầu, nhìn tôi nói:

- Bởi vì tôi là nữ nhân đẹp nhất trên thế giới.

Trong lời nói Hồ Tiên còn có chút tự hào.

- Trên đời chỉ có thể có một Hồ Tiên.

Ngữ khí Hồ Tiên bình tĩnh, giống như phun hương hoa.

- Hiện giờ, hai chữ Hồ Tiên được xem là nữ tử xinh đẹp nhất, những nữ nhân khác, không thể sánh bằng. Anh hiểu không, Vương Nhất Sinh?

- Thì ra cũng có cách nói như vậy, không hổ danh là Hồ Tiên.

Trong lòng tôi không ngừng gợn sóng.

- Nhưng mà nếu cô đã nói vậy, về sau cô lại càng phải ít ra ngoài hơn, mất công gây cho tôi nhiều phiền toái, nếu như vừa mới ra khỏi cửa đã bị người ta lừa đi bán, đến lúc đó tôi cũng vô pháp tìm cô về.

- Anh cảm thấy tôi ngốc như vậy sao?

- Ai mà biết được.

Tôi thản nhiên nói.

- Đã dám xoa tóc dài, mặc một thân quần áo của em gái tôi, mà còn mặc không đảng hoàng đi tới trường tìm tôi, trên thế giới này thực không thể tìm ra người thứ hai. Cô không biết bởi vì mỹ mạo của cô mà không ít nam sinh trong trường động tâm, còn nữ sinh thì ghen tỵ hay không hả?

Nghe tôi nhắc tới những học viên ở trường, Hồ Tiên khẽ gất một hơi, khinh thường nói.

- Mỹ mạo? A, cái loại khoe mặt nhằm chán đó, quả là chỉ có loại nữ nhân không bằng gia súc mới quan trọng nhan sắc để câu dẫn đàn ông thôi.

- Chỉ sợ lời này cũng chỉ có người con gái như cô mới nói được.

Tôi cười khổ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cô Gái Này Không Đơn Giản

Hồ Tiên vươn bàn tay, nắm lấy bông hoa bồ công anh không biết từ nơi nào bay tới, nâng mở ra bàn tay ôn ngọc, nhẹ nhàng thổi, hoa bồ công anh theo gió bay xa, nhìn về phía hoa bồ công anh bay mất, Hồ Tiên liếc mắt nhìn tôi một cái.

- Sao rồi? Tâm tình hôm nay không tồi nhỉ?

- Ủ, xem như thế.

Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh Kim Na đứng trong quầy ăn vặt, thoáng gật đầu.

- Chứ không phải là có người nào đó nhớ tới tiểu nha đầu ăn nói lớn tiếng kia hả?

Khoé miệng Hồ Tiên xẹt qua một tia ý cười châm chọc như có như không.

Lòng tôi gật nảy lên, nhử mày nhìn Hồ Tiên, liếc mắt một cái:

- Đây, cô nói nhiều quá đấy.

- A.

Hồ Tiên vén lên cọng tóc mai đen nhánh, khẽ hừ một tiếng.

Bởi vì còn chưa tới giờ tan học, cửa trường học cũng không có nhiều người, điều này làm tôi có chút ngạc nhiên. Xem ra cũng chỉ có thể ở trường học mới có những cảnh tượng thay đổi nhanh như thế.

- Đây, mà làm sao cô tìm được trường của tôi?

- Cứ tìm tới thôi.

Ánh mắt Hồ Tiên dán lên những con đường đổ nhựa chạy xa tít tắp, thuận miệng nói cho có lệ, vậy mà cũng không nói được tới hai câu.

Sau này tôi mới biết cô gái này là nhờ mẹ tôi nói mới biết được địa chỉ trường tôi. Lý do là tới trường tìm tôi.

- Woa, bọn bay xem, tuyệt thế đại mỹ nữ nha!

Mới đi không tới 50 bước chân, bên tai lại truyền tới một trận tiếng kêu chói tai.

Tôi nhú mày quay đầu, nhìn tới ba tên mặc áo đen ngắn tay, một tên con trai trên cánh tay phải khắc hình xăm, trên cổ đeo dây chuyền vàng, phía sau là hai tên mặt mũi xinh đẹp, trong đó có một người nhuộm tóc loè loẹt, chỏm tóc để hình bờm ngựa thật ấn tượng, còn người kia thì để đầu tóc đỏ chói, rất giống một tên chuyên theo dõi người khác.

Không cần nhiều lời, những người này khẳng định là những tên côn đồ không làm việc đảng hoàng bước ra từ những trường học khác, mỗi trường đều có vài tên như vậy.

Nghe thấy âm thanh kêu gào kia, Hồ Tiên cùng tôi quay người nhìn lại, khuôn mặt Hồ Tiên vẫn lãnh đạm như vậy, mí mắt cũng không thèm nhướng lên, hiển nhiên nàng đã sớm nghe quen những lời kinh hô của người khác đối với nàng như vậy.

- Ôi trời đất, thật sự là mỹ nữ a. Nhìn thẳng chính diện còn đẹp hơn gấp vài lần nha! Lão tử đời này chưa bao giờ gặp qua cấp bậc mỹ nữ như vậy, quả thực là còn hơn cả Lâm Chí Linh nha!

Vừa cao giọng hét lớn xông vào, ba tên côn đồ cả lợ phát phơ vừa huyết sáo, bàn chân thoải mái bước đến chỗ tôi và Hồ Tiên, sau khi đi tới, liền ngăn ở trước mặt chúng tôi.

- Nào, mỹ nữ, cùng đi vui đùa một chút với bọn anh nha? Sức lực của bọn anh bảo đảm là mạnh mẽ hơn nhiều so với bạn trai bị bệnh liệt dương của em nha~~

Ba tên ngà ngón nói, ánh mắt không thèm nhìn đến sự tồn tại của tôi, mị mị nhìn Hồ Tiên, lớn giọng nói.

Tôi lặng lẽ liếc nhìn Hồ Tiên một cái, phát hiện thấy ánh mắt của cô vẫn lạnh nhạt như trước, giống như mặt nước ban trưa hoàn toàn không gợn sóng.

Nhìn phản ứng của cô gái này tôi chỉ biết thờ dài, đang muốn ra tay dùng Câu hồn thuật đuổi đám người này đi, đột nhiên Hồ Tiên nâng lên bàn tay phải, khoát lên cánh tay trái của tôi.

- Không cần phải lo lắng gì.

Hồ Tiên từ từ chậm rãi phun ra một câu, sau đó nhẹ nhàng bước chân, đi đến trước mặt ba tên côn đồ.

- Này, Hồ Tiên, cô...

Tôi vốn định ngăn cản Hồ Tiên, tuy rằng tôi biết cô gái này tuyệt đối không đơn giản, nhưng mà mặc kệ là nhìn thế nào thì bề ngoài Hồ Tiên chung quy vẫn là một nữ tử xinh đẹp mềm yếu, nàng sẽ có thủ đoạn gì để đối phó với những tên con trai có tư tưởng không trong sáng này?

Rất nhanh, tôi đã có được đáp án.

Ba ngàn tóc đen phiêu động, Hồ Tiên đi không quá nhiều bước đã tới trước mặt ba tên kia. Ba gã côn đồ tuy rằng không chắc chắn, nhưng lại không ngờ Hồ Tiên lại nhanh chóng nhu thuận như vậy, rõ ràng là muốn đi theo bọn họ.

- Woa trời ạ, mỹ nữ, cô đã đến rồi a, cô quả thực rất xinh đẹp, có phải muốn ném thử của đại gia hay không?

Tên cầm đầu đầu bóng lưng cười cười nói ra vài lời vũ nhục rất nặng, nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn liền im miệng.

Hồ Tiên đứng thẳng trước mặt hắn, đột nhiên làm ra một động tác dứt khoát, chân trái Hồ Tiên giống như mọc rễ găm chặt xuống đất, mà đùi phải cũng nhẹ nhàng nâng lên, giống như thể chân hạc đứng, mà cái eo thon thả của Hồ Tiên đột nhiên đang thẳng chuyển sang lệch về phía bên trái 90 độ, mà cái đùi phải cũng lệch theo.

Từ góc độ của tôi nhìn qua, Hồ Tiên giống như đang xoay người vặn thắt lưng, nhưng mà ngay tại giây tiếp theo, thân hình xoay 90 độ của Hồ Tiên bỗng dừng vòng một vòng trở về, mà cái đùi thon đẹp của nàng cũng duỗi thẳng ra giữa không trung, từ đầu tới cuối nhìn giống như một cái compa đang xoay một phần tư vòng tạo thành một hình cung, cuối cùng gót giày đạp tới cầm của tên đầu bóng lưng!!!

Một phần tư vòng cuối cùng quay về đá!

Bốp!

Tôi nghe được một tiếng động vang lên, ngay sau đó liền thấy tên đầu bóng lưng kinh ngạc cùng đau đớn kêu thảm ngã quỵ xuống, cả người thống khổ nằm rạp trên mặt đất run rẩy gượng gượng.

- A... cầm của tao, cầm của tao... ** mày muốn chết...!"

Tên đầu bóng lưng phát ra tiếng như heo bị chọc tiết, thống khổ thảm thiết gần từng tiếng.

Hồ Tiên thu hồi chân, hai chân khép lại, hai tay tùy ý buông lỏng hai bên, một góc áo dài hơi hơi nhếch lên.

Hồ Tiên vẫn duy trì tư thế lẳng lẳng đứng tại chỗ như ban đầu, giống như một pho tượng ngọc Quan Âm tĩnh tọa, hoàn toàn không nhúc nhích.

Trái tim cứng rắn của tôi cũng vừa bị Hồ Tiên dọa sợ.

Vừa mới lúc này, tôi còn không nghĩ tới nữ nhân mềm mại không xương kia, như thế nào lại là một địch thủ khó đối phó như vậy?

- Mẹ nó, ** con mẹ nó mày phải chết! !

Tên đại ca cầm đầu bị đánh, hai tên còn lại tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh định thần lại, tên con trai tóc đỏ giận dữ tung quyền, hai chiêu rất nhanh làm ra thế công hung bạo, hướng Hồ Tiên như mãnh thú tấn công đến!

- Hồ Tiên... !

Tôi bước lên một bước như muốn đến bên cạnh Hồ Tiên để ngăn cản tình thế đang chuyển biến xấu, nhưng mà Hồ Tiên lại giang tay chắn trước mặt tôi.

Mặc dù là đối mặt với thế công mạnh mẽ của tên tóc đỏ, nhưng Hồ Tiên vẫn bất động đứng tại chỗ, mà ngay khi đối phương đã sắp tới gần người, Hồ Tiên mới khẽ dời chân, mũi chân phải chìa xuống đất, chân trái hơi cong lên, cả người dồn trọng tâm về một phía né đi đòn tấn công, mà trong giờ khắc đó, cánh tay ngọc của Hồ Tiên nâng lên, hai tay giống như mây trôi nước chảy nhẹ nhàng, thoải mái nắm lấy cổ tay của tên tóc đỏ, chỉ thấy Hồ Tiên uốn éo, đột nhiên xoay người, tóc đen lập tức tung bay lên cao, tán mát ra trong không trung tựa như hàng nghìn sợi chỉ, mà bờ vai xinh đẹp lại dùng lực lớn, đỡ tên con trai kia như đỡ bao gạo, rồi hất lên quất hất xuống mặt đất, cảm hung hăng đập đất, hai chân theo sau, cái miệng đập nát.

Tên con trai tóc đỏ bị Hồ Tiên thoải mái ném xuống đất, sau không quá lâu, tên đó liền thất điên bát đảo, ôm cầm mà thống khổ rên rỉ, hoàn toàn không giống với dạng có thể đứng lên ngay lập tức.

Trong nháy mắt, Hồ Tiên đẩy ngã hai tên con trai có trọng lượng còn lớn hơn bản thân gấp hai ba lần. Cô gái này... không đơn giản a.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cường Sách

Hồ Tiên đại triển thần uy, hạ gục hai người, tên côn đồ để tóc bờm ngựa còn lại sớm đã sợ đến mức mất hồn, người thông minh lúc này nhất định sẽ chọn giải pháp tốt nhất, đó chính là —— chạy.

Chỉ là có lẽ bởi vì ba gã này là côn đồ gắn bó với nhau nhiều năm, trong đó nhất định có ít tình nghĩa, tuy rằng nhìn thấy hai tên đồng bọn ôm mặt đau đớn lăn lộn dưới đất, nhưng cũng chỉ nuốt một ngụm nước bọt, mà mười ngón tay cũng dần dần nâng lên, nắm lại thành hai nắm, quay mặt về phía Hồ Tiên bày ra thế khiêu khích.

- Chết tiệt, con mẹ nó mày phải chết!

Giọng nói tên đầu ngựa không nhỏ, chỉ là âm cuối hơi thê lên, biểu hiện nội tâm của hắn đang chột dạ.

- Ai da.

Nhìn thấy tên đầu ngựa liều chết như vậy, Hồ Tiên hơi hơi mỉm cười, tay tùy tiện nâng lên, hất mái tóc bên phải về phía sau, tiếp theo như như là một làn gió, hai chân nữ nhân này chợt động, mũi chân, đầu gối đồng thời tạo thành thế tư thái, chợt bàn tay chuyển động, cũng tụt vào một điểm. Trong chốc lát, cả người cô như một hình tam giác lập thể, mà bên môi lại lộ mỉm cười, Hồ Tiên hơi dồn trọng tâm, đạp lấy đà một bước, song chiêu đột nhiên tung ra, chiêu trái đánh vào thất lưng, khuỷu tay xoay vào thúc sườn, chiêu phải xoay một đường bán cung, phối hợp với thế đẩy của thân thể, ngưng tụ sức mạnh mà tấn công!

Tôi đã từng xem qua tiết mục Quan Vu Vịnh, cho nên biết đây là thế công của môn võ Vịnh Quyền, lấy chiêu thức này đối phó với đối thủ, sẽ làm cho đối phương tạm thời tê liệt, đồng thời, năng lực phản kháng sẽ tiêu mất, sau đó, bức phá phòng vệ của đối phương, khiến cho đối phương lộ ra sơ hở, dễ dàng rơi vào tình thế bất lợi.

Khi Hồ Tiên xoay người lại lần nữa, tôi chỉ có thể nói đối phương quả thực là rơi vào bị kịch rồi.

Giây tiếp theo, Hồ Tiên liền tung quyền, mặc dù đôi bàn tay trắng như phấn, nhưng mà tốc độ cực kỳ nhanh chóng, thế như chẻ tre, một quyền thu, một quyền phóng, một quyền thu, một quyền phóng, trái phải qua lại luân phiên, êm như nước chảy, không hề trì trệ, phong quyền mau lẹ, hơn nữa mỗi một quyền, mỗi một chiêu đều âm ngoan, sâu, chuẩn, mỗi một nơi rơi xuống đều là huyết đau, như là Kiên Tinh huyết, Thiên Tông huyết, Trung Quản huyết, Nhân Trung huyết, Hạp Cốc huyết, mỗi một nơi đánh qua, không phải bụng thì là khớp xương, tuy không phải vị trí chí mạng, nhưng lại đau thấu đến đáng sợ, đánh cho tên đầu ngựa không có khả năng phản kháng, chỉ có thể liên tục lùi chân, ôm đầu ôm thân, liên tục chịu đau đến khổ.

Bởi vì đối phương liên tục lùi ra phía sau, Hồ Tiên và hán mồi hình thành một khoảng cách, ngay lúc này, hai tay Hồ Tiên như đại bàng giương cánh, hơi khuỷu gối xuống, tư thế giống như chim chuẩn bị vỗ mồi, eo nàng tinh tế xoay, dồn trọng tâm xuống chân xoay 360 độ, phui phải nâng cao, tung vòng trên không trung, rồi duỗi thẳng ra một cách dứt khoát, cực kỳ chuyên nghiệp đá mạnh vào hông của tên đầu ngựa, một chuỗi động tác đồng loạt tiến hành, liền mạch lưu loát, tên đầu ngựa kia nhất thời bị đau kêu khóc thảm thiết, cả người ôm bụng quỵ rạp xuống.

- A... **... Mày dám đá tao... Mẹ nó... Ui da...

Tên đầu ngựa cùng hai gã còn đồ kia cùng nhau lăn lộn trên mặt đất rên rĩ tru tréo lên, mà Hồ Tiên lại giống như người qua đường, bình tĩnh lãnh đạm thu chân về, lẳng lặng đứng tại chỗ, thậm chí còn không thèm liếc nhìn bọn bại hoại dưới đất, trông mắt tinh khiết linh hoạt kỳ ảo của nàng liếc qua tôi một cái, thần nhiên nói.

- Còn nhìn cái gì? Đi thôi.

Dứt lời, Hồ Tiên hất đầu, mái tóc đen như cuồng phong nổi lên, này tuyệt thế nữ nhân tiêu sái như thiên tiên vừa hạ gục một lúc ba tên con trai thêm thường dung mạo nàng, mặt không đỏ thớ không gấp, phảng phất như vô sự, tùy ý phui phui bụi bám trên quần áo, sải bước thoải mái đi bên cạnh tôi.

Chỉ lưu lại mảnh quần áo bay phấp phới.

Nhìn ba gã thanh niên đang quỳ trên mặt đất, đã cách xa hơn ba thước, tôi bất đắc dĩ cười khổ, chậm rãi đi qua chỗ của chúng.

- Thì ra cô cũng có luyện võ.

Tôi đi theo sau Hồ Tiên, nhin không được hỏi:

- Vừa rồi là Vĩnh quyền?

- Là Vĩnh quyền. Nhiều năm tâm huyết, cũng có chút nổi tiếng, bất quá chỉ được vài năm đầu. Người sáng lập ra Vĩnh quyền chính là Lữ Lưu Lương, có một đứa cháu gái là Lữ Tứ Nương, năm đó Lữ Lưu Lương đem quân Thái Hồ đi kháng Thanh, nhiều loạn hạ lưu Trường Giang, phá Dương Châu, mười thành đại đô Gia Định. Cuối cùng Lữ Lưu Lương bại trận ở Ô trấn, toàn quân tổn hại lớn, mà ngay cả chân trái cũng bị mũi tên xuyên thủng làm trọng thương, thân thể tàn phế, từ đó về sau không tiện hoạt động. Hơn nữa bị huynh đệ mưu hại, thế sự xoay chuyển làm cho Lữ Lưu Lương tâm tình đại biến, từ đó hẩn cạo đầu làm tăng, ẩn cư ở núi rừng, mờ y quán, nghiên cứu võ học gân mạch, đem hiểu biết cả đời tập hợp thành “Vạn Cảm Tập”. Vĩnh quyền đó là do Lữ Lưu Lương trong lúc tâm tình biến hoá, thế sự chìm nổi bất thường mà nghĩ ra, chỉ tiếc Lữ Lưu Lương thân thể tàn yếu, không thể tu luyện, chỉ có thể truyền cho cháu gái là Lữ Tứ Nương. Năm đó tôi từ Mông Cổ du lịch tới Giang Nam, dừng chân tại Dương Châu, may mắn có một lần gặp được Lữ Lưu Lương ở Ô trấn, thuận tiện học được mấy chiêu Bối Tồi Tử và Vĩnh quyền.

Hồ Tiên tán mạn nói, ngữ khí bằng phẳng.

- Thì ra là thế... Là Vĩnh chứ không phải Vĩnh a...

Đầu tôi có hơi hơi hiểu được.

- Bất quá hiện giờ, Vĩnh và Vĩnh có rất nhiều chỗ trùng lặp với nhau, cho nên khó phân ra được. Nếu cô đã có năng lực tự bảo vệ mình, tôi cũng an tâm phần nào.

- ...

- Này, cô có nghe không?

Bước chân của tôi dần dần đuổi kịp Hồ Tiên, nhưng mà Hồ Tiên trầm mặc dị thường, nhất là khi nhắc tới trận chiến mười thành Dương Châu, Gia Định, ngữ khí của nàng lạnh lùng vài phần.

Đối với lịch sử, tôi cũng không có hiểu biết nhiều. Nhưng mà tôi cũng rất tinh tường nhận ra, nữ nhân này, nội tâm so với tôi tưởng tượng càng sâu hơn, phức tạp hơn nhiều.

Vì thế tôi cũng lựa chọn im lặng.

Tôi không còn để ý tới mấy tên bị thảm vừa rồi, cùng Hồ Tiên đi tới ngã tư đường đón xe, cuối cùng cũng đón được một chiếc taxi trước cửa một nhà hàng.

Khi đó, vừa đúng lúc có một tên con trai muốn chen lên phía trước tôi, tuy nhiên, tôi trực tiếp sử dụng Câu hồn thuật với hắn.

- Chờ chiếc sau đi.

Sau đó đuổi hắn đi.

Tôi quay đầu lại đối với tên tài xế trong xe sử dụng Câu hồn thuật, nói:

- Tới đường Thành Nam.

Đường Thành Nam, chính là con đường trước nhà tôi, cũng rất là gần trường trung học của Yên Yên em tôi.

Mới vừa về tới đây nhà trọ phụ cận, tôi liền nhìn thấy một đám người vây quanh lối đi nhỏ dẫn từ khu ngoài vào khu trong, mà trong đám người đó, có một người mà tôi quen biết, chủ cho thuê nhà Tiễn Thái Thái.

- Là cô ta đuổi cô ra hả?

Nhìn thấy người chủ cho thuê nhà, tôi quay đầu hỏi Hồ Tiên.

- Đúng vậy.

Hồ Tiên cũng không ngẩng đầu lên, nói.

- Xuống xe đi.

Tôi mở cửa xe, cũng không cần đưa tiền cho tên tài xế.

- Thật sự là càng ngày càng dùng không kiêng nể gì.

Hồ Tiên nhìn thấy tôi ngay cả tiền cũng không đưa, đứng một bên nói.

- Tiết kiệm thời gian mà thôi.

Tôi bình tĩnh nói xong, mau chóng rời xe, sau đó hướng tới đám người bu đầy dưới lầu nhà tôi.

Khi đến gần đám người kia, tôi cũng ngẩng ngẩn cả người. Tâm tình tốt đẹp vì chuyện của Hồ Tiên và tên côn đồ kia cũng hoá thành hư không.

- Mẹ?!

Ở trong đám người, có một người phụ nữ yếu đuối té xuống, người đàn bà kia khuôn mặt tái nhợt, cầu xin thống khổ tha thiết, tóc bà ngắn ngủn, mặc một chiếc áo lông cũ mềm, người kia, là mẹ của tôi!

Mà những người quây tụ quanh người bà, đều dùng ánh mắt khinh miệt và không kiên nhẫn.

Nhìn thấy mẹ của mình ngã trong đám người, bị người vây quanh, lửa giận của tôi nhất thời bộc phát!

Dần dần, tôi nắm chặt tay.

- A, lại nổi nóng.

Tôi nghe được Hồ Tiên ở bên cạnh ôn hoà nói.

- Hồ Tiên, không phải tôi nói cô ở nhà trông coi mẹ tôi sao? Tại sao mẹ tôi lại bị người vây ở nơi này?

Tôi quay đầu nhìn Hồ Tiên, cá giận nói.

- Không biết, lúc tôi rời đi, bà vẫn còn đang ngủ rất êm ái ở trên giường đấy.

Hồ Tiên hơi hơi nâng mi, thản nhiên nói.

Tôi cắn chặt răng, đuổi lý hít vào một ngụm lạnh khí, sau đó tiến lên một bước, hướng tới đám người đang vây quanh mẹ tôi.

Khi tới gần đám người đó, tôi thấy được bên cạnh mẹ là một gã thân hình cao lớn, mặc phục trang trung niên, tướng mạo anh tuấn vững chãi, hai mắt sáng ngời hữu thần, còn có thêm vài phần cao ngạo cùng phiến chán, người đàn ông này, nhất định là thuộc đội ngũ dỡ nhà và dời nhà đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Oán Khí.

- Cầu xin các người cho tôi thêm vài ngày nữa, chúng tôi vẫn chưa tìm được phòng trọ khác, con trai cùng con gái tôi vẫn còn đi học, nếu như phòng trọ quá xa trường sẽ ảnh hưởng tới chúng, cầu xin các người thư thả cho tôi vài ngày được không? Tôi van xin các người!

Mẹ tôi thân thể không tốt lắm, giờ phút này lại đang ngã quỵ giữa đám đông, giọng nói khàn khàn yếu đuối khóc xin, sức khỏe mẹ đã không có, gương mặt gầy khô càng trở nên trắng bệch.

- Phòng trọ? Nhà các người không phải vừa trúng thưởng một trăm vạn sao? Đi mua phòng nhà nước không được sao?

Chủ nhà Tiền nói, trong lời nói mang theo giễu cợt.

- Tiền đó là để dành cho hai đứa con của tôi học đại học, sau đó còn muốn dành dụm mua phòng ốc riêng, làm đồ cưới a...

Mẹ yếu đuối ngã trên mặt đất, dùng bàn tay run rẩy cầm lấy chân người đàn ông kia, khóc lóc cầu xin.

Chỉ là cái tên đàn ông đó lại lách khỏi tay mẹ tôi, lùi về phía sau, mặt đầy chán ghét.

- Đừng có đụng vào tôi, tôi mới vừa tắm xong đó!

Nhìn thấy mẹ già bị ức hiếp, tôi rất cực cũng không nhịn được, xông vào giữa đám người.

- Mẹ, con về rồi.

Tôi đi vào trong, nâng mẹ đã suy yếu té trên mặt đất lên. Mẹ tôi so với trước kia lại càng tiều tụy hơn, mấy năm trước khi bà vẫn chưa phát bệnh, một nhà đều là do bà chống đỡ, còn bây giờ, chỉ là một người yếu đuối, một người đàn bà bị bệnh tật hiểm nghèo bủa vây, tôi không biết rốt cuộc mẹ có thể kiên trì bao lâu nữa, chỉ là, vừa rồi tôi nghe được lời nói của mẹ, bà đang trong lúc bệnh tật hoành hành thể này, vẫn nghĩ tới tôi và A Tuyết, cũng chưa từng nghĩ tới chữa trị bệnh của mình, vào bệnh viện điều trị hay gì đó, điều này làm lòng tôi rung động.

- Nhất Sinh, con... sao con về sớm vậy?

Mẹ nhìn tôi cùng Hồ Tiên, biểu tình kinh ngạc.

- Ha ha, hôm nay ở trường tiết cuối cùng là thể dục, cho ra về sớm. Mẹ, tại sao mẹ không nằm trên giường nghỉ ngơi, mà lại chạy ra đây?

Tôi nhìn cơ thể khô gầy của mẹ, trong lòng khó chịu.

- ...

Mẹ liếc mắt nhìn tôi, sau đó cúi đầu, ánh mắt âm trầm nói không nên lời. Hiển nhiên, bà không muốn nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thấy bộ dáng khó xử của mẹ, lòng tôi rung lên, tôi vỗ vỗ mẹ đang bối rối, nói:

- Mẹ, nơi này giao lại cho con thương lượng đi, thân thể của mẹ không tốt, hãy về phòng nghỉ ngơi —— Hồ Tiên, đưa mẹ tôi lên lầu.

Nói xong, tôi quăng cho Hồ Tiên một ánh mắt.

Hồ Tiên hơi nghiêng đầu, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi xuyên qua đám người đang ò lên, sau đó đỡ lấy mẹ tôi, bắt đầu đi ba tới cầu thang.

- Thật là nữ hài tử xinh đẹp...

- Con gái nhà ai đấy?

- Không lẽ là bạn gái tiểu tử kia?

Bởi vì nhìn thấy Hồ Tiên, người xung quanh đều ồn ào, xôn xao, tôi nhìn thấy ánh mắt của tên mặc trang phục trung niên kia cũng tràn đầy kinh diễm nhìn Hồ Tiên. Nhưng tôi lại đột nhiên bước tới trước mặt hắn, cản trở tầm nhìn của hắn.

Bởi vì tôi ngăn cản tầm mắt của hắn, người đàn ông trung niên nhú mày, lộ ra vẻ chán ghét.

- Mày làm cái...

- Quần áo của ông là vừa tắm sạch xong mặc vào ư?

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt, thản nhiên hỏi.

- Mày là con của Hoàng Như Uyên?

Hoàng Như Uyên là tên mẹ tôi, hiển nhiên người trước mặt này biết mẹ tôi, cũng đoán được thân phận của tôi.

- Quần áo của ông là vừa tắm sạch xong mặc vào ư?

Chẳng qua, tôi nhất định là làm cho hắn hụt hẫng, vẫn như trước lặp lại câu nói kia, người đàn ông biểu tình kinh ngạc đứng lên.

- Đúng vậy, thì sao?

Người đàn ông quần áo tươm tất ngoác miệng nói, bộ dáng cao ngạo.

- Không có gì.

Tôi thần nhiên nở nụ cười, sau đó, cúi lưng xuống, nhặt từ dưới đất lên một nắm đất, chậm chậm xoa nắn trong lòng bàn tay, tạo thành một cục, sau đó mạnh mẽ lao tới trước mặt người đàn ông kia!

Một đồng cát vàng trên không trung tán ra, nháy mắt liền phủ đầy trên thân tên đó!

Bụp một tiếng, bụi cát bay tán loạn hạ xuống cổ, áo, bả vai người đàn ông tươm tất, từ từ chảy xuống.

- Bây giờ, phiên ông về tắm lại lần nữa.

Chung quanh bộc phát ra từng đợt thanh âm hút lãnh khí. Tôi lẳng lặng nhìn người trước mắt, nhìn cát vàng đang bám vào xương gò má của hắn, chảy xuống ngực và xương quai xanh, không có lên tiếng.

Nhìn da mặt và da tay ngăm đen, tôi có thể đoán ra hắn chính là người của Lâm Thời thương hiệp phái tới để dỡ nhà và dời đi nơi khác. Cho nên, tôi cần bản không để hắn vào mắt.

- Con mẹ mày!

Bị tôi ném một bọng cát, người đàn ông đó nhất thời giận dữ, tấn công tôi bằng một quả đấm mạnh mẽ.

Nhưng mà tôi nhẹ nhàng bước qua trái một bước, thân thể hơi nghiêng, sau đó tôi dùng tay phải nắm lấy vai ông ta, tiếp theo chân phải nhấc lên, xen vào giữa hai chân đối phương, mạnh mẽ gạt một cái, đồng thời dùng vai đẩy mạnh lực, đẩy hắn té ngã trên mặt đất!

Vì đẩy ngã hắn trên mặt đất, đầu vai của tôi cũng nặng nề chịu một đòn kia, đau đến mức ngực phải nhức nhói, nhưng mà tên kia quả thật bị tấn công bất ngờ mà té ngã, giao thủ ngắn ngủi đã có kết quả.

- Ôi, con mẹ mày... tiểu tử nhà ngươi ăn gan chó à, biết lão tử là ai không? Là nhân viên Lâm Thời mà mày cũng dám đánh?

- Phải, tôi dám đánh đấy.

Tôi thần nhiên nhìn người đàn ông đang giận dữ nhìn tôi, sau đó sử dụng Câu hồn thuật với hắn.

- Bởi vì tôi chính là lão tử của ông!

- Nghe lời tôi, ngoan ngoãn đi.

Tôi cười, đối với tên đó nói.

Dưới ảnh hưởng của Câu hồn thuật, người đàn ông tươm tất đó nháy mắt liền dại ra, hai mắt trống rỗng, không lâu sau đó đột nhiên ngo ngoác nói:

- Tôi nghe lời cậu.

Tôi buông ra bàn tay đang nắm cổ hắn, chậm rãi đứng lên. Vừa rồi tôi xuống tay với tên này, một phần là do trong lòng phẫn nộ, còn về phần khác, là để cho đám người bu xung quanh xem, nhất là chủ nhà Tiễn.

Trước khi đi vào trong đám người, tôi cũng đã phân tích kỹ càng, người có thực lực cường đại nhất chính là người đàn ông tươm tất này. Tôi biết hắn có tác dụng uy hiếp rất lớn trong đám người, cho nên vừa xuất quân tôi liền ra tay với hắn, cái này đối với những người khác cũng giống như hồ chấn sơn, hoặc là có tác dụng uy hiếp giết gà dọa khỉ.

Tuy rằng có câu quả hồng mềm dễ nắm, nhưng mà tôi vẫn tin, muốn giết giặc phải bắt vua trước, như thế tình thế sẽ thuận lợi hơn nhiều, bởi vì chẳng ai đi tổn thời gian hành động khi mà chủ soái đã bị bắt.

- Tôi không cho ông mở miệng, ông cũng đừng nói chuyện với tôi, biết không?

Tôi phui phui bụi trên người, lùi lại về phía đám người, người đàn ông tươm tất thất tha thất thiếu đứng dậy, gạt đầu, phục tùng mệnh lệnh của tôi, đứng tại chỗ không nói một câu.

Trong mắt tôi mọi thứ đều rất là bình thường, nhưng mà trong mắt người khác, chính là do tôi đánh cho cái tên tươm tất kia sợ đến câm như hến.

Chỉ cần một biểu hiện như vậy, nháy mắt tôi liền trở thành tiêu điểm, cũng là trung tâm trong đám người. Quyền lên tiếng của tôi cũng vô cùng lớn.

Người chung quanh có chút kinh hãi nhìn ta, hít một ngụm lạnh khí, một học sinh trung học ở ngoài đường ấu đã không phải ngày nào cũng gặp được.

Tôi quét mắt xung quanh, dừng trên người chủ nhà Tiễn, sau đó tiến lên nói:

- Tiễn Tuệ Phương, này là có ý gì, là muốn đem chúng tôi đuổi đi?

Tiến Tuệ Phương là tên chủ cho thuê nhà, nghe thấy trực tiếp gọi tên bà, chủ nhà Tiễn biểu tình có chút khó coi, cố kỵ nhìn tôi, bị tôi “dạy dỗ” mà không nói lên được lời nào, thậm chí hít một hơi thật sâu, nhúu mày, hiện ra vẻ mặt cả giận nói:

- Cái gì đuổi đi? Phòng này vốn là của tôi, gia đình các người chỉ là đến thuê ở, không lẽ xem nơi đây chính là phòng của mấy người luôn? Tôi đây là đang làm theo kế hoạch quy hoạch của Lâm Thời, Lâm Thời đã cho tôi tiền bồi thường, tôi chỉ là dựa theo ý tứ của Lâm Thời mà làm việc!

Mặc dù khi đang đi đường tôi cũng đã nghĩ tới khả năng này. Nhưng mà khi nghe được chính miệng chủ nhà nói, trái tim tôi cũng chợt băng lạnh xuống.

- Quy hoạch thành thị? Buồn cười, đơn giản chỉ là coi trọng giá cả hàng tỉ của mấy mảnh đất nơi đây thôi. Chỉ cần có chút đầu óc đều biết cái, vài năm sau cái trung tâm chợ ở hướng nam sẽ trở thành một khu thương mại lớn. Lâm Thời chẳng qua là xem trọng giá trị sau này của những mảnh đất này, nên mới thu mua, thiết lập kiến thiết, chiêu thương dẫn tư, kiếm tiền gián tiếp mà thôi.

Gia đình ở vùng này thường sống trong những khu lều, bất quá lại giống như một khối bánh ngọt mà thôi.

Phá bỏ và dời những phòng ốc này đi nơi khác, đối với ai cũng có lợi —— chủ cho thuê nhà có thể được một số tiền bồi thường lớn, Cục Kiến thiết có thể thông qua vụ này kiếm tiền riêng, Cục Quy hoạch còn có thể giữ độc quyền... Cục Đất đai có thể nâng cao giá bán, một số nhân viên của các công ty kiến thiết có thể lợi dụng chuyện này mà thắng quan tiền chức, còn có một số công ty khai thác có thể chớp được lợi lộc...

Đây là lợi ích liên tiếp, cũng như một khuôn mẫu, nhìn vào phần đầu là biết hết phần sau.

Những nơi có thể kiến thiết, bọn họ nhất định phân chia lợi lộc từng ly từng tí, ngay cả một hạt bụi cũng muốn chia.

Duy nhất chỉ có một tai ương, chính là những gia đình thuê nhà như nhà tôi, tạm thời sẽ trở thành vô gia cư.

Đầu không lại Lâm Thời, đầu không lại công ty khai thác, đầu không lại chủ cho thuê nhà, chúng tôi cũng chỉ có thể bị bắt rời khỏi căn lều bao năm sinh sống, mang theo dụng cụ trong nhà, bất đắc dĩ mà uỷ khuất khóc thầm, rồi đi xa xứ.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đẳng Cứu Thế

Nghe tôi nói xong, chủ nhà Tiễn càng thêm nhăn nhó. Ông chậm rãi đánh giá tôi từ trên xuống dưới, hừ một tiếng, nói:

- Tuổi còn trẻ, học rộng hiểu nhiều. Nhưng mà dù sao phòng ở này vẫn phải huỷ đi, mấy ngày tới các người mau chóng rời khỏi đây đi.

- Dọn ra ngoài, chúng tôi sống ở đâu?

Trong đám người, một hộ gia đình rất cục không nhịn được tiến lên, bất mãn nói.

- Ở đâu? Hỏi tôi làm sao tôi biết? Các người tự động đi liên hệ với dịch vụ cho thuê phòng đi.

Chủ nhà Tiễn lạnh lùng nói.

- Nếu không dọn đi, đến lúc đó người tới phá huỷ phòng ốc thuận tay phá luôn đồ đạc trong nhà, tôi cũng không thèm đếm xỉa đâu! Tôi đã nói rất rõ ràng với mấy người rồi.

Nghe chủ nhà Tiễn nói năng kiêu ngạo, trong lòng tôi cười lạnh.

Người có quyền thế thì có thể nắm chắc trong tay vận mệnh của biết bao người khác, người không có tiếng nói cũng chỉ có thể chịu đựng bị người ta áp đặt.

Đây là một sự thật tàn khốc.

Xã hội vốn phức tạp như thế. Bản thân con người trên cái thế giới này đã là một câu đố khó giải rồi.

Nhưng mà, tôi cũng biết được thêm một chút.

Chuyện này nhìn như phức tạp, nhưng kỳ thật lại cực kì đơn giản.

- Quy hoạch thành thị trước khi tiến hành cần thời gian không hề ngắn.

Tôi thản nhiên nói, từng bước đi tới trước mặt một tên nhân viên mặc đồng phục, không thèm nhìn tên của hắn, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Có biết khi nào thì Cục Quy Hoạch thông qua văn kiện tiến hành quy hoạch, cho người tới tìm chủ cho thuê nhà yêu cầu phá bỏ các khu phòng này hay không?

Người nhân viên kia nhìn tôi, thản nhiên nói:

- Ngày 20 tháng sau.

Ngày 20 tháng sau...

Tôi thầm tính toán trong đầu.

Ngày đó cũng chính là mười ngày sau tang lễ của Yên Yên, một tuần sau khi Trương Quốc Hoa bị bỏ tù... Mà, cũng chính là ngày mà cái tên Lý Ngọc Giang kia lên nhậm chức Thị uỷ không tới một tuần.

Nếu mà một tên tân quan đột nhiên muốn quy hoạch thành thị, xúc tiến kiến thiết kinh tế, thì chỉ có thể là mở rộng quyền lực.

Bàn tay sau lưng nắm chặt lại, tôi nhẩn máy.

Nếu như không có đại nhân vật ở phía sau giúp đỡ, việc quy hoạch thành thị này, sợ là không bao giờ xuất hiện.

Mà nếu như có người ở sau lưng giật dây thật, thì không nói cũng hiểu.

Tôi quay đầu trở lại, mắt nhìn Tiễn chủ nhà, thanh âm khàn khàn nói:

- Tiễn Tuệ Phương, ông nói phá bỏ khu phòng là ý của Lâm Thời à? Nếu như Lâm Thời thu lại ý này, vậy thì bà tính sao?

Nghe thấy tôi hỏi như vậy, chủ nhà Tiễn cười lạnh, nói:

- Nhảm nhí. Nếu Lâm Thời chủ động thu hồi ý này, tôi sẽ cho các người ở lại cho đến khi nào tùy ý.

- Tôi sẽ nhớ kỹ lời này.

Tôi nhìn chủ nhà Tiễn, sau đó nhanh chóng quét mắt một vòng qua mọi người vây xung quanh, nói:

- Hơn nữa tôi có thể cá với bà, tôi cam đoan Lâm Thời sẽ không bao giờ đụng tay tới vùng đất này. Bằng không, tôi công nợ tôi nhục nhã rồi đi.

Lời của tôi ở trong đám người gây ra tiếng động không nhỏ, những người vây xung quanh đều là các hộ gia đình sắp bị Tiễn Tuệ Phương đuổi đi, nghe thấy tôi nói như chém đinh chặt sắt, ai cũng hít một hơi lạnh khí.

Chủ nhà Tiễn tuy rằng không phải phụ nữ có tính tình tốt, nhưng sau khi nghe tôi nói xong cũng rất kinh ngạc.

- Cậu làm tôi sợ quá! Có làm hay không, này là do Lâm Thời định đoạt. Nói cho cậu biết, nhiều nhất là ngày mốt, người phá bỏ nơi này sẽ mang xe tới đây, đến lúc đó nếu như cậu muốn ở phòng lộ thiên thì cứ việc nhá!

Lời nói của chủ nhà Tiễn làm lòng tôi hơi nhảy dựng.

Nói cách khác, tôi chỉ còn thời gian không đến ba ngày sao?

Tôi nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy Trương Vũ Lâm ôm o gầy gò, làn da vàng vọt lộ ra khuôn mặt rói rắm, tôi chậm rãi nắm chặt tay.

Ba ngày, thì ba ngày.

Ba ngày, tôi nhất định có thể làm được!

Tôi có thể giữ lại khu đất có vô số người cùng ngụ lại này.

Tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay mình.

Có vài người không hề cảm ơn. Tôi thề, từ này về sau, không bao giờ... làm nữa.

- Ba ngày sau, gặp lại.

Tôi thản nhiên nói, ngữ khí vô cùng bình tĩnh.

Tựa như chuyện đang nói này là bình thường.

...

Muốn hành động, tất phải có kế hoạch rõ ràng. Mà kế hoạch thường thì theo hai cách, một là sao chép lại ý tưởng của người khác, hai là, tự thân mình nghĩ ra.

Mà đối với tôi, đối tượng nào cũng rất dễ dàng ra tay, bởi vì bí mật Câu hồn thuật, chưa ai biết được, vì thế tôi chỉ cần chuẩn bị một chút.

Đêm hôm đó, tôi đóng cửa phòng ngủ, hơn nữa còn khoá trái cửa lại.

Mà may thứ tôi muốn chuẩn bị, trước giờ dùng cơm đều đã kiếm đủ.

Vật thiết yếu nhất chính là mặt nạ bảo hộ, một thứ khác là bao tay nhựa, cuối cùng là một túi ni lông màu đen đựng một số dụng cụ khác.

Khi tôi đang xem lại các thứ trong túi, Hồ Tiên lười biếng nằm ở trên giường, ngáp một cái, bộ dáng chán chường nhìn tôi nói:

- Rác rưởi gì đó?

- Chuẩn bị hành động thôi. Mặt nạ bảo hộ, vài thiết bị hỗ trợ hành động. Hiện tại tuy rằng tôi có Câu hồn thuật, nhưng ngàn vạn lần không nên trực tiếp thi triển trước mặt người khác. Hơn nữa, người bị câu hồn sau khi hồi phục sẽ mất hết trí nhớ, tuy rằng như thế nhưng chắc chắn sẽ để lại chút ấn tượng, ngộ nhờ lại phát hiện ra bí mật của tôi, vậy thì không tốt, cho nên, dùng mặt nạ bảo hộ là giải pháp tốt nhất.

Tôi lấy ra mặt nạ từ trong túi ni lông đen, mang lên mặt ướm thử kích cỡ, lại phát hiện mặt nạ vừa khít.

Tôi tháo mặt nạ xuống, tiếp tục nói với Hồ Tiên:

- Thời đại này của tôi, dựa vào máy móc có thể phân tích ra ba loại bằng chứng, đó là giọng nói, vân tay và máu. Giọng nói và vân tay là hai điểm khiến tôi dễ bại lộ nhất, vì thế, ngoài mang theo bao tay, còn phải mang theo cái túi này, khi tức giận, giọng nói truyền đi trong không khí gấp ba lần, chỉ cần hút thêm một chút khí thì có thể thay đổi giọng nói của chính mình, so với dùng giọng thật đỡ hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu phải sử dụng giọng thật, thông qua máy móc vẫn có thể điều tra tới tôi, như thế thật không phải hành động thông minh.

- Không rõ lắm, nhưng tôi vẫn hiểu được.

Hồ Tiên nghịch mái tóc mềm mại, một đôi mắt mị nhân như tơ nhìn tôi:

- Kế hoạch của anh ra sao?

Tôi thâm hít một hơi thật sâu, trong tay mặt nạ bảo hộ cầm chặt, chậm rãi nói:

- Rất đơn giản.

- Nói xem?

Hồ Tiên khẽ mở hàm răng, dùng ngữ khí như có như không hỏi.

Nghe được câu hỏi của Hồ Tiên, tôi cảm giác lồng ngực mình dâng lên một cỗ nhiệt huyết, trong mạch máu, trong đầu, mỗi một cơ quan, thậm chí mỗi một cọng lông, đều sôi trào nhiệt khí!

- Tôi chỉ muốn thế giới này công bằng một chút. Ai nổi sừng, thì tất nhiên cũng phải bị thương. Muốn phá nhà người ta, vậy thì trước hết huỷ đi nhà của chúng, tạo cơ hội cho chúng ném thử một chút cảm giác không có nhà để ở.

Nói xong, tôi nhẹ nhàng cầm mặt nạ bảo hộ trong tay, từ từ đeo lên mặt. Mặt nạ bảo hộ tuy rằng không lớn cũng không nhỏ, nhưng mà đôi khi, vẫn ảnh hưởng tầm nhìn một chút, đeo vào liền làm tôi hấn đi tầm nhìn của tôi. Nhưng mà tôi có thể xác định, sử dụng Câu hồn thuật sẽ không trở ngại.

- Quả là đầu óc nông cạn. Vương Nhất Sinh, nếu cứ ôm cái ý tưởng khờ dại như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày chết rất khó coi.

Lúc này, ngữ khí của Hồ Tiên, thoáng nặng đi vài phần.

- Sao tôi cảm thấy cô rất quan tâm đến sống chết của tôi vậy?

Tôi nở nụ cười, quay đầu nhìn trên giường, Hồ Tiên hai chân giờ giờ lên, nhảm chán đập lưng tung.

- Đừng tự mình hoang tưởng.

Hồ Tiên khinh thường liếc tôi một cái.

- Đối với tôi, anh vẫn còn có chút tác dụng, Vương Nhất Sinh.

Nghe xong lời nói của Hồ Tiên, tâm lý của tôi cũng gọn nhiều sóng, trong lòng hiện lên cảm giác không thoải mái, nhưng mà rất nhanh đã bị tôi trấn định xuống.

- Thật vậy sao? Nhưng ít nhất... chúng ta không phải là người qua đường là được.

Tôi cười khỏ, sau đó mặc áo mưa màu tím vào, đội nón choàng, kéo khoá áo mưa lên.

Tôi quay đầu, trực diện nhìn người nằm úp sấp trên giường, nhìn Hồ Tiên bằng con ngươi đen sâu, cao giọng nói:

- À, còn một việc tôi cần phải nói.

Tôi cười, sau đó ho khan một tiếng, tiếp tục nói:

- Sau này khi tôi đeo mặt nạ, cô đừng có gọi tên tôi.

- Ồ?

Lúc này, Hồ Tiên dường như hứng thú rung rung một cọng lông mi.

Tôi mỉm cười, nói:

- Gọi tôi Theone, hoặc là... Đáng cứu thế, đó cũng cùng nghĩa với từ tiếng Anh kia.

Theone, dịch từ tiếng Anh ra nghĩa là Đáng cứu thế. Sau này nếu tôi đeo mặt nạ, tốt nhất là đừng nên dùng tên thật, có đôi khi, vô tình để lộ tên, cũng sẽ gây ra hậu quả cực lớn.

Không ngờ khi tôi nói tới cái này, Hồ Tiên lại không có hứng thú, híp mắt gục xuống, với tay tới đầu giường chọn một quyển sách tên “Đường hoàng”, không... thêm nói chuyện.

Nhìn thấy Hồ Tiên cúi đầu, không nói một lời, tôi quả thật có chút kinh ngạc.

- Sao lại không có biểu hiện gì hết thế? Thường thường vào những lúc thế này, cô sẽ nói ra vài câu ác độc, hôm nay quả thực không hợp phong cách của cô nha.

Hồ Tiên cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục lật sách, nói:

- Độc ác nhiều lắm, nhưng lười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phá Hủy

Quận Hồ, thành phố Vô Tích, đường Quan Sơn, Đại Viện, lầu 12, phòng 301. Đây là nơi Phó thư kí Thị ủy, Phó Thị trưởng, Bí thư Lý Ngọc Giang ở, ngoại trừ Thư ký Thị ủy, Thị trưởng, Phó Thị trưởng Thường vụ, Phó Thị trưởng ra thì có thể nói Lý Ngọc Giang là đại nhân vật có vị trí quan trọng ở thành phố này, còn về quyền lực thì e rằng cũng nằm trong top 5.

Hai bên Đại Viện được xây dựng trạm gác, bên trong quang cảnh xanh biếc, cỏ phủ xanh mặt đất, cỏ và nước tưới mát, con đường quanh co được rải sỏi. Bên ngoài Đại Viện có tường xây bao quanh, trên tường viết năm chữ lớn: "Vì nhân dân phục vụ", chỉ có một cửa vào, người ra vào đều phải chấp nhận bị kiểm tra nghiêm khắc, không có người quen giới thiệu thì không được vào.

Bên trong phòng ngủ của phòng 301, lầu 12, có một gã đàn ông tóc ngắn, lông mày rậm, mũi cao, mặt như phủ phấn, cằm nhỏ, miệng đang ngậm điếu thuốc gấu mèo, chấp tay đứng trước cửa sổ, hắn mặc một bộ quần áo ngủ nhung màu xám, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt sáng của hắn lộ

ra vài phần quyết đoán.

Phía sau hắn, trên cái đệm màu đỏ lộ ra một người, nhìn dọc theo người thì đó là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Cô gái lẳng lơ nhìn vào lưng của gã đàn ông trung niên, sau khi suy nghĩ một lúc thì nói:

- Đang suy nghĩ gì vậy Ngọc Giang?

Nghe cô gái phía sau hỏi thì hắn từ từ xoay người lại, sau đó kéo rèm cửa sổ lại, trên khuôn mặt đẹp trai nhưng hơi buồn nở một nụ cười:

- Đang suy nghĩ xem nên viết cái dự án quy hoạch đô thị trong thành phố thế nào cho đẹp mắt một chút ấy mà.

Nghe vậy thì cô gái liền sùng sốt nhưng ngay sau đó lại nở một nụ cười quyến rũ.

- Ôi, đúng là một vị quan tốt, vì nhân dân phục vụ.

Cô gái cười híp mắt nói:

- Vậy mà em cứ nghĩ là anh đang suy nghĩ xem tiếp theo sẽ yêu em như thế nào chứ.

- Điều đó đương nhiên là anh đã nghĩ rồi.

Trong mắt hắn hiện lên sự vui vẻ, mắt híp lại:

- Một bộ óc nghĩ đến hai chuyện cùng một lúc, đó là việc mà những người như anh phải làm.

Ánh sáng trắng của bóng đèn chiếu rõ mặt của gã đàn ông, nếu có người ở đây thì nhất định có thể nhận ra hắn chính là Phó Thư kí Thị ủy kiêm Phó Thị trưởng thành phố Vô Tích, trợ lý cho Thị trưởng Viên Tổ Hồng, hắn là Lý Ngọc Giang.

Lý Ngọc Giang lê đôi dép trên nền gỗ, đi tới mép giường, sau đó hắn cởi phăng cái áo ngủ ra, để lộ lồng ngực rắn chắc.

Còn phía dưới của hắn cũng không có gì che đậy, để lộ ra “cửa quý”.

Thấy Lý Ngọc Giang cởi áo ngủ ra thì ánh mắt cô gái sáng lên, tay uốn éo tựa như con rắn đưa về phía “cửa quý” của Lý Ngọc Giang.

Chiếc chăn bông màu đỏ bị rơi xuống, để lộ ra cơ thể cô cũng không một mảnh vải che thân, bộ ngực căng tròn mê hoặc người nhìn.

Lý Ngọc Giang mỉm cười, cầm lấy tay cô, sau đó nheo mắt lại nói:

- Muốn cho chồng em ở trong tù lâu hơn thì em phải biết điều một chút Ngô Diễm Phương à.

Nghe Lý Ngọc Giang nhắc đến tên mình thì cơ thể cô gái khẽ run lên, đầu tóc hơi rối, khuôn mặt rất đẹp.

Nếu có người ở đây thì có thể nhận ra cô gái này chính là vợ của Phó Thư kí Thị ủy đệ nhị Trương Quốc Hoa, Ngô Diễm Phương.

Ngô Diễm Phương trầm xuống vài phần, hừ một tiếng.

Lý Ngọc Giang tiếp tục cười, nói:

- Thật ra anh cũng không nghĩ là Trương Quốc Hoa sẽ làm chuyện như vậy. Nếu hắn mà không ngồi chồm hổm trong nhà giam thì anh e là hắn sẽ đập lên đầu người khác mất.

- Không phải đã nói là sẽ không nhắc đến chuyện Trương Quốc Hoa rồi sao?

Thấy Lý Ngọc Giang nhắc đến chồng mình thì Ngô Diễm Phương thấy xấu hổ.

- Sao lại không nhắc đến hắn? Hắn chính là người mà anh phải dùng cả nửa đời người để tìm cách vượt qua hắn đấy.

Sắc mặt Ngô Diễm Phương trở nên khó coi, thế nhưng cô chỉ cắn môi, không nói được gì.

- Thực ra về phương diện năng lực anh vẫn mạnh hơn hắn một chút, anh tốt hơn những gì hắn nghĩ nhưng không hiểu sao hắn vẫn cứ giẫm lên đầu anh được.

Lý Ngọc Giang cười nhạt một tiếng.

- Hắn đến ngay cả việc quy hoạch một vài khu đất trong nội thành cũng làm không xong, giao cho một đám ruồi bọ đi cường chế khiến cho mọi việc rối tinh rối mù lên, nếu không phải do hắn hồ đồ thì làm sao mà lâu như vậy được?

Nghe Lý Ngọc Giang nói xong thì Ngô Diễm Phương ngập ngừng nói:

- Cũng không phải vậy. Quốc Hoa so với anh vẫn còn chút lương tâm. Hắn biết quy hoạch chỗ đó sẽ khiến người dân náo loạn, tình hình sẽ không tốt. Đó là lý do khiến việc quy hoạch bị chậm. Anh quá độc ác, lại đi cho người sửa đổi lại kế hoạch cho nhanh hơn, khiến người dân khốn đốn. Anh không gọi điện thoại cho nhiều chỗ thì tốc độ hoàn thành tiến độ cũng không nhanh như vậy đúng không?

- Em cũng biết rõ nhỉ?

Lý Ngọc Giang cười, nhưng cười lại giống như không cười.

- Vừa mới nhậm chức, anh muốn mình sẽ làm được những việc mà Trương Quốc Hoa không làm được, cá không sủi bọt thì làm sao mà người ta biết được là nó còn sống? Làm quan mà không làm được việc thì ai biết được anh đang làm việc vì dân?

Lý Ngọc Giang nhúm mày, sau đó nhe răng cười nói:

- Tuy nhiên lúc này thì không giống vậy nữa, phong thủy thay phiên nhau thay đổi, bây giờ anh cũng không cần phải giẫm trên đầu Trương Quốc Hoa nữa, yên ổn ngồi trong năm vị trí cao nhất ở Vô Tích. Đệ nhất Bí thư và đệ nhị Bí thư cũng không phải là không biết. Hơn nữa hiện giờ không phải là anh đang chơi đùa với người đàn bà của Trương Quốc Hoa đó sao?

Nói xong Lý Ngọc Giang túm chặt lấy cổ tay của Ngô Diễm Phương, người đẹp hơi nhúm mày, nhìn về mặt độc ác của Lý Ngọc Giang, giật giật tay, nhưng cuối cùng cũng không phản kháng được.

Lý Ngọc Giang nghiêng răng nói:

- Năng lực của tôi là mạnh nhất trong các Bí thư, đợi quy hoạch xong thành phố thì sẽ cho phát triển trong nội thành, sau hai năm nữa tôi sẽ bắt thóp được Viên Tổ Hồng. Sau đó khiến hắn rời khỏi cái ghế bây giờ và tôi sẽ nhậm chức Thị trưởng thành phố Vô Tích. Đến lúc đó toàn bộ thành phố Vô Tích, ngoại trừ một Thư kí Thị ủy và vài người khác chen ép được tôi ra thì cái thành phố này sẽ do tôi định đoạt.

Bàn tay rắn chắc của Lý Ngọc Giang túm chặt lấy ngực của Ngô Diễm Phương, bóp mạnh khiến cô kêu đau. Lý Ngọc Giang nhếch miệng cười, sau đó nghiêm túc nói:

- Được rồi, tôi phải đi đây. Tôi phải chuẩn bị văn kiện Thị ủy cho Đại hội Đảng, tôi không muốn trễ quá muộn.

- Hừ!

Ngô Diễm Phương oán hận nhìn Lý Ngọc Giang, đôi mắt xinh đẹp đầy uất ức, thế nhưng cô vẫn nhẹ nhàng đưa tay về phía hạ bộ của Lý Ngọc Giang..

- Âm âm!

Thế nhưng ngay lúc đó cả phòng chợt rung lên, giống như là động đất vậy, trên nóc nhà vang lên tiếng động kinh hoàng, ngay cả giường mà Lý Ngọc Giang và Ngô Diễm Phương nằm cũng rung lên.

- Tiếng gì vậy?

Bên ngoài phòng vang lên tiếng động lớn khiến hai người họ thay đổi sắc mặt, mặt Lý Ngọc Giang vốn đang đắc ý thì liền chuyển sang nghiêm túc, hắn ngay lập tức lấy áo ngủ trùm lên người rồi nhảy xuống giường, bước nhanh đến cửa sổ, kéo màn cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Thế nhưng khi hắn vừa nhìn ra bên ngoài thì cả người liền ngây dại ra.

Trên khuôn mặt của hắn đầy sự kinh ngạc, thậm chí là hoảng sợ.

- Xe gì à? Mẹ nó! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Mở cửa sổ lầu ba nhìn ra ngoài thì hắn hoảng sợ nhìn thấy ba chiếc xe ủi lớn màu vàng, nhìn giống như mãnh thú sắt bước từng bước vững chắc về phía hắn.

Cánh tay thép mạnh mẽ vọt lên cao đến lầu ba, sau khi nghe tiếng động cơ âm âm thì nóc nhà phía Lý Ngọc Giang đứng đã bị móc phá hủy, nặng nề rơi xuống.

- Âm!

- Âm! Âm! Âm!

Chỉ trong vài giây đồng hồ thì cửa kính ở các lầu của lầu số 12 Đại Viện đã bị vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh nhỏ.

Ngay cả bình nước nóng năng lượng mặt trời trên nóc nhà, mấy thanh sắt bảo vệ và ống nước bằng sắt cũng bị vụn vụn, méo mó.

- Mẹ nó, không muốn sống nữa sao, đến ngay cả Đại Viện cũng dám phá hủy à?

Đáp lại tiếng hét giận dữ của Lý Ngọc Giang là ba cánh tay sắt không lồ.

- Àm!

Thân máy khổng lồ đung vào trên lầu, cánh tay sắt hạ xuống, cả tòa nhà rung lên, khung cửa sổ méo mó, trên trần nhà bụi bay mù mịt, thậm chí cả chùm đèn treo cũng rung lắc dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Cảnh Cáo

- Con mẹ nó, phòng này sắp sập rồi!

Lý Ngọc Giang nổi giận, thế nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ hoảng sợ, hấn vội vàng lấy cái quần đùi ở đầu giường mặc vào, sau đó quay về phía người đang nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn Ngô Diễm Phương nói:

- Còn không mau chạy đi?

Nói xong Lý Ngọc Giang cũng không quay đầu lại nhìn Ngô Diễm Phương nữa mà nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa chạy Lý Ngọc Giang vừa tính toán trong đầu là rốt cuộc ai lại ăn gan hùm mật gấu mà dám đến phá phòng của mình. Chẳng lẽ là bên kia đến phá bỏ và dời đi sao? Hay là Cục Xây dựng? Hay là những thế lực còn sót lại của Trương Quốc Hoa đến xuống tay với mình? Hoặc là những thế lực ngầm của Vô Tích?

Từng suy nghĩ hiện lên trong đầu Lý Ngọc Giang nhưng đều bị hấn gạt bỏ hết.

Không có khác nằng đó, Đại Viện này chắc chắn không ai dám xông vào hết.

Rốt cuộc là mình đã đắc tội với người nào?

Mặc dù giận điên người nhưng Lý Ngọc Giang vẫn giữ lại được một chút lý trí cuối cùng, hấn chạy xuống lầu thì thấy bên ngoài có nhiều người vây quanh, những người này đều là quan lớn cấp trên, nhân vật cốt lõi gồm có Thường ủy Kỷ luật, các Cục trưởng và Phó Cục trưởng, tất cả bọn họ đều kinh động chạy xuống dưới, đứng phía xa nhìn mấy ừ, hét to lên với người lái xe ừ:

- Này, lập tức dừng lại! Ai cho mày đến phá nhà hả?

Lý Ngọc Giang cũng thờ hồn hển chạy từ trong đám người, hét lên:

- Dừng lại! Con mẹ nó dừng lại cho tao! Đến phòng ở của tao mà cũng dám phá sao? Là ai phải tội mày đến?

Nhưng mấy cái xe ừ dường như không nghe thấy lời nói của Lý Ngọc Giang, tiếp tục phá phòng của Lý Ngọc Giang, xe ừ khổng lồ dừng mãnh phá hông phòng ở của Lý Ngọc Giang, mặt tường hoàn toàn sụp đổ, gạch đá rơi xuống mặt đất âm ầm.

Song cửa sổ và cửa kính, máy điều hòa cũng không còn nguyên vẹn nữa, bị vỡ và méo mó vụn vụn cả, thậm chí hành lang giữa lầu một và lầu hai đã tạo ra một khoảng trống, ở bên ngoài có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng trong lầu một và lầu hai.

Lý Ngọc Giang nhìn thấy phòng mình ở bị phá nát như vậy thì khuôn mặt già nua cực kì đau khổ.

Hấn siết chặt nắm tay, hấn không thể nhảy lên xe ừ kéo người bên trên đó xuống đánh cho một trận, thậm chí xử tại chỗ luôn. Nhưng nhìn cái xe khổng lồ thì hấn lại không dám đến gần.

- Báo cảnh sát, con mẹ nó, mau báo cảnh sát.

Tơ mắt nhìn nhà mình bị phá nát thì điều Lý Ngọc Giang nghĩ đến đầu tiên là báo cảnh sát, hấn lấy điện thoại ra bấm số 110 gọi cảnh sát.

Thế nhưng cảnh sát không thể đến ngay được, ba chiếc xe ừ vẫn cùng nhau tiến lên, trước khi cảnh sát tới thì khu nhà ở của Lý Ngọc Giang đã bị phá nát.

Năm phút sau cảnh sát chạy đến hiện trường, lực lượng cảnh sát bao vây ba chiếc xe ừ, ra lệnh dừng việc phá bỏ và dời đi khỏi nơi khác, thế nhưng việc phá hủy vẫn không dừng lại, cuối cùng cảnh sát phải xông lên xe ừ, mạnh mẽ phá cửa buồng điều khiển, bắt người lái xe phải ngừng việc phá dỡ lại.

Đáng tiếc khi đó tầng ba của khu nhà đã bị sụp hơn phân nửa, toàn bộ nóc nhà và tường nhà đã không còn nguyên vẹn nữa, chỉ còn lại những đồ vật dính đầy bụi đất trong phòng ngủ bị phơi bày ra giữa không trung, cực kì hoang tàn.

- Phòng của tao...

Nhìn cảnh đồ nát nát này hẳn không thể đành lòng được, vành mắt của Lý Ngọc Giang như nứt ra, hẳn nổi giận đùng đùng đi tới trước mặt ba người điều khiển ba cái xe máu ừ, đám đá bọn họ liên hồi, giận dữ hét lên:

- Ai đã sai tội mày đến phá nhà tao hả? Ai, rốt cuộc là ai? Nói!

Mấy người điều khiển xe ừ không hề sợ hãi, nhìn Lý Ngọc Giang nói:

- Là Cục trưởng Cục Xây dựng Chu Nam Bình...ông ấy nói đến phá phòng ở của Phó Thị trưởng, chính là phòng của ông đó...

- Chu Nam Bình...nói bậy!

Lý Ngọc Giang gất một cái, nổi giận mắg:

- Tao gây ra lỗi gì mà lại đến phá nhà của tao, Đại Viện muốn phá là phá sao?

- Chính là Cục Trưởng Chu nói bọn tôi đến phá. Không tin thì ông gọi điện thoại cho ông ấy đi.

Ba người lái xe nói xong liền hiên ngang bỏ đi.

- Con mẹ nó, tao không tin.

Lý Ngọc Giang giận đến sôi người, mặc dù hẳn biết mọi chuyện có chút kì quặc nhưng vẫn lấy điện thoại ra gọi, tìm danh bạ và bấm số của Cục trưởng Chu Nam Bình.

Sau ba hồi chuông đổ thì bên kia nhận cuộc gọi. Lý Ngọc Giang nổi giận đùng đùng nói:

- Chu Nam Bình đúng không? Ông ngồi một chỗ bị ngựa móng nên muốn kiểm chỗ khác ngồi đúng không? Trả lời một cách xác đáng cho tôi, tại sao lại cho mấy ừ đến làm náo loạn Đại Viện, lại còn phá phòng ở của tôi nữa?

-.....

Thế nhưng điều khiến Lý Ngọc Giang ngạc nhiên chính là đầu dây điện thoại bên kia không có bất kì câu trả lời nào.

Lần này Lý Ngọc Giang lại càng giận hơn, hẳn quát lên:

- Chu Nam Bình, mau nói cho tôi biết đi. Cục Xây dựng các người muốn tạo phản đúng không? Đại Viện cũng dám động vào sao? Cho dù các người có san bằng Vô Tích thì cũng không được động vào Đại Viện. Ông muốn gặp rắc rối đúng không?

-.....

Đối phương vẫn im lặng như trước, Lý Ngọc Giang thiếu chút nữa là đập điện thoại, thế nhưng ngay lúc này đầu dây bên kia bỗng vang lên một tiếng cười kì lạ.

Tiếng cười kia quý mị, không rõ ràng, giống như là tiếng của một người già, nghe rất đáng sợ.

- Thích lễ vật tao tặng mày không Lý Ngọc Giang?

Đầu dây bên kia có một giọng cười quái dị của một người đàn ông vang lên, giống như đã sớm biết được phản ứng của Lý Ngọc Giang vậy.

Nghe được giọng nói ở đầu dây bên kia khiến vẻ tức giận trên mặt Lý Ngọc Giang biến mất, hẳn lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

- Mày là ai? Mày không phải là Chu Nam Bình!

Lý Ngọc Giang và Chu Nam Bình qua lại cũng không quá nhiều nhưng cũng chạm mặt vài lần ở những cuộc họp, giọng nói như thế nào thì cũng biết, còn giọng nói ở đầu dây bên kia lại nghe già nua ậm ờ không rõ, thế nhưng lại mang theo sự tự tin ngông cuồng của một người trẻ tuổi.

....

- Đúng, tao không phải là Chu Nam Bình.

Tôi cầm cái điện thoại Samsung của Chu Nam Bình, chậm rãi nói, hít một hơi, cổ họng khô khốc mở to ra nhưng tôi vẫn cố gắng giữ giọng nói của mình thật bình tĩnh.

- Mày chỉ cần biết rằng hôm nay tao có thể phá được phòng của mày thì ngày mai cũng có thể lấy được mạng của mày.

- Muốn mạng của tao? Khẩu khí thật lớn. Rốt cuộc mày là ai? Có quan hệ như thế nào với Chu Nam Bình? Cuối cùng là muốn cái gì?

Lý Ngọc Giang ở đầu dây bên kia hỏi dồn dập.

- Mày lên lút làm cái gì, có ngon thì quang minh chính đại ra mặt đi.

- Mày nói sao? Ha ha, mày không đáng để cho tao phải lộ diện.

Tôi cố gắng nói một cách nhẹ nhàng. Tôi sử dụng chiến thuật tâm lý, trên thực tế tôi chỉ là một người có lá gan lớn mà thôi. Tôi giả vờ đứng trong bóng tối hạ độc thủ thì có thể khiến cho Lý Ngọc Giang bị một áp lực rất lớn, khiến hắn nghĩ rằng tôi là một nhân vật lớn nào đó ở địa phương này và tìm hiểu thông tin về tôi. Nhưng hắn càng tìm càng không thấy thì lời nói của tôi lại có uy quyền càng lớn.

Quả nhiên sau khi nghe thấy lời tôi nói thì Lý Ngọc Giang im lặng mất vài giây, sau đó khàn khàn nói:

- Đừng tưởng rằng mày trốn ở đầu dây bên kia thì tao tìm không ra mày. Vị trí hiện tại của tao có thể không chế được cả Vô Tích, mày dám phá phòng ở của tao thì mày biết hậu quả rồi đấy, mày đừng có làm việc ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Không Có Chỗ Cho Sự Lựa Chọn

- Ha ha, mày có thể kiểm soát cả thành phố Vô Tích, đúng là như vậy thật, nhưng tao có thể kiểm soát sinh mệnh của mày.

Tôi lạnh lùng mỉm cười, sau đó nói:

- Mày cho rằng mày có thể dựa vào cái vị trí hiện tại của mày sao ? Không có tao thì liệu mày có thể có được vị trí của Trương Quốc Hoa không?

- Cái gì, có thể nói rõ hơn không?"

- Ha ha, Lý Ngọc Giang, tao nói rõ cho mày hiểu. Chuyện Trương Quốc Hoa mày không thấy có chút kỳ lạ sao? Tao cho mày biết, tao có thể khiến hắn tự chui vào lồng sắt, khiến hắn thân bại danh liệt, thì đương nhiên cũng có thể khiến cho mày khốn khổ. Chảy máu cho đến chết.

Lý Ngọc Giang đủ khôn ngoan để có thể hiểu những gì tôi nói, quả nhiên. Sau khi nghe những lời tôi nói, hắn hạ giọng xuống ngay lập tức, thậm chí có vài phần khiêm nhường.

- Ô, tôi không biết vị “tiền bối” là cao nhân phương nào tới? Tôi thật là có chút nhầm lẫn.

Lần này, Lý Ngọc Giang nói giọng rất nhỏ.

- Tao là ai thì hai ngày nữa mày sẽ biết!. Nếu không muốn theo gót Trương Quốc Hoa, thì chớ có đụng tới những gia đình ở khu ổ chuột phía nam nội thành và các khu vực xung quanh, nơi tao đang ở. Trái ý tao, mày tự biết kết cục. Tao đã có kế hoạch sửa đổi khu phía nam của thành phố Vô Tích, tao muốn mày thực hiện theo kế hoạch đó, mày dựa theo bản kế hoạch của tao đưa cho rồi xác nhận xuống phía dưới. Dựa vào đó mày sẽ biết làm thế nào để cân bằng khu nhà ổ chuột ở phía nam của khu quy hoạch, khi nào những gia đình ở khu ổ chuột chuyển đi, tới lúc đó mày mới được đến. Khi ấy tao sẽ nói cho mày trước, Lý Ngọc Giang, tao đã nói nhiều như vậy, cuối cùng làm thế nào để có lợi hơn, hắn một nhân vật có đầu óc đứng đầu thành phố Vô Tích như mày nên cân nhắc cho kỹ.

Tôi cúp máy, quay lại, tôi nhìn vào đáng vẻ nhút nhát, đôi mắt ngu si đần độn, gương mặt đông cứng của Chu Nam Bình, từ từ đến gần, và sau đó cho điện thoại túi áo hắn.

Tôi đã sử dụng 8 lần Câu hồn thuật, ba lần là các nhân viên điều khiển xe ủi đất, một lần cho nhân viên văn phòng xây dựng, một lần cho Chu Nam Bình, hai lần cho hai tên gác cửa và lần còn lại dành cho gia đình Chu Nam Bình, đồng nghĩa với việc kế hoạch từ lâu của tôi đã được hành động, thành công hay không thì dựa vào buổi tối này.

.....

Bên trong Đại Viện, Lý Ngọc Giang vẫn cầm điện thoại, sắc mặt xám xịt, hai bên thái dương nổi lên những gân xanh, tay cầm điện thoại mà run lên dữ dội, tay còn lại nắm chặt, móng tay cắm vào lòng bàn tay của hắn, gần như chảy máu.

- Trưởng ban Lý, cục trưởng Chu Nam Bình có ý gì?

Tên đó lúc trước bị Lý Ngọc Giang épnụ cười dễ chịu, nhìn Lý Ngọc Giang, khuôn mặt biểu lộ đắc ý .

Lý Ngọc giang nheo mắt, ngực phập phồng dữ dội, hơi thở khó khăn, cổ họng như có tiếng gào bị bóp nghẹt, nghĩ đến ngôi nhà lâu ba bị phá hủy của hắn, nhưng, khi nghe giọng nói của người đàn ông trong điện thoại, những ý nghĩ trong đầu hắn cứ quanh quẩn mãi.

Lý Ngọc Giang hít một hơi dài, lúc này, một nhân viên đã đi đến, trình trọng hạ giọng và nói:

- Trưởng ban Lý, chuyện xảy ra đêm nay là thế nào? Rốt cuộc là kẻ nào có cam đảm tới Đại Viện làm náo loạn?

Lý Ngọc Giang liếc nhìn tên sỹ quan cấp dưới, đôi mắt hắn đột nhiên bình tĩnh trở lại, nở nụ cười lạnh, sau đó có khuôn mặt hắn trở nên biến đổi khó lường:

- À, chẳng có chuyện gì. Tối nay tôi có gọi tới một số xe ủi đất. Ngày hôm qua, tôi có vô tình phát hiện ra một số nguyên vật liệu có vấn đề, bên trong tường có thể là vật liệu kém chất lượng. Mà bây giờ các công ty xây dựng quá tràn lan. Không chừng Đại Viện lại được xây dựng với toàn những vật liệu kém chất lượng, như vậy các khu dân cư của người dân không phải là tội tệ hơn sao? Sở dĩ tôi giận dữ như vậy là để phá hủy các ngôi nhà kém chất lượng, rồi xem thái độ các công ty xây dựng thế nào! Tôi phải tiên phong bày tỏ quan điểm đúng không? Nghiêm khắc trừng trị những kẻ chuyên rút ruột, ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, không thể đặt lợi ích của người dân xuống dưới công ty xây dựng vô đạo đức, phần đầu cho công chúng để tạo ra một môi trường sống tốt!

Lý Ngọc Giang thay đổi đột ngột, khiến tên nhân viên vạn phần kinh ngạc. Bởi sau những lời nói đó, vẻ mặt Lý Ngọc Giang trở nên hăng hái, hiên ngang lắm liệt. Không còn chút gì giận dữ, tức tối như lúc trước.

Gã cảnh sát không phải là một kẻ ngốc, đôi mắt hắn bỗng nhiên mở to, rồi lại cười toe toét và nói:

- Hóa ra sự việc là như vậy, Cục trưởng Lý mạnh dạn, tiên phong cho phá hủy nhà của họ để cảnh báo tới những công ty xây dựng vô nguyên tắc, thực sự táo bạo, quyết đoán! Chúng tôi thực sự bội phục a!

Viên cảnh sát nghe những từ ngữ của một quan chức quan chức cấp cao, nhất là khi nghe lời nói rành mạch này từ một Cục trưởng, trong lòng hắn có tính toán đôi chút, và sau đó hắn lập tức bắt tay Lý:

- Thật tốt quá

- Cục trưởng Lý làm tốt lắm!

- Cục trưởng Lý thật là mạnh mẽ, kiên quyết, phương pháp thật cứng rắn!

- Cục trưởng Lý không hổ là một vị quan biết nghĩ cho dân!

- Bây giờ những công ty xây dựng thật là càn rỡ quá lắm, cần phải nghiêm trị!

Trong lúc nhất thời, Lý Ngọc Giang cảm thấy vô cùng lúng túng. Nhưng hắn nhất thời ứng biến, không ngờ lại tạo thành cơ hội lập công cho mình.

Kỳ thực, trong lòng hắn lại vô cùng phần nộ.

Hắn nhìn xung quanh một lượt, khuôn mặt lại giãn ra, tỏ vẻ khoan khoái đáng kính, nắm chặt tay gã cảnh sát mà đôi mắt sắc bén, nghiêm nghị.

Hắn biết lúc này đây chỉ có thể ngậm miệng, ôm khố trong bụng mà thôi.

Người đàn ông kia rốt cuộc là có địa vị gì? Mặc kệ thế nào đều phải điều tra cho rõ.

Hiện tại Lý Ngọc Giang chỉ có duy nhất cách này.

- Cục trưởng Lý, mấy người kia, có cần chúng tôi bắt lại không?

Tại khu vực phía sau hậu viện Trường Giang, gã cảnh sát tiến đến chỉ vào mấy người đang bị cảnh sát còng tay lại để mang đi điều tra.

- Thả hết đi, tôi muốn để cho bọn họ phá dỡ thật triệt để.

Lý Ngọc Giang mặt mày trầm mặc nói.

Cứ như vậy, bởi vì Lý Ngọc Giang đã một lời tuyên bố phá bỏ tòa nhà riêng, nên các nhân viên phá dỡ đều được thả, nét mặt Lý làm vẻ dứt khoát, thậm chí đã mang cả khu nhà riêng ra cho nhân viên phá hủy triệt để.

Đương nhiên, thực tế là Lý đang rất đau đầu, bởi còn nhiều việc phía sau nữa.

Ngày thứ hai, Lý Ngọc Giang chỉ đạo dứt khoát để đưa ngôi nhà hắn ra phá hủy sạch sẽ, tất nhiên, trước đó hắn đã cho một công ty tới di dời toàn bộ đồ đạc nội thất tới khu Đô thị Ven Hồ của vợ và con trai hắn.

Bởi vì đêm qua nên hắn đích thân đến Cục một chuyến vừa là thăm hỏi Chu Nam Bình nhưng là hỏi cho rõ ràng.

Thế nhưng, câu trả lời của Chu Nam Bình khiến Lý càng trở nên mơ hồ như sương mù vây quanh. Chu Nam Bình một mực yêu cầu hắn phải phá dỡ nhà của chính mình và dời đi nơi khác. Đến cuối cùng, Chu Nam Bình thậm chí còn đưa ra một phần hợp đồng phá dỡ di dời cho hắn xem qua, phía dưới hợp đồng đã ký quyết định cuối cùng. Lý xem muốn thổ huyết.

Bởi vì tên của một người ký và xác nhận việc phá dỡ, đó là:

Lý Ngọc Giang.

- Việc này là sao? Rõ ràng không ai có thể mạo danh tôi được? Không thể nào. Chu Nam Bình, anh đang đùa tôi à?!

Lý Ngọc Giang nhìn hợp đồng, lập tức nổi giận, nhưng Chu Nam Bình nhấn mạnh rằng trên hợp đồng là Lý Ngọc Giang ký tên, mặc kệ cho Lý Ngọc Giang tức giận thế nào, “Chu Nam Bình bị bỏ bùa” nhất quyết khẳng định.

Phản ứng của Chu Nam Bình khiến cho Lý Ngọc Giang rơi vào trầm tư, hắn càng ngày càng cảm thấy phía sau có một đại âm mưu, bởi ngày hôm qua hắn được đích thân trò chuyện với một nhân vật thần bí rất có địa vị.

Điều này khiến cho Lý Ngọc Giang mất tự chủ, hắn tự nhiên thấy sợ hãi, cảm giác như phía sau lưng có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Người kia, rốt cuộc là ai?

Câu trả lời sẽ rõ vào ngày thứ ba.

Vào buổi sáng ngày thứ ba, văn phòng Lý Ngọc Giang nhận được một món chuyển phát nhanh không ghi người gửi.

Lý Ngọc Giang mở chuyển phát nhanh, bên trong là một cái hộp các-tông mỏng chứa đầy những câu đố.

Thấy lai lịch bất minh của món quà kỳ dị này, Lý Ngọc Giang trong lòng nghi hoặc, thế nhưng hắn chợt nhớ lại cuộc nói chuyện đêm đó, nam nhân thần bí sẽ cho hắn biết rõ sau hai ngày nữa, sở dĩ hắn tiếp nhận món quà này là do hắn nghĩ món quà có thể tới từ người đàn ông thần bí kia.

Hắn mất nửa giờ vừa run rẩy vừa ghép câu đố, cuối cùng hắn có thể đọc câu đố một cách rõ ràng:

- Thay trời hành đạo, từ lúc này, thành phố có tao cai quản. Không muốn làm Trương Quốc Hoa thứ hai thì cũng đừng động tới khu nhà cũ phía nam nội thành. Cho mày một chỉ dẫn: hãy để nhân viên của sở Giao Thông Vận Tải tiến hành quy hoạch và sửa đổi lại đất đai, đường xá trái với tiêu chuẩn, việc này không hề khó khăn với mày. Nếu không, thời gian tới, thứ bị phá dỡ không chỉ là ngôi nhà của mày đâu. Ký tên – TheOne

Ngoài ra, không còn gì khác.

- The ... One là cái tên gì lạ thế?

Lý Ngọc Giang nhìn vào chữ ký, mặt nhăn mày xếp, mồ hôi túa ra. Thế nhưng hắn bỗng có cảm giác ớn lạnh, ập tới từ phía sau rồi chạy thẳng vào tim.

Trong gói chuyển phát nhanh có gửi kèm tám bản vẽ quy hoạch thành phố, lẽ tất nhiên, bản vẽ này không phải từ văn phòng giáo sư cục quy hoạch ra, mà đã được chỉnh sửa lại có mục đích.

Tất nhiên, bản vẽ là giả mạo, nhưng rất chi tiết, chỉ có dữ liệu trên đường phố có một sự điều chỉnh nhỏ.

Nhìn đi nhìn lại bản vẽ tới nửa ngày, Lý Ngọc Giang nhắm mắt, thở dài một tiếng:

- Như vậy rõ ràng là quy hoạch lại cả thành phố, vẫn trên cơ sở bản gốc đã được sửa đổi rất nhiều, người đàn ông này thực sự là ai

Nói đoạn, Lý xé bản vẽ ra từng mảnh, sau đó, đột nhiên lại ghép thành các câu đố trên bàn.

Mảnh ghép bị xé, vứt lung tung, rơi trên sàn nhà.

Lý Ngọc Giang ngồi trên ghế, tay ôm mặt, cúi đầu, hơi tóc tai lộn xộn, hắn bối rối, suy sụp trông như một kẻ thua cuộc.

- TheOne cứu tinh a?

Lý ngồi rất lâu không ngẩng đầu lên.

Hắn biết, trước khi phát hiện ra người đàn ông bí ẩn, hắn đã không có chỗ cho sự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chuyện Phụ Nữ

Chiều hôm đó, Lý Ngọc Giang nhân điện thoại gọi cho Sở Giao thông vận tải, trong cương vị là Thư Ký - Phó Thị Trường thành phố để gây áp lực lên phía bên kia.

Ngày thứ tư, Sở Giao thông vận tải thông báo rằng bản quy hoạch dự tính các khu công nghiệp phía nam thành phố đã vượt quá chiều rộng thực tế 2 mét, như vậy là bất khả thi, do đó, quy hoạch khu vực phía nam thành phố cần phải được thiết kế lại và hoãn vô thời hạn, và như vậy, kế hoạch quy hoạch lại khu phía nam thành phố cũng dừng lại vô thời hạn.

- The One được lắm, tao sẽ ghi nhớ chuyện này.

Trong văn phòng tối tăm, bóng dáng Lý Ngọc Giang hiện lên như một con gấu, hắt dụi mạnh điều thuốc đang cháy dở lên hai chữ cái tiếng Anh ấy.

- Mày có cam đảm đùa bỡn Lý Ngọc Giang như trong lòng bàn tay, tao muốn xem cuối cùng là mày có địa vị gì.

Mảnh giấy cháy dần thành tro, làn khói trắng uốn lượn mờ ảo trong văn phòng Lý Ngọc Giang.

Vốn dĩ căn phòng đã khá yên tĩnh, giờ lại càng trở nên im lặng lạnh lẽo..

Trở lại việc tòa nhà của Lý Ngọc Giang bị phá hủy trong đêm đó.

Đêm đó, tôi dùng Câu hồn thuật khống chế Chu Nam Bình, điều khiển hắn gọi điện thoại cho Lý Ngọc Giang, tôi sẽ rời khỏi nhà Chu Nam Bình cùng hắn và xe riêng, cho đến cầu Đông, tôi xuống xe cời bỏ áo mưa mặt nạ, rồi từ đó đi về nhà một mình.

Về đến nhà, đã hơn 4h30. A Tuyết và mẹ vẫn đang ngủ, để tránh đánh thức mọi người, tôi mở cửa còi giày của mình rồi chèn tờ báo vào cửa, để cho tiếng đóng cửa trở rất nhẹ, không phát bất kỳ tiếng động nào.

Tôi mở cửa bước vào phòng ngủ. Đèn phòng ngủ vẫn còn bật sáng, tôi thoáng ngạc nhiên, bởi vì Hồ Tiên vẫn đang còn dụi mắt, ngái ngủ ngồi trên giường.

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu trắng mỏng, tay áo dài rộng, cổ áo rộng và lỏng lẻo, ẩn hiện ngực đầy tròn trĩnh đầy đặn, bộ đồ ngủ tương đối rộng nên nhất thời bị bộ ngực của Hồ Tiên đẩy lên tạo thành hình chữ V sâu nơi cổ áo. Hồ Tiên trong bộ đồ ngủ mỏng manh cùng những đường cong mềm mại nhất thời hiện ra trước mắt tôi. Dưới ánh đèn dây tóc, bộ ngực trắng phao, tuyệt đẹp của mỹ nhân thậm chí làm phản chiếu lại một phản ánh sáng..

Và dưới đường cong nhẹ nhàng ấy, làn da phẳng phiu trắng trẻo cùng cơ thể mỹ miều của Hồ Tiên hiện ra như một viên Dương Chi Bạch Ngọc thượng hạng. Thoáng nhìn qua cũng hiểu không gì có thể sánh được.

Cùng lúc ấy, mái tóc dài như Hắc Long hạ đầm của Hồ Tiên trải ra, uốn lượn từng khúc. Đoạn giữa nhìn như dải lụa satin trơn tuột, tới cuối thì nhẹ nhàng tán ra. Như hạt mưa rơi xuống mái nhà lớn rồi cùng nhau tung tăng, đùa nghịch chảy thành dòng nhỏ tí mỉ, tinh tế

Hồ Tiên nghiêng nghiêng đầu, hàm răng như ngọc ngà, dài nhỏ, thanh mảnh hoàn mỹ như ngọc bích. Cặp đùi trắng nõn cùng đôi chân trần thon dài, duyên dáng đứng đưa nhẹ nhẹ

- Đã về rồi à?

Hồ Tiên chà xát mí mắt như lá chuối dưới hàng mi đen dày.

Giọng nói êm êm giòn tan nhẹ nhõm, pha cùng một chút buồn ngủ như tiếng chuông bạc lười biếng rót vào tai tôi.

Nghe được giọng nói của Hồ Tiên, tôi thở dài, nhẹ nhõm, chỉ khi về tới nhà mới có cảm giác này. :’>

- Ồ. Về rồi đây.

Tay tôi khóa cửa, sau đó giấu mặt nạ, áo mưa và dụng cụ vào trong tủ.

- Có vẻ rất hài lòng.

Hồ Tiên liếc mắt nhìn tôi, rồi vươn tay che miệng, ngáp dài một cái.

- Cũng không ngoài dự tính.

Cởi bỏ một bên áo khoác, tôi ngồi xuống đầu giường thờ ơ nặng nề.

- Có điều khó khăn hơn so với những gì tôi nghĩ.

Lau mồ hôi trên trán, tôi nói qua về những hành động đã thực hiện hôm qua cho Hồ Tiên. Cô gái này lòng dạ thâm sâu, có vẻ như không để tâm nhưng kỳ thực là lắng nghe chăm chú. Chẳng hạn như cô ấy vui vẻ trao đổi về một trong những điều tôi được và chưa được, tôi không biết tại sao, nhưng tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, thông thả.

- Thì ra là thế.

Sau khi nghe chuyện của tôi, Hồ Tiên luồn những ngón tay và lọn tóc, nghịch ngợm.

- Nói thẳng ra, là phá hủy một ngôi nhà, dọa kẻ quân tử vẫn hơn là dọa một con chó con, phải không? (nguyên văn là “hách liễu nhất chích bất kinh hách đích cầu nhi”)

- Gần như thế.

Tôi nằm lăn xuống sàn, tiện tay với luôn quyển sách “Vô Tâm”.

- Có vẻ như không hợp với phong cách của anh, Vương Nhất Sinh.

Hồ Tiên cười khúc khích rồi khẽ nói:

- Đồ điên ?! ^^

Nghe Hồ Tiên nói, tôi ngẩng đầu, nhìn cô một cái.

- Mấy ngày nay tâm tình âm đạm, hôm nay thế nào lại thờ ra một hơi điên khùng thế?

Lặp lại câu hỏi của Hồ Tiên, tôi thấy lòng nhẹ nhõm, rồi nheo nheo mắt, sau đó thở dài và nói:

- Có một cô gái nói với tôi, bất luận là vì lý do gì thì một người đàn ông không nên ngã dưới chân người đàn ông khác.

- Cho nên anh đã nghèo hèn rồi thì tha hồ làm xằng làm bậy phải không?

Hồ Tiên vừa nói vừa cười nhạo (Câu này rất khó dịch sát nghĩa, nhưng quả là Hồ Tiên rất xoắn >”<)

- Không hẳn là như vậy, gia cảnh nhà tôi nghèo, ngôi nhà này đã sống trong nhiều năm, không phải cứ nói chuyển là chuyển được ngay.

Hít một hơi, tôi nói:

- Và cô có nhìn thấy đôi mắt của những người dân trong khu trọ hôm qua không? Bọn họ sống ở đây đã chục năm, thậm chí những người già đã sống ở đây cả mấy chục năm, nơi đây là nhà của họ, là hồi ức, là kỷ niệm đối với họ, họ có tình yêu với nơi này, con cái họ sinh ra ở nơi này, hơn nửa đời người đã ở đây, ai muốn rời bỏ nhà cửa của mình?

- Đây là cái cớ để anh trở thành điên loạn đấy hả?

Hồ Tiên cười.

- Tuy nhiên, cũng không thay đổi được thực tế là anh đã làm những điều đại ác. Vương Nhất Sinh, con đường này chỉ mới bắt đầu, anh cũng đã đi được rất nhiều, sau đó anh sẽ càng ngày càng hiểu chính mình hơn, một khi tay đã dính máu thì chỉ có ngày càng nhiều hơn.

- Cô đã nghĩ như vậy thì cứ nghĩ như vậy đi.

Tôi nhìn Hồ Tiên, mỉm cười và nói:

- Nông cạn thiếu kinh nghiệm, do đó, quân tử phải là kẻ thạo đời. Chẳng phải bác sĩ cũng có hai bàn tay dính máu đó sao?

Nghe tôi nói, Hồ Tiên ngẩng đầu lên, vuốt mái tóc trên trán, nheo đôi mắt tuyệt đẹp mơ màng như tơ lụa nhìn tôi, sau đó tiếp lời:

- Như vậy anh tự cho sự cứu rỗi của mình cũng giống như một vị bác sĩ tốt phải không? A, Vương Nhất Sinh, anh phải nhớ. Bức tranh vẽ đẹp tới đâu cũng không thể sạch sẽ như tờ giấy trắng được.

Dứt lời, Hồ Tiên ngáp dài một cái, cuộn tròn trên giường, kéo tấm chăn che kín cơ thể, không nói thêm gì nữa.

Tôi đã có chút xao động. Tôi nhìn Hồ Tiên, cô này đã chiếm mất giường rồi. Suy nghĩ về những lời mình đã nói, rồi sau đó ngồi khoanh chân dưới đất, cầm cuốn "Tư bản luận" quyển hai, xem tới đoạn Phương Đông trời dậy. Tuy nhiên, vì đêm đó tôi đã đọc được một nửa, nhưng giờ trí não hoạt động rất cao, nên chỉ cần đọc một lần là nhớ. Giờ chỉ cần xem lại một chút, đã thuộc tới phân nửa.

Tôi ngồi tới sáng, bởi vì lo rằng ngày thứ hai sẽ đi học muộn, do đêm trước không ngủ, nên tôi thức tới sáng luôn. Sau khi cho mẹ uống thuốc, đồng thời

làm bữa sáng cho A Tuyết xong thì tôi mới bắt đầu đến trường. Lúc tôi ra ngoài, Hồ Tiên vẫn còn ngủ.

Không nên bận tâm về cô gái này.

Cũng bởi vì chuyện đêm qua nên trạng thái hôm nay của tôi không được tốt lắm, đầu óc cứ lơ đãng, hiệu quả hoạt động thấp. Tận dụng khoảng thời gian tự học đầu tiết không có giáo viên, tôi nằm bò ra bàn ngủ một giấc.

Tôi không biết tại sao, Sử Bình hôm nay không đi học, không biết hẳn có nghỉ ngơi gì tới chuyện hôm trước không. Chỉ vì tôi buồn ngủ quá nên không suy nghĩ được nhiều.

- Đêm qua làm việc không đề lộ sơ hở nào đấy chứ?

Đang nằm trên bàn, đột nhiên một giọng nói thâm trầm từ phía sau truyền tới làm tôi tỉnh cả ngủ.

Tôi quay đầu lại, thấy Úy Văn Long, đầu đang đội mũ, một đôi mắt màu hổ phách chậm rãi nhìn tôi

-

Tôi nhìn Úy, mắt mơ mơ màng màng, không trả lời.

- Ngủ trong giờ tự học, không giống cậu trước đây.

Úy Văn Long đứng trên góc trái bảng, lấy là một hộp táo đỏ, vừa nói, vừa lấy một quả cho vào miệng.

Xem ra Úy Văn Long rất thích táo đỏ.

- Không ngủ trong giờ tự học, cũng không giống cậu trước đây.

Tôi ngáp một cái mơ hồ đáp lại.

- Chính xác là hôm qua đã “làm việc” với cô gái ấy, phải không?

Úy Văn Long hỏi tôi, ngữ khí vẫn không thay đổi

- Cô ấy rất xinh đẹp a.

Tai tôi rung rung. Nói trở lại, ngày hôm qua, Úy Văn Long đã nhìn thấy Hồ Tiên, nó là không thể tránh khỏi rằng hẳn sẽ đưa ra một giả thuyết nào đó. Tôi tự nhiên mỉm cười:

- Anh ghen rồi sao?

Úy Văn Long đưa đi đưa lại quả táo trong miệng, sau đó cắn lách cách một cái (cắn hạt táo, mình cũng hay làm vậy nha :>), sau đó nói:

- Tôi không có hứng thú với con gái

- Thật sao?

Nghe Úy Văn Long nói, tôi nhún đôi lông mày, đây là lần đầu tiên tôi nghe giọng nói thật lòng từ Úy Văn Long. Mắt chậm rãi nhìn vào những cuốn sách, Úy trả lời tôi với giọng bình thản:

- Theo công cụ quản lý và lý thuyết phân công lao động xã hội trong quan điểm giá trị, thì những ngày phụ nữ “mềm yếu”, họ đều phụ thuộc vào các đối tượng khác, rụt rè nhát gan, nói nhiều, tính tình hay thay đổi, xử lý theo cảm tính, khuyết thiếu lý trí, sử dụng rất nhiều nguồn lực và lãng phí thời gian.

Tôi nhin không được nói chen vào:

- Không phải tất cả phụ nữ đều như vậy.

- Đa đa số.

Úy Văn Long nhàn nhạt nói.

- Ít nhất về tỷ lệ tương đối thì người đàn ông vẫn hơn so với phụ nữ, phụ nữ đa phần là đòi hỏi.

Tôi mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai Úy Văn Long nói:

- Cậu à, bởi vì như vậy nên họ mới được gọi là phụ nữ đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sự Vượt Trội

Úy Văn Long đứng nghiêng nghiêng đầu, hần nhủu mày ra vẻ không hiểu, sau đó thay đổi nét mặt để chuyển chủ đề cuộc nói chuyện:

- Cần thận với bọn Tào Vũ a, bọn chúng đều thấy anh đi cùng cô gái đó.

Nghe lời nhắc nhở của Úy, tôi thoáng chút giật mình, trong lòng có phần kinh ngạc.

Mặc dù tôi không nói ra chuyện này, nhưng Hồ Tiên đã biết, không rõ cô sẽ oán giận hay phàn nàn gì với tôi nữa. Tôi luôn luôn có linh cảm rất tốt. Thật ra về Tào Vũ, tôi đã không thêm đề ý gì đến hắn. Tôi cũng biết ngày hôm qua, Tào Vũ cũng như đám con trai kia, đều muốn tiếp cận Hồ Tiên, nhưng trong mắt của Hồ Tiên, hắn bắt quả chỉ là một diễn viên hề nhỏ nhoi, căn bản thì chẳng làm được gì.

- Là như vậy sao, cảm ơn anh đã thông báo, tôi sẽ đề tâm chuyện này.

Tôi cảm ơn Úy Văn Long, và đảo mắt nhìn anh ta, sau đó vui đầu vào giấc ngủ.

Cho đến sáng ngày thứ ba, Sử Bình vẫn không đến trường, vì vậy tôi ngờ rằng có thể hắn bị thương. Hình ảnh về ngày hôm qua, hắn bị một đám người đuổi theo đã như trái bóng lại hiện ra trong đầu tôi.

Nhưng so với Sử Bình thì chuyện tôi quan tâm nhiều hơn lại là Lý Ngọc Giang và nhà hắn bị phá hủy đêm qua, nhưng Lý Ngọc Giang hẳn là kẻ khôn ngoan, và chắc chắn sẽ có cách để xử lý êm thấm chuyện này. Thậm chí hắn có thể lợi dụng chính những việc tôi gây ra để làm tăng uy tín của mình. Lý Ngọc Ginag là một chính khách, không phải là một kẻ ngốc.

Các chính trị gia, chỉ cần hé miệng thì đôi trắng thay đen chẳng khó gì.

Ngoại trừ Lý Ngọc Giang có phương pháp đối phó. Tôi tỉ mỉ hồi tưởng lại đêm hôm trước, tôi có thể đã để lộ những sơ hở, với khả năng của Lý Ngọc Giang, nếu thực sự muốn truy cứu đến cùng, hẳn có thể cho người tìm từng ngôi nhà ổ chuột ở khu phía nam để điều tra cho ra “người đàn ông thần bí” kia, không phải là không có khả năng. Nhưng, tôi chỉ là một học sinh, tỷ lệ để hắn nghi ngờ tôi là rất nhỏ. Nói như vậy, với tình huống này, có thể Lý Ngọc Giang sẽ đặt mục tiêu nghi ngờ vào một số lực lượng ngầm, băng nhóm tội phạm, các tập đoàn ngầm hoặc đối thủ chính trị. Việc đặt mục tiêu vào một học sinh là không thể. Mặt khác, tôi đã trực tiếp đe dọa hắn, và hắn cũng nên biết về khả năng sẽ xảy ra với mình, Trương Quốc Hoa liên sát 12 người rồi suy sụp mà tự thú và tôi phá đi ngôi nhà của hắn, như thế đủ để làm hắn tự biết mà kiêng kỵ rồi.

Hiện nay, ngoại trừ Trương Quốc Hoa đang trúng Câu hồn thuật ra, thì Câu hồn thuật của tôi vẫn còn tác dụng trên tên cục trưởng Chu Nam Bình nhưng chỉ là theo giới hạn thời gian, cho đến khi kế hoạch phát triển khu vực phía nam bị hủy bỏ, Câu hồn thuật tự khắc hết tác dụng với hắn. Đối với những người khác, chẳng hạn như công nhân phá dỡ, nhân viên di dời, nhân viên an ninh, tới sáng nay, Câu hồn thuật cũng tự động được hủy bỏ. Đối với những camera giám sát tại nhà Chu Nam Bình, văn phòng tòa nhà xây dựng, tôi đã cho nhân viên bảo vệ tắt hết đi trước khi thực hiện kế hoạch, vì vậy hành động của tôi về cơ bản là không có bằng chứng video. Thậm chí nếu có người chứng kiến, thì cũng chỉ là thấy bóng dáng tôi mặc áo mưa và mặt nạ bảo hộ che kín, không ai có thể nhận ra được.

Tôi đặt bút và viết lại những hành động đã thực hiện vào đêm cuối cùng, làm đi làm lại tới mấy lần, xác nhận rằng không có cạm bẫy hay sơ hở nào, tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, trong khi tâm trí tôi đang hồi tưởng lại toàn bộ sự việc đêm qua, thì đột nhiên cánh cửa phòng học bất ngờ bị đập tung, tiếp theo là bảy hay tám cánh tay xăm trổ cùng một gã hùng hổ, hung hăng ở giữa tiến vào đe dọa trong lớp học.

- Vương Nhất Sinh! Vương Nhất Sinh là đứa nào? Mau ra đây cho tao!!!

Một giọng nói cộc cằn cùng với sự giận dữ lan rộng đến mọi góc ngách trong lớp học. Lúc này, còn đang trong giờ tự học, mọi người tùy ý đi lại, trò chuyện, thế nhưng tất cả bị lâm vào sự im lặng, tĩnh mịch vô bờ bến.

Sau hai giây im lặng, mọi con mắt trong lớp, các nam sinh cùng nữ sinh, mọi ánh mắt đều tập trung về phía tôi.

Trong lòng có chút xao động, biết những phiền phức đã tìm tới cửa. Sử Bình mấy ngày không đi học, có lẽ là để chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyện hôm nay.

- Tôi!

Tôi đứng tại chỗ ngồi của mình, lẳng lặng nhìn về phía cửa lớp cùng tám tên to khỏe mạnh mẽ, cố gắng trả lời bằng một giọng bình tĩnh.

Thấy tôi tự giác đứng lên, tên mất mặt đi đầu, môi dày, lưng tròn, phía dưới mắt có một đường sẹo trắng, dáng người cao lớn, mạnh mẽ, nhìn chăm

chằm vào tôi, hấn đột nhiên bước tới thật nhanh.

Tôi nhận ra tình hình không tốt, nhưng vì nơi tôi đang đứng, trước sau đều không có chỗ để né tránh, kết quả là bị những tên đó túm tóc, túm tay, túm chân, túm cả tai, lôi kéo.

- Tao nợ mẹ mày cái gì? Mà dám mang lão gia nhà mày ra làm người - bóng? Nhìn mặt mày đủ bom mảy lần đó.

Mặt tôi bị cái tên xưng là “lão gia” đánh đến nỗi đau đớn nóng rát, rõ ràng hấn là thay mặt Sử Bình tới tìm tôi để “thu hoạch” đây. Tôi không nghĩ tới việc Sử Bình tự nhiên lại có một vị đại ca như vậy, không biết là địa vị gì mà xông vào lớp chúng tôi làm náo loạn cả lên.

Tôi không phải là kẻ ngốc, không có lý do gì bị người ta đánh mà cứ đứng ngẩn ra, nhất thời bị hai cái bạt tai, tôi liền bước một bước lách sang phía bên phải, tìm cơ hội để sử dụng Câu hồn thuật với tên này, nhưng tôi vừa mới bước chân thì một tên đứng bên phải “lão gia” nhắm ngay bao tử tôi mà tung một cước, lực đạo không nhẹ. Một trận đau đớn bốc lên, bọn chúng túm lấy tôi đánh tới tấp. Sau đó, không đợi tôi mở miệng, một bàn tay lớn đột nhiên bóp chặt miệng. Tôi nhìn lên và thấy “lão gia” đang bóp chặt miệng mình, mấy đứa còn lại nắm cánh tay tôi kéo ra khỏi lớp học.

"Mẹ nó, mang nó ra ngoài cho hấn xem!"

Rất tiếc, tôi bị “lão gia” bị chặt miệng, tạm thời không thể nói được.

Hai tay “lão gia” như cái kim sắt bóp chặt miệng tôi, cộng với hấn mang theo vài tên “tiểu yêu”, tôi bị bọn chúng hoặc là túm chặt rồi lôi đi, hoặc nắm tóc, cơ bản không có cơ hội để sử dụng Câu hồn thuật. Vì vậy, tôi cứ mặc nhiên bị lôi ra khỏi chỗ ngồi, nhắm hướng cửa lớp mà kéo đi.

Phải nghĩ cách nào đó thực hiện Câu hồn thuật

Tôi hai tay phát lực, giãy giụa lung tung nhưng không thể vượt ra được khỏi sự kìm kẹp, thậm chí, vì tôi phản kháng nên bọn chúng còn kéo chặt hơn nữa.

Cả phòng học náo loạn như một nồi súp. Đây là lớp học nhỏ toàn kẻ ốm yếu, bởi vì lớp tôi đa phần đều là những kẻ chỉ biết chú tâm vào bài vở mà không hy vọng được nâng đỡ nên hầu như không có lần vào những kẻ thích ẩu đả đánh lộn, nay phải đối mặt với việc tôi bị những kẻ này đánh đập, tuyệt nhiên không có ai trong lớp đứng ra nói một lời danh dự. Mọi người đều giống như khán giả xem hát, khuôn mặt ngập tràn vẻ “không liên quan tới mình”.

- Bốp!

Một quả táo hồng bị xé gió bay tới, như lưỡi dao cắm ngay vào mắt trái tên mặt sẹo đang túm lấy tôi, quả táo này rất công hiệu ^^, ghim ngay vào mắt trái tên mặt sẹo, ở đó một chút sau đó mới rơi xuống đất, lăn vài vòng.

Nhờ quả táo “bay ngang trời” đó mà lực tay từ gã mặt sẹo nhẹ đi vài phần. Trên cơ thể con người, mắt là phần yếu nhất, và khi phần yếu nhất này bị dị vật bắn trúng thì theo bản năng người ta vội vàng vờn tay mà che chắn phòng bị.

- Đứa nào đánh tao !?

Tên mặt sẹo nổi giận gầm lên một tiếng, dù bưng kín mắt, âm thanh kinh khủng vẫn bao trùm cả lớp học.

Và thời cơ đã đến, tôi tận dụng lợi thế khi khí lực tên mặt sẹo nhất thời thả lỏng, ngay lập tức cúi xuống, xoay người húc mạnh đầu vào sống mũi hấn 1 cái, hấn choáng váng, tôi nhanh chóng dùng đầu gối giáng thật mạnh vào bụng hấn!

Tên mặt sẹo trúng đòn, nhất thời loạng choạng nghiêng ngã, phải lui phía sau một bước, nhân cơ hội, tôi xoay về phía mấy tên “tiểu yêu” đứng bên phải đang giữ tay mình, tập trung tinh thần sử dụng Câu hồn thuật, ra mệnh lệnh:

- Bảo vệ tao!

Bạn đang đọc truyện *Cuối Cùng Là Hồ Ly Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.